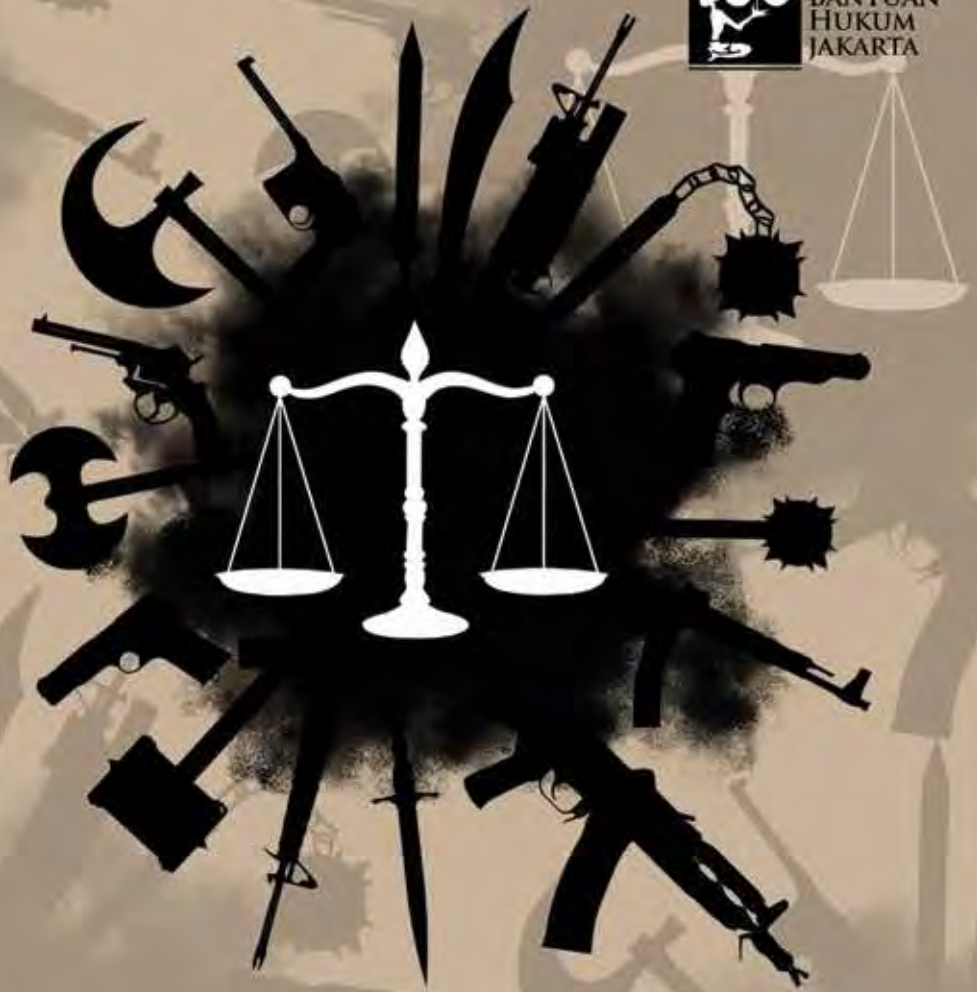

LEMBAGA
BANTUAN
HUKUM
JAKARTA

การช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

ศึกษาเกี่ยวกับความขัดแย้งและแนวคิดในการช่วยเหลือด้านโครงสร้างทางกฎหมาย

การช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

ศึกษาเกี่ยวกับความขัดแย้งและแนวคิดในการช่วยเหลือด้าน

โครงสร้างทางกฎหมาย

บรรณาธิการ:

Budi Widjarjo

Rizka Argadianti Rachmah

ผู้เขียน:

Alghiffari Aqsa

Dadang Trisasongko

Deonato De Piedade Moreira

Febi Yonesta

Hardin Halidin

Johari Efendi

Mustiqal Syah Putra

Syamsul Alam Agus

สำนักงานช่วยเหลือด้านประจำจากรัฐ

ปี 2015

การช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง
ศึกษาเกี่ยวกับความขัดแย้งและแนวทางการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้าง

บรรณาธิการ:

คุณ Budi Widjarjo | คุณ Rizka Argadianti Rachmah

ผู้เขียน:

คุณ Alghiffari Aqsa | คุณ Dadang Trisasongko | คุณ Deonato De Piedade Moreira |
คุณ Febi Yonesta | คุณ Hardin Halidin | คุณ Johari Efendi | คุณ Mustiqal Syah Putra |
คุณ Syamsul Alam Agus

ออกแบบ

คุณ Aditya Megantara

รูปภาพ:

จากเฟซบุ๊กของผู้เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 – มีนาคม 2015

xii, 372 หน้า, 15 x 23 ซม.

©สำนักงาน LBH ประจำ Jakarta

หอสมุดแห่งชาติอินโดนีเซีย; บันทึกสำนักพิมพ์ (KDT)

(ISBN)

ออกโดย

สำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายประจำจาการ์ต้า

ถนน Diponegoro เลขที่ 74, Menteng, Jakarta Pusat, Indonesia 10320

Telp. : (021) 3145518, Faks. (021) 3912377

E-Mail : lbhjakarta@bantuanhukum.or.id

Website: : www.bantuanhukum.or.id

ด้วยความสนับสนุนของ

กองทุน THE SASAKAWA PEACE FOUNDATION

The Nippon Foundation Building, 4th Fl.

1-2-2 Akasaka, Minato-ku,

Tokyo 107-8523

Japan

คำนำ

หนังสือความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งนี้ โดยจากคาร์ทำร่วมกับมูลนิธิเพื่อสันติภาพ Sasakwa เป็นหนึ่งในรูปแบบเอกสารของกิจกรรมความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ได้รับจากสำนักงานสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย โดยมูลนิธิความช่วยเหลือด้านกฎหมายอินโดนีเซียในพื้นที่บริเวณความขัดแย้งที่อินโดนีเซีย สำหรับผู้ที่ศึกษาเรื่องของประชาชนพลเมืองทางตอนใต้ของประเทศไทย

โดยผ่านการวิเคราะห์และการเข้าใจถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายแบบโครงสร้าง เราได้พยายามที่จะอธิบายแก่ผู้อ่านว่ามีกิจกรรมอื่นที่ต้องนำออกจากการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ผ่านกระบวนการความบริสุทธิ์ยุติธรรม กิจกรรมความช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวสามารถเพิ่มขีดความสามารถของประชาชน เสริมสร้างความเข้มแข็งของครูด้านกฎหมาย จากชุมชนที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการวิจัย ธรรมรงค์และสิ่งอื่น ๆ ที่สามารถให้การสนับสนุนสิ่งที่เกิดขึ้นของกระบวนการแก้ปัญหาความขัดแย้ง

หนังสือเล่มนี้พูดถึง 5 ภูมิภาคความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในช่วงยุคระเบียบใหม่ นั่นก็คือ ปาปัว, อาจะห์, ติมอร์ ตะวันออก, โปโซ และ โมลุก, ซึ่ง 5 พื้นที่นี้เป็นภูมิภาคที่อยู่ในสถาบันความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นหนึ่งในตัวแสดงการแก้ปัญหาความขัดแย้งในช่วงนั้นด้วย, ทั้ง 5 พื้นที่นี้ได้รับความเดือดร้อนซึ่งเป็นผลมาจากความขัดแย้งอย่างรุนแรงจนกระทั่ง ก่อให้เกิดการสูญเสีย ที่ประสบโดยประชาชน

ดังที่กล่าวข้างต้นหนังสือเล่มนี้จึงเป็นที่คาดหวังว่าจะสามารถให้ความเข้าใจที่กว้างขึ้นแก่ประชาชนที่สนใจแนวคิดความช่วยเหลือด้านกฎหมายและความช่วยเหลือทางกฎหมายโครงสร้าง หนังสือเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่อินโดนีเซียภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้ง ระหว่างประเทศเพื่อจุดประกาย

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานความช่วยเหลือด้านกฎหมายโครงสร้างสำหรับการสร้าง
สันติภาพ

มากกว่านั้น พวกเรายังหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะสามารถเป็นหนังสืออ้างอิง
สำหรับประชาชนพลเมืองทางตอนใต้ของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพวก
เขาที่อุทิศตนในการทำกิจกรรมความช่วยเหลือทางกฎหมาย ในความพยายามที่จะ
เรียกร้องสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ และความยุติธรรม

ท้ายที่สุดนั้นหนังสือเล่มนี้จึงมีความคาดหวังที่จะสามารถกลายเป็นบันทึก
ความขัดแย้งและความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายโครงสร้างที่เคยเกิดขึ้นในอินโดนีเซีย
และอภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความช่วยเหลือทางกฎหมายหลังจากความขัดแย้ง จำเป็นที่
ต้องมีความต่อเนื่องจากการอภิปรายในหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณ

Yebi Yonesta

ผู้อำนวยการสถาบันความช่วยเหลือด้านกฎหมายจาการ์ตา

สารบัญ

คำนำ.....	iii
สารบัญ.....	v
สารบัญตาราง.....	x
สารบัญแผนภูมิ.....	xi
สารบัญตัวย่อ.....	xii
บทนำ.....	xvii
บทที่ 1 อธิบายท.....	1
A. ความขัดแย้งและความช่วยเหลือของกฎหมาย.....	1
B. อุปสรรคหลังจากความขัดแย้ง.....	2
C. ความช่วยเหลือด้านกฎหมายหลังจากความขัดแย้ง.....	4
บทที่ 2 มุมมองและบทบาททฤษฎีศาสตร์ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย.....	6
A. จุดประสงค์และประเภทความ ช่วยเหลือด้านกฎหมายในบริเวณพื้นที่ ความขัดแย้ง.....	6
B. ประเภทความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบแบบแผน	9
C. พื้นที่ทำงานของความช่วยเหลือด้านกฎหมาย.....	15
D. ความช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ทั่วไป.....	15
E. ความช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ที่มีความขัดแย้ง.....	19

F.	สภาพกฎหมายในพื้นที่ขัดแย้ง.....	21
G.	ภายใต้บริบทของอินโดนีเซีย : สถานการณ์ฉุกเฉินพลเรือนและสถานการณ์ฉุกเฉินทหาร.....	28
H.	คุณค่าของยุทธศาสตร์การใช้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย.....	30
I.	ตัวแสดงในความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในบริเวณความขัดแย้ง.....	33
บทที่ 3	กลยุทธ์การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายภายในพื้นที่ความขัดแย้งที่อินโดนีเซีย.....	35
	เหตุการณ์ของปาปัว.....	35
	บทนำ.....	35
	ปาปัวในช่วงเริ่มเรียกกรังเอกราชอินโดนีเซีย.....	40
	กรณีความรุนแรงในช่วงยุคระเบียบเก่า.....	50
	ความช่วยเหลือด้านกฎหมายโครง ยุคระเบียบเก่าจนถึงยุคระเบียบใหม่.....	54
	ปาปัวในช่วงหลังของยุคระเบียบใหม่จนกระทั่งยุคปฏิรูปปาปัว.....	56
	ความรุนแรงในช่วงปฏิรูปทางการเมือง.....	67
	ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบ โครงสร้างในยุคปฏิรูป.....	78
	กลยุทธ์การให้ความช่วยเหลือด้านแนวทางการบังคับใช้กฎหมาย.....	98
	โอกาสในปัจจุบัน.....	111
A.	เหตุการณ์ของอาจะห์.....	115

	บทนำ.....	115
	อาจะห์ก่อนช่วงปฏิรูป 1998.....	116
	อาจะห์ในยุคสมัยการปฏิรูป 1998.....	122
	ตัวแสดงความขัดแย้ง.....	128
	ที่มาของความขัดแย้ง.....	134
	รูปแบบความช่วยเหลือทางด้านโครงสร้างทางกฎหมาย.....	139
B.	เหตุการณ์ของติมอร์เลสเต้.....	160
	บทนำ.....	160
	ระยะเวลา : ยุคก่อนปฏิรูปและยุคปฏิรูป.....	162
	ปัญหาที่เกิดขึ้นควบคู่ไปกับการลงประชามติ(การเปลี่ยนแปลงทาง การเมือง(.....	172
	การแทรกแซงความช่วยเหลือทางด้าน โครงสร้างทางกฎหมาย.....	186
	บันทึกสำคัญ.....	198
C.	เหตุการณ์ของโปโซ.....	199
	ประวัติโปโซ.....	199
	สภาพโปโซช่วงก่อนความขัดแย้ง 1998.....	201
	ปฏิรูป 1998และผลกระทบของการปฏิรูปที่ส่งผลต่อโปโซ.....	205
	บันทึกเหตุการณ์สำคัญ.....	207
	บทบาทความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมาย.....	238
	การศึกษา.....	247
D.	เหตุการณ์มาลากู.....	249
	บทนำ.....	249
	สภาพมาลากูก่อนยุคปฏิรูป 1998.....	252

ลำดับเหตุการณ์ความขัดแย้ง.....	255
ความช่วยเหลือทางกฎหมายตามแบบตามหลักการ.....	269
ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายตามแบบแผนประเพณี และกระบวนการเพื่อสันติภาพ.....	272
ความพยายามในการป้องกัน.....	276
ความช่วยเหลือทางด้าน โครงสร้างทางกฎหมาย.....	278
การเคลื่อนไหวของ Bakubae.....	279
การศึกษา.....	305
บทที่ 4 : การศึกษา.....	310
A. ความขัดแย้งและความยุติธรรมของสังคม.....	310
B. ลัทธิแบ่งแยกดินแดนและความยุติธรรมในพื้นที่.....	312
C. สถานะกฎหมายและสิทธิพื้นฐานมนุษย์ในพื้นที่ความ ขัดแย้ง.....	313
D. การสร้างความเข้มแข็งของบทบาทตัวแสดงที่ไม่ใช่ ประเทศ.....	317
E. หน้าที่ความช่วยเหลือทางโครงสร้าง กฎหมาย (BHS) ในพื้นที่ความขัดแย้ง.....	319
F. คุณค่าและหลักของความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ ที่ขัดแย้ง.....	323
G. ยุทธศาสตร์พื้นฐานของความช่วยเหลือทางด้าน โครง สร้างกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง.....	326
H. ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายที่ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของ ความขัดแย้ง.....	329

I. ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง	
ในสมัยรัฐบาลเผด็จการขุครัฐบาลชั่วคราว.....	336
บทที่ 5 : บทสรุป.....	340
บรรณานุกรม / อ้างอิง.....	343
เชิงอรรถ.....	344
ประวัติผู้เขียน.....	365
ประวัติบรรณาธิการ.....	371

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	ขั้นตอนความขัดแย้งและตัวชี้วัด 1.....	24
ตารางที่ 2	ชื่อของกลุ่มพลเรือนติดอาวุธที่ออกมาเคลื่อนไหวในติมอร์ตะวันออกก่อนมีการลงประชามติ	176
ตารางที่ 3	บันทึกเหตุการณ์สำคัญในปี 1998 – 2002.....	207
ตารางที่ 4	การจับกุมด้วยการกล่าวหาผู้ที่เกี่ยวข้องในกรณีสิทธิก่อตั้งผู้ก่อการร้ายในโปโซปี 2003-2007.....	218
ตารางที่ 5	ข้อมูลจำนวนกองกำลังที่ไม่ใช่องค์กรการตำรวจของอินโดนีเซียและกองทัพอินโดนีเซียที่โปโซปี 2000-2004.....	220
ตารางที่ 6	งบประมาณของรัฐบาลโปโซ เพื่อดำเนินการใช้จ่ายในการรักษาความปลอดภัย.....	221
ตารางที่ 7	การแต่งตั้ง กลุ่ม (ปฏิบัติการลงพื้นที่) ความรุนแรงที่โปโซ ตามลำดับความรุนแรงของเหตุการณ์.....	231
ตารางที่ 8	ตารางการเคลื่อนไหวของ Bakubae Moluku.....	291
ตารางที่ 9	ตารางผลของกิจกรรมการเคลื่อนไหวของ Bakubae.....	298

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่ 1 สภาวะกฎหมายในสถานการณ์ทั่วไป.....	30
แผนภูมิที่ 2 ดิมอร์ตะวันออก ก่อน ระหว่างและ หลังปฏิรูป.....	164

สารบัญตัวย่อ

ABRI	: กองกำลังติดอาวุธสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
APBD	: พ้องคำคนกลางส่วนท้องถิ่น
Babinsa	: ทหารพรานผู้ปกป้องหมู่บ้าน
BHS	: ความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมาย
BIN	: ความเข้าใจของประเทศ
Brimob	: หน่วยงานที่อยู่ในกองตำรวจอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นกองกำลังตำรวจชั้นสูง
Bripda	: ตำรวจชั้นโท
Briptu	: ตำรวจชั้นเอก
DAP	: สภาพพื้นเมืองปาปัว
DI/TII	: ทหารอิสลามอินโดนีเซีย
DOM	: เขตปกครองทหาร
DPR	: คณะกรรมาธิการผู้แทนราษฎร
GAM	: ขบวนการอาเงะห์เสรี / ขบวนการต่อสู้เพื่อเอกราชของอาเงะห์
GDP	: ผลผลิตมวลรวมภายในประเทศ

Golkar	: พรรคกลุ่มสมาคมแรงงาน
HIR	: <i>Het Herziene Indonesisch Reglement</i> , จดหมายเหตุดูกทำขึ้นในช่วงสมัยของเนเธอร์แลนด์
HPH	: ฝ่ายสัมพันธมิตรป่าไม้
IKADIN	: ทนายความอินโดนีเซีย
Inpres	: คำสั่งของประธานาธิบดี
JPU	: อัยการผู้เรียกร้องทั่วไป
Keppres	: คำตัดสินของประธานาธิบดี
KKP (Timor Leste)	: คณะกรรมการการความถูกต้อง และ สันถวนไมตรี
Kodam	: กองบัญชาการภูมิภาคทหาร (กองบัญชาการทหารระดับภูมิภาค)
Kodim	: กองบัญชาการอำเภอทหาร (กองบัญชาการทหารระดับอำเภอ / เขต)
Komnas HAM	: คณะกรรมการแห่งชาติฝ่ายสิทธิพื้นฐานมนุษย์
Koppasus	: กองบัญชาการกองกำลังพิเศษ
Koramil	: กองบัญชาการเขตพื้นที่ทหาร (กองบัญชาการทหารระดับเขตย่อย)

Korem	: กองบัญชาการหน่วยข้อมูลทหาร (กองบัญชาการทหารระดับพื้นที่ / อำเภอหรือเมือง)
KPP HAM	: คณะกรรมการสืบสวน การละเมิดฝ่ายสิทธิพื้นฐานมนุษย์ นั่นคือ กลุ่มหน้าที่การสร้างสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษย์ เพื่อสืบสวนเหตุการณ์ที่ถูกคาดคะเนการละเมิดที่มีอยู่ของฝ่ายสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษย์ในนั้น
KUHAP	: หนังสือรัฐธรรมนูญวิधिकฎหมาย
KUHP	: หนังสือรัฐธรรมนูญกฎหมาย
KUT	: สหกรณ์
LBH	: สถาบันความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย ในหนังสือนี้สถาบันความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่หมายถึง คือสำนักงานความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ที่อยู่ในส่วนของYLBHI (คู่มือ: YLBHI)
LSM	: สถาบันพัฒนาเอกชน
MIFEE	: อาหารแบบบูรณาการและอสังหาริมทรัพย์ด้านพลังงาน
MPR	: สภาที่ปรึกษาประชาชน
MUI	: การชุมนุม อุลามานิดินีเซีย
NGO	: องค์กรพัฒนาเอกชน (คู่มือ: LSM)
NICA	: เนเชอร์แลนด์ (บริหารราชการพลเรือนอินดัส – เนเชอร์แลนด์)

NKRI	: รัฐรวมสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
OPM	: องค์การป่าไม้เพื่อเสรีภาพ
PBB	: สหประชาชาติ
PDI	: พรรคประชาธิปไตยอินโดนีเซีย
Pdt.	: บาทหลวง
PDI-P	: พรรคประชาธิปไตยอินโดนีเซียเพื่อการต่อสู้
Polri	: ตำรวจสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
PP	: ทนายความ
PPP	: พรรคร่วมกันพัฒนา
SK	: พระราชกฤษฎีกา
SMU	: โรงเรียนมัธยมปลาย
TNI	: กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย
TNI AD	: กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย ทหารบก
TNI AL	: กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย ทหารเรือ
TNI AU	: กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย ทหารอากาศ
UNTEA	: สหประชาชาติอำนาจบริหารชั่วคราว

UP4B	: หน่วยเร่งการพัฒนาป่าป๊ว และป่าป๊วตะวันตก
UUD	: รัฐธรรมนูญ
WALHI	: องค์การพัฒนาเอกชนด้านสิ่งแวดล้อม
WIT	: เวลาอินโดนีเซียตะวันออก
YLBHI	: มูลนิธิหน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย มีรูปแบบสำนักงานใหญ่สำหรับสำนักงาน LBH ที่เขาก่อตั้งขึ้นใน 15 พื้นที่ในอินโดนีเซียนั้นคือ LBH จาการ์ตา , LBH สุราบายา, LBH เมดาน , LBH บันดา อาจะห์, LBH เซอมารัง , LBH ป่าป๊ว , LBH ป่าดัง , LBH ป่าเล็มบ็ง, LBH บันดาลัมบ็ง , LBH มากาซาร์, LBH มานาโด, LBH บันดง, LBH เดนปาสาร์, LBH เปอกันบู, และ LBH ยอกยาคาตาร์ (คู่มือ: LBH)
LBH	: สถาบันช่วยเหลือด้านกฎหมาย

บทนำ

หนังสือความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งนี้ โดยจากาคาร์ทำร่วมกับมูลนิธิเพื่อสันติภาพ Sasakawa เป็นหนึ่งในรูปแบบเอกสารของกิจกรรมความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ได้รับจากสำนักงานสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย โดยมูลนิธิความช่วยเหลือด้านกฎหมายอินโดนีเซียในพื้นที่บริเวณความขัดแย้งที่อินโดนีเซีย สำหรับผู้ที่ศึกษาเรื่องของประชาชนพลเมืองทางตอนใต้ของประเทศไทย

โดยผ่านการวิเคราะห์และการเข้าใจถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายแบบโครงสร้าง พวกเราได้พยายามที่จะอธิบายแก่ผู้อ่านว่ามีกิจกรรมอื่นที่ได้นำออกจากการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ผ่านกระบวนการความบริสุทธิ์ยุติธรรม กิจกรรมความช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวสามารถเพิ่มขีดความสามารถของประชาชน เสริมสร้างความเข้มแข็งของครูด้านกฎหมาย จากชุมชนที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการวิจัย ธรรมรงค์และสิ่งอื่นๆที่สามารถให้การสนับสนุนสิ่งที่เกิดขึ้นของกระบวนการแก้ปัญหาความขัดแย้ง

หนังสือเล่มนี้พูดถึงถึง 5 ภูมิภาคความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในช่วงยุคระเบียบใหม่ นั่นก็คือ ปาปัว, อาเจห์, ดิมอร์ ตะวันออก, โปโซ และ โมลุก. ซึ่ง 5 พื้นที่นี้เป็นภูมิภาคที่อยู่ในสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายมีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นหนึ่งในตัวแสดงการแก้ปัญหาคความขัดแย้งในช่วงนั้นด้วย

บทที่ 1 : อารัมภบท

A. ความขัดแย้งและความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

ภายใต้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในประเทศอินโดนีเซีย เราสามารถพบได้ว่า ความขัดแย้งโดยทั่วไปนั้น ผงในพื้นหลังของการเมืองหรือที่ได้รับมาจากนโยบายที่ไม่เป็นธรรม. ในทางกลับกันความไม่สมดุลของการจัดสรรทรัพยากร ได้รับการสนับสนุนด้วยความรู้สึกที่ไม่เป็นธรรมซึ่งนำไปสู่ความขัดแย้ง ในขณะที่ปัญหาศาสนา ชาตินิยมรวมทั้งลัทธิการแบ่งแยกดินแดนที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งอย่างต่อเนื่อง

ในสถานการณ์ความขัดแย้งแทบทั้งหมดของวิธีต่างๆของรัฐบาลนั้น ไม่เป็นผลสำเร็จ รวมทั้งการบังคับใช้กฎหมาย บรรดาอัยการและผู้พิพากษาต่างพากันออกจากพื้นที่ความขัดแย้ง เนื่องจากขาดหลักประกันด้านความปลอดภัยในขณะที่ ตำรวจและทหาร มักจะเข้าถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นประชาชนพลเมืองที่กลายเป็นเหยื่อ

ด้วยเหตุนี้ในสภาวะดังกล่าวความช่วยเหลือด้านกฎหมายไม่เพียงแต่เกิดขึ้นกับผู้ได้ประโยชน์ในช่องทางกฎหมายอย่างเป็นทางการเท่านั้นเพราะผู้ที่ใกล้ชิดกับวิธีนี้จะยากมากที่จะคาดหวังให้จดจำกับรัฐบาลที่ไม่มีผลในการบังคับใช้กฎหมายความช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องแสดงให้เห็นมากขึ้นต่อการสร้างพลังของประชาชนพลเมือง ในฐานะฝ่ายที่เปล่งเสียงขึ้นมาบนความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ประชาชนพลเมืองต้องสร้างความสามารถในการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการควบคุมและอธิบายบนความจริงที่เกิดขึ้นในสนามและเพื่อสันติภาพแก่ฝ่ายที่มีความขัดแย้ง

ความช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสารของประชาชนที่เป็นเหยื่อด้วยเครือข่ายระดับชาติและระหว่างประเทศที่สามารถให้การสนับสนุนความพยายามสำหรับกระบวนการยุติธรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นและการป้องกันภัย

คุกคามที่อาจเกิดขึ้นความช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องสามารถอำนวยความสะดวกให้ตัวแสดงหลักที่มีส่วนร่วมในความขัดแย้งและบรรดาผู้กำหนดนโยบายแห่งชาติ แน่ใจว่า การที่มีส่วนร่วมของประชาชนพลเมืองสำหรับการพยายามที่จะสร้างความสงบสุขแก่ขั้นตอนความขัดแย้ง ความช่วยเหลือทางกฎหมายสามารถแสดงขึ้นต่อการใช้กลไกที่ฝ่ายที่มีความขัดแย้งต้องได้รับการยืนยันในพื้นที่ส่วนกลางของฝ่ายด้านความปลอดภัยในพื้นที่ดังกล่าว แนวทางความต้องการด้วยสมมุติฐานว่า ความต้องการพื้นฐานดังกล่าวจากความขัดแย้งที่กำลังเกิดขึ้นและสร้างความเชื่อใจให้แก่ฝ่ายที่มีความขัดแย้ง

ตำแหน่งยุทธศาสตร์สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายได้ถูกใช้สำหรับรวบรวมโครงการต่างๆในการส่งเสริมสันติภาพ เพิ่มขีดความสามารถทางด้านเศรษฐกิจและช่วยเหลือมนุษยชาติ กลายเป็นประจักษ์สำหรับการเริ่มต้นโครงการดังกล่าว

B. อุปสรรคหลังจากความขัดแย้ง

ก่อนทุกความขัดแย้งในตอนสุดท้ายจะไปถึงที่สิ้นสุด ความขัดแย้งในหลายกรณีออกจากพื้นที่ในสภาวะที่เป็นอัมพาตเหมือนการทำลายโครงสร้างพื้นฐานของเศรษฐกิจและการบริหาร

เพราะเหตุนี้ ยุทธศาสตร์ความช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องมีความพร้อมสำหรับเผชิญหน้าหลังจากความขัดแย้งรวมทั้งส่งเสริมกฎหมายในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาในช่วงหลังความขัดแย้ง อย่างไรก็ตามความผิดพลาดจากการปฏิรูปที่ประเทศอินโดนีเซียคือ การเสริมสร้างรัฐสภาไม่ใช่สถาบันการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในระยะหลังจากความขัดแย้งคือการบังคับใช้กฎหมายและสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษยศาสตร์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมานั้น โดยระบบการกำกับดูแลของรัฐและกฎของกฎหมายสังคมความตระหนักรับรู้ของกฎหมาย เรื่องนี้เป็นผลจากความรุนแรงที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและมีแนวโน้มที่จะสืบต่อไป ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นยัง

ไม่เสร็จสมบูรณ์เพราะไม่มีการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้าง
สันติภาพ เพราะกระบวนการสร้างสันติภาพดังกล่าวอาจจะไม่รวมถึงทุกฝ่ายในความ
ขัดแย้ง จนกระทั่งมีฝ่ายที่ยังไม่พึงพอใจนี้ ก่อให้เกิดความขัดแย้งที่ยังคงสามารถโหม
กระหน่ำในเวลาใดเวลาหนึ่ง

อันตรายที่ถูกคามในช่วงระยะหลังจากความรุนแรงคือ การเกิดขึ้นของกอง
กำลังใหม่ ที่ไม่ดีซึ่งอยู่เหนือความรุนแรงสำหรับการเข้าถึงผลประโยชน์ทางการเมืองและ
เศรษฐกิจ ความรุนแรงยังส่งผลคือ แผนทางการเมืองและการควบคุมของทรัพยากร ฝ่าย
ที่มีความรุนแรงในระยะความขัดแย้งยังคงสามารถรักษาความรุนแรงในช่วงหลังจากความ
ขัดแย้งเมื่อความเป็นจริงนั้นพวกเขาไม่ได้รับความรุนแรงพวกเขาสามารถบ่อนทำลายที่
นั่นที่นี้ บรรดาผู้ขับเคลื่อนในที่มืด แม้กระทั่งโจรสลัดและบรรดาผู้ได้รับผลประโยชน์
สามารถคุกคามในระยะหลังจากถูกถล่ม โดยการจัดการของบรรดาผู้ที่เคลื่อนไหวในที่มืด
ดังกล่าว ตัวอย่างเช่นการแบ่งแยกนิกาย ชาตินิยม-ชาตินิยมและอื่นๆ เรื่องนี้ก่อให้เกิดการ
ละเมิดความปลอดภัยที่ยังคงเกิดขึ้นบ่อยเพราะรัฐบาลที่อ่อนแอ นำเสียดายฝ่ายที่มีความ
ขัดแย้งมักจะไม่มีพร้อมสำหรับเผชิญหน้าในระยะหลังจากความขัดแย้ง เรื่องนี้เกิดจากหลาย
สิ่งหลายอย่าง

1. เหตุการณ์ของเขาโดยทั่วไปนั้น เพียงแค่ประสบกับความรุนแรง
การเจรจาต่อรองทางการเมืองและระบบเงินทุนหลาย
2. ทรัพยากรธรรมชาติมีไม่เพียงพอต่อการเริ่มต้นใหม่
3. โครงสร้างพื้นฐานที่ถูกทำลายยับยั้งการพัฒนา
4. ไม่มีความรู้และทักษะของฝ่ายที่มีความขัดแย้งในระบบรัฐบาลและ
การใช้กฎหมาย

5. การสลายตัว

C. ความช่วยเหลือด้านกฎหมายหลังจากความขัดแย้ง

ฝ่ายที่เกิดความขัดแย้งโดยตรงสามารถร่วมมือสำหรับความยุติธรรมอย่างต่อเนื่องแก่ประชาชนพลเมือง เรื่องนี้เป็นผลมาจากแหล่งที่มาของความขัดแย้งมักจะซับซ้อนโดยความสำคัญที่แน่นอน ดังนั้นเมื่อความสำคัญของฝ่ายที่เกิดความขัดแย้งถูกพบ พวกเขาสามารถร่วมมือในการเผชิญหน้ากับความสำคัญนั้น

เพราะเหตุนี้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายช่วงหลังจากความขัดแย้งต้องแสดงขึ้นแก่:

1. ส่งเสริมการสร้างปัจจัยพื้นฐานการบังคับใช้กฎหมายและความยุติธรรมเช่น
  - a. ความตระหนักต่อกฎหมายแก่ทุกฝ่ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ชั้นล่างเพื่อที่จะมีความเข้าใจที่ตรงกันในอุดมคติที่จะรับรู้ในระยะหลังจากความขัดแย้ง สามารถเกิดขึ้นได้จริง
  - b. ส่งเสริมการบูรณาการ โครงสร้างกฎหมาย
  - c. ส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันที่มีความต้องการสำหรับดูแลการบังคับใช้กฎหมายและความยุติธรรมรวมทั้งรัฐบาลสถาบันอิสระ และ สถาบันประชาชนพลเมืองด้วยเช่นกัน
  - d. การเพิ่มพูนกำลังการผลิตทรัพยากรมนุษย์เกี่ยวกับกฎหมาย
2. ส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงนโยบายทั้งหมดในขณะนี้ให้กลายเป็นแหล่งความไม่ยุติธรรมและจุดชนวนความขัดแย้ง

3. การรวบรวมประชาชนด้วยการมองที่ศักยภาพที่ดินที่ช่วยในการรวบรวมกิจการ
4. การจัดระเบียบองค์ประกอบทั้งหมดสำหรับการดูแลรักษาความสงบสุข สื่อกลายเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่สำคัญสำหรับการดูแลรักษาความสงบ
5. ดำเนินการตรวจสอบการพัฒนาที่เกิดขึ้นในพื้นที่ความขัดแย้งรวมทั้งการละเมิดความยุติธรรมนโยบายและ ความลับหน้า
6. แนะนำให้มีการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นจริง
7. การสร้างความทรงจำสำหรับการป้องกันความขัดแย้งซ้ำแล้วซ้ำอีก
8. ส่งเสริมการฟื้นฟูจากการบาดเจ็บการสลายตัวของสังคมและการแตกแยก

ความล้มเหลวในการจัดการหลังจากความขัดแย้งในฐานะที่เป็นมุมมองภายใต้การพัฒนาของพื้นที่ๆได้รับผลกระทบในการกลับมาของความขัดแย้ง เช่นเดียวกันกับความต่อเนื่องของความขัดแย้งก่อนหน้านี้ การศึกษาจากหลายฝ่าย กลายเป็นหนึ่งในปัจจัยพื้นฐานที่มีความต้องการสำหรับการดูแลรักษาความสงบและ การทำงานร่วมกันระหว่างฝ่าย ในการพัฒนาประเทศ

บทที่ 2 : มุมมองและบทบาทของยุทธศาสตร์ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

A. จุดประสงค์และประเภทความช่วยเหลือด้านกฎหมายในบริเวณพื้นที่ความขัดแย้ง จุดประสงค์ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

การปฏิบัติของการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่กำลังเติบโตขึ้นนี้ ไม่สามารถได้รับการปล่อยตัวจาก อย่างไรก็ตามความช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้นเติบโตจากเวลาหนึ่งสู่เวลาหนึ่ง ขึ้นอยู่กับการบันทึกของ Dr.Mauro Cappelletti ดังต่อไปนี้

“กล่าวคือ โครงการช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่คนยากจนนั้นได้เริ่มตั้งแต่ครั้ง Romawi การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ถูกให้จากผู้พิทักษ์ที่ขับเคลื่อนโดยแรงจูงใจสำหรับภัยได้อิทธิพลของประชาชน การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายในทุกครั้งเกี่ยวข้องกับข้อกังวลกับคุณค่าศีลธรรม มุมมองทางการเมืองและปรัชญาที่ใช้ในครั้งศตวรรษตอนกลาง ปัญหาความช่วยเหลือด้านกฎหมายภายใต้อิทธิพลของศาสนาคริสต์ นั่นคือความต้องการของคนสำหรับการแข่งขันในการให้กุศลในรูปแบบของการช่วยเหลือคนยากจน และพร้อมกันกับการเติบโตของคุณค่าความมีเกียรติ และความกล้าหาญที่โดดเด่นเป็นอย่างมาก!

จนกระทั่งปัจจุบันนี้การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายยังคงปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางในรูปแบบของความเอื้ออาทรและความเมตตา แม้หลังจากนั้นความช่วยเหลือด้านกฎหมายมีจำนวนมากในการพัฒนา เริ่มจากในรูปแบบของความรับผิดชอบอย่างมืออาชีพที่เสรีในบริษัทกฎหมาย จนกระทั่งมีการพัฒนา กลายเป็นหนึ่งในเครื่องมือของการเปลี่ยนแปลงสังคม แรงเสียดทานที่เป็นกระบวนการที่สั่นจากความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

ในช่วงก่อนหน้านั้นเพียงแต่เป็นการกุศลกลับการเป็นหนึ่งในกรณีของการเคลื่อนไหวของสังคมที่มีการให้คุณค่าสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษย์ จากหลักการประชาธิปไตยที่น่าสนใจเป็นอย่างมาก นอกจากนั้นความคิดดังกล่าวในการพัฒนาและที่เกี่ยวข้องกันกับทั่วโลก ยกเว้นเพียงแต่ที่อเมริกา และ ยุโรป แอฟริกา และ เอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่ประกาศตัวเองเป็นประเทศที่ใช้กฎหมาย หรือ กฎของกฎหมาย

ในประเทศอินโดนีเซียความช่วยเหลือด้านกฎหมายมีการพัฒนาให้เหมาะสมกับการพัฒนาสังคม การเมือง ในยุคอาณานิคมสิทธิความช่วยเหลือด้านกฎหมายได้รับการควบคุมจาก “Herziene Indonesisch Reglement (HIR)” หลังจากประเทศอินโดนีเซียประกาศเอกราชในปี 1945 การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ยังคงใช้ “Herziene Indonesisch Reglement (HIR)” จนกระทั่งถูกเพิกถอนในปี 1981 และถูกเป็นโดยหนังสือรัฐธรรมนูญ หนึ่งในเหตุผลพื้นฐานของการเพิกถอน HIR คือ ความอ่อนแอของการคุ้มครองทางกฎหมาย และ สิทธิพื้นฐานของมนุษย์สำหรับจำเลยภายใต้กระบวนการความยุติธรรม

อย่างไรก็ตาม ภายใต้การปฏิบัติงานความช่วยเหลือด้านกฎหมาย ประชาชนทั่วประเทศยังคงไกลจากสถานะที่เหมาะสมแม้ว่ารัฐบาลเองไม่ให้ความสนใจอย่างจริงจังต่อการปฏิบัติกฎหมายอย่างเด็ดขาดต่อประชาชนที่ยากจนและถูกเอาเปรียบ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เชิงประจักษ์ การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ประชาชนในด้านความคิดและแนวคิดช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ก้าวหน้ามากขึ้นและตามบริบท ไม่เพียงแต่จำกัดเป็นการบริการ โดยตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐบาล¹ การดำรงอยู่เป็นนวัตกรรมที่ถูกกระทำโดยตัวแสดงที่ไม่ใช่รัฐบาล ส่งเสริมแนวคิดและการปฏิบัติความช่วยเหลือด้านกฎหมาย มีมากขึ้นในการเติบโตจากรูปแบบความช่วยเหลือด้านกฎหมายซึ่งในความช่วยเหลือด้านกฎหมายเพียงแค่นี้สำหรับป้องกันความสำคัญของปัจเจกชน จนกระทั่งความช่วยเหลือด้านกฎหมายมีรูปแบบสิทธิตามรัฐธรรมนูญที่ต้องพบโดยรัฐ นอกจากนั้นตัวแสดงที่มี

ส่วนร่วมในการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายด้วยที่มีการเติบโต ซึ่งสนับสนุนให้มีบทบาทที่โดดเด่นเป็นอย่างมาก เริ่มจากการชดเชยด้วยบทบาทของครูและนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ จนกระทั่งตามกฎหมาย หรือ ประชาชนที่ได้รับการศึกษาเพื่อมีความต้องการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

หลังจากการเรียกร้องที่นานเป็นเวลานาน อิน โดนี่เซียได้เปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ที่เกี่ยวข้องกับความช่วยเหลือด้านกฎหมายโดย ถูกต้องตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ข้อที่ 16 ปี 2011 เกี่ยวกับความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่รัฐให้งบประมาณของรัฐพิเศษสำหรับความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ประชาชนยากไร้ แม้จะมีปัญหาบางอย่างและเพียงแค่อำนวยความสะดวกความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ยังคงเป็นแบบเดิม รัฐธรรมนูญนี้ อย่างน้อยที่สุด คือการยืนยันความรับผิดชอบของรัฐบาลสำหรับการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ประชาชนทุกคนในประเทศ ที่ไม่ต้องการและเปิดช่องทางความช่วยเหลือด้านกฎหมายให้กว้างขึ้น

ความคิดเห็นของBarry Metzgerและ Adnan Buyunได้พูดถึงความหมายและจุดประสงค์ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย คือ ความต้องการที่จำเป็นสำหรับการทำงานและความซื่อสัตย์ความยุติธรรมเป็นอย่างดี และยังคงกล่าวอีกว่าความช่วยเหลือด้านกฎหมายเป็นความต้องการจากความรู้สึกร่วมกันของมนุษยชาติ เหตุผลอื่นที่ถูกให้ความหมายโดย Barry Metzger คือ⁴

1. สำหรับพัฒนาความเป็นหนึ่งเดียวของระบบกฎหมายแห่งชาติ
2. สำหรับการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นจากการควบคุมประวัติศาสตร์สังคมสำหรับประโยชน์ของคนยากจน
3. สำหรับส่งเสริมความรู้สึกร่วมกันของความรับผิดชอบที่มากยิ่งขึ้นจากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล หรือการปกครองแบบเจ้าขุนมูลนายต่อประชาชน

4. สำหรับการมีส่วนร่วมอุปถัมภ์ ประชาชนที่อยู่ภายนอกให้เข้าไปในกระบวนการของรัฐบาล
5. สำหรับเสริมสร้างวิชาชีพทางกฎหมาย

Adnan Buyung Nasution ในฐานะที่เป็นผู้ก่อตั้งคนหนึ่งของสถาบันความช่วยเหลือด้านกฎหมายจาการ์ตา (LBH Jakarta) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ดำเนินการโดยสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ชัดเจนมากขึ้น นอกเหนือจากการให้บริการด้านความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ประชาชนที่มีความต้องการ สถาบันช่วยเหลือด้านกฎหมายสำหรับให้ความรู้แก่ประชาชน ในความหมายที่กว้างขึ้น โดยวัตถุประสงค์ที่เพิ่มมากขึ้น และสร้างความตระหนักเกี่ยวกับสิทธิในเรื่องของกฎหมายร่วมกับการต่ออายุของกฎหมายและการดำเนินงานด้านกฎหมายที่ดีขึ้นในทุกสาขาและเป็นหนึ่งในความสามัคคีที่ล้อมรอบการพัฒนาแห่งชาติ⁵

B. ประเภทความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย แบบแผน

ในการพัฒนานั้นมีความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายต่างๆอย่างเช่น⁶

1. ความช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นหนึ่งในกรให้บริการความช่วยเหลือทางกฎหมายต่อคนอื่นๆหนึ่งที่มีส่วนร่วมใน กรณีหนึ่งในแค่ส่วนที่ไม่สามารถ
2. ความช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่พวกเขาที่ต้องการรวมทั้งไม่ได้ด้วย กฎหมายให้ค่าบริการที่จ่ายให้กับนักวิชาการ
3. การบริการทางกฎหมายเป็นหนึ่งในกรบริการด้านกฎหมายสำหรับชั้นตอนที่ยึดสำหรับการรับประกันเพื่อที่การทำงานด้านกฎหมายไม่เกิด

การเลือกปฏิบัติอย่างแตกต่าง ในชั้นของรายได้ ความมั่งคั่ง และ
ทรัพยากรอื่นๆ ที่ถูกละเลย⁷

4. วิธีการแหล่งข้อมูลด้านกฎหมาย หรือ การเข้าถึงข้อมูลด้านกฎหมาย ที่
เป็นหนึ่งในความพยายามของการสร้างแหล่งข้อมูลของกฎหมายเพื่อที่จะ
สร้างความเข้มแข็งให้กับประชาชน ที่มีความเป็นไปได้ และปกป้อง
รักษาสีทริชของพวกเขาอย่างยุติธรรม⁸

มีการวิจารณ์อย่างหนักสำหรับความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย
แบบแผน เพราะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลง ที่สำคัญสำหรับ
ประชาชนผู้ยากไร้ ถูกเอาเปรียบ การทำงานของความช่วยเหลือ
ด้านกฎหมาย เพื่อแคกลายเป็น “นักดับเพลิง” จากทุกปัญหาที่
เกิดขึ้นของกฎหมาย ที่ไม่ต้องมีความสามารถในการป้องกัน และ
แก้ไขปัญหาคืบหน้าได้สำเร็จ

ความช่วยเหลือโครงสร้างทางกฎหมาย

ความช่วยเหลือโครงสร้างทางกฎหมายคือ ชนิดของความช่วยเหลือทาง
กฎหมายที่เกินกว่าชนิดของความช่วยเหลือทางกฎหมายแบบแผนในด้านบนที่ความคิด
แนวคิดตัวอย่าง รวมทั้งยุทธศาสตร์และบทบาทที่ถูกกระทำในการให้ความช่วยเหลือทาง
กฎหมาย

ประวัติศาสตร์ความช่วยเหลือโครงสร้างทางกฎหมายที่อินโดนีเซียเริ่มตั้งแต่
สถาบันความช่วยเหลือด้านกฎหมายในช่วงปี 1970 แนวคิดริเริ่มของความช่วยเหลือทาง
กฎหมายที่แน่นอนเหมาะสมสำหรับตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือทาง
กฎหมาย ความเข้าใจของความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมายคือส่วนหนึ่งในความ
ช่วยเหลือทางกฎหมายที่ถูกให้แก่คนยากจนและอ่อนแอไปกระทั่งความพยายามในการ

เปลี่ยนโครงสร้างทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่มีน้ำน้ำที่จะมุ่งไปในทิศ
หนึ่งของโครงสร้างที่ให้โอกาสสำหรับการพัฒนาแหล่งข้อมูลทางกฎหมายของคณาจารย์
และอ่อนแอ ดังนั้น แทนที่จะเป็นการดำเนินการทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นหนึ่งใน
โครงสร้างการดำเนินการที่คาดหวังว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงคำสั่งของประชาชนที่มี
ความยุติธรรมมากกว่า ด้วยแนวคิดของความช่วยเหลือใน โครงสร้างทางกฎหมายดังกล่าว
สถาบัน โครงสร้างทางกฎหมายจากรัฐได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหนึ่งในการเคลื่อนไหว
ทางเลือก ในสนามความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งมีตัวอย่าง วิสัยทัศน์และการปฏิรูปเทศที่
แตกต่างกับส่วนของสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายที่อยู่อื่น โดนิเซีย¹⁰

Todung Mulya Lubis แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความช่วยเหลือทาง โครงสร้าง
กฎหมายไว้ว่า (BHS) เป็นรูปแบบแนวคิดที่เกิดขึ้นบนความเข้าใจที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับ
จุดประสงค์ของเหล่าประชาชนที่แท้จริงแล้วต้องการปลดปล่อยประเทศในความหมายที่
แท้จริงไม่เป็นอาณานิคมอีก เพราะผู้ล่าอาณานิคมนั้นไม่เป็นธรรม¹¹ ยิ่งกว่านั้น Todung ยัง
กล่าวว่า ความมีอิสระนั้นคือความเป็นอิสระสำคัญ ไม่เพียงแต่เป็นอิสระจากลัทธิล่าอาณา
นิคมของต่างประเทศ แต่ ความเป็นอิสระจากรูปแบบทั้งหมดของการปราบปรามทาง
การเมือง เศรษฐกิจ กฎหมาย และ วัฒนธรรม มีหลายตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงไม่มีอิสระ
อย่างแท้จริงที่เกิดขึ้นเมื่อความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมายในความรู้สึกแรกนั้นคือ¹²

1. ในสนามทางการเมือง การมีอยู่ของอุปสรรคทั้งหลายใจเรื่องการเมืองอิสระเสรี
ภาพ การประกาศความคิดเห็นไม่ว่าจะพูดหรือการเขียนและกระบวนการ การตัดสินใจ
นอกจากนั้นคือการเลือกตั้งทั่วไปที่ไม่มีอิสระ

2. ในสนามของเศรษฐกิจ นโยบายทางด้านเศรษฐกิจที่ทำให้พ่อค้า
ขนาดกลางและเล็กขาดทุนรวมถึงผู้บริโภค หลังจากนั้นจึงเกิดการกู้เงินนอก
ประเทศจากธนาคารโลก รวมทั้งสถาบันทางการเงินอื่นๆ ที่ทำให้มีอิสระ

ลดลง ในการกำหนดทิศทางการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจ ประชาชน กลายเป็นชายขอบมากขึ้นเมื่อไม่มีเครื่องมือการผลิต

3. ในสนามของกฎหมาย

4. ในสนามด้านวัฒนธรรม บรรดาผู้สังเกตการณ์ทางวัฒนธรรม นักเขียนและประชาชนไม่มีอิสระ มีความโน้มเอียงของการดูถูกชีวิต วัฒนธรรม โดยการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และด้วยเช่นกันมีความโน้มเอียงที่มากขึ้นในการให้คุณค่าทางความคิดที่มาจากข้างนอก ความมีอิสระได้ ถูกคุกคามจากรากและ ประชาชนส่วนมากตกอยู่ในความเงียบที่ถูกรังคับ

5. ความปลอดภัยทางการเมืองและคำสั่ง (วิธีการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ) กลายเป็นเครื่องมือการปราบปรามที่ทำให้คนห่างเหินจากการมีอิสระที่แท้จริง การมีอยู่ของความไม่อิสระทำให้พรรคการเมืององค์กร สังคม สถาบันการวิจัย วิทยาลัย และประชาชนทั่วไปนั้นระมัดระวังและทำการตรวจสอบตนเอง ความเสี่ยงของการไม่เชื่อฟังคือการ *recalling*

6. อิทธิพลของโลกทางการเมือง ความช่วยเหลือจากนอกประเทศ ชัยชนะจากอนุรักษนิยมใหม่ การป้องกันในสนามของเศรษฐกิจและภาวะ ถดถอยที่กวาดโลกที่มีผลต่อนโยบายของรัฐบาลและส่งผลกระทบต่อกรณี อิสระอย่างแท้จริง

ความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมาย มีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลง โครงสร้าง เปลี่ยนแปลงการจัดระเบียบสังคมจากมือที่ไม่ยุติธรรมให้กลายเป็นความ ยุติธรรมให้กับแหล่งทรัพยากรทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย และวัฒนธรรมให้ คืบคลานสู่ คนส่วนใหญ่ของสังคม ชุดของการทำรัฐประหารการปฏิวัติ และการเปลี่ยนแปลง

อำนาจในหลายพื้นที่ แต่ไม่ได้หมายความว่า เป็นการเปลี่ยนโครงสร้างความช่วยเหลือทาง โครงสร้างกฎหมายไม่ควรถูกขังให้อยู่ภายใต้อำนาจอย่างเป็นทางการ แต่จะต้อง ปรับเปลี่ยนรูปแบบของความสัมพันธ์ทางสังคมที่ถูกกดขี่¹³ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้ถูก ทำโดยการผ่านการสร้างศูนย์อำนาจภายใต้ความต้องการของประชาชนที่เริ่มจากด้านล่าง ด้วยเหตุนี้เอง Todung จึงมีความคิดเห็นว่า ความช่วยเหลือทาง โครงสร้างกฎหมายจะต้องทำ เรื่องบางสิ่งบางอย่าง¹⁴

1. เปลี่ยนแปลงการปฐมนิเทศของความช่วยเหลือทางกฎหมายจาก คนเมืองสู่คนชนบท
2. ทำให้คุณสมบัตินิติความช่วยเหลือทางกฎหมายใช้งานได้จริง
3. ใช้ประโยชน์ให้มากขึ้นจากวิธีการนอกเหนือจากกฎหมาย
4. เข้าทำความร่วมมือให้มากขึ้นกับสถาบันทางสังคมอื่นๆ
5. ทำให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นการเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้อง กับการมีส่วนร่วมของประชาชนส่วนใหญ่ (ผู้ให้บริการ)
6. การจัดลำดับความสำคัญของกรณีที่เป็นลักษณะโครงสร้าง
7. เร่งการสร้างกฎหมายที่สนับสนุนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง

ในปี 1980, สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย (YLBHI) ได้ก่อตั้ง ขึ้นเหมือนเป็นเสาหลักให้กับสำนักงานความช่วยเหลือทางกฎหมายที่อยู่ในพื้นที่ ตั้งแต่ ครั้งนั้นแนวคิดความช่วยเหลือทาง โครงสร้างกฎหมาย ดังกล่าวก็พัฒนาขึ้นหลังจากนั้น สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายก็ได้พัฒนาไปสู่ อำนาจทางการเมืองที่วิพากษ์วิจารณ์ ระเบียบใหม่เสมอ และสนับสนุนประชาธิปไตยทางตรง สิทธิพื้นฐานของมนุษย์และ กฎหมายของรัฐ Daniel S. Lev ได้พูดถึงแนวคิดเบื้องหลังของสถาบันความช่วยเหลือทาง กฎหมายว่าเป็นแนวคิดทางการเมืองและสังคมที่นำมาเปรียบเทียบกับแนวคิดของกฎหมาย

ต้องหลีกเลี่ยงสิ่งล่อใจจากทนายความสำหรับทำความเข้าใจและการปฏิบัติความช่วยเหลือทางกฎหมายมาตรฐานหรือ ตามธรรมเนียม แบบที่มีการเริ่มในช่วงอาณานิคม¹⁵ Adnan Buyung Nasution หนึ่งในผู้ก่อตั้งสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายกล่าวว่า

“ในประเทศที่มีการพัฒนา, ความช่วยเหลือทางกฎหมายสำหรับคนยากจน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับแค่เพียงแรงจูงใจด้านมนุษยธรรม แต่ยังคงมีแรงขับเคลื่อนทางการเมือง แรงขับเคลื่อนทางการเมืองนี้มีวัตถุประสงค์สำหรับการพัฒนาของประชาชน จนกระทั่งประชาชนมีความเข้าใจในสิทธิของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิทางกฎหมายของพวกเขา นอกจากนี้ความเข้าใจในสิทธิของพวกเขา ต้องถูกส่งเสริมสำหรับการพัฒนาความกล้าหาญทางศีลธรรมสำหรับเก็บรักษาและเรียกร้องสิทธิดังกล่าว สำหรับการศึกษาด้านการเมืองดังกล่าว การเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมก็จำเป็นเช่นกัน¹⁶

เหมือนกันกับที่อินโดนีเซีย ที่ฟิลิปปินส์ก็เช่นกันมีการพัฒนาแนวคิดที่เหมือนกันในเรื่องของความช่วยเหลือทางโครงสร้างของทนายความไม่เพียงแต่มีบทบาทในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแบบธรรมเนียมเท่านั้นแต่มีบทบาทในกระบวนการทางการเมืองกับการบริหารงานของฝ่ายเผด็จการและเสรีนิยมใหม่ ทนายความแม้ว่าจะมีบทบาทในการทำอำนาจประชาชนในการโค่นล้มระบบการปกครองในฟิลิปปินส์มีการพัฒนาารทนายความของประชาชน นั่นคือทนายความที่ทำงานในการจ้างงานที่ไม่เป็นตามประเพณีนิยม หรือ การทำงานในประเด็นสาธารณะหรือแบบโครงสร้าง มีการรับรู้ทางการเมืองที่สูง และ มีความมุ่งมั่นสำหรับการปฏิวัติหรือปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางสังคม¹⁷

C. พื้นที่ทำงานของความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมาย

นอกจากผลกระทบโดยกว้างและจำนวนผู้ใช้บริการที่มาก ลักษณะความช่วยเหลือทางโครงสร้างทางกฎหมาย และการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ ตระหนักถึงขอบเขตของงานที่กว้าง สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตาหลังจากนั้น ได้จัดตั้งมูลนิธิสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย (YLBHI) เมื่อ 26 ตุลาคม 1970 โดยหลังจากนั้นเป็นที่คาดหวังว่าจะกลายเป็นศูนย์กลางของศูนย์ช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่อื่น เพื่อให้ความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมายระดับชาติ

สถาบันช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตา ในการทำงานมักจะพบกับกรณีที่ค่อนข้างสัมพันธ์กับระบอบการปกครอง อำนาจเผด็จการภายใต้ผู้นำซูฮาโต มี 2 พื้นที่ที่มองเห็นได้ในมุมมองและความขัดแย้งความช่วยเหลือทางโครงสร้างทางกฎหมายได้ทำงานและให้การสนับสนุนที่สำคัญในการส่งเสริมการรักษาความสงบ พื้นที่ดังกล่าวคือพื้นที่ทั่วไปและพื้นที่ความขัดแย้ง พื้นที่ทั่วไปไม่ได้หมายความว่าไม่มีความขัดแย้ง ความขัดแย้งยังคงเกิดขึ้นอย่างไรก็ตามกฎหมายและสถาบันทั้งหมดยังคงทำงานได้ด้วยดี ในขณะที่พื้นที่ความขัดแย้งคือ เมื่อไม่สามารถทำงานได้อย่างดีหรือบทบาทของมันได้ถูกเปลี่ยนด้วยสถาบันอื่นๆที่ส่งเสริมความรุนแรงที่ผิดกฎหมาย

D. ช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมายในพื้นที่ทั่วไป

ในพื้นที่ทั่วไปมีหลายกรณีตัวอย่างที่จัดการโดยสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตาในพื้นที่ที่อยู่ใกล้ชิดกับความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมาย

1. กรณีความเสียหาย 15 มกราคม (1976)

ในเดือนมกราคม ปี 1974 เกิดการประท้วงขนาดใหญ่โดยนักศึกษาสำหรับต่อต้านการไหลของเงินทุนและการลงทุนของต่างชาติที่อินโดนีเซีย นอกแผนของ

นักศึกษา หลังจากนั้นเกิดการจลาจลและการเผาหลายพื้นที่ในจาการ์ตาตะวันตก สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตาถูกกล่าวหาในการประท้วงและการเผาที่จาการ์ตาในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้นำนักศึกษาผู้อำนวยการสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายพร้อมทั้งคณะกรรมการอีกคนถูกจับโดยทหาร หนังสือพิมพ์ที่ให้การสนับสนุนสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตาเช่นถูกสั่งห้ามตีพิมพ์อีกโดยรัฐบาล

2. กรณี Komondo Jihad (1976)

กรณีนี้เป็นรูปแบบความพยายามที่แท้จริงของรัฐบาลเผด็จการยุคระเบียบใหม่ในแบบกลุ่มความรุนแรง องค์กรใต้ดินที่มีวัตถุประสงค์ของการเคลื่อนไหวความรุนแรงโดยมีความรุนแรง ขึ้นอยู่กับข้อมูลจากสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตา ในช่วงนั้น Komando Jihad จงใจสร้างโดย Jemdal Ali Moertopo (ผู้ช่วยคนสำคัญของซูฮาโต) เป็นข้ออ้างสำหรับการกระทำที่ทำลายฝ่ายค้านมุสลิมเพราะในช่วงเริ่มดังกล่าวนั้นอิสลามเป็นหนึ่งในความรุนแรงทางการเมืองที่อินโดนีเซียที่มีศักยภาพสำหรับระดมตัวเองเป็นคู่แข่งแท้จริงของพรรค Golkar ขับเคลื่อนทางการเมืองระเบียบใหม่สำหรับการรับประกันความสำเร็จในการเลือกตั้ง สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจาการ์ตาให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบหรือถูกความอับยจาก Komando Jihad

3. กรณีอาชญากรรม 50 นักศึกษา (1978)

ในปี 1978 ผู้นำนักศึกษากันจำนวนมากถึง 50 คนจากจาการ์ตา บันดุง ยอกยาคาร์ตา สุราบายา และ ปาเล็มบัง ได้ถูกดำเนินคดีพร้อมกันในหลายเมืองดังกล่าวในข้อหาหมิ่นประมาท ประชานาธิปไตยชูฮาโตและครอบครัว และก่อวินาศกรรมโครงการของรัฐบาล¹⁸

4. กรณีการถ่ายภาพลึกลับ (1982 – 1985)

การถ่ายภาพลึกลับเป็นการปฏิบัติการลับของรัฐบาล ซุฮาโตในปี 1982 – 1985 สำหรับการแก้ปัญหาอาชญากรรมขั้นสูง ทหารทำการจับ การทรมานและการฆาตกรรม ต่อคนที่ถูกล่าในพื้นที่ ทำให้ฝ่ายสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษย์เปิดเผยผลการตรวจสอบว่ากรณี Petus เป็นการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษย์ด้วยจำนวนเหยื่อที่มากกว่า 10,000 คน ที่เสียชีวิต ที่ถูกทรมาน ถูกจับ หรือที่สูญหาย สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายจากอาร์ดาจึงให้การป้องกันความปลอดภัยแก่ผู้ที่กลายเป็นเหยื่อของ Petus

5. กรณีทำเรื่องจากร์ดา (1984)

ในกลางปี 1984 แผนการที่เกิดขึ้นใหม่โดยการประยุกต์ใช้หลักการเดียวที่ อินโดนีเซีย สำหรับกลุ่มอิสลามปฏิเสธแผนดังกล่าวและนำเสนอในส่วนของกรรมาช ปัญหาที่เกิดขึ้นตอนที่ทหารคนหนึ่งพยายามที่จะกำจัดแผนพับในมัสยิด วยุ่นที่พบกับ กองทัพดังกล่าวหลังจากนั้นมีการต่อสู้จนเกิดการฆาตกรรม หลังจากนั้น 4 คน ได้ถูกจับ ครอบงำต่อกรรมาชของ 4 คน เมื่อ 12 กันยายน 1984 นับพันคนที่ทำการบรรยายหลังจากนั้นตัดสินใจที่จะทำเพื่อท้าทายและประท้วง ไปยังสำนักงานทหารสำหรับปล่อยตัวเพื่อนที่ถูกคุมขัง หลังจากนั้นทหารก็ได้ยิงกราดใส่ผู้ประท้วง ถูกกล่าวหาว่ามีหลายร้อยคนถูกยิงตาย อย่างไรก็ตามรัฐบาลเพียงแต่ยอมรับว่ามีผู้ถูกฆ่า 18 คน และบาดเจ็บอีก 53 คน

6. กรณี AM Fatwa (1984)

Andi Mappetahang (AM) กำเนิด 1939 คือหนึ่งในผู้นำทางการเมืองของศาสนาอิสลามที่ถูกจับ ถูกดำเนินคดีและต้องโทษจำคุก 18 ปี โดยระบบการปกครองซุฮาโตด้วยคำฟ้องจากการกระทำการ โคนล้ม AM FATWA และเพื่อนร่วมงานของเขา ร่วมลงนามในสมุดอุทธรณ์ ลงนามเหตุการณ์ที่ทำเรื่องจากร์ดาเมื่อ กันยายน 1984 จนถูกจับกุม

พวกเขาจึงวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลชูฮาดี ที่จับกุมพวกเขาในสิทธิทางการเมืองของคนอิสลามจนเพื่อนร่วมงานของเขาทำการลงนามให้ชูฮาดี ต้องลงจากเก้าอี้ประธานาธิบดี และ ได้รับอิสรภาพเต็มรูปแบบและตัดสิทธิ์ทางการเมืองเมื่อ 17 สิงหาคม 1998

7. กรณี H.R. Dharsono (1984)

ในปี 1984 HR Dharsono ถูกกล่าวหาว่าทำการโค่นล้มและนำไปสู่การวางระเบิด ธนาคารแห่งหนึ่งในจาการ์ต้า เขาถูกพิพากษา 10 ปี หลังจากนั้น อุทธรณ์อีก 7 ปี

8. กรณีโค่นล้ม Sri Bintang Pamungkas (1995)

ในปี 1995 DR. Ir. Sri Bintang Pamungkas ก่อนที่ศาลจะกล่าวหาในข้อหาทำการอาชญากรรมโค่นล้ม ตามบท 1 a b และ c uu หมายเลข 11 /PNPS/1963 เพราะการปฏิบัติที่ทำการ संबัดรวยพรด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวกับการเมืองด้วยการปฏิเสธการแต่งตั้งประธานาธิบดีชูฮาดี เป็นประธานาธิบดีและถูกประธานาธิบดีชูฮาดี ในขณะที่เขาอยู่ที่เยอรมัน Sri Bintaถูกตัดสินจำคุก 2 ปี 10 เดือน เมื่อ 8 พฤษภาคม 1996

9. กรณีพรรคประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (PRD) (1996)

กรณีพรรคประชาชนเพื่อประชาธิปไตย คือ เหตุการณ์ที่เริ่มต้นจากคำสั่งการมีส่วนร่วมของพรรคประชาชนเพื่อประชาธิปไตยในเหตุการณ์ 27 กรกฎาคม 1996 เป็นการกล่าวหาว่าพวกเขาเป็นคอมมิวนิสต์ หัวหน้าพรรคประชาชนเพื่อประชาธิปไตย Budiman Sudjatiko ในวันที่ 28 เมษายน 1997 ถูกพิพากษาให้จำคุก 13 ปี โดยผู้พิพากษา เพราะพบหลักฐานการบิดเบือนความจริงของรัฐบาลยุคระเบียบใหม่ ยกระดับขบวนการชุมนุมและไม่รับรู้ปัญหาศิลาเป็นหนึ่งในหลักการของพรรค หลังจากยุคระเบียบใหม่ล่มสลายตลอดเวลา 3 ปีครึ่ง ได้ถูกนิรโทษกรรมโดยประธานาธิบดี เมื่อ 10 ธันวาคม 1999

10. กรณีการ โคนล้ม Muchtar Pakpahan (1996)

เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 1996, DR. Muchtar Pakpahan ได้ถูกพิจารณาคดีด้วยคำฟ้องล้มล้าง หรือ ลอบทำลายอำนาจรัฐบาลที่ตามกฎหมาย บทที่ 1 ย่อหน้าที่ 1 การ โคนล้ม เรื่องดังกล่าวเพราะคำสั่งที่จะไม่ให้ชูฮาได้เสนอชื่อเข้าชิงอีกครั้งขอให้ชูฮาโตถูกดำเนินคดี ปัญหาและการเผยแพร่แผ่นพับที่เกี่ยวกับสภาองเกรส Muchtar ถูกพิจารณาให้พ้นผิด อย่างไรก็ตามฝ่ายโจทก์ได้ทำการทบทวนการพิจารณาคดีแก่Mahkamah Agungและ Muchtar akhirnya จนท้ายที่สุดถูกตัดสินให้จำคุกนานเป็นเวลา 4 ปี

หลายตัวอย่างของการสนับสนุนในข้างต้นภายใต้ความช่วยเหลือทางกฎหมายไม่เพียงแค่มอบให้กับคนยากจนด้วยความเมตตา แต่ยังถูกใช้สำหรับเป็นเครื่องมือทางการเมืองสำหรับการส่งเสริมประชาธิปไตยและการต่อต้านรัฐบาลเผด็จการ สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายแม้ว่าจะมอบพื้นที่ทางการเมืองในการจัดตั้งพรรคการเมือง อย่างพรรคสหภาพประชาธิปไตยอินโดนีเซีย (PUDI) และพรรคประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (PRD) ที่ระบบการปกครองยุคระเบียบใหม่ในการจัดตั้งพรรคนอกจาก 3 พรรค ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาล นั่นคือ PPP พรรคร่วมกันพัฒนา PDI พรรคประชาธิปไตยอินโดนีเซีย และ Golkar จากจากนั้นสถาบันความช่วยเหลือด้านกฎหมายได้ทำการจัดระเบียบสำหรับการสนับสนุนการรวบรวมสำหรับ องค์ประกอบของประชาชนพลเมือง เริ่มจากนักศึกษาและนักวิชาการ ไปถึงชาวประมง แรงงาน เกษตรกร และ คนยากจนในเมือง จนกระทั่งในยุคระบบการปกครองแบบเผด็จการยุคระเบียบใหม่ หลายฝ่ายดังกล่าวของสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นหัวจักรของระบอบประชาธิปไตย

E. ความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

ในพื้นที่ที่มักจะมี ความขัดแย้งทางกฎหมายไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ เพราะความกดดันจากอำนาจที่ปฏิเสธการดำรงอยู่ของกฎหมาย จนกระทั่งกฎหมายไม่

สามารถทำหน้าที่ได้อย่างดี เพราะในพื้นที่ดังกล่าวไม่มีพื้นที่สำหรับสถาบันทางกฎหมาย เพื่อทำการบังคับใช้กฎหมาย ประสบการณ์ในอินโดนีเซีย ตัวอย่าง เมื่อครั้งที่เกิดความขัดแย้งที่อาจะหะห์ที่โปโซ และ อัมบน แสดงให้เห็นว่ากฎหมายไม่สามารถกลายเป็นผู้บัญชาการในการแก้ปัญหาได้อีกในสังคมและถูกเปลี่ยน โดยวิธีการใช้ความรุนแรงที่คิดกฎหมายเป็นตัวเลือกหลัก

ในสถานการณ์แบบนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เชิงประจักษ์ความล้มเหลวในการเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมายแบบแผน ในทางกลับกันรูปแบบความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมายที่ถูกปฏิบัติในหลายพื้นที่ความขัดแย้ง แสดงให้เห็นการสนับสนุนที่ชัดเจนสำหรับประชาชน และกระบวนการแก้ปัญหาความรุนแรง เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมาย นอกจากจะช่วยสนับสนุนในกรณีความขัดแย้งในแนวตั้ง นั่นคือ ระหว่างผู้มีอำนาจ กับประชาชนพลเมือง เช่นที่ อาจะหะห์ ดิมอร์ตะวันออก และปาปัว ที่มีบทบาทในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งตามแนวนอน ตัวอย่างที่เกิดขึ้นเช่นในโปโซ และอัมบน ที่สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นหนึ่งในตัวแสดงสำคัญในการเกิดความเคลื่อนไหว สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายที่อัมบน และสถาบันสร้างสันติภาพที่ทำเฉพาะการแก้ปัญหาความขัดแย้ง ที่พื้นที่ความขัดแย้ง และสร้างความสงบสุขในอินโดนีเซีย

หลายกรณีตัวอย่างที่จัดการ โดยสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายด้วยการเข้าถึงความช่วยเหลือทางโครงสร้างกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง ดังต่อไปนี้

1. กรณี Dr. Thomas Wanggai (1988)

Dr Thomas Wanggai จากองค์กรปาปัวเพื่อเสรีภาพ ได้ทำการรัฐประภาสมอรัณนิเซียตะวันตกเมื่อปี 1988 Thomas ถูกจำคุก 20 ปี และเสียชีวิตในคุกเมื่อปี 1996

เนื่องจากโรคกระเพาะเรื้อรัง และภรรยาของเขาก็เช่นกัน ได้ถูกร่วมจำคุกเป็นเวลานาน 8 ปี เพราะมีส่วนร่วมในการยึดธงชาติประเทศเมอริเนียนีเซียตะวันตก¹⁹

2. กรณีการ โคนล้มฆาตกรรม (1991)

กรณีนี้เป็นการยิงผู้ประท้วงในติมอร์ตะวันออกที่ป่าช้าฆาตกรรม ในเมืองหลวงของดิลี เมื่อ 12 พฤศจิกายน 1991 ที่ถือการประท้วงของพวกเขากับรัฐบาลอินโดนีเซีย ในพิธีฝังศพเพื่อนร่วมงานของพวกเขา Sebastiao Gomes, ที่ถูกยิงเสียชีวิตโดยกองกำลังอินโดนีเซียเมื่อเดือนก่อน จากเหตุการณ์นั้นประมาณ 200 คน เสียชีวิต และมากกว่า 400 คนได้รับบาดเจ็บ อย่างไรก็ตามผู้เข้าร่วมทั้ง 5 คนดังกล่าว มีความผิดทางอาญาในการโค่นล้มรัฐบาลยูเครเบียใหม่ นั่นคือ Joao Freitas da Camara, Fernando de Araujo, Virqilio da Silva, Aqapito Gordoso, dan Dominggus Barreto. สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายทำการอ่อนน้อมฝายสนับสนุนอินโดนีเซีย หลังจากยูเครเบียใหม่ล้มสลาย ประธานาธิบดี Abdurrahman Wahid จึงได้มองนิรโทษกรรมให้แก่พวกเขา

F. สภาพของกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

เงื่อนไขของกฎหมายในสถานการณ์ความขัดแย้งแตกต่างกันขึ้นอยู่กับระดับของความขัดแย้ง ในบางสถานการณ์ของความขัดแย้ง กฎหมายยังสามารถใช้งานได้ตามปกติและสามารถที่จะลดความขัดแย้งลงได้ แต่ทว่าสถานการณ์ความขัดแย้งมาถึงจุดสุดขีด กฎหมายก็ไม่สามารถใช้งานได้หรืออาจจะกล่าวสั้นๆ ว่า สภาอันไร้ซึ่งกฎหมาย เพราะโครงสร้างทางกฎหมายที่ไร้ประสิทธิภาพ นี่คือภาพรวมของกฎหมายในสถานการณ์ของความขัดแย้ง

A. ระดับแบบวิกฤต

ระดับวิกฤตเป็นระดับที่มีความขัดแย้งได้รับด้วยการใช้ความรุนแรงในกระบวนการเรียกร้องโดยกลุ่มของฝ่ายตรงข้าม ที่มีอยู่ในระดับนี้จะถูกละเลยโดยผู้กรณีในข้อพิพาทและเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ ผู้คนยังคงสามารถที่จะไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระและมีโซนที่ปลอดภัย ปฏิเสธไม่ได้ว่าเงื่อนไขทางกฎหมายในระดับนี้ ถูกแต่งแต้มเนกเช่นกับอาชญากรรมทั่วไปที่ถูกละเมิดโดยฝ่ายที่ขัดแย้งกัน เช่น การฆาตกรรมกรอุ้ม(ลักพาตัว)การปล้น การคุมขังโดยพลการและอื่นๆ

อย่างไรก็ตามยังคงมีความเป็นไปได้ว่าฝ่ายที่ยินดีที่จะเป็นสื่อกลางและยังคงเคารพในตัวตนกฎหมายและมีโครงสร้างทางกฎหมายที่ดีและมีประสิทธิภาพ

B. ระดับความรุนแรงแบบจำกัด

ในระดับของการใช้ความรุนแรงแบบจำกัด ความแตกต่างระหว่างกลุ่มและความพยายามที่จะทำให้การเรียกร้องหรือที่จะดำเนินการ โดยไม่ใช่แนวทางสันติวิธีและการใช้กลไกที่มีความละเอียดอ่อนจะเป็นทางการที่มีอยู่ แต่จะกระทำโดยใช้ความรุนแรงอย่างเป็นระบบ ซึ่งทั้งสองฝ่ายเชื่อว่าการใช้ความรุนแรงเป็นกลไกที่ถูกต้องตามกฎหมายที่ควรทำเพื่อประโยชน์ของการจบเกมส์ ยุติเหตุการณ์การ ระงับข้อพิพาทที่มีอยู่มากกว่าการใช้ความถูกต้องและความสงบสุข

ในระดับของการใช้ความรุนแรงนี้บั่นหัวโดยทั้งสองฝ่ายที่เกิดขึ้นในระบบและดูเหมือนว่าจะเป็นสิ่งปกติ แต่ไม่ทั้งหมดการกระทำความรุนแรงสามารถสร้างความเป็นธรรมการอีกด้วย การใช้กองกำลังทหารที่มีไว้ใช้ปราบปรามผู้ก่อความไม่สงบ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรใช้รุนแรงเช่นที่จะทำลายกองกำลังกบฏอย่างต่อเนื่อง แต่ในเวลาเดียวกันก็ใช้กองกำลังทหารเพื่อปกป้อง พิทักษ์รักษา ผู้คนในพื้นที่อยู่ในพื้นที่ความขัดแย้งอีกด้วย ช่วงนี้เป็นลักษณะ โดยทั่วไปการประยุกต์ใช้กฎหมายของสงครามหรือกฎหมายฉุกเฉิน

C.ระดับความรุนแรงขนาดใหญ่

ในระดับของการใช้ความรุนแรงในระดับนี้จะใช้ เป็นเครื่องมือเพียงหรือกลไก ในการแก้ไขความแตกต่างระหว่างสองกลุ่มและดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงการปรากฏตัวของคนที่ติดอยู่ในนั้น ความพยายามที่จะจำกัด การใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาความขัดแย้งและจำนวนเหยื่อหรือผู้สูญเสียไปจากการใช้ความรุนแรงโดยทั้งสองฝ่ายจะเพิ่มมากขึ้น เพราะความรุนแรงแบบปกติและโดยไร้ขีดจำกัดต่อการจัดความรุนแรงต่อกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งและได้นำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์หรือ การเข่นฆ่าล้างบาง สภาพกฎหมายในระดับนี้ คือ สภาพกฎหมายที่เลวร้ายที่สุดแล้ว จุดนี้เสมือนกับสถานที่ที่ไร้ซึ่งกฎหมายตำรวจไม่ได้ทำหน้าที่อย่างที่ควรจะเป็น ศาลมีความอ่อนแอมากเนื่องจากผู้พิพากษาไม่มีมาประชุมหรือเกิดความกลัวในระดับนี้โครงสร้างทาง สังคมจะกลายเป็น โครงสร้างสงคราม การจัดระเบียบกลุ่มที่ขัดแย้งกันในตัวเองเช่นเดียวกับทหารจะแบ่ง ออกเป็นหน่วยงานสำหรับการทำสงคราม เช่น ผู้บังคับบัญชาการ ผู้บัญชากองทัพ ทหาร และอื่นๆ²⁰

D.ระดับแก้ปัญหา

ก่อนที่จะมีระดับการดำเนินการเสร็จสมบูรณ์จะมีระดับของการลดความรุนแรง ในการลดระดับของการใช้ความรุนแรงความขัดแย้งและการใช้ความรุนแรงโดยบุคคลไปสู่ความขัดแย้งไม่ได้เกิดขึ้นอีกครั้ง แต่มันก็เป็นเพียงชั่วคราวและยังคงมีความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนอีกครั้งในความขัดแย้งรุนแรง จำกัด หรือขนาดใหญ่

ในระดับการดำเนินการเสร็จสมบูรณ์มีความพยายามที่จะสร้างหรือสร้างสถาบันของรัฐบาลอย่างเป็นทางการ ในภูมิภาคหลังความขัดแย้งที่ดำเนินการร่วมกัน โดยทั้งสองฝ่ายก่อนที่จะเกิดความขัดแย้ง หวังว่าการทำงานร่วมกันจะทำได้ในระดับนี้จะผลิตที่ มั่นคงความสงบสุขในพื้นที่หลังความขัดแย้ง

ระดับความ ขัดแย้ง	โครงสร้าง กฎหมาย	กฎหมายสาร บัญญัติ	วัฒนธรรมทางกฎหมาย
ระดับวิกฤต	<ul style="list-style-type: none"> - เจ้าหน้าที่ยังคงทำงานปกติ - มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ 	<p>เนื้อหาของกฎหมายยังคงเป็นปกติ แม้ว่าในระดับนี้กฎหมายสารบัญญัติสามารถล้มล้างได้</p>	<ul style="list-style-type: none"> - กฎหมายและหน่วยงานยังคงได้รับการยอมรับ แม้ว่าในทางปฏิบัติจริงแล้ว จะเริ่มไม่เชื่อในกฎหมายก็ตาม - กฎหมายสามารถเป็นช่องทางในการป้องกันความขัดแย้ง
ระดับที่ความ รุนแรงมี ขีดจำกัด	<ul style="list-style-type: none"> - เจ้าหน้าที่เริ่มบังคับใช้กฎหมายไม่ได้ผล - ทหารเริ่มใช้ 	<ul style="list-style-type: none"> - เริ่มใช้กฎอัยการศึก - เริ่มมีการประกาศให้เป็นพื้นที่เขตปกครองโดยทหาร มีการใช้กฎอัยการศึกและ 	<ul style="list-style-type: none"> - กฎหมายไม่ใช่ช่องทางการแก้ปัญหาความขัดแย้ง - ความรุนแรงที่จริงแล้ว คือ ฝ่ายที่ขัดแย้งกัน

		ฉุกเฉินอื่นๆ	
ระดับที่รุนแรงมาก	<ul style="list-style-type: none"> - เจ้าหน้าที่บังคับกฎหมายไม่สามารถทำงานได้ - เจ้าหน้าที่ศาลและอัยการ - ทหารเข้ามาจับกุมทั้งหมดทั้งในบทบาทรัฐบาล 	<ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีกฎหมายท้องถิ่น - ยังสามารถใช้กฎหมายมนุษยธรรมได้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ประชาชนทรยศอยู่แล้วที่ไม่มีกฎหมาย - ความรุนแรงถือเป็นวิธีการเดียวที่จะแก้ปัญหาความขัดแย้ง
ระดับสุดท้าย	<ul style="list-style-type: none"> - เจ้าหน้าที่บังคับใช้ 	<ul style="list-style-type: none"> - กฎหมายสารบัญญัติเริ่มกลับสู่ความ 	<ul style="list-style-type: none"> - ผู้คนเริ่มยอมรับสถาบันทางกฎหมาย - กฎหมายเริ่มเป็นที่น่าเชื่อถือและถูกนำมาใช้แก้ปัญหาความขัดแย้ง

	<p>กฎหมาย ยี่เริ่มทำ งาน</p> <p>- ทหาร สิ้นการ ดำเนินง าน ให้กับ รัฐบาล พลเรือน</p>	<p>สงบ</p> <p>- ยกเลิกการใช้ กฎหมาย ฉุกเฉิน</p> <p>- มีกฎหมาย ใหม่เพื่อ ป้องกันความ ขัดแย้ง</p> <p>- มีการอภิ โทษ นิรโทษ กรรม และ การยกเลิก</p> <p>- มี คณะกรรมการ ประนีประนอ มเพื่อความ สมานฉันท์</p>	<p>- สังคมมีบทบาทที่สำคัญในการส่งเสริมให้ มีการบังคับใช้กฎหมาย</p>
--	---	--	--

กราฟแสดงในหน้าที่ 27 ระดับขั้นของความขัดแย้งพร้อมตัวบ่งชี้สถานะ

ขั้นตอนดังกล่าวข้างต้นเป็นขั้นเป็นตอนและในขณะที่เดียวกันก็ไม่เสมอไป แต่สามารถเกิดขึ้นได้ทีละขั้นหรือแม้กระทั่งวกไปวกมา ตัวอย่างเช่นขั้นตอนของการใช้ความรุนแรงที่ จำกัด อาจจะเป็นขั้นวิกฤตแล้วก้าวข้ามขึ้นไปได้อย่างรวดเร็วกลับเข้ามาในขั้นตอนของการใช้ความรุนแรงและความรุนแรงแบบจำกัด อายุการใช้ความรุนแรงแบบจำกัด ก็สามารถกระโดดขึ้นรอบและรอบปะทุขึ้นอีกครั้งก็ได้ในฐานะที่เป็นขั้นตอนของความขัดแย้ง ซึ่งแต่ละคนมีปัจจัยที่กำหนดและตัวชี้วัดผลกระทบทางสังคมและทางการเมืองที่แตกต่างกันแล้วให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่จะต้องรับรู้ตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นของความขัดแย้งและตัวชี้วัดของสังคมการเมืองที่ถูกต้องเผชิญดำเนินต่อไปและขั้นตอนของความขัดแย้งทุกอย่างชัดเจนตรวจสอบสิ่งที่กลยุทธ์ความช่วยเหลือทางกฎหมายจะถูกนำมาใช้

สำหรับประสบการณ์ศึกษาของอินโดนีเซียแสดงให้เห็นว่าการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ของความขัดแย้งในช่วงการปกครองแบบเผด็จการจะแตกต่างกันด้วยความช่วยเหลือทางกฎหมายในความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง

ในระบอบการปกครองเผด็จการเมื่อกฎหมายถูกนำมาใช้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของอำนาจรัฐและความขัดแย้งได้รับการออกแบบมักจะเสริมสร้างความชอบธรรมของรัฐบาลความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ของความขัดแย้งเป็นเรื่องยากมากขึ้นเพราะตัวเลือกที่จำกัดที่สามารถนำมาใช้สำหรับการสนับสนุน

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยเมื่อการเปิดกว้างทางการเมืองเริ่มที่จะพัฒนากลายเป็นโอกาสในการสนับสนุนที่แพร่หลายมากขึ้น แต่ในทางกลับกันในเวลาที่ถูกทำเครื่องหมายโดยบทบาทที่เพิ่มขึ้นของนักแสดงที่ไม่ใช่รัฐเป็นผู้กระทำความรุนแรงในพื้นที่ความขัดแย้งในอินโดนีเซีย

G. ภายใต้บริบทของอินโดนีเซีย: สถานการณ์ฉุกเฉินพลเรือนและสถานการณ์

ฉุกเฉินทหาร :

ในประเทศอินโดนีเซียขั้นตอนของการใช้ความรุนแรงและการละเมิด การจำกัดกฎหมายและนโยบายที่จะดำเนินการมักจะมีภาวะฉุกเฉินทางแพ่งหรือกฏอัยการศึกเงื่อนไผ่เหล่านี้จะต้องกำหนดวิธีการ โครงสร้างและวัฒนธรรมของกฎหมายในพื้นที่ของความขัดแย้ง ในประเทศอินโดนีเซียได้เคยใช้กฏเหล่านี้ในกับพลเรือนในอาเจะห์ ปาปัวติมอร์เลสเตและอัมบน ในขณะที่การต่อสู้กฎหมายก่อตั้งขึ้นในอาเจะห์จนถึงปี 2004²¹ พระราชบัญญัติฉบับ 23 ฉบับที่จัดตั้งขึ้นโดยประธานาธิบดีในปี 1959 ว่าด้วยการกำหนดสถานะของกฏอัยการศึกหรือหรือรบ.ฉุกเฉิน เมื่อ²²

- (1) การรักษาความปลอดภัยหรือกฎหมายและระเบียบทั่วดินแดนหรือเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนของสาธารณรัฐอินโดนีเซียเกิดการก่อกวนการจลาจลหรือภัยพิบัติทางธรรมชาติ เกรงว่าไม่สามารถแก้ไขหรือจัดการได้โดยวิธีการปกติ
- (2) เกิดสภาวะแห่งสงครามหรืออันตรายจากการสงคราม เกรงว่าไม่สามารถรักษาดินแดนของสาธารณรัฐอินโดนีเซียในทางใดทางหนึ่ง
- (3) ภูมิภาคประเทศที่อยู่ในสภาวะสถานการณ์พิเศษหรือสภาวะเฉพาะที่ เกรงว่าจะเป็นที่ภัยร้ายอันน่ากลัวและอาจเป็นที่ภัยคุกคามของประเทศ

ความแตกต่างระหว่างฉุกเฉินทางแพ่งและกฏอัยการศึกอยู่ในพื้นที่ที่ผู้ปกครองผู้มีอำนาจกำหนดและกฎหมายที่ใช้บังคับ ในกรณีฉุกเฉินพลเรือนแล้วที่จะกลายเป็นผู้ปกครองในพื้นที่หัวเป็นภูมิภาคฉุกเฉินทั่วไปอำนาจการช่วยเหลือจากผู้บัญชาการทหารสูงสุดของทหารท้องถิ่นผู้บัญชาการทหารสูงสุดของตำรวจท้องถิ่นและหัวหน้าอัยการท้องถิ่นสูงสุด ในขณะที่ในกรณีฉุกเฉินทหารมีอำนาจฉุกเฉินทหารภูมิภาคที่จัดตั้งขึ้นโดย

หัวหน้าทหารท้องถิ่นที่ต่ำเป็นผู้บัญชาการของทหารราบช่วยเหลือจากหัวหน้าท้องถิ่น
หัวหน้าตำรวจและหัวหน้าอัยการท้องถิ่น²³

แต่ละอำนาจฉุกเฉินของสงวนสิทธิ์ที่จะทำให้กฎหมายที่ถือว่าเป็นสิ่งที่จำเป็น
สำหรับการตั้งชื่อของประชาชนและความมั่นคงของภูมิภาค การให้กฎระเบียบที่จำกัด
การแสดงออกต่างๆ การพิมพ์หรือเผยแพร่ประกาศการจัดตั้งการจัดเก็บและการกระจาย
การค้าและการวาดภาพหรือ ถาวรรูป นอกจากนี้ประมวลกฎหมายแพ่งฉุกเฉินอำนาจสงวน
สิทธิ์ในการยึด, ค้นหา, หาสนทนาทั้งหมด จำกัด ข้อมูลข่าวสารการประชุม จำกัด พื้นที่
และอื่นๆ ในช่วงกฏอัยการศึกษามีอำนาจเช่นเดียวกับกฏอัยการศึกทั่วไปฉุกเฉินอำนาจอยู่กับผู้
มีอำนาจในการดำเนินการสงครามของทุกตำแหน่งหรือ องค์กร ที่จับกุมคนขี้สลิวันและทำ
ให้มีการจับกุมห่าสลิวัน ในทางตรงกันข้ามกับสภาวะปกติในอินโดนีเซียที่ถูกจับกุมเป็น
เพียงหนึ่งในขี้สลิวันชั่วโงมและการคุมขังสำหรับขี้สลิวัน แตกต่างไปจากสภาพปกติซึ่ง
สิทธิเสรีภาพและสิทธิมนุษยชน แต่ในกรณีฉุกเฉินทางแพ่งและข้อ จำกัด กฏอัยการศึก
ด้านสิทธิมนุษยชนที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่

เงื่อนไขฉุกเฉินดังกล่าวข้างต้นจะกำหนดวิธีการกลยุทธการสนับสนุนจะได้รับ
การดำเนินการ โดยคนที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง ภัย
คุกคามของแรงงานความช่วยเหลือทางกฎหมายและสิทธิมนุษยชนมากขึ้นอย่างแน่นอน
โครงสร้างทั้งหมดจะขึ้นอยู่กับกฎหมาย ผู้ครองอำนาจแน่นอน เพื่อให้ (ทหาร / พลเรือน)
การละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นเรื่องยากที่จะดำเนินการในภูมิภาค ตัวอย่างเช่น มีบทบาท
สำคัญในผลพวงของจากราคาและในประชาคมระหว่างประเทศในการกลั่นกรองและ
วิพากษ์วิจารณ์กฏอัยการศึกในอาเจะห์

เงื่อนไขข้างต้นจะแตกต่างกันถ้าเราเปรียบเทียบกับกันสถานการณ์ทางด้าน
กฎหมายในสถานการณ์ปกติในสถานการณ์ปกติการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพ
เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในการทำงานปกติและไม่มีการบังคับใช้กฎหมายส่วนกลาง

หรือพร้อมเสมอโดยตรวจสอบและถ่วงดุลโคนั้ลสัมกฎหมายทหารหรือกฏอัยการศึ่กอย่างรวดเร็ว คนเชื่อว่าระบวนการทางกฎหมายในการแก้ไขปัญหหรือความขัดแย้งที่เกิ่คขึ้น

แผนภูมิที่ 1 สภาวะกฎหมายในสถานการณ์ท่ว้ไป

H. กลยุทธ์ค้่าของความช่วยเหลือทางกฎหมาย

มีความหลากหลายในเชิงกลยุทธ์ในการสนับสนุนการใช้กฎหมายเพื่อส่งเสริมสันติภาพ

1. ลดความเสี่ยง

ใช้วิธีนี้สามารถลดความเสี่ยงของการสนับสนุนทางกฎหมายในการส่งเสริมสันติภาพหรือแก้ปัญหาความขัดแย้ง เพราะนี่คือช่องทางการสนับสนุนทางกฎหมายอย่างเป็นทางการที่มีอยู่และได้รับการยอมรับ โดยคู่กรณีในข้อพิพาท วิธีการสนับสนุนที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นมักจะเป็นวิธีการทางการเมืองที่มักจะได้รับคำตอบจากอีกฝ่ายไปสู่ความขัดแย้ง นอกจากนี้ยังมีความเสี่ยงที่จะเกิดการลดลงของอาชีพของประชาชนหลังได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายในการทำงานเช่นการสนับสนุนการทำงาน หากคู่กรณีไปสู่ความขัดแย้งที่มีภาครัฐและภาคประชาสังคมที่รัฐบาลจะใช้ความเสี่ยงของการวิจารณ์อย่างกว้างขวางถ้าเรื่องที่จะรบกวนการทำงานสาธารณะ หมายเช่นการจับกุมหรือคุมขัง แม้ว่าภัยคุกคามความปลอดภัยตำรวจไม่สามารถหลีกเลี่ยงสถานะเป็นคนช่วยเหลือทางกฎหมายให้ความคุ้มครองมากกว่าความช่วยเหลือทางกฎหมาย

2. มันมีความชอบธรรมที่แข็งแกร่งและมีอำนาจต่อรองมากกว่า

การทำงานและให้การช่วยเหลือทางกฎหมายในความขัดแย้งมีความชอบธรรมการมีบทบาทร่วมที่แข็งแกร่งและอำนาจต่อรองเนื่องจากปัจจัยหลายประการ ซึ่งได้แก่ของนักพิทักษ์สิทธิของประชาชน อาชีพทนายความเป็นอาชีพที่ถือว่าเป็นอาชีพที่มีทั้งเกียรติและศักดิ์ศรี ทุกคนไม่สามารถใช้เงินซื้อได้อย่างง่ายดายหรือเป็นทนายความและถือได้ว่าทนายความได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ต้องการในการตรวจสอบและการเปิดเผยข้อมูลเพื่อความสงบสุข²⁴ ประการที่สอง ความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ของความขัดแย้งต้องมียุติธรรมชนหรือสังคมที่ให้การใส่ใจ กิจกรรมของชุมชนนำไปสู่ความแข็งแกร่งและอำนาจต่อรองมากขึ้นกว่าการใช้วิธีการที่เกินการสนับสนุนทางกฎหมาย

3. ลดการตีตรา

คนที่ปกป้องกลุ่มกบฏมักจะคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกบฏ ในทำนองเดียวกันในความขัดแย้งของคนที่วิพากษ์วิจารณ์การใช้ความรุนแรงของกลุ่มมักถูกมองว่าเป็นผู้พิทักษ์ของกลุ่มอื่นๆ ที่อยู่ในความขัดแย้ง ตัวอย่างเช่น Munir Thalib ในการวิจารณ์ความขัดแย้งอัมบน การยกย่องว่าเป็นผู้พิทักษ์ของกลุ่มคริสเตียน²⁵ เมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์แบบรุนแรงโดยกลุ่มมุสลิม ในทางตรงกันข้ามการยกย่องว่าเป็นป้อมปราการของกลุ่มอิสลามถ้าวิพากษ์วิจารณ์ความรุนแรงโดยกลุ่มที่นับถือศาสนาคริสต์ นี้ยังสะท้อนให้เห็นในแง่ของการปกป้องกรณีของนักโทษการเมืองในปาปัวที่ช่วยเหลือคนงานตามกฎหมายหรือองค์กรความช่วยเหลือทางกฎหมายถือเป็นลูกไล่ต่างประเทศไม่รักษาดีและกองหลังกบฏ

อย่างไรก็ตามแนวทางการสนับสนุนทางกฎหมายที่สามารถลดความอับยศเพราะกฎหมายถือว่าเป็นที่เป็นกลาง ในอัมบนเคลื่อนไหวถือว่าเป็นความช่วยเหลือทางกฎหมายที่เป็นกลางเพื่อที่จะนำมาซึ่งสงครามฝ่ายตั้งแต่นำศาสนาผู้นำแบบดั้งเดิมผู้หญิงนักข่าวทนายความ ที่เข้าข้างอีกฝ่ายหนึ่งในสงคราม

4. เปลี่ยนวิกฤติเป็นโอกาส

ความช่วยเหลือเหยี่ยวยาทางกฎหมายอย่างสม่ำเสมอเปิดโอกาสต่างๆ เรื่องของการเรียกร้อง มีอย่างน้อยสองอย่างด้วยกัน ขั้นตอนการสนับสนุนสำหรับความสำนึก มีดังนี้ ประการแรกการดำเนินคดีเป็นเส้นทางของความยุติธรรมไม่ว่าจะเป็นทางแพ่งทางอาญาของรัฐในการบริหารหรือการบริหารงานของรัฐ มีความหลากหลายของทฤษฎี เช่นทฤษฎีการละเมิดสิทธิเราสามารถฟ้องได้ในรูปแบบต่างๆ ของการดำเนินการอันไม่พึงประสงค์ที่เป็นผลพวงมาจากความขัดแย้ง ส่วนประการที่สองนั่นคือ ไม่ถูกขอดำเนินคดีหรือไม่มีการพิจารณาคดี กิ่งตุลาการเช่นการไกล่เกลี่ยและการเจรจาต่อรอง เส้นทางนี้ยัง

สามารถเป็นการเมืองไม่ใช้การพิจารณาคดีเป็นพิจารณาวิ่งเต้นแคมเปญสาธารณะแถลงข่าวการสาธิตและกิจกรรมอื่นๆ ที่จะมาชุมนุมสนับสนุนเพื่อสันติภาพ แม้กระทั่งการสนับสนุนทางกฎหมายที่สามารถปรับที่ผิดกฎหมายอย่างเป็นทางการเพราะจะต้องเกินกว่าที่กฎหมายอย่างเป็นทางการที่มีอยู่เช่นการละเมิดสิทธิจะปฏิเสธที่จะจ่ายภาษีการนัดหยุดงานและการประกอบอาชีพ การระดมมวลชนและหน่วยงานราชการในสถานที่เชิงกลยุทธ์และ รูปแบบอื่นๆ ของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมหรือนโยบายที่ถูกลงโดยไม่มีเป็นธรรมชาติ

I. การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

ในแนวคิดของการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายโครงสร้างสาธารณะ ทนายสาธารณะ (Public Interest Lawyer) ไม่ได้เป็นนักแสดงหลักในการสนับสนุน ทนายสาธารณะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถและเกี่ยวข้องกับนักแสดงคนอื่นนอกเหนือจากทนายความเช่น นักกฎหมายผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา นักเรียนนักศึกษา นักเรียกร้องสันติภาพ นักข่าวและนักแสดงอื่นๆ

ทนายความของประชาชนในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งควรจะสามารถจัดระเบียบผู้มีส่วนได้เสีย ผลประโยชน์จรรยาบรรณทั้งหมดที่จะย้ายร่วมเพื่อส่งเสริมสันติภาพ ในอัมบน ทนายสาธารณะจริงจัดนักแสดงที่สำคัญของสงครามฝ่ายในการเจรจาวางแผนและกำกับเพื่อให้นักแสดงที่สำคัญสามารถที่จะแพร่กระจายจิตวิญญาณของความสงบสุขให้กับคนของเขา ทนายสาธารณะนำมารวมกันผู้หญิงจากสงครามต่างๆ ผู้นำศาสนากับผู้นำทางจิตวิญญาณนักข่าวผู้ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย ดังนั้นแตกต่างจากความขัดแย้งโดยทั่วไปทนายความความขัดแย้งทางสังคมสามารถทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกผู้นำการนำไปสู่ขั้นตอนการสร้างสันติภาพ เช่นเดียวกับนักเคลื่อนไหวสันติภาพผ่านช่องทางนอกศาล

ในพื้นที่ของความขัดแย้งองค์กรภาคประชาสังคมมีบทบาทสำคัญมาก แม้ว่าองค์กรภาคประชาสังคมมักจะติดอยู่เพียงแต่ในการแข่งขันระหว่างองค์กรภาคประชาสังคมที่ตัวเองและแนวคิดที่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ทนายสาธารณะมักจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกระหว่างองค์กรภาคประชาสังคม

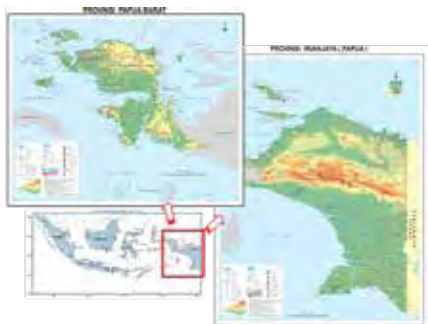
มันเป็นข้อผิดพลาดหากทนายความหรือองค์กรความช่วยเหลือทางกฎหมายต้องการที่จะแก้ปัญหาคความขัดแย้งในภูมิภาค แต่ยังคงใช้วิธีการแบบเดิมและจำกัดตัวเองในการทำงานในการช่วยเหลือการได้ข้อฝ่ายที่ขัดแย้งกันหรือนักโทษการเมือง การให้ความช่วยเหลือในปัญหาพื้นฐานอื่นๆ จะยังคงอยู่และจะปรากฏในช่วงเวลาระหว่างสาเหตุหรือแหล่งที่มาของความขัดแย้งใดๆ ที่ไม่ได้รับการแก้ไข²⁶

บทที่ 3 กลยุทธ์การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายภายในพื้นที่ความขัดแย้งที่อินโดนีเซีย

เหตุการณ์ ป่าปัว

บทนำ

ภูมิศาสตร์และประชากร

Sumber: diolah dari peibogaisumber

ป่าปัว คือชื่อเรียกของเกาะที่ตั้งอยู่บริเวณปลายตะวันออกของอินโดนีเซีย มีพื้นที่ขนาด 413.577, พื้นที่นี้ตารางกิโลเมตร 34 ส่วนใหญ่ยังคงเป็นป่าธรรมชาติหรือป่าเขตร้อน พื้นที่ธรรมชาติเขียวสงบสวยงามมากนี้ประกอบด้วยพื้นที่ภูเขาที่มีหิมะปก

คลุมอยู่ด้านบน หุบเขาที่มีขนาดใหญ่และขนาดเล็ก แม่น้ำไหลผ่าน พื้นที่ส่วนใหญ่มีโครงสร้างที่ดินแบบหนองน้ำในที่ราบลุ่มและหินที่มีแร่ธาตุและทรัพยากรทางธรรมชาติอื่น ๆ ที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงมาก

เกาะขนาดใหญ่นี้ถูกขนานบอยู่ระหว่างมหาสมุทรแปซิฟิกและทะเลอาราฟูราซึ่งยื่นออกมาในส่วนของภาคเหนือและส่วนของภาคใต้ ขณะเดียวกันส่วนตะวันออกคือป่าปัวนิวกินีและในส่วนตะวันตกเป็นเกาะเรียงรายที่รวมอยู่ในเขตการปกครองของจังหวัดโมลุกกะและจังหวัดมาลุกเหนือ

นอกจากความมั่งคั่งของธรรมชาติของเกาะนี้ยังมีชื่อเสียงด้านความงามของธรรมชาติและความมั่งคั่งของพืชพรรณและสัตว์ที่เป็นเอกลักษณ์และโดดเด่นเกาะแห่งนี้คือบ้านขนาดใหญ่ของนก Cenderawasih และ นก Cassowary และมีความหลากหลายของสายพันธุ์พืชและสัตว์อื่น ๆ เฉพาะในถิ่นป่าดิบ ในส่วนภาคใต้ เฉพาะที่ เมอราเก (Merauke) พวกเราสามารถพบจึงใจที่ถือว่าเป็นสัตว์ประจำชาติของประเทศออสเตรเลีย

ในเขตปกครองบริเวณนี้มีพื้นที่ขนาด 413,577.34 ตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่ระหว่าง 2 จังหวัด คือ เมืองหลวงชื่อ จายาปุระ ของจังหวัดปาปัว และเมืองหลวงชื่อ มาโนกาวารี (Manokwari) ของจังหวัดปาปัวตะวันตก ในจังหวัดปาปัวมี อำเภอ มากถึง 29 อำเภอ ขณะเดียวกันปาปัวตะวันตกมี 13 อำเภอ

จังหวัดปาปัวมีประชากรจำนวน 2,928,750 คน เป็นเพศชายจำนวน 1,544,785 คน เป็นผู้หญิง 1,383,965 คน²⁷ ขณะเดียวกันในจังหวัดปาปัวตะวันตกมีจำนวนประชากร 816,280 คน ประกอบด้วย ผู้ชายจำนวน 431,957 คน และเป็นผู้หญิงจำนวน 384,323 คน ดังนั้นจำนวนประชากรในเกาะนี้มีทั้งหมด 3,745,030 คน²⁸

ในปี 2011 การนับถือศาสนาของประชากรในจังหวัดปาปัว 62.19% นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์เป็นจำนวนมากที่สุด ในขณะที่เดียวกันประชากรที่นับถือคริสต์นิกายคาทอลิกมีจำนวน %24.39 นอกจากนั้น จำนวนผู้นับถือศาสนาอิสลามเป็นจำนวนร้อยละ %13.15 และส่วนที่เหลือนับถือศาสนาฮินดูและพุทธศาสนา²⁹ ในขณะที่จังหวัดปาปัวตะวันออกมีจำนวนประชากรที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์เป็นจำนวนร้อยละ %53.22 รองลงมาคือศาสนาอิสลามจำนวนร้อยละ %36.86 และจำนวนผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกมีจำนวนร้อยละ %9.48 ส่วนที่เหลือผู้นับถือศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ³⁰

เกาะปาปัวมีผู้อยู่อาศัยหลากหลายชาติพันธุ์และชนเผ่าทั้งชาวพื้นเมืองที่เรียกว่าคนปาปัว และประชากรที่อพยพย้ายมาจากที่อื่น โดยปกติพวกเขาถูกเรียกว่า “ผู้อพยพ”

โดยประชากรส่วนใหญ่จะอาศัยอย่างหนาแน่นอยู่บริเวณศูนย์กลางของเมือง การอพยพย้ายถิ่นของโดยเฉพาะคนในปาปัวเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาการย้ายถิ่นฐาน ที่เป็นสั่งมาตั้งแต่สมัยของยุคระเบียบใหม่ที่เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยคริสต์ศักราชที่ โดยผู้อพยพ 1960 จะพบได้มากในบริเวณเมอราเก(Merauke) , มิมิกะ (Mimika) และจายาปุระ (Jaya pura) และ กีรอม(keerom)ในจังหวัดปาปัว และ ถูกพบด้วยใน มาโนกวารี(Manokwari) และ ซอรอง (Sorong) ในจังหวัดปาปัวตะวันตกการเกิดผู้อพยพของคนที่อยู่นอกปาปัวนั้นมีสาเหตุมาจากอิทธิพลจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจ กลุ่มของผู้อพยพโดยทั่วไปทำงานเป็นข้าราชการและพนักงานเอกชนกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย ตำรวจ นัก ธุรกิจและคนงานในด้านต่างๆ

ร้อยละของแรงงานข้ามชาติในปาปัวเพิ่มขึ้นปีต่อปี ในปี 1971 มีจำนวนไม่ถึง 4% แต่ได้เพิ่มขึ้นถึง 35% ในปี 2000 และ 53.5% ในปี 2011

ระบบสังคมวัฒนธรรม

ลักษณะสำคัญของคนพื้นเมืองของปาปัวคือมีความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ พวกเขาอาศัยอยู่เป็นกลุ่มเล็กๆ สิ่งนี้ทำให้พวกเขาไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ร่วมกันกับกลุ่มอื่นๆ ในพื้นที่อื่นๆ เพราะพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่ทำให้ติดต่อกันยาก จนทำให้ทุกกลุ่มชาติพันธุ์มีวัฒนธรรมที่ต่างกันออกไป นอกจากนี้แต่ละชนเผ่าความเชื่อของตัวเองเป็นศูนย์กลางของจักรวาล³¹

Josh Manzobenแบ่งประเภทของชาวปาปัวประกอบด้วยประมาณ กลุ่ม 250 ชาติพันธุ์เหล่านี้ตาม4 โชนของระบบนิเวศที่มีผลต่อลักษณะของชนเผ่าในปาปัว ได้แก่ โชนที่อยู่ตามหนองหรือบึง , บริเวณทะเลและแม่น้ำ มูอารา (Muara), โชนดินเขาหรือหุบเขาเล็กๆ, และ โชนภูเขาสูง ประชาชนที่อาศัยอยู่ในแต่ละพื้นที่จะมีรูปแบบชีวิตที่แตกต่างกันออกไป ชนพื้นเมืองปาปัวจะอาศัยอยู่บริเวณตามหนองหรือบึงมีการประกอบ

อาชีพหลักคือเกษตรกรรมของต้น แป้งสาธุ ในขณะที่ชาวปาปัวที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภูเขาสูง มีการประกอบอาชีพหลักคือเกษตรกรรม มันฝรั่ง ใน(ที่ราบสูงภาคกลางของปาปัว)ขณะที่ สังคมบริเวณดินภูเขาและหุบเขา(Arso, Genyem, Muyu) ประกอบอาชีพหลักคือ เกษตรกรรม แป้งสาธุ และสุดท้าย สังคมที่อาศัยอยู่บริเวณทะเล (Biak, Serui dan Raja Ampat) การทำมาหากินหลักคือ การจับปลา

สังคมปาปัวโดยทั่วไปจะเคารพธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างในสังคมอามุงเม(Amungme) ที่อำเภอมีมิกะ (Mimika) มองว่าแม่เป็นผู้ให้กำเนิดธรรมชาติและที่ดิน การรักษาและดูแลและเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องทำ เชื่อว่าจริงๆแล้วธรรมชาติคือ ครรภ์และเป็น สิ่งที่สร้างสังคมปาปัวขึ้นมาคน อามุงเม (Amungme) เห็นว่าแนวของภูเขาและพื้นที่ดิน และที่ราบลุ่ม จนกระทั่งที่ราบชายฝั่งทะเลคือ ส่วนร่างกายของแม่ที่ถูกสมมติขึ้นมา แต่ก็ ทำให้พวกเขามีชีวิตอยู่และเข้มแข็ง

ไม่ใช่แค่นั้น ธรรมชาติเป็นสถานที่อยู่อาศัยของบรรพบุรุษและวิญญาณของ บรรพบุรุษของพวกเขาที่เป็นแหล่งที่มาของกำลังชีวิตของมนุษย์ เพราะฉะนั้นถ้ามนุษย์ ทำลายธรรมชาติ หลังจากนั้นธรรมชาติจะมาทำลายพวกเขาเอง³²ความคิดเพื่อธรรมชาติที่ ไม่อยากให้ลดลงนี้ พวกเราสามารถพบได้ตลอดในความคิดของชาวปาปัวในแต่ละชนเผ่า

ในการประชุมใหญ่ของสังคมปาปัวได้แบ่งชุมชนปาปัวออกเป็น 7 ชนพื้นเมือง อันดับแรก คือ บริเวณพื้นเมือง มัมเบราโม ทามิ (Mamberamo Tami) ที่ครอบคลุมพื้นที่เมืองและ อำเภอ จายาปุระ (Jayapura) จนกระทั่งคีรอม (Keerom) และซารมิ (Sarmi) บริเวณ พื้นที่เมืองที่สอง เรียกว่า ซายเรริ (Saireri) ที่อยู่บริเวณ บิอัก นูมฟอว์ (Biak Numfor) ,ซูพิโอ ริ (Supiori), อำเภอ ยาเปิน (Yapen) และ วาโรเปิน (Waropen) บริเวณพื้นที่เมืองที่สาม คือ บอมเบอเร (Bomberay) ที่ครอบคลุมบริเวณ มาโนกวารี (Manokwari,(ซอรอง Sorong), ราจา เอ็มปัต(Raja Ampat) และ บินทูนี (Bintuni) ต่อมาคือ ดอมเบอเร (Domberay) ที่ ครอบคลุมบริเวณฟักฟัก (Fakfak) ไกมานา (Kaimana) และ มีมิกะ (Mimika) บริเวณ

พื้นเมืองที่ 5 คือ อะนิมฮา (Animha) ที่ครอบคลุมพื้นที่บริเวณเมอราเก (Merauke), มปปิ (Mappi) และอัสมาท (Asmat) บริเวณพื้นเมืองที่หก เรียกว่า ลา ปาโก (La Pago) ที่ครอบคลุมบริเวณอำเภอเปอกูงุงอัน บินตัง (Pegunungan Bintang), จายาวิจายา (Jayawijaya) และมัมเบอร์ราโม (Mamberamo) และ พื้นที่พื้นเมืองที่ 7 เม ปาโก (Me Pago) ประกอบด้วยพื้นที่บริเวณ ปุนจัก จายา (Puncak Jaya), โทลิการะ (Tolikara) จนกระทั่ง นาบิเร (Nabire) และ ปานิอัย (Paniai)

จากนิวกินีจนถึงอิเรียนและปาปัว

การตั้งชื่อสำหรับพื้นที่นี้ที่จริงแล้วผ่านขั้นตอนที่ยาวและเต็มไปด้วยความหมาย ในส่วนการตั้งชื่อตอนแรกแต่เดิมของบริเวณนี้ถูกเริ่มเรียกว่า นิวกินี (Nueva Guinea) ที่ถูกตั้งชื่อโดยนักเดินทะเล

ชาวยุโรปที่ให้ความหมายถึง ความคล้ายคลึงกันของคนปาปัวและคนกินี ที่อยู่ทางแอฟริกาตะวันตก โดยต่อมาชาวฮอลันดาเปลี่ยนชื่อเป็น นิวกินี (New Guinea) ในปี 1545 ยังมีการตั้งชื่อเล่นๆ โดยถูกเรียกว่า ปาปัว (Pua pua) หมายถึง คนที่มีหยิก รวมทั้งเรียกดินแดนทั้งหมดของปาปัว แหล่งข้อมูลอื่นๆ ยังกล่าวว่า ปาปัว มาจากภาษา Biak 'Sup I pawa' ซึ่ง หมายถึง 'ดินแดนแห่งดวงอาทิตย์ขึ้น'³³

ชื่ออิเรียน (Irian)เป็นที่รู้จักในครั้งแรกโดย Frans Kaisepo ระหว่างการประชุม Malino ในปี ขณะเดียวกัน 1946 Marcus Kaisepo คาดว่าคำว่า มีแนวโน้มที่จะทำ "ปาปัว" ที่ถูกถูกคน "ผมหยิก", "โง่", "ดำ" เพราะชื่อนี้แฝงด้วยนัยยะซึ่งหมายถึง ให้คนปาปัวต่ำลง ปาปัว โดยจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ และคุณครูที่มาจากอินโดนีเซียตะวันออก อย่างไรก็ตามยังมีการกล่าวถึงคำว่า อิเรียน (Irian) ที่มีความหมายแฝงของการโฆษณาชวนเชื่อทางการเมืองของรัฐบาลอินโดนีเซีย ที่กล่าวคำว่า อิเรียน (Irian) หมายถึง ตัวช่วยจากกระบวนการต่อต้านฮอลันดาของอินโดนีเซีย อาจจะเป็นเพราะสิ่งนี้ทำให้รัฐบาลของประธานาธิบดีซูการ์โน

ชอบที่จะเรียกเกาะนี้ด้วยชื่อ อีเรียนตะวันออก อีเรียน บารัต (Irian Barat) ประธานาธิบดีซูฮาร์โตที่ดำรงตำแหน่งเป็นเวลา 32 ปี ต่อมาได้เปลี่ยนมา เรียกว่า อีเรียน จายา “Irian Jaya”

ในช่วงของความวุ่นวายทางการเมืองที่เกิดขึ้นในปี 1998 ในกรุงจาการ์ตาซึ่งเป็นสัญญาณของการสิ้นสุดการปกครองของซูฮาร์โตกับยุคระเบียบการใหม่ ชื่อปาปัวกลับมาใช้อีกครั้งสำหรับเรียกพื้นที่แห่งนี้ ซึ่งเกิดขึ้นโดยประธานาธิบดี อับดุลฮาหมัด วาฮิด ได้อนุมัติให้ใช้ชื่อปาปัว การใช้ชื่อนี้ต่อมาถูกตัดสินจากสภาผู้แทนราษฎร ระดับ I อีเรียน จายา กับ ลำดับที่ 7/สภาผู้แทนราษฎร/2000 ว่าด้วย การกลับมาใช้ชื่อ อีเรียน จายา กลายเป็น “ในวันที่” ปาปัว 16 สิงหาคม 2000 นี้คือการอ้างอิงของกฎหมายเอกสิทธิ์พิเศษที่ใช้ในการอ้างถึงดินแดนคงามแห่งนี้ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พื้นที่แห่งนี้ถูกรู้จักด้วยชื่อว่าปาปัว คนปาปัวรู้สึกภาคภูมิใจกับการเรียกปาปัว ที่มีผมหยิกและมีผิวสีดำ ความภาคภูมิใจนี้เป็นหนึ่งในการนำเสนอเนื้อเพลงที่เป็นที่รู้จักของคนปาปัว ชื่อเพลง Edo Kondoligit (นับเป็นปาปัว) ซึ่งยังคงเป็นที่ชื่นชอบในหมู่มคนปาปัว

ปาปัวในช่วงเริ่มเรียกร่องเอกราชอินโดนีเซีย

อินโดนีเซียได้รับเอกราช : 1945

เกาะปาปัว ได้กลายเป็นหัวข้อของการสนทนาและเป็นข้ออภิปรายทางการเมืองในโต๊ะที่ใช้สำหรับเจรจาระหว่างประเทศต่างๆ นับตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1940 การอภิปรายเริ่มขึ้นเมื่อซูการ์โนประกาศเอกราชของอินโดนีเซียเมื่อวันที่ 17 สิงหาคม 1945 เมื่อตอนนั้นรัฐบาลอินโดนีเซียเรียกร่องพื้นที่ทั้งหมดจากอาณานิคมอีสอินเดียน จากซาบัง (Sabang) ในฝั่งตะวันตกของเกาะสุมาตรา จนถึง เมอราเก (Merauke) ในจุดที่ไกลที่สุดของเกาะปาปัว

ในทางตรงกันข้ามรัฐบาลฮอลันดาปฏิเสธการอ้างฝ่ายเดียวของรัฐบาลอินโดนีเซียที่จัดตั้งขึ้นใหม่ รัฐบาลฮอลันดาจึงปฏิเสธว่าพื้นที่ของปาปัวไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของชาวคัตซ์อีส์ตอินเดียน แต่ที่จริงแล้วตกอยู่ภายใต้อำนาจของราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ตั้งแต่ประมาณปี ต่การปฏิเสธของฮอลันดาที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นผล 1944 ของอิทธิพลทางการเมืองจากความอิสระของอินโดนีเซียต่อปาปัวที่ค่อนข้างไร้ความหมาย ข้อความที่รัฐบาลเนเธอร์แลนด์และกิจกรรมทางศาสนาจากกลุ่ม เซนดิง³⁴(Zending) และการเผยแพร่ศาสนาคริสต์นั้น ได้กลับเข้าสู่ภาวะปกติหลังจากที่ญี่ปุ่นออกไปและ NICA กลับเข้ามาในปาปัว ซึ่งในขณะนั้นกิจกรรมทางการเมืองของรัฐบาลฮอลันดาที่ทำให้รู้สึกใกล้ชิดกับชนเผ่าปาปัวโดยผ่านการให้การศึกษาสำหรับชนชั้นสูงในปาปัว

การประชุมหารือและประเทศสาธารณรัฐสหภาพอินโดนีเซีย (RIS):1945-1951

หนึ่งในข้อถกเถียงทางการเมืองของพื้นที่ในปาปัวนี้ ถูกนำมาปรึกษาหารือในการประชุมหารือ (KMB) ในวันที่ 27 ธันวาคม 1949 ในการปรึกษาหารือนี้พรรครัฐบาลฮอลันดาสุดท้ายแล้วยอมรับพื้นที่ที่เป็นอธิปไตยของอินโดนีเซีย ยกเว้นปาปัว ซึ่งฮอลันดายังคงบอกว่าปาปัวเป็นส่วนหนึ่งของอาณานิคมฮอลันดา ทั้งสองฝ่ายต่างถกเถียงและปาปัวตกอยู่ในสภาพเดิม

จนกระทั่งในวันที่ 17 สิงหาคม 1951 การสร้างสาธารณรัฐสหภาพอินโดนีเซีย (RIS) เป็นผลมาจากการประชุมโต๊ะกลม ในปี 1949 ได้ถูกประกาศเป็นโมฆะโดยประธานาธิบดีซูการ์โนและเปลี่ยนกลายเป็นสาธารณรัฐอินโดนีเซียซึ่งหมายความว่ารวมอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนปาปัวด้วย โดยการเปลี่ยนแปลงนี้พยายามที่จะยึดปาปัวจากเจ้าอาณานิคมฮอลันดามากกว่ากลายเป็นการโจมตีของทหาร ในปาปัวต่อมาเกิดกองทัพ Cendrawasih และกองทัพ Silas Papare เป็นเครื่องมือในการต่อต้านชาวฮอลันดา เพื่อ

สนับสนุนการเผชิญหน้านี้ สำนักอิเรียนตะวันตก (Irian Barat) ถูกสร้างขึ้นโดย นายกรัฐมนตรี อารี สัสโตรอามิโจโย (Ali Sastroamijoyo) ในวันที่ 4 มีนาคม 1954 ในขณะที่กองกำลังทหารของอินโดนีเซียเริ่มที่จะได้รับการพัฒนาด้วยการสนับสนุนเต็มรูปแบบของสหภาพโซเวียตที่กำลังเกิดสงครามเย็นกับสหรัฐอเมริกา

ในเดือนธันวาคม 1950 องค์การสหประชาชาติได้ตัดสินใจว่าปาปัวทางฝั่งตะวันตกมีสิทธิอธิปไตย ตามมาตรา 73E ของกฎบัตรของสหประชาชาติ แต่อินโดนีเซียยังคงเรียกร้องว่าปาปัวตะวันตกเป็นดินแดนของตน ฮอลันดาชักชวนรัฐบาลอินโดนีเซียที่จะอธิบายการเรียกร้องนี้ก่อนที่จะขึ้นศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ แต่อินโดนีเซียปฏิเสธข้อเสนอนี้

การปรากฏตัวของสภาปาปัว 1961 – 1956 :

ท่ามกลางความยากลำบากของการเจรจา รัฐบาลฮอลันดาในปาปัวจัดตั้งสภาปาปัวขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวก (Nieuw Guinea Raad) ซึ่งได้รับการริเริ่มตั้งแต่ปี สภาปาปัวนี้ประกอบด้วยสมาชิก 195616 คน ได้แก่ Nicolas Jowe (Holandia) , M. Suway (Nimboran), Marcus Kaisiepo dan F. Mofu (Kepualuan Biak), MB. Ramandey dan EJ. Bonay (Yapen Waropen), P. Torey (Ransiki), A. Arfan (Raja Ampat), AE. Onim (Teminabuan), D. Deba (Ajamara), Nicholas Tanggahma (Fakfak) และ AK. Gebze (Merauke) และ M. Ahmad (Kaimana) นอกจากนี้รัฐบาลฮอลันดาแต่งตั้งคนอื่นๆอีก 12 ตำแหน่ง ที่ประกอบไปด้วย Kamma dan C. van Den Berg (pendeta) ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนในพื้นที่ที่เป็นภูเขาใน Jayawijaya Dorcas Tokoro-Hanasbey ที่เป็นตัวแทนของผู้หญิง , VPC. Maturbongs (Amentar), H. Womsiwor (pengusaha), Karel Gobay ที่เป็นตัวแทนของพื้นที่หนองหรือบึง Wissel (ปัจจุบันคือ Nabire, Paniai และ Enarotali)³⁵

สภาปาปัวเปิดตัวเมื่อวันที่ 5 เมษายน 1961 ในครั้งแรก รัฐบาลออสเตรเลียกล่าวว่าในสภาปาปัวสามารถเตรียมความพร้อมในขั้นตอนการตัดสินใจเองสำหรับคนปาปัว หลังจากการจัดตั้งสภาแล้วตามด้วยการก่อตั้งขึ้นของพรรคการเมืองเป็นที่กระจายอำนาจทางการเมืองให้กับผู้คนในปาปัว พรรคการเมืองที่จัดตั้งขึ้นใหม่นี้ นำโดยชนชั้นสูงรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษาในปาปัวและจัดทำโดยรัฐบาลเนเธอร์แลนด์

สภาปาปัวทำงานได้อย่างรวดเร็วในการจัดตั้งคณะกรรมการแห่งชาติปาปัว (KNP) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิก 17 คน นำโดย Willem Inuri . กระบวนการจัดตั้งสมาชิกจากสภาปาปัว ผู้นำของพรรคการเมืองและผู้นำคนสำคัญของปาปัวในตอนนั้น เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 1961 เป็นครั้งแรกที่จัดขึ้นของคณะกรรมการแห่งชาติปาปัว (KNP) ภายใต้การควบคุมของสภาแห่งชาติปาปัว ที่ฮอลันดา และกำหนด (จายาประ) 'นก Mambruk' เป็นสัญลักษณ์ของประเทศ " เป็นธงชาติ และ เพลง "ดาวประกาย" Hai Tanahku Papua" เป็นเพลงชาติของปาปัว นอกจากนี้คณะกรรมการแห่งชาติปาปัว (KNP) จัดตั้งวันที่ 1 เป็นวันเฉลิมฉลองธงชาติดาวประกาย 1961 ธันวาคมผลจากคณะกรรมการแห่งชาติปาปัว (KNP) นี้ ต่อมาเสนอต่อสภาปาปัวเมื่อวันที่ ธันวาคม 1 จนกระทั่งเมื่อวันที่ 1961 ตุลาคม 30 ที่ธงชาติปาปัวขึ้นสู่ยอดเสาธงไปพร้อมกับธงชาติของฮอลันดาเป็นครั้งแรก 1961

กระบวนการทางการเมืองทั้งหมดที่เกิดขึ้นในปาปัวนี้ทำให้ความรู้สึกโกรธเคืองรัฐบาลอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ ประธานาธิบดีซูการ์โน ณ ที่ 1961 ธันวาคม 19 Yogyakarta ออกคำสั่งที่มีชื่อว่า ดิกา โคมานโด (Tiga Komando) หรือที่รู้จักกันในชื่อ Trikora ในคำสั่งนั้น ประธานาธิบดีซูการ์โนกล่าวว่า ประการแรกคือ ยกเลิกรัฐบาลหุ่นเชิดของปาปัวตะวันตกที่ถูกแต่งตั้งโดยฮอลันดา ประการที่สอง ใช้ธงแดงและสีขาว (Sang saka) ทั่วแผ่นดินปาปัวตะวันตก และประกาศการที่สามเตรียมระดมพลที่จะยึดปาปัวตะวันตก ในการดำเนินการตาม Tiga Trikora ซูการ์โนแต่งตั้งนายพลซูฮาร์โตเป็นผู้บัญชาการมณฑลใน Makassar ที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้เกาะสุลาเวสี¹⁶

สนธิสัญญานิวยอร์ก (New York Agreement) และสมัยรัฐบาลองค์กรสหประชาชาติ อำนาจบริหารชั่วคราว (United Nations Temporary Executive Authority)

การเผชิญหน้าทางทหารที่มาจากความตึงเครียดในปาปัว หลังจากคำประกาศของประธานาธิบดีซูการ์โนถูกบังคับใช้ในที่สุด สหรัฐอเมริกาที่มีความกังวลเกี่ยวกับการแพร่กระจายและความเข้มแข็งของพรรคคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกผ่านอิทธิพลของสหภาพโซเวียตแล้วเรียกร้องให้รัฐบาลฮอลันดาในการนำปัญหาของปาปัวเข้าเจรจาในที่ประชุม ก่อนหน้านั้นที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติในปี 1961 Thant เลขาธิการสหประชาชาติ ขอให้ Ellsworth Bunker นักการทูตชาวสหรัฐเสนอว่ารัฐบาลฮอลันดาควรส่งปาปัวให้คืนกับอินโดนีเซียผ่านสหประชาชาติ³⁷

ความพยายามทางการทูตนี้ถูกควบคู่ไปกับความตึงเครียดของกองกำลังติดอาวุธที่เกิดขึ้นในพื้นที่ของปาปัวและในที่สุดสำเร็จหลังจากสนธิสัญญานิวยอร์ก (New York Agreement - NYA) ถูกลงนามโดยผู้แทนของอินโดนีเซีย, ฮอลันดาและสหประชาชาติเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 1962 ซึ่งกำหนดว่าฮอลันดาจะมอบสาระสำคัญของข้อตกลงนี้คือฮอลันดา 15 วันแดนของปาปัวให้คืนแก่รัฐบาลอินโดนีเซียสหประชาชาติโดยผ่านหน่วยงานของสหประชาชาติ สนธิสัญญานิวยอร์ก (New York Agreement - NYA)ยังกล่าวถึง การดำรงอยู่ของ Act of free Choice หรือ ความสมัครใจของสังคม ในปี 1969 คนปาปัวจะตัดสินใจว่า ต้องการรัฐบาลอินโดนีเซียหรือจะจัดตั้งรัฐบาลของตัวเอง

ในขั้นแรกเป็นข้อตกลงของสหประชาชาติต่อมาทำให้เป็นทางการด้วยชื่อ องค์กรสหประชาชาติอำนาจบริหารชั่วคราว (United Nations Temporary Executive Authority- UNTEA)วันที่ 1 ตุลาคม 1962 สองเดือนหลังจากที่ลงนามในสนธิสัญญานิวยอร์กว่าดินแดนปาปัวอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของสหประชาชาติผ่าน UNTEA เมื่อ

สมัยนั้น UNTEA นำโดย Jose Rolz Bennet ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในสำนักงานของ
เลขาธิการสหประชาชาติ ในการดำเนินงานของรัฐบาล UNTEA นี้ Bennet ต่อมาถูกแทนที่
โดยนักการทูตที่มาจากอิหร่าน คือ Djatal Abdoh

ในช่วงการเปลี่ยนผ่านการบริหารงานของสหประชาชาติ การต่อต้านสำหรับการ
การสนับสนุนและยังปฏิเสธการปกครองของรัฐบาลอินโดนีเซียในปาปัวมักจะเกิดขึ้น โดย
ผู้ชายในปาปัวกับ UNTEA ในซอลันเดย์ กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับการปกครองของรัฐบาล
อินโดนีเซีย นำโดย Nicolas Jowe และ Ben Tanggahma ในขณะที่กลุ่มที่สนับสนุนรัฐบาล
อินโดนีเซียในปาปัว คือ Silas Papare และ Marthen Indey และ EJ Bonay

ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1963 UNTEA มอบปาปัวให้กับอินโดนีเซีย ตั้งแต่นั้นมา
มีการขงสหประชาชาติและธงชาติของอินโดนีเซียในการปรากฏตัว UNTEA ในปาปัว
แต่ไม่ได้หมายความว่าปาปัวกลายเป็นส่วนหนึ่งของประเทศอินโดนีเซีย เพราะรัฐบาล
อินโดนีเซียขั้นแรกต้องถามความสมัครใจของชาวปาปัว ในปี 1969 สำหรับความสมัครใจ
ของคนปาปัวคือเงื่อนไขที่ตกลงกันได้ตามสนธิสัญญานิวออร์กในปี 1962

ความสมัครใจของสังคม : 1969

ในฐานะที่เป็นความรับผิดชอบของสหประชาชาติในการดำเนินการลง
ประชามติตามความสมัครใจของสังคม (PEPERA) ดังนั้นเลขาธิการสหประชาชาติจึงส่ง
ผู้แทน Fernando Ortiz-sanz เพื่อตรวจสอบกระบวนการทั้งหมดของการดำเนินการตาม
ความสมัครใจของสังคม (PEPERA) ที่จะเกิดขึ้นในปี ซึ่ง 1969 Ortiz-sanz มาอยู่ที่ปาปัวใน
เดือน สิงหาคม 1968

ในการเริ่มต้นการดำเนินการตามความสมัครใจของสังคม (PEPERA) รัฐบาลอินโดนีเซียจัดตั้งสภาที่ปรึกษา PEPERA (DMP) ในระดับอำเภอในตอนนั้นมีจำนวนทั้งสิ้นแปดอำเภอ จำนวนรวมของสมาชิกของ DMP เป็นมากถึง 1,025 คน ที่เป็นตัวแทนของคนป่าบัว 809,327 คน เป็นชายจำนวน 982 คน และเป็นหญิงจำนวน 43 คน พวกเขาได้รับการคัดเลือกจากตัวแทนของกลุ่มชาติพันธุ์ ภูมิภาคและองค์กรทางการเมืองและสังคมที่อยู่ในป่าบัวในตอนนั้น

รัฐบาลอินโดนีเซียภายใต้การกำกับดูแลของผู้แทนสหประชาชาติจากนั้นดำเนินการ PEPERA เริ่มต้นตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคม เริ่มดำเนินการเมื่อวันที่ 1969 กรกฎาคมใน 14Merauke ทำต่อเนื่องใน Jayawijaya วันที่ ,กรกฎาคม 16Paniai เมื่อวันที่ กรกฎาคม 19Fakfak ,เมื่อวันที่ ,กรกฎาคม 23Sorong เมื่อวันที่ กรกฎาคม 26, Manokwari เมื่อวันที่ กรกฎาคมและ 29Teluk Cenderawasih เมื่อวันที่กรกฎาคมและ 31 ครั้งสุดท้ายในJayapura ในวันที่ สิงหาคม กระบวนการพิจารณาทั้งหมดเป็นพยาน 2 โดยFernando Ortiz-sanz เป็นตัวแทนพิเศษของสหประชาชาติ ในตอนท้ายของการตัดสินใจ DMP คือ 'คนป่าบัวต้องการที่จะอยู่ร่วมกันกับสาธารณรัฐอินโดนีเซีย' ผลของการดำเนินการตามPEPERA ถูกรายงานโดย Fernando Ortiz-sanz ต่อมากลายเป็นข้อมติของสหประชาชาติสำหรับในประชุมสมัชชาสหประชาชาติด้วยหมายเลข 2504 วันที่ 19 พฤศจิกายน 1969 ที่กล่าวว่าป่าบัวเป็นส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย การแก้ปัญหานี้ได้รับการดำเนินการ หลังจากที่มีประชามติ PEPERA ได้รับการยอมรับจาก 84 ประเทศ(รวมถึงฮอลันดา) 30 ประเทศงดออกเสียง และไม่มีประเทศใดคัดค้าน

ต่อมารัฐบาลอินโดนีเซียทำตามมติของสหประชาชาติและตามมาด้วยการออกกฎหมายฉบับที่ ดั้งจังหวัดเกี่ยวกับการจ้ 1969ในปี 12Otonom ในตะวันตกของ Irian และเขตปกครองตนเองต่างๆใน Irianตะวันตก นอกจากนี้ชื่อของ Irian ตะวันตกถูกเปลี่ยนชื่อโดยประธานาธิบดีซูฮาร์โตในปี 1973 เป็น Irian Jaya

นโยบายอินโดนีเซียในปาปัวและการเกิดขึ้นของ OPM1998 – 1969 :

PEPERA ที่ดำเนินการโดยรัฐบาลอินโดนีเซียในรูปแบบที่ "การอภิปราย" กระทั่งกระทั่งกับสนธิสัญญานิวยอร์ก โดยกำหนดว่าการออกเสียงลงคะแนนจะเกิดขึ้นในรูปแบบ 1 คน 1 เสียง ของทุกคนในปาปัว ความผิดหวังครั้งนี้ต่อมาทำให้เกิดให้การประท้วงที่ปฏิเสธผลของการดำเนินตาม PEPERA ของรัฐบาลอินโดนีเซีย ความผิดหวังนี้ทำให้เข้มแข็งขึ้นต่อการต่อต้านของคนปาปัวกับรัฐบาลอินโดนีเซียได้เริ่มขึ้นในช่วงต้นปี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือการ โนม่น้าวกันอย่างแพร่หลายคือเมื่อกลุ่มของคน 1960 ปาปัวที่เป็นผู้นำ โดย Fery Awom โจมตีกองทัพ batalyon Cenderawasih ที่ Arfai, Manokwari. ต่อมากลุ่มนี้ถูกรู้จักมากขึ้นด้วยชื่อ องค์กรอิสระปาปัว (OPM)

Muridan S. Widjojo กล่าวว่า OPM ถูกสร้างและเพิ่มขึ้นโดยอำนาจการต่อสู้ที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลอินโดนีเซีย, สหรัฐอเมริกา, UNTEA และ รัฐบาลฮอลันดา และชนชั้นนำหลากหลายคนในปาปัวตั้งแต่ปี 1962 – 1969 ซึ่งในนั้นถูกเก็บเกี่ยวกับประสบการณ์ความยุติธรรม โดยนักกิจกรรมที่มีมากกว่ากองทัพอินโดนีเซีย ในเส้นทางนี้ที่บอกว่าการก่อตัวของปาปัวที่ได้รับการศึกษาซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดของสภาปาปัวและคณะกรรมการแห่งชาติปาปัว เข้าร่วมการเคลื่อนไหวไปยังประเทศเนเธอร์แลนด์ร่วมกับการเดินทางของชาวต่างชาติจากปาปัวในปี ได้แก่ 1962 Marcus Kaisepo, Nicolas Jouwe, Herman Womsiwor และ Ben Tanggahma พวกเขาได้ประกาศว่า OPM อยู่กับประเทศเนเธอร์แลนด์³⁸

ในประเทศปาปัว กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลอินโดนีเซียเริ่มที่จะโยกย้ายได้ดินโดยมีผู้นำคือ Aser Demotekay ในปี ในพื้นที่ของจายาปุระ การต่อสู้กับรัฐบาล 1963 อินโดนีเซียและการต่อสู้ร่วมกับการเคลื่อนไหวทางจิตวิญญาณที่ไม่ไม่ได้มาตามทีกล่าวไว้ในประวัติศาสตร์ของ OPM นอกจากนี้กลุ่ม Demotekay ในปี ยังได้เข้าร่วมมีผู้นำ 1964 คือ Terianus Aronggear ใน Manokwari กลุ่มที่สองคือกลุ่มของคนที่มีการจัดการที่ดีจัด

วันที่ มีอีกกลุ่มหนึ่งที่ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งภายใต้การนำของ 1971 กรกฎาคม 1 SethRoemkorem และ Jacob Prai ที่ประกาศเอกราชในเขตรอบป่าปีว Keerom

ตั้งแต่นั้นมาความสัมพันธ์ที่เพิ่มขึ้นระหว่าง OPM ชนชั้นสูงกับคนป่าปีวในพื้นที่ชนบท จนกระทั่ง มีการแบ่งส่วนคือ 1976Roemkorem และPraï ฝ่ายPraï กลุ่มนี้ต่อมามีชื่อว่า PEMKA หรือเชิงสมานฉันท์และมีการสร้างกองกำลังทหารที่มีชื่อว่ากองทัพปลดปล่อยแห่งชาติ (TPN) OPM ในขณะที่ Roemkorem เป็นฝ่ายวิกตอเรีย³⁹

การโจมตีแบบกองโจรของ OPM ได้เปิดตัวของเป้าหมายโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและแรงงานข้ามชาติบางคน โจมตี OPM ยังกำกับโดยตรงกับการป้องกันวัตถุที่สำคัญของบริษัทฟิรอร์คใน Timika แม้จะมีโอกาสไม่กี่ครั้ง OPM ไม่ลังเลที่จะโจมตีสถานีตำรวจและบุคลากรทางทหารที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลจากความเป็นเมืองนอกจากนี้ยังมีการเคลื่อนไหวของกองกำลังติดอาวุธที่ดำเนินการเป็นระยะ ๆ ด้วยการใช้กลยุทธ์การรบแบบกองโจร นอกจากนี้กลุ่ม OPM ยังแสดงการลักพาตัว ชุมชนขงดาวประกายและการแพร่กระจายของการโฆษณาชวนเชื่อผ่านใบปลิวและการระดมการสาธิตหรือการชุมนุมในพื้นที่ห่างไกล

ในการพัฒนาต่อไปการเคลื่อนไหวของกองกำลังติดอาวุธของ OPM ถูกแพร่กระจายอย่างกว้างขวางในป่าปีว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ภูเขาของป่าปีวจนกระทั่ง Merauke ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มพลเรือนติดอาวุธในอาเยห์ที่มีคลังแสงที่สมบูรณ์แบบด้วยโครงสร้างคำสั่งที่ชัดเจนในป่าปีวแต่ละกลุ่มใน OPM มีการจัดโครงสร้างองค์กรของตัวเองและเป็นอิสระที่มีจำนวนของบุคลากรและอาวุธ บุคคลที่ชื่อเสียงในขณะนั้นคือ Richard Joweni จาก Jayapura, Melkias Awom จาก Biak, Tadius Yogi จาก Nabire รวมถึง Kelly Kwalik จาก Timika.

ไม่เพียงแต่เกิดการต่อต้านกองกำลังติดอาวุธในประเทศ แต่กลุ่มของคนป่าปีวยังดำเนินการรณรงค์ผ่านการทูตระหว่างประเทศ ในปี 1982, MosesWeror ก่อตั้งคณะ

ปฏิวัติ OPM (OPMRC) ผ่านเวทีระหว่างประเทศเช่นสหประชาชาติ ไม่ใช่แนวทางเคลื่อนไหว, รวมทั้งเวทีระหว่างประเทศแปซิฟิกใต้และอาเซียน กลุ่มนี้พยายามที่จะได้รับการยอมรับในระดับสากลในช่วงปลายปี 2000, Benny Wenda ร่างแผนที่ขึ้นมาใหม่ภายใต้แคมเปญปาปัวอิสระในระดับสากลในปี 2008 Benny Wenda ประสบความสำเร็จในการจัดตั้งสมาชิกรัฐสภาระหว่างประเทศเพื่อปาปัวตะวันตก (International Parliamentarians for West Papua IPWP) ที่จัดขึ้นในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ กลุ่มที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างให้โลกตระหนักถึงความต้องเป็นอิสระของปาปัว ในตอนนี้ประกอบด้วยประมาณคนจากทั่วทุกมุมโลกได้แก่ 50PNGวานูอาตู,ออสเตรเลีย, สวีเดน, นิวซีแลนด์สาธารณรัฐ, เช็กและสหราชอาณาจักร⁴⁰

สำหรับการโจมตีที่เกิดขึ้นของ OPM ในส่วนต่างๆในปาปัวดั่งนั้นรัฐบาลอินโดนีเซียจึงจัดการปฏิบัติการทางทหารในขนาดใหญ่จำนวนมากปฏิบัติการทางทหารครั้งแรกที่ดำเนินการพฤษภาคม 1963 - เมษายน 1964 สำหรับการดำเนินงานของ Wisnumurti I และ II ของกำลังทหารหน่วยใน Java Makasar และ Maluku ใช้เพื่อที่จะพัฒนาเป็นพลังการต่อสู้และต่อการใช้ Trikora การดำเนินงาน Wisnumurti ถูกส่งต่อไปยังขั้นตอนที่สี่ ต่อมาในส่วนของปฏิบัติการทางทหารที่ดำเนินการโดยรัฐบาลจนถึงในช่วงปลายปี 1990

การปรากฏตัวของทหารในปาปัวไม่เพียง แต่นำเสนอในรูปแบบของการปฏิบัติการทางทหารพวกเขายังรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของประชาชนที่เป็นคนอพยพย้ายถิ่นเข้ามาในปาปัวในรูปแบบของอาสาสมัคร โดยมีเป้าหมายที่จะแทรกซึมเข้าไปในปาปัวนับตั้งแต่ช่วงปลายปี โครงการพัฒนาของคนอพยพย้ายถิ่นเคบโจนปี 1960-1990 ทหารยังเป็นยามที่ตีเมื่อช่วยปกป้อง บริษัท ที่ตั้งอยู่ในปาปัว บริษัทในกลุ่ม,HPH และดีกับบริษัทข้ามชาติเช่น PT Freeport

ในทางกลับกันการเป็นผู้นำและสมาชิกของกองกำลังABRIคนปาปัวทั้งหมด จะแสดงถึงความต้องการแบ่งแยกเว้นแต่ว่าคนไม่ได้ต้องการแบ่งแยกดินแดนตั้งนั้นเพื่อ กำจัด 'ผี OPM' จึงเกิดมาตรการในการร่างกายทำลายของปาปัว OPM โดยการ (ฆ่า) ดำเนินการปฏิบัติการทางทหารอย่างต่อเนื่องจากปีสู่ปี ราคาที่จ่ายให้กับรูปแบบของแบบนี้ คือการเกิดขึ้นของความหลากหลายของการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากการที่มีน้ำหนักรวม มากที่สุดโหดของภาคประชาสังคมในปาปัว กองทัพอินโดนีเซียสำหรับคนส่วนใหญ่ของ สังคมปาปัวได้กลายสัญลักษณ์เป็นระบอบการปกครองที่มีการฆ่าชาวบ้าน ดังนั้นเมื่อการ เคลื่อนไหวประชาธิปไตยเริ่มเกิดขึ้น จึงเติบโตและดำเนินการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ในปาปัว 1998-1994คนปาปัวจำนวนมากให้การสนับสนุน 'ศีลธรรม' ต่อการแก้ปัญหา สิทธิมนุษยชนเพื่อเป็นประโยชน์ในการให้แรงกดดันทางการเมืองและการคงอยู่ของทหาร

กรณีความรุนแรงในช่วงยุคระเบียบเก่า
ช่วงการเลือกตั้งจนถึงยุคระเบียบใหม่

Trikora 1961

การปฏิบัติการ Mandala ที่กลายเป็นการทำให้เห็นผลจากการประกาศ Trikora โดยประธานาธิบดี ซูฮาร์โตที่ยกยอการดำ เมื่อวันที่ 15 เดือนธันวาคม 1961 เป็นส่วนหนึ่ง ที่ไม่สามารถถูกแยกออกจากความรุนแรงต่อประชาชนชาวปาปัวได้ ในขณะที่ทหาร อินโดนีเซียเข้าไปในปาปัว การเข้าไปในครั้งนี้มีทั้งทางทะเลและทางอากาศโดยที่เข้าเป็น อาสาสมัคร ผู้ที่ได้รับการยกย่องในเวลานั้นมากที่สุด คือ ซูฮาร์โต⁴¹

ปฏิบัติการทหาร

ประวัติศาสตร์ของการปฏิบัติการทางการทหารที่จังหวัดปทุมธานี ได้รับสมญานาม ตั้งแต่ครั้งแรกที่รัฐบาลอินโดนีเซียแทรกซึมเข้าไปในปทุมธานีตั้งแต่ปี ค.ศ. 1961 กลุ่มที่ว่านี้รู้จักกันในนาม อาสาสมัครที่เข้าไปแทรกซึมสำหรับการใช้อำนาจใจจังหวัดปทุมธานี จากดัชช และพื้นที่ของปทุมธานีถูกใช้ประโยชน์สำหรับการสร้างความยุ่งเหยิงให้กับรัฐบาลดัชช ตั้งแต่ปี 1961 นั้น ชาวปทุมธานีเองก็ได้รับรู้จากอินโดนีเซียอย่างแท้จริง โดยมีกองกำลัง ABRI ที่ได้สืบค้นเข้าไปในดินแดนปทุมธานี

การปฏิบัติการทางการทหารที่ปทุมธานีได้ถูกดำเนินการเพื่อทำให้เกิดความวุ่นวาย ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงคือ Manokawi เมื่อปี 1965 ปฏิบัติการแรกนั้นๆคือทำให้เกิดความวุ่นวายและแตกแยกของกลุ่มที่กำลังเคลื่อนไหวที่ Manokawi และอีกอย่างของการปฏิบัติการในครั้งนี้คือการจับตัว Ferry Awom dan Julianus ตั้งแต่วันที่ 10 สิงหาคม การปฏิบัติการนี้ได้เริ่มปฏิบัติการด้วยวิธีที่เข้มข้นและปฏิบัติการอย่างต่อเนื่องในหมู่บ้านหลายแห่งที่เป็นฐานของการต่อต้านรัฐบาลอินโดนีเซีย ในการปฏิบัติการในครั้งนี้ฝ่ายปฏิบัติได้จับกุมชาวบ้าน 36 คนซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่ม โอทีเอ็ม

หนึ่งในการปฏิบัติการที่เรียกว่าการปฏิบัติการ Baratayudha เมื่อปี 1966 ที่ได้มีการสังหารชาวบ้านไปจำนวน 73 คนและที่ถูกทางการจับกุมตัวได้อีก 3539 คน ต่อมาปี 1969 มีการปฏิบัติการที่เรียกว่า Wibawa เป็นปฏิบัติการที่ต้องการให้เกิดความสงบในหลายพื้นที่ของปทุมธานี โดยในการปฏิบัติการครั้งนี้มีประชาชนถูกสังหารราว 634 คน ต่อมาก็มีปฏิบัติการถูกดำเนินการ โดยเป็นปฏิบัติการลับๆ ที่เรียกว่าปฏิบัติการ Pamungkas เมื่อปี 1971 เพื่อรักษาความปลอดภัยในการเลือกตั้งปี 1972⁴²

การเลือกตั้งในปี 1971 ได้กลายเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกของอินโดนีเซียภายใต้ระบบการปกครอง โอดะ บารู ของประธานาธิบดี ซูฮาร์โต และเป็นการเลือกตั้งครั้งแรก

ของชาวปาปัว ภายใต้การปกครองของอินโดนีเซีย ในการเตรียมการเลือกตั้งในปีนั้นเอง ได้มีกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกว่า kodam ได้เผชิญหน้ากับชาวปาปัวผู้กล้าหาญที่แรกที่ Biak ทางเหนือและทางตะวันตก และที่ Manokawari เพื่อหยุดการต่อต้านจากชาวปาปัวโดยมีการปฏิบัติการทางทหารที่เรียกว่า Pamungkas

ในเดือน กรกฎาคม 1971 kodam ได้ปฏิบัติการที่เรียกว่า Pamungkas ที่ Manokawari เพื่อไล่ล่าตัว Ferry Awam ที่ยังไม่ยอมแพ้ กองพันต่างๆ ได้รับคำสั่งให้ตามไล่ล่าผู้กล้าชาวปาปัว ตลอดทั้งวัน เป็นเวลาหลายเดือน ทั้งตอนสายและตอนค่ำ ในการไล่ล่าตัว Ferry Awam สมาชิกของกลุ่มได้ถูกจับเป็นตัวประกันจำนวน 400 คนเพื่อให้ Ferry Awamยอมแพ้ ยอมจำนน⁴³

ในหลายๆปฏิบัติการทางทหารนี้ถูกทำโดยรัฐบาลอินโดนีเซียจนถึงปี 1991 ในระหว่างการปฏิบัติการที่เรียกว่าปฏิบัติการ Sepu bersih เมื่อปี 1978-1982 การปฏิบัติการsate เมื่อปี 1987 และตามไปด้วยการปฏิบัติการGagak 1และ Gagak 2ในปี 1985-1987 ปฏิบัติการ Kasuari 1 และKasuari 2ในปี 1987-1989 และ การปฏิบัติการ Rajawali 1และ Rajawali 2 ในปี1989 จนถึงปี 1991⁴⁴

ในทุกการปฏิบัติการทางทหารนั้นมีเหตุการณ์ที่สะเทือนขวัญมากที่สุด คือปฏิบัติการทางทหารที่ใช้ความรุนแรงตั้งแต่ปี 1977-1978 ที่บริเวณภูเขาและบริเวณชายแดนที่ปาปัว ได้มีปฏิบัติการลับที่เรียกว่า การปฏิบัติการkikis การปฏิบัติการนี้ได้เริ่มขึ้นหลังจากการมีต่อต้านรัฐบาลและการต่อต้านทหารในหลายพื้นที่บริเวณภูเขา ในขณะที่ที่ Timika มีกลุ่มกลุ่มได้ทำลายเครื่องอำนวยความสะดวกของทหาร และหลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นก็ให้เกิดปฏิบัติการที่ Biak วิธีการในการปฏิบัติการในครั้งนี้คือการยิง และก็การใช้เครื่องบินในการถล่มด้วยระเบิดที่บริเวณพื้นที่ที่มีประชาชน นอกจากมีการโจมตีทางอากาศแล้วนั้นก็ยังมีโจมตีทางบก โดยโจมตีกลุ่มคนที่กำลังเลือกตั้งในปี1977 ไม่ใช่แค่นั้น แต่ทหารได้สังหารประชาชนที่กำลังทำศาสนกิจที่โบสถ์

รวมทั้งมีการเผาโบสถ์ บ้านเรือนประชาชน ปศุสัตว์และมีการทำลายพื้นที่เพาะปลูก บางส่วนก็ถูกบังคับให้ขุดหลุมก่อนที่จะถูกยิง ในการปฏิบัติการทางทหารของทหาร อินโดนีเซียเป็นการปฏิบัติกับชาวปาปัวอย่างโหดเหี้ยม

ไม่มีข้อมูลอย่างเป็นทางการที่แน่นอนของจำนวนผู้เสียชีวิต แต่ในปี 2013 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของเอเชีย กล่าวว่า ไม่น้อยกว่า 4146 เสียชีวิต รวมทั้งที่อายุน้อยกว่า 1 ขวบ ได้มีการรายงานเหตุการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับการรายงานของ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเอเชีย (เอ เฮช อา ซี) Eliezer Bonay ที่เคยเป็นอดีตผู้ว่าราชการจังหวัด ปาปัว ที่กล่าวมีจำนวนไม่น้อยไปกว่า 3000 คน เสียชีวิตในขณะนั้น ในขณะที่อีกหลายพันชีวิตต้องวิ่งหนีไปยัง พิเอ็นจี มีรายงานอีกเล่มหนึ่งเป็นบันทึกของ Robi Osborne บันทึกไว้ว่า ประมาณ 1500 คนได้อพยพไปยัง พิเอ็นจี เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงความโหดร้ายของทหารอินโดนีเซีย⁴⁵ ในการปฏิบัติการในครั้งนี้ได้ตรงตาดจริงใจชาวปาปัวที่ทำให้รู้สึกกลัวในกระดุกของคนปาปัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวปาปัวบริเวณกลางภูเขา พวกเขาเรียกการสังหารโหดในครั้งนี้ว่า Gejolak77

ความต้องการปฏิรูปความรุนแรงที่มีต่อมนุษย์

การปฏิบัติทางทหารในพื้นที่หลายพื้นที่ของปาปัว ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้มีผู้เสียชีวิต ลิบกว่าราย จนถึงหลายร้อยกว่าราย เมื่อปี 1981 ที่ Paniai 10 คนถูกฆ่าตายและกว่า 58 รายหายสาบสูญ เมื่อปี 1984 ประมาณ 200 คน เสียชีวิตที่ Ommu dan Nagasawa Jayapura และเมื่อปี 1986 จนถึงปี 1987 โดยมีรายงานว่ามีคนถูกยิงเสียชีวิตจำนวน 34 ราย ที่ Paniai⁴⁶

ความรุนแรงยังคงมีอย่างต่อเนื่อง มีศพผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมากรวมทั้งมีผู้ถูกจับกุมโดย OPM เมื่อ 16 มีนาคม 1996 ที่จายาปุระ และทั้งนี้ก็ได้เกิดเหตุการณ์เผาร้านค้าและบ้านเรือน Thomas Wanggai หนึ่งในหลายคนที่ชาวปาปัวให้ความเคารพเขาได้กลายมา

เป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย Cendrawasih ต่อมาท่านได้เสียชีวิตโดยไม่ทราบสาเหตุที่คลินิกแห่งหนึ่งในกรุงจาการ์ตา

2เดือนต่อมาคือในวันที่ 9 พฤษภาคม 1996 ได้มีการปล่อยตัวนักโทษ 11 คน ที่ Mapuduma ต่อมาได้มีนักวิจัยในหลายประเทศที่เดินทางเข้าไปในปาปัว เช่นประเทศ อินโดนีเซีย คัมพูชา อังกฤษและเยอรมัน ได้ถูกจับเป็นตัวประกันโดยกลุ่ม OPM Organisasi Pengacua Masyarakat โดยมีแกนนำของกลุ่มที่ชื่อ Kelly Kawalik ต่อมาได้มีการปฏิบัติการอิสรภาพ แก้วตัวประกันทั้งหมด โดยผู้นำในการปฏิบัติการครั้งนี้คือ Probowo Subiyanto ทำให้มีผู้เสียชีวิต 60 ราย โดยมีผู้วิจัยเสียชีวิตจำนวน 2 ราย โดยการสังหารของกลุ่ม OPM⁴⁷

เมื่อปี 1998 กลุ่มกองกำลังทางทหารได้กลับมาใช้ความรุนแรงอีกครั้งใน จังหวัดปาปัว ตัวอย่างเช่น Sorong Manokawari, Meauke, Nabire, และ Biak มีหลาย เหตุการณ์ที่น่าสนใจ โดยเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เมือง Biak ในขณะที่ชาวบ้านกำลังโบกธงง รูปดาว เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นตั้งแต่วันที่ 2-6 กรกฎาคม 1998 ในเหตุการณ์นี้มีการ รายงานถึงจำนวนผู้เสียชีวิตประมาณ 10 กว่าชีวิต รวมทั้งถูกจับกว่าคน โดยผู้ที่ถูกจับต้อง ประสบกับปัญหาการทรมาน โดยทหารและตำรวจ

ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายตั้งแต่ยุคระเบียบเก่าจนถึงยุคระเบียบใหม่

ตั้งแต่ปี 1980 ที่ปาปัวได้มีการรวมตัวของกลุ่มที่ชื่อว่า KKO เพื่อหยุดการต่อสู้ ของกลุ่มสิทธิขั้นพื้นฐานมนุษย์ที่องค์กรที่นำโดยรัฐบาลอินโดนีเซีย ต่อมาก็เกิดกลุ่มสังคม ชาวปาปัว ยกตัวอย่างเช่น มูลนิธิการพัฒนาประชาชนท้องถิ่น และกลุ่มแม่บ้าน⁴⁸

กฎหมายที่ออกมาโดยไม่เล็งเห็นสิทธิของชาวปาปัวและไม่มีทนายความที่ ปาปัว ดังนั้นผู้นำโบสถ์ต่างๆ ได้ขอความช่วยเหลือไปยังสถาบันความช่วยเหลือทาง กฎหมายอินโดนีเซีย สำหรับการเปิดสำนักงานที่ จายาปุระอย่างเป็นทางการ Mari

Ruwijusti⁴⁹ ได้กลายมาเป็นหัวหน้าคนแรกโดยผู้ที่ได้รับตำแหน่งต่อมาคือ Bambang Widjojanto ในช่วงนั้นที่เกิดเหตุการณ์มีนายที่คอยให้ความช่วยเหลือเล็กน้อยมาก ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาთომსუდჰაყของ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย Cendrawasih⁵⁰

สำหรับเหตุการณ์ความรุนแรง การพิสูจน์ความจริงคงไม่เพียงพอแต่สิ่งที่สังคมชาวปาปัวต้องการอีกอย่างคือความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย ในการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายบ่อยครั้งที่พบกับ ความหวาดกลัวละการถูกคุกคามจากเจ้าหน้าที่ทางราชการ การคุกคามบ่อยๆเพิ่มขึ้นเรื่อยๆหลังที่มีการติดตามกรณีโครงสร้างสำคัญ

กิจกรรมของกลุ่มสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura มีความตระหนักว่าคดีต่างๆที่พวกเขาทำอาจจะไม่ชนะเสมอไปที่พวกเขาติดตามโดยเฉพาะเรื่องโครงสร้าง เป้าหมายในขณะนั้นแค่ทำให้ชาวบ้านที่ปาปัวเข้าใจเรื่องของกฎหมาย พวกเขาเข้าเป็นเสมือนกลุ่มที่คอยเตือนรัฐบาลอินโดนีเซีย ว่าอย่าทำร้ายกลุ่มหรือประชาชนส่วนน้อย⁵¹

และสิ่งที่หน้าสนใจของสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura ได้ทำการสนับสนุนให้ความรู้ ให้การศึกษาแก่ชาวบ้านในหลายหมู่บ้านด้วยกันกิจกรรมนี้ได้รับการชื่นชมจากชาวบ้านเป็นอย่างมาก ต่อมาสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura ได้พัฒนาขึ้น โดยมีโปรแกรมการพัฒนาทรัพยากรกฎหมายมนุษย (PSDHM)นอกจากนั้นแล้วกิจกรรมของสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura ยังให้ความรู้การศึกษาแก่ประชาชนในเรื่องกฎหมาย เมื่อมีการจับกุมตัวแล้วก็สามารถช่วยเหลือตนเองได้ รู้สิทธิความเป็นพลเมือง⁵²

สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura ได้ทำงานร่วมกับสถาบันพัฒนาเอกชน โดยมีการทำงานอย่างจริงจังและเข้มข้น เกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นที่ผ่านมาบ่อยครั้งที่สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura ได้รับข้อมูลจากสถาบันพัฒนาเอกชน และ โบสถ์อีกที่หนึ่ง โดยทั้งสองกลุ่มที่ได้กล่าวมานั้นทำงานร่วมกันในปาปัว

สุดท้ายในช่วงยุคระเบียบใหม่ สถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย ก็คือกลุ่มที่หาความจริงจากเหตุการณ์กรณี Biak Berdarah เมื่อกรกฎาคม 1998⁵³ รายงานที่มาจากสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมาย Jayapura เพิ่มเติมด้วยรายงานที่สร้างขึ้น โดยสถาบันอื่นๆ ก็ได้นำข้อมูลรายงานไปใช้ต่อ ทั้งสถาบันในและต่างประเทศในกรณีดังกล่าว

ปาปัวหลังยุคระเบียบใหม่จนถึงสมัยปฏิรูปปาปัว

ยุคแรกของการปฏิรูป 2541 (1998)

การปฏิรูปเกิดขึ้น ณ กรุงจาการ์ตาในเดือน พ.ค 2541 (1998) ทำให้เกิดผลกระทบอย่างหนักทางการเมืองระดับชาติในประเทศอินโดนีเซีย หลังการตกต่ำในช่วงจัดระเบียบใหม่ในปาปัวทำให้ประธานาธิบดี ซูฮาร์โตได้เพิ่มมาตรการใช้อำนาจเพื่อที่จะกำจัดการรวมพลกระดมประชาชนในปาปัวที่ลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาลอินโดนีเซีย

การประท้วงต่อต้านรัฐบาลอินโดนีเซียเริ่มขึ้นในหลายจังหวัดในเกาะปาปัว บางกลุ่มผู้ประท้วงได้มีการเรียกร้องความเป็นธรรมด้านการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ผ่านมาในสมัยที่มีการร่วมปาปัวเข้ามาเป็นประเทศอินโดนีเซีย

หนึ่งในจำนวนประชาชนที่มาประท้วงนั้น เป็นกลุ่มนักศึกษา และกลุ่มภาคประชาสังคม จนนำไปสู่การใช้ความรุนแรงและยิงสลายการชุมนุมร่วมไปถึงเกิดการทำร้ายร่างกายผู้ประท้วง จากทางการทหารและตำรวจ จนทำให้ในบางพื้นที่ในเกาะปาปัวนั้น มีประชาชนได้ออกมาโบกธงดาวทือโจรา (Bingtang Kejora) เพื่อแสดงจุดยืนที่จะไม่ร่วมกับประเทศอินโดนีเซีย

FORARE (กลุ่มสมานฉันท์ของประชาชนในอิเรียนจายา)

และ PDP (สภากรรมการบริหารชุมชนป่าบัว): 1999 -2000 (2542-2543)

การเสนอตัวแทนประชาชนในป่าบัวโดยการจะร่วมกลุ่มเป็นกลุ่ม FORARE(กลุ่มสมานฉันท์ของประชาชนในอิเรียนจายานั้นจะมีตัวแทนประชาชนจากทุกส่วน เช่น (ตัวแทนจากโบสถ์ กลุ่มนักศึกษา กลุ่มผู้ประกอบการ กลุ่มชนชั้นนำจาริต โดยมีจุดยืนและพันธกิจว่า เพื่อจัดให้เป็นพื้นที่ในการพบปะสร้างสรรค์สมานคีให้เกิดขึ้นในสังคมในเกาะป่าบัวเพราะFORARE (กลุ่มสมานฉันท์ของประชาชนในอิเรียนจายา(ก่อตั้งขึ้นโดยประชาชนในทุกภาคส่วน และถือว่าเป็นการร่วมตัวแทน แต่ละกลุ่มและเกิดความน่าเชื่อถือ ในการเป็นแทนเจรจา ต่อรองและการไกล่เกลี่ยในระดับชาติกับฝ่ายที่เกี่ยวข้องของรัฐบาลอินโดนีเซีย⁵⁴ .

วันที่ 26 ก.พ.2542 (1999) ณ สำนักประธานาธิบดี กรุงจาการ์ต้า.

FORARE (กลุ่มสมานฉันท์ของประชาชนในอิเรียนจายาได้ส่งตัวแทนจาก (ป่าบัว100 คน ในพบปะประธานาธิบดี บาฮารูดีน ยูโซฟ ฮาบิบี (BAHARUDIN JUSUF KALA) ครั้งนี้เพื่อแสดงเจตจำนงที่ต้องการแยกตัวออกจากการเป็นประเทศอินโดนีเซีย เพราะถือว่าประธานาธิบดีฮาบิบี เป็นประธานาธิบดีที่พึงให้เอกราชให้กับประชาชนในติมอเลสแต่เมื่อไม่ช้านี้ โดยมีกลุ่มตัวแทนจากป่าบัว ซึ่งมีนามว่า ทีม 100 (กลุ่มหนึ่งร้อยคน (ในการแสดงจุดยืนถึงเจตจำนงทางการเมืองอย่างชัดเจนต่อการแยกตัวออกจากอินโดนีเซีย

เพื่อเป็นการรองรับการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในเกาะป่าบัว รัฐบาลอินโดนีเซีย นำโดยประธานาธิบดี บีเจ ฮาบิบี (BJ. HABIBIE(ได้ออกกฎหมาย มาตรา 45/2542 (1999 UU NO. 45/1999) ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดระเบียบจังหวัดอิเรียนจากลาง (IRIAN JAYA TENGAH) และจังหวัดอิเรียนจาตะวันตก (IRIAN JAYA BARAT) และ

ประธานาธิบดี ฮาบีบีได้สั่งการ เฮอร์มาน (HERMAN MONIM) และนายอับราฮัม อาตุรูรี (ABRAHAM ATURURI) เพื่อเป็นผู้สำเร็จราชการในสองจังหวัดใหม่ข้างต้น

การลงมติทางการเมือง ทำให้ประชาชน เกาะปาปัว เกิดความไม่พอใจ และ (รัฐบาลกลาง) ยอมรับไม่ได้ในข้อเสนอดังกล่าวเป็นอย่างมาก .

ในเดือนตุลาคม 2542 (1999) ณ จายาปุรา (JAYA PURA) เมืองหลวงของ จังหวัดปาปัว ได้มีประชาชน และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่เห็นด้วย ออกมาต่อต้านปฏิเสธ การลง มติของรัฐบาลในครั้งนี้ จนทำให้สำนักผู้ว่าราชการ และสำนักวุฒิสภาของอิเรียนจายาต้อง ปิดทำการไปกว่าสัปดาห์ และในวันที่ 16 ตุลาคม 2542 (1999) ผู้ประท้วงประสบ ความสำเร็จในการให้ผู้บริหารและสมาชิกสภานิติบัญญัติ ถอดถอน และลงมติใหม่โดย เนื้อหาคือการ ปฏิเสธชุดเกี่ยวกับกฎหมายในมาตรา 45/2542 (1999) ดังกล่าว

ใน 2542 (1999) สถานการณ์ทางการเมืองในปาปัวเริ่ม ไปในทิศทางที่ดีขึ้น ความตึงเครียด ทางสังคมและการเมืองในส่วนต่างๆ ของประเทศอินโดนีเซียเริ่มลดลงทำให้ปาปัวมี ความหวังในการจะประกาศแยกตัวออกจากอินโดนีเซีย วันที่ 1 ธันวาคม 2542 (1999) ได้ มีการขับเคลื่อนนำโดยนายเดส เฮช อีลาย (THEYS H. ELUAY)และประชาชนในปาปัว ได้อันเชิญธงดาวกือโจรา (BINTANG KEJORA) ขึ้นพร้อมๆ กับธงแดง ขาว ของ อินโดนีเซีย และธงพรรค PBB (PERSERIKATAN BANGSA BANGSA) คือ พรรค ประชาธิปไตยอินโดนีเซีย การอันเชิญธงดังกล่าวนั้นเกิดขึ้นตอนที่การเมืองระดับชาติอยู่ใน ระหว่างการเปลี่ยนชั่วคราวของรัฐบาลในยุคประธานาธิบดี BJ. HABIBI แก่ ประธานาธิบดีอับดุลเราะมาน วาฮิด (ABDURAHMAN WAHID) ในครั้งดังกล่าวนั้นเป็น การแสดงรูปภาพมนุษย์นิยม และพหุนิยม นี่ก็ส่วนหนึ่งได้แสดงเชิงสัญลักษณ์ลักษณะ หลักๆ ในการอันเชิญธงดาวกือโจรา (BINTANG KEJORA) ในพื้นที่สวน อิมบี (IMBI) จายาปุรา (JAYA PURA) ศูนย์กลางเมืองหลวงของจังหวัดอิเรียนจายา ในขณะที่นั้น ประธานาธิบดีกุสดูร์ (GUS DUR) ได้อนุญาตให้อันเชิญธงดาวกือโจรา (BINTANG

KEJORA) โดยมีลักษณะไม่ใหญ่มาก และอันเชิญไม่สูงมาก ถ้าเทียบกับธงชาติแดง ขาว ของธงชาติอินโดนีเซีย.

การพัฒนาการทางการเมืองของประชาชนในปาปัวเริ่มชัดเจนในวันที่ 23-26 กุมภาพันธ์ 2543 (2000) ประชาชนปาปัวเริ่มมีการรวมกลุ่มและการกำหนดวาระการประชุมในครั้งนี้ โดยหัวข้อคือ “การพูดคุยครั้งใหญ่”(MUBES) โดยการพบปะครั้งนี้ได้เจาะจงในเรื่องที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์ของคนในเกาะปาปัว และกำหนดวาระทางการเมืองของประชาชนในปาปัว รวมถึงยังได้มีการดำเนินการสานต่อเสนอของทีม 100 (TIM 100) หลังครบรอบหนึ่งปีในการเจรจากับประธานาธิบดี บีเจ ฮาบีบี โนครั้งนั้นให้มีการดำเนินการต่อเนื่องผ่านวาระการประชุม KONGRES II ในปาปัว ระหว่างวันที่ 29 พฤษภาคม จนถึง 6 มิถุนายน 2543 (2000) และได้รับการผลักดันการจากประธานาธิบดีกูสตูร์ (GUS DUR) ผ่านรัฐสภา และงบประมาณสนับสนุน หนึ่งพันล้านดอลลาร์.

ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่เกิดขึ้นในการประชุมครั้งนี้ คือมีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารสภาปาปัว (PDP) เพื่อเป็นการบ่งบอกถึงความเสถียรภาพทางการเมืองปาปัวในการแยกตัวเป็นเอกราชของปาปัวโดยวิธีที่ทางการทูตของประชาชนในปาปัวผ่านการประชุมครั้งนี้ร่วมไปถึงแต่งตั้ง เดส เฮช อิลวย (THEYS H. ELUAY) ให้เป็นประธาน และ ทมม บีรอล (THOM BEARAL) เป็นรองประธาน ในสมัยยุคจักระเบียบสังคมใหม่นั้น เดส ฮีโย (THEYS HIYO)เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (DEWAN PERWAKILAN RAKYAT DAERAH: DPRD ในจังหวัดอีเรียนจาจากพรคแรงงาน (GOLKAR) และยังเป็นประธานกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น (LMA) และมี ทมม บีรอล (THOM BEARAL) เป็นประธานกลุ่มอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่นอีกกลุ่มที่มีนามว่า (AMUNGME LEMASA) ในเมือง TIMIKA ที่เคลื่อนไหวต่อต้านการมาของ PT. FREEPORT(บริษัทถ่านหินในเกาะปาปัว) เป็นการต่อสู้ในยุคแรกของคนปาปัว เพื่อให้ได้แยกออกตัวจากอินโดนีเซีย เป็นยุคที่เผชิญหน้ากับทางการทหารและเป็นกลุ่มคิดอาวุธที่ซ่อนตัวอยู่ในป่ายุคนั้น ปัจจุบันไม่มีกลุ่มนี้อยู่อีกแล้ว

ประชาชนในเกาะปาปัวจะเข้ามาบิณฑบาตผ่านสภากรรมการบริหารชุมชน DPD (PERSIDIM DEWAN PAPUA)มากขึ้นเพื่อเป็นอีกแนวทางในการเคลื่อนไหวให้ได้มาซึ่งความเป็นเอกราชแบบวิถีสันติ โดยผ่านเกณฑ์การเมืองและเป็นเครื่องหมายทางการทูตที่สำคัญจากศูนย์กลาง.

เขตพื้นที่พิเศษและ สหประชาคมเมืองปาปัว (เขตปกครองตนเอง)

ในสถานการณ์ความวุ่นวายทางสังคมและทางการเมืองที่รุนแรงขึ้น ตั้งแต่ปี 2541(1998) จนถึง 2543 (2000) ณเมืองหลวง กรุงจาการ์ตัวเองได้มีการนำเสนอเรื่องเขต พื้นที่ปกครองพิเศษให้แก่ประชาชนในปาปัว ซึ่งจะเห็นได้จากผลของการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 2542(1999)และหนึ่งในนั้นมีคำสั่งสำหรับการร่างกฎหมายพิเศษว่าด้วย เขตพื้นที่ปกครองพิเศษในปาปัว ในปีต่อมาบทบัญญัตินี้ได้มีการลงในพระราชกฤษฎีกาฉบับที่ MPR IV/ 2543(2000) โดยรัฐบาลมีความพยายามที่จะให้สถานะเขตพื้นที่ปกครองพิเศษและถือได้ว่าเป็นประเด็นหลักระดับชาติในกรณีการแก้ปัญหาความขัดแย้งในปาปัวการติดตามพระราชกฤษฎีกา. MPR นั้นรัฐบาลท้องถิ่นอิเรียน จายา (Irian Jaya(ได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการ)Steering Committee yang) เป็นผู้รับผิดชอบในการกำหนดร่างรูปแบบเขตปกครองพิเศษ และแต่งตั้ง Frans Wospakrik อธิการบดีมหาวิทยาลัย เจนเดรวัสสิ (Cenderawasih University(เป็นประธานในขณะนั้น, และตัวแทนสมาชิกจากกลุ่มต่าง ๆ ของกลุ่มชุมชนในปาปัว

หลังจากนั้นได้มีการจัดสัมมนาต่างๆเพื่อที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนในชาวปาปัวแต่น่าเสียดายในการจัดสัมมนารั้งนี้ตัวแทนกลุ่มชุมชนปาปัวกลับไม่เห็น ด้วยและเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรงในการร่างเขตปกครองพิเศษดังกล่าว จนนำไปสู่การความคุ้มครองสถานการณ์จนเป็นเหตุทำให้มีผู้เสียชีวิตหนึ่งและได้รับบาดเจ็บอีกนับสิบ ณ วันที่ 29 มีนาคม 2544 โรงเรียน มหาวิทยาลัย เจนเดรวัสสิ จายาปุระ

แม้ว่าจะได้รับการปฏิเสธและต่อต้านจากชาวปาปัวมานั้น เมื่อวันที่ 19
2 กรกฎาคม 544 ทางรัฐบาลอินโดนีเซีย นำโดยสภาผู้แทนราษฎรของอินโดนีเซีย ยังคง
จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษเพื่อหารือเกี่ยวกับเขตปกครองพิเศษที่ได้ดำเนินการมา ในช่วง
ดังกล่าวคณะกรรมการพิเศษของสภาผู้แทนราษฎรอยู่ในช่วงของความโกลาหลทาง
การเมืองระดับชาติ เมื่อประธานาธิบดีก็ศ ดุร ลงจากตำแหน่ง โดยมี เมฆาวัตี สุรการ์โนรูป
ตรี เป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของอินโดนีเซียมาแทน 2 และ เดือนตุลาคม 544 ทางรัฐบาล
นำโดย สภาผู้แทนราษฎรในที่ได้ นำร่างกฎหมายว่าด้วยเขตปกครองพิเศษในจังหวัดปาปัว
ฉบับ 21/2 544 และ พฤศจิกายน 2544 ประธานาธิบดี เมฆาวัตี สุรการ์โนรูปตรี ได้ลงมติ
พิจารณาให้ปาปัวมีสถานะเป็นเขตปกครองพิเศษในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ตั้งแต่นั้นมา

เนื้อหาสำคัญของกฎหมายพิเศษ ฉบับ/21 .2544 นี้คือ เปิดโอกาสในด้านๆ ให้
การดูแลและสวัสดิการต่างในการเป็นพลเมืองในปาปัว ทางด้านการศึกษา สุขภาพและ
การพัฒนาเศรษฐกิจเป็นโครงสร้างพื้นฐาน นอกจากนี้ยังมีกรให้เขตปกครองตนเองเขต)
ร่วมการจัด (ปกครองพิเศษะเบียบและควบคุมการจัดตั้ง พรรคการเมืองท้องถิ่น การ
ขยายการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยการจัดตั้งคณะกรรมการกฎหมาย *Ad Hoc* และศาล
สิทธิมนุษยชนในปาปัว รวมไปถึงการสร้างความปลอดภัย, ยุติธรรมในด้านเศรษฐกิจ
และความเท่าเทียมกันของชาติพันธ์ , การออกกฎหมายนี้ให้งบประมาณสนับสนุน %70
เพื่อสร้างเศรษฐกิจสำหรับประชาชนในปาปัวและส่วนที่เหลือไปลงศูนย์กลางคือ ในด้าน
น้ำมัน, แก๊ซธรรมชาติและเหมืองแร่กฎหมายนี้ยังสามารถเร่งการพัฒนาจากรัฐบาลกลาง.
%2 จะจัดสรรเงินจำนวนของการปกครองตนเองพิเศษของกองทุนจัดสรรทั่ว (DAU)
ทั่วประเทศเป็นเวลาปี นโยบายเขตพื้นที่ปกครองพิเศษนี้ยังเปิดโอกาสให้พลเมืองใน 25
ปาปัวเป็นผู้ถือความชอบธรรมและอำนาจในปกครองตนเองด้านต่าง ๆ ยกเว้นในห้าด้าน
สำคัญคือ การเมืองระหว่างประเทศ, การป้องกันและการรักษาความปลอดภัยใน
ราชอาณาจักร, การเงินและการคลัง, ศาสนาและความยุติธรรม.

ในทางปฏิบัตินั้น นโยบายเขตปกครองพิเศษไม่ได้ถูกดำเนินการไปด้วยโดยดี และเพียงแค่สองปีของการดำเนินการเท่านั้น ทางรัฐบาลกลางได้ออกกฎหมายฉบับ /12546 เป็นคำสั่งโดยตรงประธานาธิบดีให้เร่งดำเนินการตามกฎหมายเลขฉบับ /452542 ใน ส่วนของจังหวัด อีเรียน จายา ตะวันตกและ อีเรียนจายา กลาง.กฎหมายฉบับ /452542 เคยเป็นนโยบายที่ได้รับการปฏิเสธจากผู้คนในชาวปาปัวมาแล้วในปี 2542 เพราะฉะนั้น การทอดถอนกฎหมายเขตปกครองพิเศษดังกล่าวรัฐบาลควรจะต้องได้รับข้อเสนอแนะ จากสมาชิกประชาชนของชาวปาปัว (MRP) ก่อนทอดถอน.

บทเรียนนี้ทำให้ อับราฮัม อาตุรรีซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด อีเรียน จายา ตะวันตก ในเมือง จารเตเกอ (caretaker) และเคยมีการประกาศจัดตั้งปาปัวตะวันตกในเมืองมานกวารี (Manokwari) ประมาณเดียวกันกับการดำเนินการที่เลยเกิดขึ้นในเมืองอิมิกา (Imika) เป็นเมืองหลวงของกลาง จังหวัด อีเรียน จายาแต่ได้รับการต่อต้านจึงการ ก่อให้เกิดสงครามระหว่างชนเผ่าและส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตหลายคน.

การปฏิบัติตามคำสั่งและออกระเบียบให้รัฐบาลท้องถิ่น จังหวัด อีเรียน จายา ตะวันตก ดังกล่าว ทำให้รัฐบาลกลาง ออกคำสั่งรัฐบาลชั่วคราว (perppu) ดังนั้น จังหวัดอีเรียน จายาตะวันตกเป็นจังหวัดเดียวในประเทศอินโดนีเซียที่ไม่อยู่ภายใต้กฎหมาย แต่อยู่ภายใต้คำสั่งการเปลี่ยนแปลงกฎหมายของรัฐบาล perppu ประธานาธิบดีได้ออกคำสั่งพิเศษ เลขที่ / 213M / 2546 เกี่ยวกับการแต่งตั้งของอับราฮัม อาตุรรี เป็นผู้ว่าการรักษาการของ จังหวัดอีเรียนจายาตะวันตก

การออกคำสั่งให้เป็นรัฐบาลชั่วคราว (Perppu) ในจังหวัด อีเรียน จายาตะวันตก นั้นถือ่าได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีให้รักษาการผู้ว่าราชการที่ไม่ได้อยู่กลไกของกฎหมายเขตปกครองพิเศษปาปัว จนทำให้ประชาชนปาปัวจำนวนมากไม่พอใจ สภาผู้แทนส่วนภูมิภาค (DPRP) จึงยื่นพระราชกฤษฎีกาฟ้องศาลปกครองในกรุงจาการ์ต้า เมื่อวันที่ มิถุนายน 142547, ในการรับเรื่องพิพาทจาก DPRP และยื่นยกเลิกคำสั่งพิเศษของ

ประธานาธิบดีฉบับ / 213M / 2546 ดังกล่าวอย่างไรก็ตามการตัดสินใจขึ้นดำเนินการตาม .
กฎหมายนี้ไม่ได้รับถือว่าเป็นสนธิสัญญาจากรัฐบาลเมฆาเวตี แต่อย่างใด

ในขณะที่เดียวกันสถานการณ์ทางการเมืองในเมืองหลวงมานากาวี (Manokwari) ยังคงดำเนินเรื่องแบบไปเรื่อยๆ ทำให้รัฐบาลกลางสามารถก่อตั้งสภานิติบัญญัติ และได้เปลี่ยนชื่อจังหวัดจากอีเรียน จายา ตะวันตก (Irian Jaya barat) เป็นจังหวัดปาปัวตะวันตก (Papua Barat) ถึงแม้กระบวนการนี้จะถูกต่อต้านจากหลายฝ่าย กระทั่งได้มีคำสั่งที่ให้ยกเลิกการเป็นผู้ว่าราชการตามกฎหมายอย่างเป็นทางการ แต่กระบวนการทางการเมืองในระดับภูมิภาคและระดับศูนย์กลางยังคงดำเนินการต่อไป และนี่คือจุดเริ่มต้นของความไม่มีการดำเนินการของรัฐบาลกลางเพื่อให้มากกฎหมายเขตการปกครองพิเศษ

หนึ่งในสถาบันที่เกิดจากนโยบายเขตปกครองพิเศษ คือ MRP ที่แสดงถึงวัฒนธรรมของชาวปาปัวซึ่งมีจุดมุ่งหมายของการก่อตั้งสถาบันนี้คือเพื่อปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานของชนพื้นเมืองชาวปาปัว ตามกฎหมายการปกครองพิเศษการอยู่ร่วมกันมานาน , ของสถาบันนี้เป็นการสะท้อนของประสบการณ์อันยาวนานของชาวปาปัว(Papuans)ที่ได้ตกเป็นเหยื่อหรือที่เป็นเพียงผู้ชมเหตุการณ์ต่างๆภายใต้การปกครองของอินโดนีเซีย

ด้วยเหตุที่ว่าสถาบันนี้เปรียบเสมือนตัวแทนทางวัฒนธรรมของชนพื้นเมืองชาวปาปัว ดังนั้นสมาชิกของสถาบันนี้จึงมีเฉพาะชนพื้นเมืองชาวปาปัวเท่านั้น ซึ่งจะแตกต่างจาก DPRD ที่เป็นสถาบันทางนิติบัญญัติที่เกิดขึ้นจากการเลือกตั้งแบบทั่วไปและจากตัวแทนของพรรคการเมือง สมาชิกของMRP นี้ มีทั้งหมด คน ซึ่งแต่ละฝ่ายจะ 42 ศาสนาและสตรี ,คนที่เป็ตัวแทนด้านประเพณี 14 ประกอบด้วย

ตามกฎหมายฉบับ 2002/21, MRP มีอำนาจในการปกป้องสิทธิของชนพื้นเมืองชาวปาปัวโดยเฉพาะกล่าวคือสิทธิในการเลือกหรือพิจารณาเพื่อสรรหาผู้ว่าราชการ , ผู้ว่าจังหวัดและรองราชการจังหวัดปาปัว, สิทธิในการกำหนดกฎระเบียบในระดับเขตภูมิภาคพิเศษ (Perdasus) สิทธิในการให้คำพิพากษาต่อ DPRD,ผู้ว่าราชการจังหวัดผู้ว่า ,

นายกเทศมนตรีในเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิของชน / อำเภอและรีเจนท์ / สภาเทศบาลเมือง
พื้นเมืองชาวปาปัว

การก่อตั้ง MRP ผ่านกระบวนการทางการเมืองนี้ได้ใช้เวลาอย่างยาวนานและ
สร้างความเหน็ดเหนื่อยมากกว่าสามปีนับตั้งแต่รัฐบาลกลางไม่ได้ทำการออกระเบียบ
ราชการ (PP) ในการจัดตั้ง MRP ให้ จนกระทั่งเดือนพฤศจิกายนในปี หลังจากที่มี 2004
การเปลี่ยนประธานาธิบดีเป็น Susilo Bambang Yudhoyono จึงมีการออกระเบียบราชการ
ฉบับที่) ของสมัชชาประชาชนของปาปัว 2004 ของปี 54(MRP) ได้

ในปี ที่ 2005MRP ถูกสร้างขึ้น โดยมี AgusAlua เป็นประธาน เขาเป็นหนึ่งใน
ผู้นำปาปัวที่มาจาก Jayawijaya และยังเป็นรองเลขาธิการ PDP, ในช่วงแรกของ MRP การ
ตัดสินใจต่างๆส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับกฎหมายเขตการปกครองแบบพิเศษ แต่ยังมีข้อขัดแย้ง
ทางการเมืองเกิดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ตัวอย่างเช่นเหตุการณ์ในปี ซึ่ง 2006
MRP ได้ตัดสินใจที่จะทำเพลง “HaiTanahkuPapua” ให้เป็นเพลงประจำชาติและให้ธงดาว
รุ่งเป็นธงประจำชาติอย่างเป็นทางการ โดย MRP ได้ตัดสินใจโดยยึดหลักกฎหมายใน
บทความที่ อีกทั้ง 2009 ในปี 2001/21 ของกฎหมายที่ (2) วรรค 2 MRP เองก็ได้ออก
หนังสือพระราชกฤษฎีกา (SK) ฉบับที่ แล้วซึ่งในพระราชกฤษฎีกานี้กำหนดไว้ว่า 2009/14
คหรืออำเภอและทุกเมืองในทั่วแผ่นดินสำหรับว่าที่หัวหน้าชุมชนทุกคน ทั้งในระดับจังหวัด
ของปาปัวจะต้องเป็นชาวปาปัว) Papuans ผลการตัดสินใจในการทำเพลงและธงชาติ, เท่านั้น (
ถูกปฏิเสธจากรัฐบาลกลางด้วยเหตุผลที่ว่ามันขัดกับการดำเนินการของ NKRI ในขณะที่ SK
กันรัฐมนตรีมหาดไทยประเมินพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวว่าจะเกิดความขัดแย้ง 2009/14
ในประเทศชาติและรัฐ ซึ่งเชื่อว่ามีความเป็นไปได้ที่สูง

ยังคงอยู่ในปี กรกฎาคม 2 วันที่เมื่อ 2009MRP ออกมาข่มขู่เพื่อที่จะกล่าวบาตร
การเลือกตั้งในปี ที่นั่งใน 11 หากรัฐบาลไม่จัดสรร 2009DPRP ให้เป็นชาว Papuans, การ
ข่มขู่ของ MRP นี้ทำให้เกิดการถกเถียงกันอย่างรุนแรงมากขึ้นหลังจากที่รัฐบาลกลางตั้งใจ

ที่จะสร้าง MRP ในจังหวัดปาปัวตะวันตก ด้วยเหตุผลที่ว่า เพื่อรองรับหรือตอบสนองความต้องการของชุมชนในจังหวัดดังกล่าว บางกลุ่มปฏิเสธการจัดตั้งนี้ แต่รัฐบาลกลางยังคงยืนยันในการตัดสินใจและได้อำนวยความสะดวกต่างๆทั้งหมดในกระบวนการเลือกตั้งสมาชิกMRP ในจังหวัดปาปัวตะวันตก

ทัศนคติของรัฐบาลกลางที่ปฏิเสธการตัดสินใจต่างๆของMRP นี้ จะถูกแก้ไขโดย MRP จะจัดการประชุมใหญ่ร่วมกับประชาชนชาวปาปัวในการเจรจาวางแผนเพื่อให้การได้มาซึ่งระบอบการปกครองตนเองแบบพิเศษ ผลที่ได้คือการปกครองตนเองแบบพิเศษล้มเหลวและผู้คนในปาปัวร่วมกับ MRP ในวันที่ 2010 กรกฎาคม 8 มิถุนายนและ 18 มีการเรียกร้องหรือชุมนุมอย่างสงบในอาคารDPRP เพื่อเรียกคืนกฎหมายการปกครองแบบพิเศษ

ในส่วนของรัฐบาลท้องถิ่นและรัฐบาลกลางจะไม่สนับสนุนให้เกิดสถาบันอื่น ๆ ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายการปกครองตนเองแบบพิเศษ ยกเว้น MRP ที่เกิดขึ้นสี่ปีหลังจากการดำเนินการตามกฎหมายการปกครองตนเองแบบพิเศษสถาบันอื่น ๆ เช่น KKR, กฎหมายสำนักงานคณะกรรมการกำกับAd Hoc และศาลสิทธิมนุษยชนและจรีต ประเพณียังไม่ได้รับการจัดตั้งขึ้น

หลายฝ่ายที่ตัดสินใจว่าการปกครองตนเองแบบพิเศษนี้ล้มเหลวในการปฏิบัติภารกิจที่ให้ความคุ้มครองและการได้สิทธิต่อชาวปาปัว)Papuan)สมมติฐานนี้ดูมีเหตุผลถ้า(เราดูในสภาพเป็นจริงของสังคม ในหลายหมู่บ้านในปาปัวเราจะเห็นว่ายังขาดโครงสร้างพื้นฐานที่จะสนับสนุนให้คนปาปัวไปโรงเรียนถึงแม้จะมีโรงเรียนอยู่ในหมู่บ้านแต่ยังขาดครูผู้สอนหรือไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสนับสนุนอื่น ๆ เช่นหนังสือเครื่องเขียนหรือเครื่องมือการปฏิบัติสำหรับนักเรียน ในภาคสาธารณสุขหรือหากมีการสร้างศูนย์สุขภาพ ก็

ยังขาดแพทย์หรือพยาบาลผดุงครรภ์ในสถานที่ หรือถึงแม้ว่าจะมีคนทำงานด้านสุขภาพแต่ก็ยังคงขาดยาอยู่ดี หรือในทางกลับกัน ถึงจะมีครูและแพทย์หรือพยาบาลผดุงครรภ์ในหมู่บ้าน แต่โรงเรียนหรือศูนย์สุขภาพก็ไม่มีอยู่ดี

หน่วยเร่งพัฒนาป่าVIEWและป่าVIEWตะวันตก(UP4B)

ท่ามกลางความวุ่นวายและความสับสนของกฎหมายการปกครองพิเศษในปี 2010 รัฐบาลกลางออกกฏเกณฑ์ที่จะสร้างหน่วยที่จะเร่งการพัฒนาในป่าVIEW หน่วยที่ว่าคือหน่วยเร่งการพัฒนาในป่าVIEWและป่าVIEWตะวันตกที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของ พรก ครั้งที่ ในการเร่งการพัฒนาป่าVIEWและ ป 2011 ปี 65ป่าVIEWตะวันตก และ พรก ที่ 2011 ปี 66

การเกิดของหน่วยงานนี้ได้รับการยอมรับเพราะกฎหมายการปกครองพิเศษมีความสับสนในการยกระดับการดำรงชีวิตของประชาชนในป่าVIEW รัฐบาลกลางประเมินว่าหน่วยนี้เป็นการประเมินกฎหมายการปกครองพิเศษที่จัดทำโดยรัฐมนตรีในการพัฒนาป่าVIEWที่ล่าช้า แต่ทว่างบประมาณที่ให้โดยรัฐบาลกลางค่อนข้างเยอะหน่วยงานเร่งพัฒนาป่าVIEWและป่าVIEWตะวันตกจะได้รับมอบหมายให้ประสานงานการดำเนินงานของโปรแกรมและนโยบายในป่าVIEWและป่าVIEWตะวันตกเพื่อให้บรรลุผลสูงสุด

หน่วยเร่งพัฒนาป่าVIEWและป่าVIEWตะวันตกจะทำงานสองด้านด้วยกันคือด้านเศรษฐกิจและสังคมที่มุ่งเน้นในการให้บริการสาธารณะและวิธีการทางสังคมและการเมืองที่มุ่งเน้นในการสร้างและพัฒนาก่อสร้างที่สร้างสรรคระหว่างรัฐบาลกับประชาชนของป่าVIEW รัฐบาลได้แต่งตั้งบัมบิง คาร์ โม โนซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงกับประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ในขณะที่รองประธานาธิบดีทำหน้าที่เป็นประธานของทีมแกนนำหน่วยเร่งพัฒนาป่าVIEWและป่าVIEWตะวันตกที่ช่วยเหลือโดย เมนโก ที่เป็นตัวแทนหัวหน้า

แกนนำทีมแกนนำประกอบด้วยสมาชิกรัฐมนตรีคน22/หัวหน้า LPNK(เป็นสถาบันของรัฐ ซึ่งก่อตั้งขึ้นเพื่อดำเนินงานบางอย่างของการบริหารของประธานาธิบดี)และผู้ว่าป้าวและ ป้าวตะวันตก

หลายคนเสียใจพร้อมด้วยสงสัยต่อการดำเนินงานทางการเมืองของรัฐบาล เพราะมันดำเนินการโดยไม่ขัดเวลาทางสังคมก่อนมีสถาบันจำนวนหนึ่งรวมถึงโบสถ์ คริสตจักรและ MRP ปฏิเสธการดำเนินการของหน่วยงานนี้เพราะมันถือเป็นความพยายาม ทางจากรัฐที่จะสับเปลี่ยนผู้อำนวยการกระจายอำนาจที่กำหนด โดยกฎหมายการ ปกครองตนเอง

ความรุนแรงในช่วงปฏิรูปทางการเมือง (เหตุการณ์นองเลือดที่วามาเดือนตุลาคม 2000)⁵⁵

ในปี 1999 และปี 2001การประท้วงและการเรียกร้องของคนป้าวที่จะแยกตัว จากอินโดนีเซียยิ่งหนักขึ้นทุกวันและกระจายไปในส่วนต่างๆของป้าว โดยส่วนใหญ่ของการประท้วงนี้คือการบ๊องป้าวตะวันตก สุดท้ายก็จบลงด้วยความรุนแรงและมีการ เสียชีวิตเกิดขึ้นระหว่างคนพื้นเมืองกับทหารและตำรวจ ในเวลาเดียวกันในสังคมแบ่ง ออกเป็นสองขั้วคือกลุ่มชนพื้นเมืองป้าวที่ต้องการจะเป็นอิสระและแยกออกจาก สาธารณรัฐอินโดนีเซียและกลุ่มของชุมชนผู้อพยพที่อยู่ในสถานการณ์ของความสับสน

การดำเนินงานของสภาประชาชนป้าว ในปี 1999 และสภาองค์กรสองในปี 2000 การรวมตัวของประชาชนป้าวยิ่งรุนแรงขึ้น ซึ่งเห็นได้ชัดจากการก่อตัวของกองกำลังแยกดินแดนป้าวในทุกอำเภอในป้าว ในการกระทำของพวกเขาออกเหนือไปจาก การตั้งแคมป์และบ๊องป้าวตะวันตกขึ้น พวกเขาที่ยังกระทำร่วมกับคนนอกพื้นที่ที่ย้าย เข้ามาอยู่ในป้าวในรูปแบบของการถล่มแก๊งค์ข่มขู่และความรุนแรงในรูปแบบอื่น ๆ

จนกระทั่งต่อมาเมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2000 เกิดความรุนแรงขนาดใหญ่ด้านมนุษยธรรม
รอบๆวามนาเมืองหลวงของ ยาวีจายาคนที่เสียชีวิตทั้งหมด 37

คน และ 89 คนอื่น ๆ ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยถึงรุนแรง นับสิบคนถูกจับและได้รับการ
ทรมาน นอกจากนี้ยังมีรายงานว่า 13.565 คนถูกย้ายออกจากหมู่บ้านของพวกเขา

เหตุการณ์นองเลือดที่วามา: 6 ตุลาคม 2000

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจากความพยายามที่จะเอาธงของป่าปลงในบางซุ้มของกองกำลังป่าปลว โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารอินโดนีเซีย เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม 2000 ตำรวจและทหารได้มีการแจ้งเตือนตั้งแต่เช้าของเวลาท้องถิ่น การเคลียร์พื้นที่นั้นเริ่มจากหมู่บ้านชินักมา บน, ชีนักมา ล่าง, ถนน พายังการาเมืองวามา, ชีนากุก, ถนนเคซาร์บาร์, ค็อกซาร์และที่ซุ้มบนถนนที่เคการสลาของกองกำลังยังคงยังคงดำเนินการต่อบนถนนทรี โกราและบนถนนพายังการา สมาชิกของทีมที่อยู่ในซุ้มถูกจับกุมนับสิบคนและถูกนำตัวไป สถานีตำรวจจายาวิจายา บางซุ้มถูกเผาและเสาธงถูกทำลาย

การดำเนินการนี้จะนำไปสู่ความโกรธในหมู่คนของป่าปลวทำให้มีการตอบโต้และโจมตีกองกำลังรักษาความปลอดภัยและที่อยู่อาศัยของคนนอกพื้นที่ที่ย้ายเข้ามาอยู่ในป่าปลว เหตุการณ์นี้มีการเผาบ้านหลายหลังและฆ่าเจ้าของบ้านอพยพที่ที่มาตั้งถิ่นฐานประมาณ 20 คนที่เป็นเหยื่อของความรุนแรงนี้ ในนั้นเป็นผลจากรกที่ด้งครกหนึ่งคน เด็กเล็กสองคนอายุ 3 ปีและ 7 ปีพร้อมด้วนแม่ของพวกเขา และยังมีบาทหลวงหนึ่งคน

กองกำลังความมั่นคงร่วมกันกับทหารและตำรวจเข้ามาเพื่อรักษาความปลอดภัย สถานการณ์ในทางกลับกันก็ไม่สามารถคลี่คลายเหตุการณ์รุนแรงดังกล่าว จนต้องถอยเจ้าหน้าที่บางส่วน ด้รับบาดเจ็บจากการโดนอาวุธแบบด้งเดิมของคนป่าปลว หลังจากที่ได้ด้รับการช่วยเหลือจากกองกำลังรักษาความปลอดภัยและด้วประสบความสำเร็จในแก่ สถานการณ์

รายงาน โดยทีมมนุษยธรรมวามา, 2000

เหตุการณ์นองเลือดที่อาบปรุเดือน ธันวาคม 2000⁵⁶

สองเดือนต่อมาเมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2000 ได้มีการโจมตีที่สถานีตำรวจอาบปรุราในจาซาปุรา โดยประมาณ คนไม่เป็นที่รู้จัก ตำรวจสองนายเสียชีวิตในโศกนาฏกรรม 15 ครั้งนี้และอีกสามคน ได้รับบาดเจ็บ กลุ่มนี้ได้จุดไฟเผาร้านค้ารอบๆ สถานีตำรวจแล้วฆ่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่สำนักงานปกครองตนเองป่าปี การดำเนินงานที่จะได้ตามและจับกุมผู้กระทำผิดดำเนินการ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุการณ์เหล่านี้ตำรวจได้ดำเนินการค้นหาอย่างไร้ความปราณีในบางหอพักนักศึกษาและหมู่บ้านของชนเผ่ารอบๆ อาบปรุราจากเหตุการณ์นี้ทำให้เสียชีวิตทันทีหนึ่งคน อีกสองคนเสียชีวิตในการจับกุมเนื่องจากมีการทรมาน คนที่ได้รับความเดือดร้อนและถูกทางการทรมานซ้ำๆ อยู่ในความจับกุมที่สถานีตำรวจจาซาปุราทั้งหมดเป็นผู้หญิงเก้าคนและผู้ชายเก้าสิบหกคน

ฝ่ายคณะกรรมการสอบสวนการละเมิด (HAM) ตรวจสอบกรณีของสิทธิมนุษยชนเหตุการณ์ขั้นต้นจะถือว่าเป็นการละเมิดที่รุนแรง ในรายงานของคณะกรรมการสรุปว่ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในรูปแบบของการทำร้ายร่างกาย วิสามัญฆาตกรรมและจำคุกหรือการลิดรอนสิทธิเสรีภาพอื่น ๆ โดยตามอำเภอใจ สำนักงานคณะกรรมการแนะนำให้ยุติการสูงสุดเพื่อดำเนินการสอบสวนและดำเนินคดีของการกระทำผิดที่กล่าวหาว่าเกี่ยวข้องในการละเมิดสิทธิมนุษยชน⁵⁷

มาตรการเซอร์ส เอลวายเป็นพฤศจิกายน 2001

กรณีที่ตั้งใจดูความสนใจของโลกก็คือการมาตรการเซอร์ส เอลวาของหัวหน้าพรรคพีดีพีวันที่ 10 พฤศจิกายนปี 2001 โดยทหาร ในเวลานั้นเซอร์ส เอลวาพร้อมกับคนขับรถของเขา กลับจากการเข้าร่วมงานฉลองวีรบุรุษที่จัดขึ้นที่สำนักงานใหญ่ของกองเรือรบ X ในพื้นที่ซามาตีเมืองจาซาปุรา ร่างของเขาถูกพบในรถส่วนตัวติดอยู่กับต้นไม้บนหน้าผา ในขณะที่คนขับรถส่วนตัวของเขา ที่ชื่ออริสโตเตเลสมาโซกาหายสาบสูญ

มันต้องใช้เวลาค่อนข้างนานในการค้นหาผู้กระทำความผิดต่อเหตุการณ์ความรุนแรงที่นำไปสู่ ภายของเซอร์ส เอลวายเป็นเนื่องจากการระบาดของกรณีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่สถานีตำรวจ ปาปัวที่ได้รับความช่วยเหลือจากกองบัญชาการตำรวจในการตรวจสอบและหาผู้ต้องสงสัย เซอร์ส เอลวายเป็นประธานของพรรคพีดีพีที่มีจุดยืนทางการเมืองที่แตกต่างกับรัฐบาล อินโดนีเซีย ดังนั้นบางองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนที่จะสนับสนุนให้ คณะกรรมการเพื่อดำเนินการตรวจสอบ เรื่องนี้จะอยู่ภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับ 39/1999 เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและกฎหมาย 26/2000 เกี่ยวกับศาลสิทธิมนุษยชน อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนขอให้รัฐบาลสร้างทีมงานที่เป็นอิสระเพื่อแก้ไขกรณีนี้

ในช่วงต้นปี ประธานาธิบดีเมฆาวาตีออกคำสั่งพระราชกฤษฎีกาที่ 2002 มของ ที่จะควบคุมการจัดตั้งทีมงานอิสระในการตรวจสอบกรณีที่มีการฆาตกรรม 2002/10 เซอร์ส เอลวายเป็นการออกพระราชกฤษฎีกานี้ทำให้ในหมู่นักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชน ในปาปัวจนกระทั่งระดับชาติโกรธมาก องค์กรพัฒนาเอกชนพิจารณาแล้วเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวขัดกับระบบการพิจารณาคดีของชาติเพราะมันไม่ได้มีพื้นฐานทางกฎหมายอย่างเป็นทางการในการประมวลกฎหมายอาญาและวิธีพิจารณาความอาญา นักเคลื่อนไหวสิทธิ มนุษยชนตั้งแต่ต้นสงสัยว่าคณะกรรมการจะนำคดีไปสู่ทิศทางของกิจกรรมทางอาญา ทั่วไป นอกจากนี้ก็ยังมีความคิดเห็นว่าพรรคเคพีเอ็นจะไม่มีอำนาจในการตรวจสอบกรณี ส่วนร่วมที่ถูกกล่าวหาจากสถาบันต่าง ๆ เหมือนที่กล่าวโดยตำรวจ

หลายกลุ่มที่มองในแง่ลบเกี่ยวกับความพยายามของรัฐบาลที่จะทำให้อันนี้ได้ กระจ่างมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่มีการตัดสินใจว่าทหารมีความเกี่ยวข้องกับคดีนี้ แต่คดีดังกล่าวได้รับการตรวจสอบที่ศาลทหารสุราบายซึ่งไม่ได้อยู่ในปาปัวที่เป็นสถานที่ ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กลุ่มต่างๆ ได้เรียกร้องให้มีการตรวจสอบคดีฆาตกรรมเซอร์ส เอล วายในปาปัวที่เป็นสถานที่เกิดเหตุแต่ได้รับการละเลยโดยรัฐบาล

ในการพิจารณาคดีที่ศาลตัดสินจำคุกทหารแล้วและการเลิกจ้างทหารจำนวนเจ็ดคนทั้งเจ็ดคนคือ Letkol Inf. Hartomo, Mayor Inf. Doni Hutabarat, Kapten Inf. Rinardo, Lettu Inf. Agus Supriyanto, Sertu. Asrial, Sertu Lourensius และ Praka Achmad Zufahmi.

การพิจารณาคดีหัวหน้าพรรค พีดีพี (PDP)2002

สำหรับข้อมูลฆาตกรรม เซอร์ส เอลูวายที่เกิดขึ้นเมื่อตอนที่เขากำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการพิจารณาคดีกับ 4 ผู้นำ PDP ในข้อหาทบกฏ ข้อกล่าวหาทบกฏนี้จะขึ้นอยู่กับเหตุการณ์บักธงปาวันตก การดำเนินงานของรัฐสภาและสภาประชาชนปาวันสองในปี 1999และปี 2000พวกเขาในนั้นคือเซอร์ส เอลูวายในฐานะเป็นประธาพีดีพีจอร์น แมมบอร์, ดอน เอแอล, ฟลาซีเป็นสมาชิกของพีดีพีเฮร์มาน อาวอนเป็นโฆษกพีดีพี และ ดาฮามฮัมหมัดอัลฮามิดซึ่งทำหน้าที่เป็นเลขธิการพีดีพี ความลับหน้ากรณีของ เซอร์ส เอลูวายไม่ได้ดำเนินการต่อเพราะเขาได้เสียชีวิตไปแล้วในขณะที่กรณีของจอร์น แมมบอร์ก็ได้หยุดดำเนินการเพราะเกิดอาการป่วยอย่างรุนแรง

ผู้นำของคณะกรรมการบริหารสามคนถูกตัดสินคดีโดยผู้พิพากษาศาลแขวงในจาบายาปุรา อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาให้ความคิดเห็นว่าจำเลยไม่สามารถรับการลงโทษเพราะกระบวนการของการกล่าวหาจำเลยทั้งหมดนั้นได้รับการอนุมัติจากประธานาธิบดี อับดุลรอฮมาน วาฮิด(กูดุร) ที่เราต่างรู้ว่าเวลานั้นประธานาธิบดีกูดุรได้ยื่นมือช่วยกระบวนการของการดำเนินการสภาประชาชนปาวันเพื่อให้ความช่วยเหลือเงินทุนหนึ่งพันล้านดอลลาร์ คดีนี้ได้รับการยกย่องโดยสิทธิมนุษยชนและนักเคลื่อนไหวทางกฎหมายเพราะถือว่าเป็นหนึ่งในความก้าวหน้าทางกฎหมายในช่วงต้นการปฏิรูปการ

เหตุการณ์วาสิออร์(Wasior)ตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงมิถุนายน 2001 และวาเมนา(Wamena)เมษายน 2003

กรณีนี้เริ่มขึ้นเมื่อประชาชนในพื้นที่ต้องการที่จะเรียกร้องค่าชดเชยที่บริษัท Dharma Mukti Persada (DMP) และ CV Vatika papuana Perkasa (VPP) ใช้ดินแดนดั้งเดิม (ของพวกเขาดั้งบริษัท ทั้งสองบริษัททำในหมู่บ้าน วอมบู (Wombu), วอนดีวอย (Wondiwoy) และวาสิอออร์ (Wasior) วันที่ประชาชนที่ได้รับการช่วยเหลือ 2001 มีนาคม 31 จากกลุ่มพลเรือนติดอาวุธไปโจมตีสำนักงานของ บริษัท DMP ซึ่งทำให้พนักงานของบริษัท เสียชีวิตสามคน เมื่อวันที่ ชุมชนที่ได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่ม 2001 มิถุนายน 13 ระเบิดติดอาวุธมาทำในทำนองเดียวกันอีกครั้งที่ บริษัท VPP สมาชิกตำรวจห้าคนและพนักงานของ บริษัท อีกหนึ่งคนเสียชีวิต

ในวันที่ 4 เดือนเมษายน เกิดเหตุการณ์การโจมตีและลักทรัพย์คลังอาวุธที่ 2013 /1702 เป็นของทหารวามาเนาหนึ่งในสมาชิกตำรวจที่เสียชีวิตและอาวุธ ปืนอกระบบ 19 4 พร้อมด้วยลูกกระสุน, ลูกที่ได้เอาไปในเหตุ 000 ครั้งนี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้องค์กรกำลังรักษาความมั่นคงของทหารและตำรวจที่วามาเนา รู้สึกโกรธแค้นหน่วยรบคอมมานโดบาง หน่วยตำรวจได้ส่งไปแบบกรณีพิเศษเพื่อไล่ล่าผู้กระทำผิดในหมู่บ้านหนึ่งในวามาเนา การกระทำความรุนแรงต่าง ๆ โดยกองกำลังรักษาความปลอดภัยกับคนในพื้นที่ด้วยกระสุนการดังกล่าว นอกจากนี้กองกำลังความมั่นคงยังดำเนินการทำลายและการเผาบ้านพื้นเมืองปาปัวในหมู่บ้านหลายแห่ง มีบางรายงานว่า มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยบางคนถูกกล่าวหาว่าเอาเอาเงินจำนวนหนึ่งของชาวบ้านนั้น

จากหลายฝ่ายได้กดดันคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอย่างหนักเพื่อตั้งทีมหาข้อเท็จจริงและจากนั้นได้ตั้งทีมแอดฮอค (Ad Hoc) เพื่อที่จะตรวจสอบโปรเจกต์ที่เซี่ย (Pro-justisia) ซึ่งรวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่วาสิอออร์และวามาเนารายงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระบุว่าทั้งสองเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสันนิษฐานบ่งชี้ว่า ได้ก่ออาชญากรรมต่อมนุษยชาติรวมทั้งการฆาตกรรมทรมานข่มขืนการอุ้มฆ่าและลิดรอนเสรีภาพของประชาชน ทีมสืบสวน Ad Hoc ของกรรมการสิทธิมนุษยชนได้ยื่นเอกสารหลายต่อ

หลายครั้งให้กับอัยการสูงสุด แต่อัยการสูงสุดปฏิเสธที่จะตรวจสอบและการตรวจสอบการ
ของสองกรณีนี้ด้วยเหตุผลว่าเอกสารยังไม่สมบูรณ์

สองกรณีนี้ไม่ได้ดำเนินการต่อจนถึงปัจจุบันนี้ แม้ว่าในเดือนเมษายน 2004
Theo van Boven เป็นผู้รายงานพิเศษของสหประชาชาติได้ส่งอุทธรณ์เร่งด่วนให้แก่รัฐบาล
อินโดนีเซียเพื่อให้ดำเนินการทันทีกับกรณีที่เกิดขึ้นทั้งสองกรณิดังกล่าว

เหตุการณ์นองเลือดที่อันเซน 2006 มีนาคม 16

เหตุการณ์นองเลือดที่เกิดขึ้นที่อาเบปูราเมื่อวันที่ ที่ประจวบ 2006 มีนาคม 16
ปูราที่อันเซนเหตุการณ์เริ่มต้นจากในวันก่อนหน้านี้มีการประท้วงอย่างสันติที่นำโดย
นักศึกษาและภาคประชาสังคมและสนับสนุนแกนนำปาปัวตะวันตก พวกเขาประท้วงการ
เข้ามาตั้งบริษัทฟิรฟอร์ดและทหารเพราะการเข้ามาของทั้งสองนั้นคิดว่าไม่ได้เกิด
ประโยชน์อะไรเลยต่อประชาชนในปาปัว การกระทำเช่นนี้เป็นหนึ่งในการประท้วง
ต่อต้านบริษัทฟิรฟอร์ดที่จัดขึ้นโดยหลายกลุ่มของนักเรียนในภูมิภาคอื่น ๆ เช่นในกรุง
จาการ์ตา มากาซซาร์ (Makassar) และชอกยาคาร์ตา (Yogyakarta) ตั้งแต่ปลายเดือนมกราคม
ปี 2006

การปะทะกันระหว่างผู้ประท้วงและกองกำลังรักษาความปลอดภัยในที่สุดก็
เกิดขึ้น หลังจากการเจรจาที่ดำเนินการโดยสมาชิกของ DPRP ไม่ประสบความสำเร็จใน
การทำให้มวลชนแยกย้ายกันไป สมาชิกตำรวจสามคนและสมาชิกทหารอากาศหนึ่งคน
บังเอิญได้อยู่ที่เกิดเหตุในบริเวณใกล้เคียงของการปะทะกัน หลายสิบคนที่ได้รับบาดเจ็บ
สาหัสทั้งสองส่วนในที่สุดประชาชนและนักเรียนก็ถูกจับกุมและถูกทรมานอย่างรุนแรง
สิบสี่คนของพวกเขาถูกตั้งเป็นผู้ต้องสงสัยและอยู่ระหว่างการพิจารณาคดี

เหตุการณ์Opinus Tabuni 2008 สิงหาคม 9

เมื่อวันที่ คนพื้นเมืองปาปัวที่อยู่ภายใต้สภากาจริตประเพณี 2008 สิงหาคม 9) ปาปัวDAP) ได้จัดงานรำลึกวันชนพื้นเมืองโลกซึ่งจัดในสนามที่ Sinapuk Wamena ในท่ามกลางขบวนแห่เฉลิมฉลองจะปึกธงสามรงค์ด้วยกันประกอบด้วยธงชาติอินโดนีเซีย ธงชาติปาปัวตะวันตกและธงของสหประชาชาติ นอกจากนั้นยังมีธงสีขาวที่เขียนคำว่าSOS ด้วยสีแดง อักษรสามตัวที่เขียนนั้นมันไม่ชัดเจนว่ามันจะสื่อถึงอะไร ปกติแล้วความหมายตัวอักษรสามตัวนั้นซึ่งมักจะใช้ในสภาพที่ต่อแหลมและต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน อย่างไรก็ตามเลขานุการสภากาจริตประเพณีปาปัวชื่อลีโอนาร์ อิมบิรีปฏิเสหว่าไม่ได้ปึกธงทั้งสี่ โดยส่วนตัวเขาคิดว่าเหตุการณ์นี้กระทำโดยฝ่ายที่ต้องการที่จะทำลายและไม่ต้องการให้มีการเฉลิมฉลองงานดังกล่าว

การเฉลิมฉลองงานรำลึกวันชนพื้นเมืองโลกนี้จบลงด้วยความสับสนวุ่นวายหลังจากโอพีนุส ทาบูนิซึ่งเป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วมในงานเฉลิมฉลองซึ่งมีคนพบศพของเขาที่อยู่ในสภาพบาดแผลสาหัสเหยื่อที่เสียชีวิตต้องสงสัยว่าถูกยิงโดยคนที่ไม่รู้จักรกณีที่โอพีนุส ทาบูนิโดนฆ่าตายจนถึงขณะนี้ยังไม่ได้มีการสืบสวนจากกองกำลังรักษาความปลอดภัยการสืบสวนที่ดำเนินการโดยตำรวจปาปัวเพียงนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าลูกกระสุนที่ที่ยิง โอพีนุส ทาบูนิได้มาจากกรมตำรวจแต่ตำรวจไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบแต่อย่างต่อกรณีนี

เหตุการณ์ที่ปุนซักงายาและเคลลี ควาลิค

ในช่วงปี 2007 ถึง ปี 2011 เหตุการณ์การปะทะกันหลายครั้งในตำบลปุนซักงายา ผู้เคราะห์ร้ายในเหตุการณ์นี้ไม่ได้เป็นเพียงกองกำลังรักษาความปลอดภัยตำรวจและทหารแต่ยังเป็นประชาชนผู้อพยพที่ทำงานเป็นข้าราชการและการทำธุรกิจส่วนตัวที่ตั้ง

หลักอยู่ที่นั่น แม้กระทั่งผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นในจาบายาประที่เป็นเหยื่อการโจมตี กลุ่มที่ถูกกล่าวหาเป็นส่วนหนึ่งของกองทัพปลดปล่อยแห่งชาติปาปัว (TPN-OPN) ผู้นำที่ชื่อ Goliath Tabuni นี้แม้กระทั่งเครื่องบินพลเรือนที่ขนส่งผู้โดยสารหรือสินค้าที่ไปยังมุเลียว ตำบลปุนซังกลายเป็นเป้าหมายการโจมตีอีกด้วย การเข้าถึงพื้นที่นี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเพราะต้องใช้เครื่องบินจากจาบายาปุราหรือจากวาเมนาเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงได้เพราะสภาพทางภูมิศาสตร์บริเวณนี้ถูกปกปิดจากโลกภายนอก

ในปี มีสองคลิปวิดีโอที่ออกซุพทำให้ดังไปทั่วโลก ภาพที่อัปโหลดโดย 2010 AHRC ในภาพแสดงให้เห็นความโหดร้ายของทหารอินโดนีเซียที่บุชกจาบายาวิดีโอนี้ทำให้ประชาคมโลกโกรธต่อรัฐบาลอินโดนีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสถาบันการทางทหาร ประธานาธิบดี ซูซีโลบัมบังยูโดโยโน ได้สั่งผู้บัญชาการทหารให้ดำเนินการตามกฎหมายกับผู้ที่เกี่ยวข้อง

เมื่อวันที่ 16 วาคม เคลลี่ ควาลิคผู้นำสูงสุดขององค์กรปาปัวเพื่อเสรีภาพ 2009 ในพื้นที่ตีมีกาถูกยิงเสียชีวิตหลังจากที่ถูกหน่วยพิเศษ 888 ชุมโจมตี เมื่อควาลิคถูกยิงที่ต้นขา ยังมีโอกาสพาไปโรงพยาบาล แต่ไม่สามารถใช้ชีวิตเขาได้ในระหว่างทางเคลลี่ ควาลิคได้รับการศึกษาที่โรงเรียนฝึกหัดครูที่ฟัดฟัด เขาเป็นหนึ่งในองค์กรปาปัวเพื่อเสรีภาพที่โดดเด่นและเป็นที่ยู้งักกันดีของประวัติศาสตร์องค์กรปาปัวเพื่อเสรีภาพ เคลลี่ ควาลิคถูกกล่าวหาว่าเป็นกลุ่มที่ก่อวินาศกรรมต่อบริษัทฟิรฟอร์ดเหตุการณ์ที่ดังที่สุดคือเมื่อกลุ่มของเขาจับตัวประกันของทีมวิจัยเอกซ์พีดีซีลอเรนซ์ (Ekspedisi Lorentz) ในพื้นที่ Mapnduma ในปี 1996

หลายคนที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวโบสร์และเจ้าหน้าที่สิทธิมนุษยชนในปาปัวเพราะเรื่องเช่นนี้จะมีผลกระทบในทางลบต่อความพยายามที่จะกระตุ้นให้เกิดกระบวนการของการเจรจาระหว่างจากร์ดา -ปาปัว โฉงศพเคลลี่ ควาลิคคลุมด้วยธงชาติปาปัวตะวันตก โดยทำพิธีที่อาคารรัฐสภามีมีมาก่อนที่จะไปฝัง

สภาองค์กรประชาชนป้าสาม ปี 2011

วันที่ กลุ่มของสังคมป้าภายใต้คอมมานโด ฟอรั่โกรส 2011 ตุลาคม 19-17 โยเซมิตีประชุมที่ประธานสภาจารีตประเพณีป้าที่ดำเนินกร โดยสภาประชาชนป้าสาม ในความเห็นของพวกเขาเป็นสภาที่ต่อเนื่องจากสภาชาวป้าสองที่จัดขึ้นในปี คน 2000 ป้าหลายร้อยคนเต็มสนามZakheusที่อาเบปูราแม้ว่าตำรวจป้าบอกว่าเขาไม่ได้ อนุญาตกับการดำเนินงานของสภาองค์กรสดังกล่าวแต่ตำรวจไม่ได้พยายามที่จะ ดำเนินการป้องกันกับพวกเขา กองกำลังรักษาความปลอดภัยตำรวจและทหารยังไม่ได้ สลายฝูงชนทันทีเมื่อได้มีการยกธงป้าตะวันตกในวันที่สองของการดำเนินงานของ สภาองค์กรประชาชนป้า

สภาองค์กรสนี้ ได้บังเกิดสหพันธ์สาธารณรัฐป้าตะวันตกซึ่ง ฟอรั่โกรส โยเซมิตีเป็นประธานาธิบดีและเอคิสัน วาโรมี เป็นนายกรัฐมนตรี ในที่สุดกองกำลัง รักษาความปลอดภัยได้ทำการสลายตัวของมวลชนที่เข้าร่วมสภาองค์กรและได้จับกุม ประมาณ เสียชีวิตสามคนและอีกหลายสิบคนได้รับคนที่เข้าร่วมสภาองค์กร มีคนที่ 300 บาดเจ็บสาหัส

ผู้ต้องขังและนักโทษการเมือง

เหตุการณ์ความรุนแรงในป้าดังกล่าวข้างต้นที่นำไปสู่การจับกุมและจำคุก ของผู้คนในป้า ส่วนใหญ่ได้รับการตัดสินจำคุกที่แตกต่างกันเริ่มจากจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง ตลอดชีวิต นักโทษทางการเมืองซึ่งเป็นองค์กรภาคประชาสังคมประชาธิปไตยและ สันติภาพในกรุงลอนดอนในรายงานดังกล่าวจนถึงมีนาคม 2014 มีนักโทษการเมืองทั่ว ป้าทั้งหมด73 คน บางส่วนของพวกเขายังคงอยู่ระหว่างการพิจารณาคดี

ส่วนใหญ่พวกเขาถูกตั้งข้อหามาตรา ของประมวลกฎหมายอาญาซึ่งมี 106 นกบทต่อต้านรัฐ ปักธงป้าตะวันตก จัดเวทีประท้วงโดยสันติโงมตีความพยายามเป็

12 สถานีตำรวจและอื่นๆที่มีการฟ้องร้องด้วยกฎหมาย เลขที่ปี เกี่ยวกับการเป็น 1951
เจ้าของปิ่น

พวกเขาที่จำคุกอยู่ทั่วไปปาปัวเช่นที่ มาโควารี ซาร์มี จายาปุรา วาเมนา เบียก
เนโบ ตีมิกาและเซอร์อูอิ ส่วนอื่น ๆ ยังคงอยู่ในการดูแลของตำรวจเพราะพวกเขายังคงผ่าน
กระบวนการตรวจสอบ โดยทั่วไปพวกเขามีสภาพที่น่าสงสารมากในแง่ของสุขภาพ

รัฐบาลนำโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมในเดือนธันวาคม ปี 2011
ปฏิเสธข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของนักโทษทางการเมืองหรือนักโทษการเมืองใน
ปาปัว การปฏิเสธดังกล่าวเป็นคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมและสิทธิ
มนุษยชนในเดือนมีนาคม แต่ข้อเท็จจริงนักโทษที่ถูกตั้งข้อหาบงกชบงกชจะได้รับ 2012
ความสนใจและมีความเข้มงวดโดยเจ้าหน้าที่เรือนจำเมื่อเทียบกับนักโทษหรือผู้ต้องขังที่
นอกเหนือไปจากกรณีบงกช ข้อจำกัดของเวลาเยี่ยมที่น้อยกว่าผู้ต้องขังกับกรณีที่แตกต่างกัน
หรือขั้นตอนต่างๆของพวกเขาซับซ้อนมาก ในเดือนพฤษภาคม นักโทษเรือนจำ 2012
ชั้นสองที่อาเบปรัปิดจากโลกภายนอก การปิดการเข้าถึงนี้ไม่เพียงแต่ครอบครัวของพวกเขา
เขา แม้กระทั่งพระสงฆ์และทนายความที่จะเข้ามาเยี่ยมอีกด้วย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ
วันที่ 2012 พฤษภาคม 7 ถึง 1

ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบโครงสร้างในยุคปฏิรูป

บทบาทของหน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมายจาปาระ)LBHเป็นหน่วยงาน(
หนึ่งที่ทำให้การช่วยเหลือทางกฎหมายเป็นอย่างดีในชุมชนเล็กๆของปาปัว ที่รู้สึกถึง
ความสำคัญในช่วงเวลาของการปฏิรูปได้เกิดขึ้น หลายคดีที่มีการทุจริตทางกฎหมาย ซึ่ง
ประสบแก่ประชาชนชาวปาปัว พวกเขาไม่กล้าออกเสียง เป็นผลมาจากการปิดกั้นของ
รัฐบาลในยุคนี้ ในตอนนั้นหน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมาย)LBHจาปาระ รู้ถึงความ(
ยากลำบากสำหรับการจัดการคดีต่างๆ ที่ถูกแจ้งเข้ามาจากชุมชน สองคดีที่มีความโดดเด่น

ในตอนนั้นคือกระบวนการอ้างสิทธิ์ที่ดินที่กระทำโดยชุมชน และคดีต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเสรีภาพในการแสดงออกความคิดเห็น ในตอนท้ายคดีเหล่านี้จะนำไปสู่ความรุนแรงต่อชุมชน สองคดีนี้นักเคลื่อนไหวของหน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมาย จายาปุระ)LBH (ที่ความสนใจเป็นอย่างมาก

กระบวนการนอกระบบศาล ได้รับการตอบรับเป็นอย่างมาก ด้วยกับการช่วยเหลือด้านงบประมาณมากมายหน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมายจายาปุระLBHได้รับ (ในการให้การศึกษากฎหมายแก่ชุมชนที่มีช่องโหว่ในป่าปีว สำนักงานช่วยเหลือทางกฎหมายจายาปุระLBH (ได้ฝึกฝนคนในชุมชนสู่การเป็นผู้ช่วยทนายความ ที่จะช่วยเหลือชุมชนอื่นๆ ในการจัดการคดีความต่างๆในเขตชุมชนที่อยู่ห่างไกลจาก หน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมายจายาปุระ)LBH (

)ในขณะเดียวกันนั้น ด้วยกับการเพิ่มขึ้นขององค์กรพัฒนาเอกชนLSM ที่ป่าปีว หน่วยงานช่วยเหลือทางกฎหมายจายาปุระ)LBH ได้ทำงานร่วมกันในการจัดการคดีความ (ซึ่งไม่เพียงแต่คดีความที่เกิดขึ้น ในระดับตำรวจ และศาลเท่านั้นแต่ยังให้ความร่วมมือในการเปิดเผยความรุนแรงต่างๆของรัฐ ที่มีต่อผู้คนในส่วนต่างๆของป่าปีว ความร่วมมือกับองค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนต่างๆในกระบวนการดำเนินคดี นี้แหละคือความแตกต่างกับสถานการณ์ในยุคปฏิรูป ในยุคนี้ สำนักงานช่วยเหลือทางกฎหมายจายาปุระ)LBHเป็น (สถาบันหนึ่งที่เตรียมพร้อมกำลัง ในการช่วยเหลือทางกฎหมาย

สถานการณ์ ณ ตอนนี้

ข้อจำกัดต่อองค์กรระหว่างประเทศนักการทูต และผู้สื่อข่าวต่างประเทศ , จำนวนของเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น จากการรายงานขององค์กรระหว่างประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนในป่าปีว ทำให้เห็นได้ว่ารัฐบาลอินโดนีเซียนั้นอ่อนไหว ต่อองค์กรระหว่างประเทศ และผู้สื่อข่าวต่างประเทศ ในเดือนพฤษภาคม ปี2006

ข้างหลวงผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (UNHRC) Neil Wrights แสดงความกังวล หลังจากมีการร้องขอจากสำนักงานเพื่อให้เข้าถึงป่าปีมีการปฏิเสธแม้ว่าจะส่งไปยังรัฐบาลอินโดนีเซียในลักษณะเดียวกันซ้ำๆกันหลายครั้งแล้วก็ตาม ในขณะที่เดียวกันผู้รายงานพิเศษของสหประชาชาติด้านการทรมาน มานเฟรด โนวา (Manfred Nowa) ได้ร้องขอต่อสำนักงานของเขาที่จะไปเยือนประเทศอินโดนีเซียที่ได้ยื่นหนังสือไปตั้งแต่ปี 1993 แต่ก็ยังไม่ได้รับการตอบรับ

การเรียกร้องของประชาคมระหว่างประเทศแก่รัฐบาลอินโดนีเซีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ยอมรับร้องขอของผู้รายงานสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ และหน่วยงานขึ้นตอนพิเศษของสหประชาชาติ รวมถึงผู้สื่อข่าวระหว่างประเทศได้นำเสนอในเดือนพฤษภาคม 2012 ที่ผ่านมามีเรื่องอื่นใดเรื่องนี้ หลายๆประเทศต่างก็กล่าวถึง เช่นประเทศฝรั่งเศส, สหราชอาณาจักร, มัลดีฟส์, ออสเตรเลีย, ซิลิถึงเกาหลีใต้และเม็กซิโก การเรียกร้องนี้กระทำหลังจากก่อนที่ผู้รายงานสิทธิมนุษยชนพิเศษแห่งสหประชาชาติ รายงานเรื่องการสังหารตามอำเภอใจ ฟิลิป อัลสตัน (Philip Alston) ฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินขอคำร้องเข้า (เยี่ยมเยียนในปี 2004 และปี 2008 แต่ไม่ได้รับการตอบสนองจากรัฐบาลอินโดนีเซีย

ในเดือนเมษายน ปี 2009 คณะกรรมการกาชาดสากล (International Committee Red Cross – ICRC) ได้รับคำสั่งจากกระทรวงต่างประเทศให้ปิดสำนักงานในปี และอาจะห์ ในเดือนมกราคม ปี 2011 สันติภาพกองทัพ (Peace Brigade International (PBI) (ตัดสินใจที่จะถอนตัวออกจากป่าปี พวกเขาถูกบังคับให้ปิดสำนักงานใน วาเมนา (Wamena) และจาราปุระ (Jayapura) หลังจากรัฐบาลได้สร้างความยุ่งยากโดยไม่ออก (หนังสืออนุญาตให้พวกเขาในการตรวจสอบบางพื้นที่นอกจาราปุระ โดยหน่วยงานด้านความปลอดภัย พวกเขาจะถูกกล่าวหาว่า เป็นผู้สนับสนุนกลุ่มแบ่งแยกดินแดนในป่าปี) ก่อนหน้าก็คือ Cordaid หน่วยงานการกุศลของเนเธอร์แลนด์ สุดท้ายถูกขอให้ปิดโดยกระทรวงกิจการสังคม ให้ปิดสำนักงานตัวแทนประเทศอินโดนีเซีย เพราะพวกเขา

สนับสนุนกลุ่มปาปัวอิสระ ในขณะที่นักเคลื่อนไหวสิทธิมนุษยชนประจำถูกปฏิเสธคำร้องขอวีซ่า เพื่อเข้ามาเยี่ยมเยียนอิน โคนีเซีย

ข้อจำกัดและกฎระเบียบที่ดำเนินการโดยรัฐบาลอิน โคนีเซียไม่ได้เจาะจงเฉพาะกับนักการทูตและหน่วยงานต่างๆระหว่างประเทศ นักข่าวสัญชาติฝรั่งเศส เบาควิน โครอิง (Baudouin Koenig) ถูกจับ โดยตำรวจและถูกเนรเทศไปยังประเทศของเขา หลังจากที่เขาได้ (บันทึกการประท้วงที่จาบายาระ ในเดือนกรกฎาคม ปี2010 กองกำลังรักษาความปลอดภัยกล่าวหาว่าเขาใช้วีซ่าเยี่ยมเยียนผิดในการมาปาปัว อันที่จริงเขามีวีซ่านักข่าวที่จะไปเยี่ยมเยียนไหนก็ได้ โดยไม่ถูกจับกุม ก่อนหน้านั้นยัง สำนักข่าวอัลจาซีรา) Al Jazeera ขอให้ถอน (สารคดี 'Pride of Warriors' ' ที่แสดงให้เห็นการมาของทหารและการละเมิดสิทธิมนุษยชนในปาปัว

สภาพเศรษฐกิจทางสังคม และวัฒนธรรม

ในปี) ดัชนีการพัฒนามนุษย์ 2013(HDI) ในจังหวัดปาปัวจัดอยู่ในอันดับที่ต่ำสุดของ ในขณะที่จังหวัด 62.25 จังหวัดในอิน โคนีเซียคือ 33HDI ปาปัวตะวันตกเหนือกว่าเล็กน้อย คือ ตัว 70.62 อายุขัยของผู้คนในจังหวัดปาปัวถึง ปี ในขณะที่ 69.12 ปี 6.87 ปี ในขณะที่ระยะเวลาเรียนในโรงเรียนในจังหวัดปาปัวถึง 69.14 ปาปัวตะวันตกนั้นคือประชากรเฉลี่ยของจังหวัดปาปัวมีความสามารถในการจบการศึกษาของเขาในระดับประถมศึกษา ในขณะที่ในจังหวัดปาปัวระยะเวลาเรียนโดยเฉลี่ยมีถึง ปี 8.45

อัตรา 2012 ตามข้อมูลจากกระทรวงสาธารณสุขอิน โคนีเซียในปี 1 รายต่ออัตราการเกิด 54 การตายของทารกแรกเกิดอยู่ที่,คน ในจังหวัดปาปัว ใน 000 1 รายต่อ 74 จังหวัดปาปัวตะวันตกที่อัตราการตายของทารกแรกเกิดมีถึง,คน ตัวเลขนี้ 000 ห่างไกลจากเป้าหมายMDGมากขึ้นเป้าหมายMDGมีแค่ คน 1000 คนเสียชีวิตต่อ 23 1 รายต่อการเกิด 109 ในขณะที่อัตราการตายในปาปัวที่,คน ในจังหวัดปาปัวตะวันตก000

1 รายต่อการเกิด 115 สูงกว่า,คน ในปีเดียวกัน ตัวเลขนี้เป็นตำแหน่งที่เลวร้ายที่สุดใน000
ทุกจังหวัดในอินโดนีเซีย อัตราการตายของมารดาไปถึง 100 รายต่อการเกิด 240,คน 000
ขณะที่ข้อมูลป่าปวสาธารณสุขจังหวัดOffice ระบุว่าอัตราการตายของมารดาใน 2010
100 ต่อ 362 จังหวัดป่าปวมีถึง,คน 000

กระทรวงเกษตรสาธารณสุขอินโดนีเซียได้เปิดตัว 2010 สิงหาคม 11 เมื่อวันที่
โครงการขนาดใหญ่ที่เรียกว่า*Merauke Integrated Food and Energy Estate* (MIFEE
โครงการนี้กินเนื้อที่ถึง)ล้านไร่ที่ดินในย่านเมราเค 01:28Meraukeภาคใต้ของป่าปว (
โครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแหล่งผลิตอาหารและพลังงานของประเทศแต่ยังรวมไป
ถึงโลกภายนอก ผลผลิตหลักๆคือน้ำมันปาล์มสินค้าโภคภัณฑ์ที่สำคัญๆว่าโพดถั่วเหลือง
และอ้อย รวมทั้งไม้

หลายฝ่ายปฏิเสธแผนทะเยอทะยานเนื่องจากความกังวลที่จะกลับไปซ้ำความ
ผิดพลาดเดียวกันเมื่อดินแดนของชนพื้นเมืองของป่าปวถูกแย่งชิง หลายๆพื้นที่ในป่าปวได้
ฉายให้เห็นภาพถึงการเข้ามาของนักลงทุนมาก่อนให้เกิดปัญหาได้ทั้งทางตรง และ
ทางอ้อม ในบริบทของสิทธิทางสังคมเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของชนพื้นเมืองโครงการ
ถือว่าเป็นการทำร้ายวิถีชีวิตของประชาชนเพราะพวกเขาจะสูญเสียอาชีพ และวัฒนธรรม
ของพวกเขา เพราะนี่คือนิสัยของคนชนเผ่าที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคนี้คือ มาไรนด์(Marind) มูยู
(Muyu)มันโดโบ(Mandobo)ายูเอ(Auyu)และมาปี (Mapi) โดยทั่วไปยังคงพึ่งพาการค้าสัตว์
ผลกระทบทางตรงหรือทางอ้อมของโครงการนี้คือยึดเอาที่ทำมาหากินเป็นของชนพื้นเมือง
ในหลายพื้นที่เป้าหมาย

ความกังวลว่าความขัดแย้งจะ โผล่ขึ้นเกิดขึ้นในพื้นที่อย่างน้อยก็สามารถ
มองเห็นได้จากความพยายามของฝ่ายต่างๆเริ่มที่จะชักชวนให้ประชาชนที่จะยอมรับ
โครงการ ในระยะยาวถ้าโครงการนี้บรรลุผล ประชาชนจะรู้สึกุ่นวายทางวัฒนธรรมอย่าง
ร้ายแรงเพราะมันจะต้องเผชิญกับบรรณานุกรานของแรงงานหลายพันคนจากภายนอกป่าปว

ในขณะที่ชนพื้นเมืองที่ไม่ได้มีความเชี่ยวชาญในการได้รับการมีส่วนร่วมในโครงการระหว่างประเทศนี้ ได้แก่เป็นผู้ชมและพวกเขาจะถูกปิดกั้นจากดินแดนของตัวเอง

นอกจากMIFEE, ก่อนหน้านี้รัฐบาลได้ให้ที่ดิน 38,ไร่ที่ดินในป่าและ 000 ป่าัวตะวันตกสำหรับปลูกสวนปาล์มน้ำมัน บริเวณนี้มีอยู่ในอำเภอจาบายาปุระ, เครอม (Keerom)เมราแคว(Merauke)และยังอยู่ใน มานะวาริ(Manokwariป่าัวตะวันตก ความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องประเพณีของชนพื้นเมืองนอกจากนี้ยังจะนำเสนอในอำเภอจาบายาปุระในปี)ในหมู่บ้าน ทับลาสุปา 2011 และปี 2008Tablasupa การปรากฏตัวของ(PT Sinar Indah Perkasa และ PT TablasupaNikel Mining งานก่อสร้างได้เรียกความขัดแย้งในหมู่ชนพื้นเมือง เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะภาคเอกชนยังได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากกองกำลังความมั่นคงอย่างเต็มรูปแบบ

การขยายตัวของเขตปกครองตนเองใหม่

เรื่องเป็นที่โดดเด่นมากที่สุดรองลงมาจากการตรวจหมายของกฎหมายการปกครองตนเองพิเศษในการสร้างเขตปกครองตนเองใหม่ในป่าัว จนถึงขณะนี้ป่าัวมีอยู่สองจังหวัด คือจังหวัดป่าัว ที่มีจาบายาปุระเมืองหลวงของจังหวัด และป่าัวตะวันตกมีเมืองหลวงที่ มานะวาริ)Manokwariเรื่องนี้นี้เป็นผลมาจากการดำเนินการคำการเรียก(ในการเร่งรีบของกรก่อตัวของจังหวัด อิริเยน จาบายา 2003/1 ตัดสินของประธานาธิบดีที่ตะวันตก)Irian Jayaและอิริเยน จาบายากลาง(Irian Jaya จำนวนของเขตในสองจังหวัดได้ถึงตอนนี้มีจำนวนถึง เขต ซึ่งประกอบด้วย 42; เขต ในป่าัว 13 เขตในจังหวัดป่าัวและ 29 ตะวันตก

ประธานรัฐสภาพรรคการเมืองสำหรับป่าัว นายพาสคาลิส โคลโซ (PaskalisKosayตระหนักดีว่ารัฐสภามีการพูดคุยเกี่ยวกับแผนการวางกฎหมาย ซึ่งรวมถึงเขตใหม่ในป่าัวและป่าัวตะวันตก ถ้าได้รับ 33 การแยกของการขยายตัวของการเสนอ

อนุมัติจังหวัดปทุมธานีจะได้รับเพิ่มอีก เมือง ในขณะ / เขต 50 เขตจึงรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 21 เมือง ขณะนี้ / เขต 25 เมืองในจังหวัดปทุมธานีตะวันตกเป็น / เขตจะเพิ่มจำนวนของเขต 12 ที่ ได้กล่าวไว้รัฐบาลได้เตรียมความพร้อม 2012 กระทรวงมหาดไทยในเดือนพฤศจิกายนปี การออกแบบที่ยั่งยืนสำหรับการแบ่งของปทุมธานีเป็น 5 จังหวัด

เหตุผลของกลุ่มที่ต้องการให้รัฐบาลขยายเมืองคือจะนำบริการสาธารณะมาให้ ประชาชน ด้วยการขยายเมืองนั้นจะทำให้ชุมชนมีเสถียรภาพ ด้วยกับเหตุผลต่างๆจากชน ชั้นสูงทางการเมืองของปทุมธานี ที่ต้องการที่จะขยายภูมิภาคนี้

พิจารณาจากบางส่วนของสภาพที่แท้จริงของพื้นที่ขยายตัวใหม่ในปทุมธานีและ รัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นสมควรจะดำเนินการศึกษาในเชิงลึก และมีการประเมินใน ส่วนเกี่ยวกับการขยายเมือง ในหลายเขตพื้นที่เป็นที่รู้กันถึงความไม่พร้อมของทรัพยากร มนุษย์ จนกระทั่งทำให้การสรรหาบุคคลเข้ารับตำแหน่งนั้น ไม่ได้พิจารณาที่ ความสามารถลำดับภูมิฐานของแต่ละคน มีข้าราชการอันดับสองหลายคนได้รับการแต่งตั้ง ให้เป็นหัวหน้า เรื่องนี้ยิ่งกลับเลวร้าย เมื่อทัศนคติ และนโยบายหัวหน้าเขตการปกครองใช้ เกณฑ์การคัดเลือกคนๆหนึ่งเข้ารับตำแหน่งตามความรู้สึก และมองแค่ผิวเผิน หากว่ามี การนำพนักงานมาจากนอกพื้นที่ การกระทำเช่นนี้จะนำไปสู่ความอิจฉาต่อสังคมของ ลูกหลานในพื้นที่

นอกเหนือจากนั้นการขยายเขตพื้นที่ในปทุมธานี ไม่ได้พิจารณาออกเหนือจากนั้น การขยายเขตพื้นที่ในปทุมธานี ไม่ได้พิจารณาถึงการพัฒนาย่างยั่งยืน และมีศักยภาพ อันเป็น ปัจจัยหลักของรัฐบาล มีหลายเขตพื้นที่ยังต้องพึ่งพาการโอนงบประมาณจากส่วนกลางใน รูปแบบของกองทุนจัดสรร(DAU) และกองทุนจัดสรรเฉพาะ (DAK) รวมถึงกองทุนเอก ราชพิเศษในงบประมาณที่ขึ้น ไปถึง %80ของงบประมาณทั้งหมดเพื่อเป็นเงินทุนในการ พัฒนาในแต่ละเขตพื้นที่

ในการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ในป่าปีว มีแนวโน้มเพื่อตัวเอง ไม่ได้สนองรับใช้ประโยชน์ตามระบอบราชการตามยุคสมัยใหม่ แต่เพื่ออำนาจบารมีที่ใช้เงินของรัฐเพื่อรักษาความจงรักภักดีของประชาชน สมาชิกเผ่า หรือตระกูลของตัวเอง แผนการขยายปรับปรุงบริการสาธารณะเป็นเพียงแคว้นน้ำที่เป็นหน้ากาก เพื่อผลประโยชน์ในการเข้าไปครอบครองทางการเมือง ในทางกลับกันระบอบราชการในชุมชนที่มีหน้าที่รับใช้ประชาชน

นักแสดงตัวสำคัญ

1. ทหารและตำรวจ

การเผชิญหน้ากันครั้งแรกของอินโดนีเซียกับประชาชนชาวปาปีว ถูกทำเครื่องหมายถึงความรุนแรง และไม่เป็นมิตรต่อชาวปาปีว ในเรื่องนี้เห็นได้จากครั้งแรกที่อินโดนีเซียเข้าไปแทรกแซงในปลายปี ผลสะท้อนบ่งชี้ให้เห็นถึง 1960 และตลอดปี 1950 ความไม่เป็นมนุษยชนตลอดระยะเวลาในยุคปฏิรูปแก่ประชาชนชาวปาปีว กระทั่งได้ตั้งนป่าปีวร่องรอยแห่งการฆ่า และข่มขืนสิทธิ

การเข้ามาป่าปีวของตำรวจและทหารนั้น ไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อความสมบูรณ์และความมั่นคงแห่งมาตุภูมิ ทหารและตำรวจมีส่วนร่วมในการปกป้องวัตถุของชาติที่สำคัญเช่น PT. Freepont ในติมิก้า)Timikaอีกทั้งพวกเขายังมีความรับผิดชอบในการสร้าง(ความมั่นใจว่ากระบวนการทั้งหมดของการพัฒนาในป่าปีวสอดคล้องกับเส้นที่รัฐบาลอินโดนีเซียวางไว้ เหตุนี้เองจึงไม่เป็นที่แปลกใจในสมัยปฏิรูป หัวหน้าเขตทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้ว่าอำเภอ คือผู้สำเร็จราชการทหาร ทุกความพยายามจะทำได้เพื่อให้แน่ใจว่านโยบายระดับชาติที่ป่าปีวไปได้ดี

ในทางปฏิบัติของทหารและตำรวจในป่าปีว บ่อยครั้งมากที่ทำหน้าที่เป็นผู้รักษาบริษัทเอกชนต่างๆที่ดำเนินงานในป่าปีว เริ่มตั้งแต่บริษัทเหมืองแร่ ผู้ถือกรรมสิทธิ์

จัดการป่าไม้ (HPH) และ บริษัท ขนาดใหญ่อื่น ๆ สำหรับบริษัทนั้นทหารและตำรวจคือ กลุ่มที่เหมาะสมในการขอให้รักษาการดำเนินธุรกิจของพวกเขาเพราะมันจะได้รับการคุ้มครองจากการโจมตีของกลุ่มป่าวิอิสระ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลให้ในการให้คะแนนต่อการมีอยู่ของกลุ่มป่าวิอิสระ ซึ่งอันที่จริงแล้วต้องการที่จะปกป้องรักษาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจนี้ เพราะหากดูตามบุคลากร และอาวุธ แน่นนอนย่อมเป็นความง่ายขายสำหรับทหารที่มีความเหนือกว่าทั้งในด้านจำนวนและอาวุธ และความสามารถในการต่อสู้ เพื่อที่จะบดขยี้กลุ่มแบ่งแยกดินแดนให้สิ้นซาก

วิธีการรักษาความปลอดภัยที่พวกเขาได้รับการยอมรับในสันติในหลายๆคดีของการฟ้องร้องละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยทั้งสองสถาบันที่ได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายที่จะถืออาวุธนี้ แต่น่าเสียดายที่ยังเป็นเรื่องยากมากที่จะบรรลุตามกฎหมายจำนวนคดีละเมิดสิทธิมนุษยชนที่ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวข้องกับสมาชิกของทหารและตำรวจยังอยู่ และก็ไม่เคยได้รับการสอบสวนอย่างสมบูรณ์

2.รัฐบาลกลาง และท้องถิ่น

นโยบายของรัฐบาลกลางซึ่งทำให้ป่าเป็นหนึ่งในการปฏิบัติการทางทหารในพื้นที่ (DOM) ตั้งแต่ปี ได้รับการยอมรับเป็นนโยบายข้อบกพร่องอย่างมาก1978เพราะนโยบายทางทหาร เหตุนี้ทำให้ชาวป่าไม้ไม่รู้สึกรู้ว่าพวกเขาไม่ใช่ชาวอินโดนีเซีย แม้ว่าสถานะการปฏิบัติทางทหาร(DOM) ถูกยกเลิกไปแล้วในปี นอกจากนั้นนโยบาย 1998 ส่วนกลางในช่วงการบริหารงานของยุคปฏิรูปถือว่าเป็นประโยชน์อย่างมากในการลดคุณภาพของการพัฒนาคุณภาพชีวิตในป่า

เพื่อลดความตึงเครียดที่ผ่านมารัฐบาลอินโดนีเซียและหลังจากให้ยื่นข้อเสนอทางการเมืองในรูปแบบของการปกครองตนเองสถานะพิเศษให้กับผู้คนในป่าผ่านการตรากฎหมายของกฎหมายเลขที่ที่ แต่น่าเสียดายที่รัฐบาลกลางไม่ได้เอาใจจริงอ้าง 2001/21

อย่างค่อนเนื่องในเอกสิทธิ์พิเศษ ซึ่งจะเห็นได้จากจำนวนของผู้มีอำนาจที่ได้รับจากกฎหมาย เอกสิทธิ์พิเศษให้กับรัฐบาลท้องถิ่น หลังเพิกถอนเพียงฝ่ายเดียวโดยรัฐสภา)MRPเป็น (สถาบันที่ถือว่าเป็นการทำหน้าที่เพื่อให้การปกป้องชนพื้นเมืองชาวปาปัว ไม่มี ความสามารถให้การพัฒนาแก่ชาวปาปัวได้ เนื่องจากผลผลิตของท้องถิ่นถูกบริหารจัดการ โดยส่วนกลาง (รัฐสภา)MRPจากทางจากาค้า เป็นสถาบันเดียวที่ได้รับคำสั่งจากพิเศษ(ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆก็ได้รับเอกสิทธิ์พิเศษแต่จะมีผลบังคับใช้ถึงปีที่สิบสามตั้งแต่เริ่ม ตรากฎหมายนี้

ในเวลาเดียวกันรัฐบาลท้องถิ่น ไม่ว่าจะป็นระดับจังหวัด อำเภอ หรือเมือง ต่าง นพวกของที่ถูกกลอุบายในระบบของโครงการนี้ การคอร์รัปชั่น ทูจจริต และการเล่นพรรคเล่น เจ้าหน้าทีรัฐที่ค่อนข้างรุนแรง และแพร่หลาย ทำให้การปฏิรูประบบราชการในระดับชาตินั้น เดินสวนทางกันกับหน่วยงานนี้ หลักการบริหารท้องถิ่นอย่างไม่ดี ในบริบทของปาปัว ที่มีกฎหมายเอกสิทธิ์พิเศษ สถานการณ์นี้เป็นผลมาจากท่าทีของรัฐบาลกลาง ที่มีนโยบาย ขัดแย้งกัน มีอยู่ 2-3 นโยบายที่ขัดแย้งกัน เช่น รัฐบาลกลางมีการบังคับใช้กฎหมายฉบับ 2003/1 เกี่ยวกับการขยายตัวของจังหวัดปาปัวผ่านคำตัดสินประธานาธิบดีที่ 1999/45 เกี่ยวกับรัฐบาลท้องถิ่น 2004/32 นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังมีการดำเนินการตามกฎหมาย

สถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้ส่งผลให้ความสัมพันธ์กับรัฐจะเลวร้ายลงเท่านั้น แต่ยัง นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกลางและท้องถิ่น สำหรับข้อมูลกฎหมายทั้งสองนี้มี สองหลักการที่แตกต่างกันที่เกี่ยวข้องกับการปกครองตนเอง กฎหมายเลขที่ 2004/32 เกี่ยวข้องกับรัฐบาลท้องถิ่นในการปกครองตัวเองในระดับอำเภอ ในขณะที่เดียวกันกฎหมาย เอกสิทธิ์พิเศษจะบริหารจัดการในระดับจังหวัด บรรดาผู้ว่าอำเภอ หรือผู้ว่าเมืองไม่รู้สึถึง ความรับผิดชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เหตุนี้เองทำให้ ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจใน การให้คำเตือนแก่ผู้ที่ไม่พัฒนาท้องถิ่นของตัวเอง เช่นเควกันผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ได้ให้ คำเตือนแก่ผู้ว่าอำเภอที่ไม่เคยอยู่ในที่ตั้งของตน ทั้งๆที่เขารู้เป็นอย่างดีว่าผู้ว่าอำเภอหมด เวลาของเขาที่เมืองใหญ่ หรือแม้แต่จากาค้า

ตัวบ่งชี้ที่จะเห็นความล้มเหลวของรัฐบาลท้องถิ่นสามารถเห็นได้จากดัชนีการพัฒนามนุษย์ (HDI) ของจังหวัดปาปัวอยู่ในจุดต่ำสุดจากทุกจังหวัดของอินโดนีเซีย ในขณะที่เปอร์เซ็นต์ของระดับความยากจนของผู้คนชาวปาปัวอยู่ในจุดสูงสุดทั่วอินโดนีเซีย สภาพเหล่านี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งแม้ว่างบประมาณพิเศษที่เบิกจ่ายเป็นล้านๆ เพื่อเสถียรภาพของชาวปาปัว

3.สภาผู้แทนราษฎรปาปัว และสภาผู้แทนราษฎรอำเภอ

การสนับสนุนสถาบันนี้ไม่เพียงพอกำหนดกรอบการบังคับใช้กฎหมาย และการคุ้มครองสิทธิประชาชนชาวปาปัว สถาบันนี้คือตัวอย่างหนึ่งที่มีการจัดระเบียบท้องถิ่นในรูปแบบของระเบียบท้องถิ่นจังหวัด และระเบียบท้องถิ่นพิเศษ อย่างไรก็ตามที่ได้รับคำสั่งด้วยกฎหมายเอกสิทธิ์พิเศษ นอกเหนือจากนั้นสถาบันนี้ไม่ถูกเห็นการเคลื่อนไหวในการดำเนินงานระวางต่อรัฐบาลท้องถิ่น และกระบวนการจัดทำงบประมาณที่จัดทำทุกปี หลายคนคิดว่าไม่อยู่ข้างประชาชน ชาวปาปัว

ในบริบทของการบังคับใช้กฎหมาย สถาบันนี้อันที่จริงเคยลอยออกมา ในตอนที่มีการยกเลิกกลุ่ม F ที่อยู่ในด้านสิทธิมนุษยชนและชนพื้นเมืองในปาปัว อำนาจที่จะกระทำสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับชาวปาปัวถูกรวมเข้าไว้กับกลุ่ม A ทั้งๆที่ช่วงสมัยปี -2004 การเคลื่อนไหวของกลุ่ม 2009Fนี้ให้การช่วยเหลือทนายความต่อคดีความรุนแรงของรัฐต่างๆเป็นไปอย่างดีมาก

สภาผู้แทนราษฎรปาปัว ร่วมกับรัฐบาลท้องถิ่น อันที่จริงไม่สามารถเพื่อต่อสู้ที่นึ่งสำหรับผู้คนในปาปัวผ่านกฎหมายปกครองตนเองพิเศษหรือที่ให้ชื่อ 14 เพื่อจ้องที่นึ่ง 14 ยฝ่ายถือว่าพวกเขาไม่มีความสามารถเพื่อยึดโควต้าว่า กฎหมายเอกสิทธิ์พิเศษ โดยหลายที่นึ่งของประชาชนชาวปาปัว เพราะตลอดระยะเวลาที่นี้โควต้าดังกล่าว ได้ตกเป็นของพรรคการเมืองที่มีเก้าอี้ในสภาผู้แทนราษฎรปาปัว

4.กลุ่มป้าวิอิสระ

กลุ่มนี้ ปัจจัยที่สำคัญอื่นในการบริหารป้าวิ คือการมีอยู่ของกลุ่มป้าวิอิสระ ถูกแยกออกจากระหว่างการยึดเอาแนวทางความรุนแรง และกลุ่มที่เลือกแนวทางการเมือง ซึ่งนับมากกว่า กลุ่มแรกเป็นตัวแทนของขบวนการป้าวิอิสระ โดยทั่วไปจะอยู่ในพื้นที่ ไกลชายแดน หรือป่าต่างๆ หรือแถบภูเขา ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะไปถึงทางภูมิศาสตร์โดย กองกำลังรักษาความปลอดภัย

โดยทั่วไปกลุ่มป้าวิใช้ยุทธวิธีการแบบกองโจรมีจำนวนของบุคลากรและ อาวุธมีน้อยมาก นอกเหนือจากนั้นการไม่มีโครงสร้างของผู้นำกลุ่ม ทำให้ยากแก่การพิชิต เพราะในแต่ละกลุ่มป้าวิอิสระคือหน่วยที่เคลื่อนไหวโดยส่วนตัวโดยอิสระ ในหลายๆ เหตุการณ์กลุ่มนี้ไม่ได้โจมตีแค่กองกำลังรักษาความปลอดภัยของรัฐบาลเท่านั้น แต่ยังไม่ ลังเลที่จะทำร้ายพลเรือนทั้งชาวป้าวิ และผู้มาเยือน

ในขณะที่กลุ่มของการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของป้าวิผ่านช่องทางการทูตอย่าง สงบปรากฏในรูปแบบของคณะกรรมการบริหารสภาป้าวิ (PDP) ที่จริงสถาบันนี้เป็น ตัวแทนขององค์กรประกอบทั้งหมดของคนป้าวิที่ต้องการที่จะเป็นอิสระ กลุ่มนี้มี องค์กรประกอบอยู่หลายเสา เช่น ประเพณี ศาสนา สตรี วัยรุ่น นักศึกษา อดีตนักโทษการเมือง นักโทษการเมือง และอีกหนึ่งเสาคือกลุ่มป้าวิอิสระ การมาของของกลุ่มนี้มีจุดประสงค์ เพื่อเป็นขบวนการเพื่อนำเงินการสร้างความวุ่นวายที่เกิดขึ้นปี เสาทั้งหมด 2000 ถึงปี 1998 ถูกขอรวมเพื่อสถาบันเพื่อให้การเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นจะได้ไม่โหดร้าย ในท้ายที่สุดจะ นำมาซึ่งความ โศกเศร้าลึกสำหรับคนป้าวิ การสนับสนุนคนของป้าวิเป็นสิ่งที่ทำให้ ความชอบธรรมของกรรมการบริหารสภาป้าวิ มีความแข็งแกร่งมากในทางการเมือง

อย่างไรก็ตามกลุ่มนี้จะไม่สามารถที่จะจัดการกับขนาดของความคาดหวังของ ผู้คนของชาวป้าวิ นอกจากนี้ความล้มเหลวที่จะรวมในแต่ละเสาของพวกเขาจะหนักมาก

ความล้มเหลวของการควมรวมกิจการจะเห็นได้จากหลายกลุ่มป่าวิอิสระ)TPN OPM( ) ระบุข้อเท็จกับ กรรมการบริหารป่าวิPDPและตัดสินใจที่จะกลับไปเป็นกลุ่มติดอาวุธ(ในป่า

5.องค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น

การก่อตั้งองค์กรเอกชนท้องถิ่นและระดับชาติในป่าวิ เริ่มจะมีมากขึ้นในปี 2542-2543ในยุคสมัยจัดระเบียบใหม่ถือว่าเอ็นจีโอยังไม่มื่ออิทธิพลมากเท่าที่ควร เพราะสมัย ยุคระเบียบใหม่ไม่มีองค์กรพัฒนาเอกชนเขามามีส่วนร่วมในกระบวนการประชาธิปไตยใน ป่าวิในยุคดังกล่าวมีเพียงสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย)LBH) จายาปุระ ,มูลนิธิ พัฒนาชุมชน)YPMD(, องค์กรเอ็นจีโอช่วยเหลือด้านสุขภาพและด้านการศึกษา . สถานการณ์ในยุคจัดระเบียบใหม่ประชาชนในป่าวิต้องอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับ. มีเพียง สถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย LBH จายาปุระ ซึ่งถือว่ามื่อบทบาทในฐานะองค์กรพัฒนา เอกชนบริการด้านกฎหมายการดำเนินคดีต่างๆให้ประชาชนในป่าวิในยุคนั้น.

องค์กรพัฒนาเอกชนสถาบันช่วยเหลือด้านกฎหมายในป่าวิ มีบทบาท ช่วยเหลือในด้านสิทธิทางแพ่งและทางการเมือง สถาบันช่วยเหลือด้านกฎหมายจะกระ จ่ายไปทุกส่วน การใช้ความรุนแรงการและละเมิดด้านธุรกิจและสิทธิมนุษยชนเด็กขึ้น บ่อยครั้งสถาบันนี้จะทำงานไปพร้อมกับ ตัวแทนจากคริสตจักรซึ่งตามปกติจะมีเชื้อ ผู้เคราะห์ร้ายและเสียชีวิตลง.

การสนับสนุนการดำเนินคดี ช่วยเหลือผู้คนในสมัยก่อนนั้น ถือว่าที่น่าสนใจ ของทั่วโลก เหตุการณ์การสูญเสียดังกล่าวไม่ได้เป็นที่ประจักษ์เฉพาะคนในพื้นที่เท่านั้นรู้ทั้ง ที่อินโดนีเซีย ылงภายในหลังจากองค์กรพัฒนาเอกชนเริ่มลดน้อย .5ปีหลังจากนั้น อาจจะ ด้วยเหตุความอึดตัวและแยกออกเป็นหลายองค์กรเพื่อลงไปเล่นการเมืองเพราะถือว่า

ค่าตอบแทนสูง กว่าการทำงานเป็นงานขององค์กรพัฒนาเอกชนหรือ เอ็นจีโอ โดยรอ อาศัยเงินสนับสนุนการบริจาคจากต่างประเทศที่ได้น้อยกว่า

6. โบสถ์และกลุ่มศาสนา

กลุ่มโบสถ์คริสต์จักรในปาปัวเป็นกลุ่มที่มีส่วนร่วมมากที่สุดในการค้าเนมีการ ของลิตธิมมนุษย์ชนในปาปัวโบสถ์คริสต์จักรยังเป็นกลุ่มที่กระตือรือร้นมากเพื่อให้ ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงของรัฐเตรียมความพร้อมบุคลากรที่ ให้บริการการและให้คำปรึกษากับชุมชน ในหลายวิธีการทำงานขององค์กรพัฒนา เอกชนในการสนับสนุนลิตธิมมนุษย์ชนกรณีการละเมิดที่ได้รับการสนับสนุนโดยกลุ่ม โบสถ์คริสต์จักรเพราะสถาบันเหล่านี้มีเครือข่ายที่แข็งแกร่งจนถึงพื้นที่ชนบทที่อยู่ห่างไกล ที่สุดของปาปัวเจ้าหน้าที่คริสต์จักรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบทได้เป็นรากฐานความหวังของ สังคมปาปัวเมื่อประสบปัญหา

บทบาทของกลุ่มคริสต์จักรและศาสนาในปาปัวมีประสิทธิภาพมากในการ สื่อสารกับผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจที่จากร์ดาเมื่อเกิดความวุ่นวายในปาปัว ใน ขณะเดียวกันผู้นำศาสนาจะเป็นคนที่ช่วยหรือเป็นแรงผลักดันให้มีความสงบสุขกับนครก หน้าที่มีความตึงเครียดเกิดขึ้นในสังคม

องค์กรพัฒนาเอกชนและกลุ่มคริสต์จักรที่ใกล้ชิดกับสังคมปาปัวซึ่งจะนำไปสู่ ความเข้าใจเชิงลบให้กับรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าทหาร หน่วยงานองค์กรพัฒนา เอกชนหรือเอ็นจีโอและคริสต์จักรจะถูกกล่าวหาว่าสนับสนุนกลุ่มของการต่อสู้เพื่อ อิสราภาพของปาปัวแต่ไม่เคยมีหลักฐานพิสูจน์ นอกจากนี้เอ็นจีโอและ โบสถ์มักจะถูกมอง ว่าเป็นการใส่ร้ายบางส่วนของภารกิจขององค์กรพัฒนาเอกชนได้ให้ความทับทาง กฎหมายอาญาเพราะถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาทสถาบันทหาร

7. ชนพื้นเมืองและสถาบันของปาปัว

ชนพื้นเมืองชาวปาปัวเป็นกลุ่มที่ได้รับความเดือดร้อนในตลอดระยะเวลาที่ไม่ได้มีการเลี้ยวแล โดยนโยบายจากส่วนกลางและทางการทหารของรัฐบาลกลาง เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อการศึกษาอำนาจต่อรองและความสามารถในการเจรจาต่อรองสิทธิของพวกเขาที่ได้เอาเปรียบ โดยรัฐและภาคเอกชนที่ทำธุรกิจเ็นปาปัวด้วยการสนับสนุนเต็มรูปแบบจากรัฐบาลทหารและตำรวจ

ในช่วงของการปกครองโดยประธานาธิบดีซูฮาร์โตรัฐบาลได้จัดสร้างสถาบันชนพื้นเมืองเพื่อให้มีฟอรัมเป็นแรงบันดาลใจของชนพื้นเมืองการพัฒนาบทบาทของสถาบันชนพื้นเมืองถูกเน้นต่อต้าน โดยชนพื้นเมืองตัวเองเพราะพวกเขามองว่าสถาบันดังกล่าวเป็นเพียงหุ่นเชิดรัฐบาลเพื่อที่จะกอบโกยสิทธิของชนพื้นเมือง ดังนั้นในปี คนพื้นเมือง 2002 ปาปัวเริ่มตั้งสถาบันใหม่ที่เรียกว่าสถาบันจารีตประเพณีปาปัวกลุ่มนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการคุ้มครองสิทธิพื้นฐานของชนพื้นเมืองชาวปาปัวซึ่งแตกต่างกับสถาบันชนพื้นเมืองปาปัวสถาบันจารีตประเพณีปาปัวที่ตั้งขึ้นนี้ไม่ได้มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ของหัวหน้าชนพื้นเมืองปาปัวบทบาทของหัวหน้าสถาบันจารีตประเพณีปาปัวเป็นแค่ผู้ประสานงานการทำงานทั้งหมดของชนพื้นเมืองในการต่อสู้เพื่อสิทธิขั้นพื้นฐานเพื่อให้เป็นระเบียบมากขึ้น

ในช่วงของทอมเบนาลี่เป็นผู้นำสถาบันนี้ก็ประสบความสำเร็จในการรวมตัวถึงเจ็ดฐานในภูมิภาคพื้นเมืองของปาปัว แต่ในช่วงปี บทบาทของพวกเขาเริ่มอ่อนลง 2008 หลังจากที่มีบางผู้นำที่มีความแตกต่างและทิศทางของนโยบายของฟอร์กูรัส ยา โบย์เซมบูทที่เป็นประธานสถาบันจารีตประเพณีปาปัวคนใหม่ประธานสถาบันจารีตประเพณีปาปัวนี้ถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าได้นำสถาบันเข้าสู่กระบวนการทางการเมืองปาปัวบรรดาผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับความเป็นผู้นำของอดีตหัวหน้าโรงเรียนประถมหนึ่งในโรงเรียนย่านจายาปูราที่ว่ากระบวนการทางการเมืองไม่ได้เป็นหน้าที่ของสถาบันจารีตประเพณีปาปัวแต่หน้า

ของพรรคทีดีพี ในขณะที่สถาบันจารีตประเพณีปาปัวเป็นเพียงผู้รับผิดชอบในเรียกร้อง สิทธิขั้นพื้นฐานของพวกเขาให้ได้รับความคุ้มครอง ความล้มเหลวของสถาบันจารีต ประเพณีปาปัวนี้เกิดขึ้นจากเรื่องภายในหน่วยงานในปี 2011 เมื่อประธานของสถาบันจารีต ประเพณีปาปัวได้เริ่มดำเนินการกอนเกรสประชาชนปาปัวสาม ในกรณีนี้ฟอรัลรัฐส ยาโฮย์ เชมบุด โคนจัมและถูกจำคุกหลังจากที่ตั้งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐปาปัว ตะวันตกโดยสมาชิกของสภาองเกรส

8. โลกนานาชาติ

การปรากฏตัวของประชาคมนานาชาติไม่สามารถแยกออกจากปัญหาของ ปาปัว, เพราะตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการรวมกลุ่มของปาปัวเข้ามาในอินโดนีเซียไม่สามารถ หลุดพ้นจากการแทรกแซงของต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา, เนเธอร์แลนด์และสหประชาชาติในโลกของการพัฒนาขณะนี้ หลายๆ ประเทศของโลก . ได้ให้ความสนใจกับปาปัวมากขึ้น, ในจำนวนประเทศเหล่านั้นคือออสเตรเลีย, สหราชอาณาจักร, สวีเดน, แคนาดา, นิวซีแลนด์และบางประเทศในหมู่เกาะแปซิฟิก., เช่นวานูอาตู , นาอูรูและหมู่เกาะโซโลมอนทำให้ป . ริมาณความสนใจจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากสัมพันธ์กับจำนวนของโศกนาฏกรรมของมนุษย์และการปฏิบัติที่ละเมิดสิทธิ มนุษยชนที่ยังคงเกิดขึ้นในปาปัว

อันที่จริงความพยายามของรัฐบาลอินโดนีเซียเพื่อให้ปาปัวเป็นพื้นที่ที่มีสถานะ อิสระพิเศษเพื่อที่จะเปลี่ยนมุมมองของโลกให้ดีขึ้นซึ่งจะเห็นได้จากเสียงเรียกร้องของ . รัฐบาลอเมริกันและออสเตรเลียที่ยังคงตระหนักถึงอำนาจอธิปไตยของประเทศ อินโดนีเซีย . ความรู้สึกที่คล้ายกันถูกแสดงออกโดยประเทศในสหภาพยุโรปและใน มหาสมุทรแปซิฟิก . อย่างไรก็ตามเสียงเรียกร้องนี้ไม่สามารถถือได้ว่าเป็นเสียงเรียกร้อง สุดท้ายเพราะประเทศเหล่านี้มีมิตรมากมายจะกระทำเพื่อรณรงค์ให้เกิดอิสระภาพต่อปาปัว ณ ประเทศของพวกเขาฝ่ายนิติบัญญัติบางคนในประเทศก็สนับสนุนเข้ากับนานาชาติเพื่อ .

ซึ่งจะเห็นได้จากจำนวนที่เพิ่มขึ้นของการเป็นสมาชิกของ .ความเป็นอิสระภาพของปาปัวรัฐสภาระหว่างประเทศเพื่อปาปัวตะวันตก (IPWP), สถาบันที่จัดตั้งขึ้นโดยเบนนี่ เว็นต้า, ที่มีความหลากหลายของภูมิหลังและเชื้อชาติ

ทัศนคติที่สำคัญต่อรัฐบาลอินโดนีเซียที่เกี่ยวข้องกับนโยบายในปาปัวยังได้รับการเสนอมาจากหลายหน่วยงานในต่างประเทศกลุ่มเหล่านี้คือคริสตจักรโลก .., หน่วยงานตรวจสอบสิทธิมนุษยชน, องค์กรนิรโทษกรรมสากล, องค์กรพัฒนาเอกชนสากล, องค์กรตรวจสอบองค์กรที่ไม่ใช่ภาครัฐของลอนดอนคอล, คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเอเชีย, กลุ่มวิกฤตการณ์ระหว่างประเทศและอื่นๆ สถาบันเหล่านี้จะคอยเผยแพร่รายงานเกี่ยวกับเงื่อนไขและสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในปาปัว

สถานการณ์สิทธิมนุษยชนในปาปัวยังคงดึงดูดความสนใจของสมาชิกของรัฐสภาkongressแห่งสหรัฐอเมริกา ศ.สิงหาคม พ 7 เมื่อวันที่ .2551, คน จากสมาชิกรัฐสภา 40 เนื้อหาของจดหมาย .kongressลงนามในจดหมายถึงประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช โยโยโยที่มีการกระตุ้นให้มีการปล่อยตัวทันทีของคนสองคนในข้อหากบฏคือฟิลิป คาร์มา และ ญัก ปากาเคอการตอบสนองต่อทัศนคติของสมาชิกรัฐสภาkongressแห่งสหรัฐอเมริกา .., เอกอัครราชทูตสหรัฐประจำอินโดนีเซีย, คามรอน ฮูมอ ออกประกาศว่ารัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่สนับสนุนการเคลื่อนไหวการแบ่งแยกดินแดนในอินโดนีเซียรวมทั้งในปาปัวและมีการคำสั่งนี้ถูกประกาศออกมาหลังจากที่รัฐบาลอินโดนีเซียมีปฏิกริยารุนแรง . คนดังกล่าว 40 ประท้วงการกระทำของสมาชิกสภาkongress

ปัญหาระดับสากลของปาปัวยังถูกเห็นได้ชัดเจนขึ้น เมื่อวันที่ ศ.มิถุนายน พ 19 2553, นายกรัฐมนตรีของวานูอาตูกับผู้นำฝ่ายค้านในรัฐสภาเห็นด้วยที่จะทำการเคลื่อนไหวต่อเลขธิการสหประชาชาติเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับทางการเมืองของปาปัว, วันที่ 1 ศ.สิงหาคม พ 2553, คน จากสมาชิกของรัฐสภาkongressแห่งสหรัฐอเมริกาได้เขียน 50 จดหมายถึงประธานาธิบดีบารัคโอบามาเพื่อรับรองปาปัวให้เป็นหนึ่งในลำดับ

ความสำคัญต่อการบริหารงานของพวกเขานอกจากนี้คณะกรรมการการสภา

ศ.กันยายน พ 23-22 ผู้แทนราษฎรต่างประเทศได้จัดรับฟังความคิดเห็น เมื่อวันที่2553
เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในปาปัว.

รัฐบาลอินโดนีเซียผ่านกระทรวงการต่างประเทศ, มาร์ตี นาตาเลฆาว่า ยอมรับ
ว่าเรื่องของสิทธิมนุษยชนเป็นปัญหาที่ยังคงมีประสิทธิภาพเปรียบเทียบเป็นประจักษ์เข้าสู่
ความเป็นสากลของปาปัวเพราะความเป็นสากลของปัญหาปาวานั้น ขึ้นอยู่กับ
ประสิทธิภาพการทำงานของรัฐบาลอินโดนีเซียในการแก้ปัญหาสิทธิมนุษยชนในปาปัว

ในมุมมองอื่นการมีส่วนร่วมของนานาชาตินี้อาจเป็นเพราะพวกเขามี
ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ในปาปัว เหมือนกับที่เป็นที่รับรู้กันว่าปาปัว
เปรียบเสมือนหลุมกำไรทางการเงินของบริษัทข้ามชาติต่างๆ หลายบริษัทที่มีอยู่ดังเช่น
บริษัทฟิรฟอร์ดในติมูทัวและบริษัทดั่งเฮาะในบีนตุนี หลายๆประเทศในโลกที่ยังมีส่วน
ร่วมในจำนวนของบริษัทที่จะใช้ประโยชน์จากป่าไม้และทะเลในปาปัว กรณีของการ
ประมงที่ผิดกฎหมายและการลักลอบตัดไม้ในปาปัวในปีก่อนหน้าซึ่งทำให้หลายประเทศ
ได้มีการเข้ามาทำการพิสูจน์ต่อป็นหาดังกล่าว นอกจากนี้พวกเขายังเป็นที่รู้จักในฐานะนัก
ลงทุนรายใหญ่ในบริษัทสวนปาล์มน้ำมันและโครงการมีที(MIFEE) ขนาดใหญ่ในเมอเรา
เกือ

ที่มาของความขัดแย้งและข้อเสนอแนะต่อปาปัว

ประวัติศาสตร์อันยาวนานของความรุนแรงและความขัดแย้งที่ดำเนินมาเป็น
เวลาสิบๆปีนั้นได้คร่าชีวิตผู้เคราะห์ร้ายจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่ม
ประชาชนชาวปาปัว และเช่นเดียวกันทางด้านฝั่งรัฐบาล ซึ่งในทีนี้ก็คือกองทัพและตำรวจ
นอกจากนั้น, ชุมชนโดยรวมในปาปัวก็ไม่ได้รับการคุ้มครองจากกระแสของความขัดแย้ง

เหล่านี้ ความขัดแย้งนี้ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหากว่าเราไม่สามารถมองเห็นถึงแหล่งที่มาของความขัดแย้งที่เป็นสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงดังกล่าวได้อย่างชัดเจน เพราะเพียงแค่ว่าทำความเข้าใจแหล่งที่มาของความขัดแย้ง เราก็สามารถสร้างแนวทางการจัดการความขัดแย้งได้จำนวนหนึ่งแล้ว

สำนักเลขาธิการสภาอุตสาหกรรมและสันติภาพ (SKP) ได้แบ่งที่มาของปัญหาความขัดแย้งในปาปัวเป็น 4 ส่วน คือ หนึ่ง, เกี่ยวข้องกับประเด็นวัฒนธรรม, อันหมายถึงบรรยากาศการถ่ายโอนทางวัฒนธรรมที่รวดเร็วขึ้นทำให้ชุมชนขนาดเล็กที่ยึดเหนี่ยวและความชัดเจนในค่านิยมทางศีลธรรม สอง, ความเป็นพหุวัฒนธรรม, ซึ่งหมายถึงปรากฏการณ์การตั้งถิ่นฐานของผู้เข้ามาใหม่ที่มีอัตลักษณ์มากกว่าในหลายๆด้านเมื่อเทียบกับชุมชนปาปัวเดิมยังมีมากขึ้น จนถึงขั้นมีมากเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนประชากรปาปัวเดิม สาม, ประเด็นความมั่นคง อันหมายถึง ปรากฏการณ์ทางสังคมเศรษฐกิจที่ความไม่เท่าเทียมของความมั่นคงทางสังคมและระดับความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างประชาชนปรากฏชัดเจนมาก สี่, ประเด็นสิทธิพื้นฐาน คือปรากฏการณ์ด้านสังคมการเมืองที่ประเด็นปัญหาต่างทางการเมืองและหลักสิทธิมนุษยชนพื้นฐาน, ความทรงจำอันแสนเจ็บปวดที่สังขมา (*memoria passionis*), และประวัติศาสตร์ทางการเมืองของปาปัวที่เต็มไปด้วยคำถามมากมายยังไม่ได้รับการจัดการที่น่าพอใจ

ในมุมมองที่ค่อนข้างเหมือนกัน, สถาบันอินโดนีเซียศึกษา (LIP) ได้นำเสนอถึงต้นตอของปัญหาความขัดแย้งในปาปัว ในการนี้ทางสถาบันอินโดนีเซียศึกษา (LIP) ได้แบ่งแหล่งที่มาของปัญหาความขัดแย้งในปาปัวเป็น 4 ส่วนหลัก ประการที่หนึ่ง, ประเด็นปัญหาชายขอบและผลกระทบจากการเลือกปฏิบัติต่อคนในพื้นที่ในปาปัวอันเป็นผลจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความขัดแย้งทางการเมือง และการอพยพย้ายถิ่นสู่ปาปัวตั้งแต่ปี 1970 ประเด็นที่สองคือ ความล้มเหลวของการพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการศึกษา, สุขภาพ และการเสริมสร้างศักยภาพทางเศรษฐกิจของประชาชน ขณะที่ประเด็นปัญหาหลักที่สามคือ มีความไม่ลงรอยทางประวัติศาสตร์และการก่อร่าง

เอกลักษณ์ทางการเมืองระหว่างปาปัวและจาการ์ตา และประเด็นที่สี่คือ ความรับผิดชอบ ต่อความรุนแรงในประเทศในอดีตต่อประชาชนของอินโดนีเซียในปาปัว

ในมุมมองของสถาบันอินโดนีเซียศึกษา(LIPI) ที่มาของปัญหาความขัดแย้ง ประการแรกสามารถจัดการ ได้ด้วยการสรรหา นโยบายจริงจังในการ ให้การยอมรับเพื่อการพัฒนาศักยภาพของชนพื้นเมืองปาปัว การให้การยอมรับชนพื้นเมืองปาปัวนั้น, อธิบายได้ ว่า คือกระบวนการทางสังคมที่วาระแนวทางของมันต้องยื่นเคียงข้างและมุ่งไปที่คนปาปัว และพร้อมด้วยเอกลักษณ์ของพวกเขา กระบวนการดังกล่าวครอบคลุมกลยุทธ์ทางสังคม การเมืองในแง่ดีที่มีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือคนปาปัวในการพิทักษ์และพัฒนาทรัพยากรที่ พวกเขาถืออยู่นคนปาปัวสามารถที่จะเจรจาต่อรองและมีอำนาจต่อรองที่เพียงพอใน กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่รวดเร็ว พร้อมกับได้รับผลประโยชน์ที่เป็นธรรมเพื่อ การดำเนินต่อไปของชีวิตและความมั่นคงในชีวิตของพวกเขา

ขณะที่ที่มาของความขัดแย้งที่สอง, สถาบันอินโดนีเซียศึกษา(LIPI)เสนอแนะ ว่าต้องมีกระบวนการทัศน์ใหม่ในการพัฒนาที่มุ่งตรงไปที่การบริการสาธารณะเพื่อความ มั่นคงในชีวิตของคนพื้นเมืองปาปัวตามหมู่บ้านต่างๆ โครงการพัฒนาต่างๆเหล่านี้ต้อง สามารถยกระดับการเติมเต็มความต้องการและสิทธิพื้นฐานของคนปาปัวทั้งด้านคุณภาพ การศึกษา สุขภาพ และความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ

ในการจัดการกับต้นตอความขัดแย้งที่สามนั้น ต้องจัดให้มีการพูดคุยที่ดี ระหว่างคนปาปัวกับรัฐบาลอินโดนีเซีย สถาบันอินโดนีเซียศึกษา(LIPI)กล่าวถึงการพูดคุย ระหว่างจาการ์ตา – ปาปัว การพูดคุยดังกล่าวนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วก็เพื่อปรับทัศนคติให้ สอดคล้องกันต่อประวัติศาสตร์ในอดีตและสถานะภาพทางการเมืองของปาปัวใน อินโดนีเซีย ในบริบทนี้, การพูดคุยดังกล่าวต้องเป็นที่เข้าใจว่าเป็นสื่อเพื่อเพื่อให้ได้มาซึ่ง ความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นต่างๆและปัญหา แล้วก็ไปสู่การเจรจาต่อรอง และท้ายที่สุดก็ ไปสู่การประนีประนอม ความแตกต่างและความเหมือนของความเข้าใจและความสนใจ ได้มาจากกระบวนการพูดคุยเพื่อค้นหาจุดประเด็นต่างๆที่นำไปสู่การประนีประนอมกัน,

แสวงหาจุดยอมความที่สามารถเป็นที่ยอมรับพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้มีการไกล่เกลี่ย
ระหว่างสองฝ่ายหรือมากกว่านั้นที่มีการขัดแย้งกันอยู่

และเพื่อจัดขั้นตอนของความขัดแย้งประการที่สี่นี้ ,สถาบันอิน โดนิเซียศึกษา
(LIPD) ได้ให้แนวความเห็น ว่า ต้องมีแนวทางประนีประนอมระหว่างความยุติธรรมในสิทธิ
มนุษยชนพื้นฐานกับการชี้แจงความจริงคือทางเลือกเพื่อการบังคับใช้กฎหมายและความ
ยุติธรรมต่อปาปัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเชื้อผู้สูญเสียและครอบครัวและประชาชนชาว
อินโดนีเซียในปาปัวโดยรวม

กลยุทธ์การให้ความช่วยเหลือด้านแนวทางการบังคับใช้กฎหมาย

1. รูปแบบการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย

ในช่วงของการจัดระเบียบสังคมใหม่ จนกระทั่งถึงช่วงต้นของยุคปฏิรูป ,
สถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย(LBH) จายาปุระ ได้สถาปนาตัวเองเป็นองค์กรทางสังคม
สงเคราะห์หนึ่ง(LSM)ที่ให้บริการความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ชุมชนขนาดเล็กในปาปัว
จะช่วยเหลือรายบุคคลหรือระดับกลุ่ม บริการความช่วยเหลือทางกฎหมายดังกล่าวไม่ว่า ,
ไม่ได้ให้แก่ชุมชนที่มีคดีความในชั้นศาลหรือที่โรงพักเท่านั้น แต่ยังให้บริการแก่ชุมชนที่
ต้องการคำปรึกษาทางด้านกฎหมายอีกด้วย การให้บริการความช่วยเหลือทางกฎหมาย
ที่ดำเนินดำเนินการ โดยสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย(LSM)จายาปุระมาจนถึงปัจจุบัน
ถึงแม้ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่มืองค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายที่ให้บริการในรูปแบบเดียวกัน
เกิดขึ้นมากมายหลังการสิ้นสุดของยุคของการจัดระเบียบสังคมใหม่ก็ตาม

ความช่วยเหลือทางกฎหมายในรูปแบบการให้ความช่วยเหลือทางคดี มีการ
ให้บริการแก่ชุมชนคนยากจนที่ต้องการความช่วยเหลือจากสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย
(LSM)จายาปุระ ตั้งแต่ขั้นตอนการดำเนินการสืบสวนสอบสวนในระดับของทางตำรวจ

จนถึงการให้ความช่วยเหลือทางคดีและคุ้มครองจำเลยในชั้นศาล บางคดีก็มีการให้ความช่วยเหลือจนถึงชั้นไต่สวนของศาลและชั้นอุทธรณ์

บทบาทของสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย(LBH)จายาปุระ มีความสำคัญ เช่นเดียวกันในการส่งเสริมความเอาใจใส่ของชุมชนในป่าปัวเพื่อใช้ประโยชน์จากทรัพยากรแรงงานที่พวกเขามีอยู่เพื่อจัดการกับคดีความต่างๆที่เกิดขึ้นในระหว่างพวกเขาตนเอง กิจกรรมที่ได้รับการควบคุมดูแลโดยโครงการเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรแรงงานทางกฎหมายของชุมชน(PSDHM)นี้ ดูเหมือนว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งในช่วงปลายทศวรรษ 1980 ถึงทศวรรษ 1990 เนื่องจากขณะนั้นกลุ่มแรงงานทนายความยังมีอยู่น้อยมากในป่าปัว จนกระทั่งสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย(LBH)จายาปุระ ได้ส่งเสริมให้ชุมชนป่าปัวมีความสามารถจัดการกับคดีความต่างๆได้มากขึ้น ผ่านการดำเนินการตามกฎหมายประเพณีของพวกเขาเอง

แผนรณรงค์ความตื่นตัวทางกฎหมายมีการดำเนินการเช่นกัน ในรูปแบบของการศึกษาเรียนรู้กฎหมายในเชิงบวกแก่ชุมชนในหมู่บ้านต่างๆของป่าปัวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักการต่างๆที่มีการระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติกฎหมายวิธีพิจารณาความยังห ออาญา(KUHAP) ตัวอย่างเช่น ชุมชนจะต้องมีความเข้าใจว่าต้องทำอะไรบ้างเมื่อมีการจับกุมเกิดขึ้นหรือเมื่อได้รับหมายเรียกจากทางตำรวจหรือหน่วยงานใดก็ตามที่มีอำนาจในการคุมขังหรือเรียกตัว

สถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย(LBH)จายาปุระ มีบทบาทสำคัญเช่นกันใน ความขัดแย้งเรื่องทรัพยากรธรรมชาติ อย่างน้อยที่สุดกรณีเช่นนี้เห็นได้จากตัวอย่างของ การดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับชนพื้นเมือง อาร์โซ ที่ ตำบลกิรอม กับทางฝ่ายบริษัทปาล์ม น้ำมันที่เข้าครอบครองดินแดนของชนพื้นเมือง ขณะนั้นสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมาย (LBH)จายาปุระที่ทำหน้าที่เป็นทนายกฎหมายของชนพื้นเมือง สามารถไกล่เกลี่ยเรื่อง ผลประโยชน์ของชุมชนคนพื้นเมืองกับทางฝ่ายบริษัท จนสามารถยุติความขัดแย้งลงได้

ยุทธศาสตร์ความช่วยเหลือด้านกฎหมายในการปฏิรูปโครงสร้าง

1. รูปแบบความช่วยเหลือทางกฎหมาย

ในช่วงที่มีคำสั่งของการปฏิรูปจนถึงจุดเริ่มต้นของยุคปฏิรูป, สถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาประทีลงทะเบียนตัวเองว่าเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่ให้บริการทางกฎหมายเพื่อชุมชนเล็กๆ ในป่าทั่วทั้งรายบุคคลและกลุ่มคนการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายนี้ไม่เพียงแต่จะช่วยเหลือประชาชนที่มีกรณีอยู่ในชั้นศาลหรือตำรวจ แต่ยังรวมถึงบุคคลทั่วไปที่ต้องการคำปรึกษาทางกฎหมาย การบริการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายนี้ยังคงดำเนินการโดย สถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาประทีจนถึงทุกวันนี้ ถึงแม้ว่าจะมีเอ็นจีโอหรือสถาบันพัฒนาเอกชนอื่นเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ และยังให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่คล้ายคลึงกันหลังจากสิ้นสุดคำสั่งของการปฏิรูป

ความช่วยเหลือทางกฎหมายในรูปแบบของการดำเนินคดีแก่คนที่ยากจนที่จำเป็นต้องใช้บริการของสถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาประทีโดยจะเริ่มให้ความช่วยเหลือตั้งแต่ขั้นตอนการตรวจสอบในระดับของตำรวจจนถึงให้คำแนะนำและการสนับสนุนในระดับศาลสำหรับกรณีที่ยังมีการอุทธรณ์และการยกคำพิพากษา

บทบาทของสถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาประทีมีความสำคัญมากในการส่งเสริมให้ความรู้แก่ชาวป่าทั่วไปให้รู้จักการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับตนเอง กิจกรรมดังกล่าวจะถูกควบคุมภายใต้โครงการที่มีชื่อว่า การส่งเสริมความสามารถของทรัพยากรทางกฎหมายชุมชน (PSDHM) ซึ่งโครงการนี้จะเห็นผลเด่นชัดมากในช่วงปลายปี 2523(1980) จนถึงปี 2533(1990) เพราะในช่วงดังกล่าวจำนวนทนายความในป่ายังมีน้อยมาก ดังนั้น สถาบัน

ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาปุระจึงมีการส่งเสริมให้ประชาชนสามารถที่จะ
แก้ปัญหาเรื่องกฎหมายต่างๆได้ตามขนบธรรมเนียมประเพณีของตนเองที่มีอยู่

การรณรงค์ให้มีความเข้าใจในด้านกฎหมายจะดำเนินการในรูปแบบของ
การศึกษากฎหมายเพื่อให้เกิดประโยชน์กับชาวบ้านที่อยู่ในหมู่บ้าน โดยจะเน้นเรื่องความ
เข้าใจในหลักการที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (KUHP)
สำหรับตัวอย่างที่ประชาชนต้องเข้าใจเช่น เมื่อถูกทำการจับกุมหรือถูกเรียกตัวโดยตำรวจ
หรือหน่วยงานใด ๆ ประชาชนจะต้องรู้ว่าควรปฏิบัติอย่างไรหรือจะทำอะไรได้บ้างเมื่อ
เหตุการณ์นั้นมาถึง

สถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาปุระยังมีบทบาทสำคัญใน
ความขัดแย้งเกี่ยวกับทรัพยากรทางธรรมชาติที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถเห็นได้ชัดในการ
ช่วยเหลือเพื่อคลี่คลายคดีหรือความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างชนพื้นเมืองArsoใน Keerom
กับ บริษัท น้ำมันปาล์มที่เข้ามาครอบครองดินแดนดั้งเดิมของชนกลุ่มดังกล่าวโดยสถาบัน
ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายจายาปุระจะทำหน้าที่เป็นทนายความของชนพื้นเมืองนี้ซึ่ง
มีความสามารถในการเป็นสื่อกลางระหว่างชนพื้นเมืองกับบริษัทดังกล่าว จนทำให้ความ
ขัดแย้งที่เกิดขึ้นก็ถูกคลี่คลายออกไป

2. การสร้างสัมพันธมิตรกับสถาบันพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน

ในกรณีที่มีมิติทางการเมือง การดำเนินคดีให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายโดย
สถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาปุระจะดำเนินการร่วมกับสถาบันพัฒนา
เอกชนอื่นๆ โดยการร่วมมือกันนี้จะเกิดขึ้นเพื่อรับมือกับกรณีกบฏที่ถูกกล่าวหาโดย
รัฐบาลอินโดนีเซียต่อบุคคลหรือกลุ่มคนที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มแบ่งแยกดินแดนใน
ปาปัว ช่วงแรกๆของการปฏิรูป สถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาปุระจะให้
ความสำคัญในการสร้างสัมพันธมิตรกับสถาบันพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนที่ให้

ความช่วยเหลือด้านกฎหมายให้กับกลุ่มชุมชนในปาปัวที่โดนกล่าวหาว่าก่อคดีต่อต้าน
รัฐบาลอินโดนีเซียซึ่งเป็นรัฐบาลที่ถูกฟ้องตามกฎหมาย

การสร้างสัมพันธมิตรนี้ไม่เพียงแต่จะมาจากสถาบันพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นจา
ยาปุระเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสถาบันพัฒนาเอกชนระดับชาติอื่นๆ ที่มีความกังวลเกี่ยวกับ
ประเด็นการบังคับใช้สิทธิมนุษยชน หนึ่งในกรณีที่กลายเป็นงานที่ประสบความสำเร็จ
ของสถาบันพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนนี้ก็คือ การดำเนินการประชุมสภา
กรรมการบริหารประธานแห่งปาปัว (PDP) ในปี 2545(2002) ทนายความหลายสิบท่าน
จากพื้นที่ต่างๆ ได้ให้การสนับสนุนเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายในการเป็นผู้นำของ PDP
ภายใต้การประสานงานของสถาบันความช่วยเหลือทางกฎหมายของจายาปุระ ในเวลานั้น
สัมพันธมิตรนี้ประสบความสำเร็จในการปล่อยจำเลยที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏที่ถูกพากิจ
ถึงพวกเขา

ในกระบวนการให้ความช่วยเหลือกับกรณีอื่นๆ ในข้อหาภกฐนั้น ทนายความ
ที่เป็นสมาชิกของสัมพันธมิตรนี้จำเป็นต้องเป็นคนที่มีความอดทนอย่างสูง รู้จักแบ่ง
เวลา และต้องใช้ความพยายามอย่างสูงในการประชุมถึงงาน กฎหมายที่เขากำลังทำอยู่ ด้วย
เหตุนี้ทำให้เราได้รู้ถึงภูมิหลังของผู้ต้องสงสัยที่มาจากพื้นที่ต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะมี
การศึกษาน้อยมากเพราะมาจากหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลจากตัวเมืองปาปัวถึงแม้บางส่วนจะ
เป็นนักศึกษาแต่ยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานคดีความทางกฎหมายอย่างเป็นทางการ

บางเรื่องที่น่าสนใจในกระบวนการให้คำปรึกษานี้ ซึ่งมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อย
ที่สุดคือเมื่อผู้พิพากษาถามถึงสัญชาติของจำเลย พวกเขา ก็มักจะตอบว่า‘ปาปัวตะวันตก’
คือสัญชาติของพวกเขา พวกเขาไม่เคยเห็นด้วยกับการเป็นพลเมืองในอินโดนีเซีย
เหตุการณ์นี้จะเห็นได้ในกรณีพิจารณาคดีในรัฐสภาของประชาชนปาปัว III กับจำเลย โฟร
โกรุส ยาโบยซิมบูต(Forkorus Yaboisembut) ในปี 2554(2011)ในการพิจารณาคดีผู้นำ PDP

ในปี 2545(2002) นี้ยังเป็นคำตอบของ เคสฮิโย อีลูวาย (TheysHiyoEluay) เมื่อผู้พิพากษา ได้ตาม โฟโรโกรุส ยาโบยชิมบุด(ForkorusYaboisembut) อดีตผู้อำนวยการโรงเรียน ประถมที่ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐชวาป้าตะวันตกใน รัฐสภาป้าว III และได้ยื่นข้อพิพาททูลว่าไม่ให้บังคับพวกเขาให้เป็นพลเมือง อินโดนีเซีย

อีกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ คือ เมื่อจำเลยก่อเสียงรบกวนอย่างต่อเนื่องในช่วงเวลา ของการพิจารณาคดี เสียงรบกวนนี้เกิดจากการที่จำเลยถกเถียงกับผู้พิพากษาหรืออัยการ บ้างหรือเกิดจากการที่จำเลยพยายามขับไล่ผู้เข้าชมให้ออกจากห้องพิจารณาคดีเพียงเพราะ พวกเขาถูกสงสัยว่าเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับ และสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยๆคือเมื่อจำเลย ยังไม่ได้รับเชิญจากผู้พิพากษาให้พูดได้ แต่เขาจะพราวไมค์ที่มีอยู่บน โต๊ะอัยการและ ถ่ายทอดในสิ่งที่เขาอยากจะทำออกไป

เหตุการณ์เช่นนี้ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับจำเลยที่มีภูมิหลังด้านการศึกษาที่ดีหรือ มีสถานะทางสังคมในฐานะผู้นำประเพณีของภูมิภาค โดยผู้ต้องสงสัยทั้งหมดที่ถูกตั้ง ข้อหาพร้อมกับโฟโรโกรุส(Forkorus) เป็นนักศึกษา พวกเขาจึงมีความกล้าหาญมากในการ ถกเถียงกับผู้พิพากษาและอัยการที่ถือได้ว่าเป็นตัวแทนของรัฐบาลอินโดนีเซีย ใน สถานการณ์ดังกล่าวทนายความต้องพยายามทำให้จำเลยสงบลงเพื่อที่จะสามารถกลับมา ดำเนินการเจรจากับผู้พิพากษาที่จะพิจารณาคดีต่อไป

สถานการณ์ข้างต้นที่มาขัดขวางการดำเนินการตามกฎหมายได้สร้างความเป็น ดึงเครียดอย่างมากกับทีมงานของทนายความ เพราะพวกเขาเคยมีประสบการณ์ที่ไม่ดีใน การพิจารณาคดีก่อนหน้านี้กับจำเลยอื่นๆ ในการพิจารณาคดีกับจำเลยฟีเลบการ์มา (Filep Karma) และ ยูซัค ปากาท(YusakPackage) ในปี 2548(2005) ตัวอย่างเช่น เมื่อมีความวุ่นวาย ระหว่าง ยูซัค ปากาท(YusakPackage) กับผู้พิพากษา และจำเลยได้เดินออกจากห้อง พิจารณาคดี สมาชิกคนหนึ่งจากทีมผู้พิพากษาบอกว่า สำหรับจำเลยนี้เขาจะขอให้ตำรวจที่

รักษาการอยู่นอกห้องพิจารณาคดีให้ยังจำเลยได้ทันทีถ้าเขย็นชั้นที่จะออกจากห้องพิจารณาคดี ในระหว่างการพิจารณาคดีของสองจำเลยนี้ ห้องพิจารณาคดีจะมีเสียงดังวุ่นวายมาก เพราะมีผู้เข้าชมเป็นจำนวนมากที่มาเฝ้าดูการพิจารณาคดี จากเดิมหน้าอาคารศาลประเทศจายาปุระที่เงียบสงบอยู่ ๆ ก็เกิดความวุ่นวายกล่นขึ้น สมาชิกแต่ละคนของผู้พิพากษาพยายามข่มขู่ ยูซัค ปากาท(YusakPakage) ที่ได้ทำการทำร้ายร่างกายผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผู้เข้าชม จนสุดท้ายแล้วตอนท้ายจำเลยถูกตัดสินจำคุกรุนแรงมากกว่าคำตัดสินของอัยการ

จากข้อมูลที่ทราบมาว่า จำเลยทั้งสองนี้มีระดับของการศึกษาที่ดี โดยพิเลปาร์ เป็นข้าราชการพลเรือนในรัฐบาลของจังหวัดปาปัว ขณะที่ ยูซัค ปากาทเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นสูงในจายาปุระ

ในกรณีอื่นบางกรณีจำเลยได้รับความกดดันอย่างรุนแรงถึงรุนแรงมากจากการปรากฏตัวของกองกำลังความมั่นคง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากทหารชุดป้องกัน, สิ่งแรกที่ทีมทนายความจะต้องทำการบรรเทาความเจ็บปวดทางจิตใจให้กับพวกเขา การกู้คืนสภาพจิตใจให้จำเลยจะทำในวันของการพิจารณาคดีหรือในวันที่ญาติของผู้ถูกขังมาเยี่ยม

ความพยายามในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายโดยทีมทนายความจะทำให้จนกว่ากระบวนการอุทธรณ์ในระดับศาลสูงสุดและศาลฎีกา และในหลายกรณี ความช่วยเหลือมักจะมีความสัมพันธ์ระหว่างนายจำเลย หลังจากที่มีการตัดสินเกี่ยวกับการอุทธรณ์ อย่างไรก็ตามทีมทนายความจะช่วยนักโทษที่ดำเนินมาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ แม้ว่าจะมีหรือไม่มีส่วนขยายของหนังสือมอบอำนาจก็ตามกรณีของ .MekiAlosak ที่ Wamena ในปี 2553(2010)ได้รับการตัดสินให้จำคุก 8 ปีโดยทีมทนายความยังคงให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการตามกฎหมายโดยการยื่นขอผ่อนผันลดโทษไปยังประธานาธิบดี

นอกจากทีมทนายความด้านสิทธิมนุษยชนได้เข้าไปช่วยประชาชนในป่าช้า
อย่างมากแล้ว เมื่อครั้งรับมือกับกฎหมายทางการเมือง หลายครั้งที่มีการโต้เถียงกับตำรวจ
และอัยการที่มีความประสงค์ที่จะยื่นขอกรณีออกจากสถานที่ ทีมทนายความต้องอาศัย
ความสอดคล้องกับมุมมองทางกฎหมายเพื่อพิจารณาตีความว่าจะดำเนินการในสถานที่ที่
เกิดกรณีขึ้น นอกจากนี้ทนายความมีความเห็นกันว่า ถ้าจำเลยจะต้องถูกนำออกจากพื้นที่
แล้วพวกเขาก็จะได้รับความกดดันอย่างรุนแรง เพราะนอกจากนักโทษจะไกลจากญาติและ
ครอบครัวของพวกเขาแล้วยังจะต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคมการเมืองและ
วัฒนธรรมที่แตกต่างจากที่เขาเคยอยู่ในที่สุดทีมทนายความก็ประสบความสำเร็จ. ในการ
บังคับให้มีการพิจารณาคดีของผู้นำ PDP ในปี 2545(2002) และจัดขึ้นในจายาปุระ หลัง
จากที่โจทก์ตั้งใจที่จะย้ายการพิจารณาคดีของเขาในกรุงจาการ์ตา แต่ในกรณีของ
เหตุการณ์นองเลือด Abepura ในปี 2543(2000) ทีมทนายความไม่สามารถที่จะบังคับให้
รัฐบาลย้ายการพิจารณาคดีของนักสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศอินโดนีเซียนี้
จากเมือง มากาสร ไปยังเมืองปาปัว ทีมทนายความเกิดความล้มเหลวในการพิจารณาคดี
มาตรการ TheysEluay จัดขึ้นในจายาปุระ ซึ่งใน กรณีนี้ทีมทนายความเป็นที่ปรึกษาทาง
กฎหมายของคนในครอบครัวของผู้ถูกระทำ

3. ทีมพิสูจน์ความจริง

กระบวนการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับ ตำรวจ
อัยการ และศาล ทีมมักจะดำเนินการพร้อมกับการสนับสนุนในรูปแบบที่กว้างขึ้น การ
สนับสนุนในการ ไม่ดำเนินคดี ตัวอย่างเช่น การกระทำในรูปแบบทีมสอบสวนที่ทำการ
ค้นหา ความรุนแรงด้านมนุษยธรรมในมิติทางการเมือง และการละเมิดสิทธิมนุษยชน
หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับทำงานดังกล่าว คือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการ
สอบสวน ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น ทีมค้นหาข้อเท็จจริงนี้ขับเคลื่อนโดยเลขานุการเพื่อความ
ยุติธรรมสันติภาพและการสร้างความสมบูรณ์ฟรานซิส ปาปัว (SKPKC) ก่อนหน้านั้นนามว่า
เลขานุการความยุติธรรมและสันติภาพ (SKP) มณฑล จายาปุระ (SKPKC) SINODE GKI

ที่แผ่นดินปาปัวfoker LSM P ความเกี่ยวพัน 2 หน่วยงานรักษาความปลอดภัยนี้มีความสำคัญมากต่อความสำเร็จของทีมพิสูจน์ความจริง การพิจารณาเครือข่ายในการเจาะพื้นที่การแบ่งแยกทั้งหมดในปาปัวผลการศึกษาของทีมค้นหาความจริง รัฐบาลผสมหน่วยงาน สิทธิมนุษยชน ที่ได้ช่วยเหลือทีมทนายความในการปกป้องคุ้มครอง การสอบสวนเพื่อ ความเข้าใจในรูปเหตุการณ์ของคดี รายงานการส่งทีมค้นหาความจริง การสร้างพันธมิตร หน่วยงานสิทธิมนุษยชนที่ปาปัว บางครั้งผลการบังคับคณะกรรมการแห่งชาติด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อให้เกิดสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ตัวอย่างเช่นในกรณี AbepuraBerdarahปี2000 การสนับสนุนในครั้งนี้นำส่งผลมีการจัดการกับ 2 เจ้าหน้าที่ตำรวจที่จังหวัดปาปัวไปดำเนินการที่ศาลมนุษยชนเป็นครั้งแรกที่อินโดนีเซีย รายงานจากองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนในกรณี Wasior ปี 2001 และในกรณีการระเบิดคลังอาวุธ ที่Wamena เมื่อปี2003ผลจากความเชื่อมั่นคณะกรรมการแห่งชาติด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อให้เกิด คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเพื่อดำเนินการตรวจสอบ Pro-Justisiaต่อ 2 กรณีดังกล่าว สมาชิกบางส่วนของทีมพิสูจน์ความจริงองค์กรสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้านสิทธิมนุษยชนเหมือนเป็นสมาชิกคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

การตรวจสอบของรัฐบาลชุดทีมสืบสวนขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนเป็นประโยชน์อย่างมากเมื่อทีมทนายความที่จะปกป้องในศาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเข้าใจบริบทและเหตุการณ์ของคดี รายงานที่ทีมค้นหาความจริงส่งไปยังรัฐบาลทีมงานขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนในปาปัวทำให้หลายครั้งมีผลแรงต่อคณะกรรมการแห่งชาติด้านสิทธิมนุษยชน ยกตัวอย่างเช่นในกรณีของเหตุการณ์นองเลือดที่อาเบปูรา (Abepura) ในปี 2543(2000) การสนับสนุนคดีนี้ทำให้สองเจ้าหน้าที่ตำรวจในจังหวัดปาปัวที่มีต่อศาลสิทธิมนุษยชนอย่างถาวรว่าทุกครั้งก็นำมาใช้ในอินโดนีเซีย รายงานขององค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนใน วาซีโอ (Wasior) ปี 2544(2001) และกรณีมีคลังอาวุธปีโบโบลอน (pembobolon) ที่วานามา (Wamena) ในปี 2546(2003)

และยังมีการจัดการที่จะโน้มน้าวให้คณะกรรมการแห่งชาติด้านสิทธิมนุษยชนในรูปแบบ เพื่อให้เกิดสำนักงานคณะกรรมการกำกับข้อความจริงและมิตรภาพโดยการตรวจสอบ pro-justisia กับทั้งสองกรณีนี้ สมาชิกหลายคนของทีมค้นหาความจริงรัฐบาลขององค์กร พัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนมีส่วนร่วมได้โดยคณะกรรมการเป็นส่วนหนึ่งของ สมาชิกสำนักงานคณะกรรมการกำกับข้อความจริงและมิตรภาพ

4.การจัดระเบียบผู้ประสบภัย

การสะท้อนความสนใจเกี่ยวกับสภาพการบังคับใช้สิทธิมนุษยชนในปาปัว เปรียบความคิดว่ามีภาษาที่สามารถกลายเป็นเครื่องมือของการต่อสู้ร่วมกันเพื่อให้ผู้ที่ตก เป็นเหยื่อและครอบครัวของพวกเขา องค์กรยังทำหน้าที่เป็นสถานที่ที่จะสร้างความป็นน้ำ หนึ่งใจเดียวกันในหมู่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อและครอบครัวของพวกเขาและระดมการสนับสนุน ในวงกว้างที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามสิทธิของเหยื่อและครอบครัวของพวกเขาที่ถูก ทอดทิ้งโดยรัฐยังคงมีจนถึงวันนี้

ในบริบทที่กว้างขึ้น, การเกิดขึ้นขององค์กรเหยื่อจะช่วยให้พวกเขาสามารถ เจรจาต่อรองตำแหน่งที่ดีกับรัฐได้ดี และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการที่ผู้ตกเป็นเหยื่อและ ครอบครัวไม่จำเป็นต้องพึ่งพาหรือรับการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องขององค์กรพัฒนาเอกชน ด้านสิทธิมนุษยชนท้องถิ่นและระดับชาติ แต่สามารถที่จะเป็นอิสระในการดำเนินการ จำนวนของผู้สนับสนุนในสิทธิของคน

สำหรับความสัมพันธ์ดังกล่าว องค์กรพัฒนาเอกชนที่เคลื่อนไหวเกี่ยวกับสิทธิ มนุษยหลายองค์กร เช่น Kontras Papua ร่วมมือกับ IKOHI และองค์กรเอกชนที่เคลื่อนไหว ด้านสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ อีกหลายองค์กรในปาปัวได้ริเริ่มความคิดเพื่อสร้างสิ่งที่เรียกว่า สมาคมครอบครัวคนหาย และผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมแห่งชาติ ชื่อย่อขององค์กร คือ IKOHK2N โดยสมาคมกลุ่มนี้เป็นการจัดระเบียบครอบครัวของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของ

เหตุการณ์หายตัวไปโดยรัฐบาล เช่นการหายตัวไปของ AristotelesMasoka ในคดีฆาตกรรม
Theys Eluay

นอกจากนี้ยังองค์กรเหยื่อและครอบครัวที่เหมือนกัน ที่เรียกว่า BUK ซึ่งย่อมาจาก Bersatuuntuk Kebenaran! แปลว่าความเป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อความถูกต้อง โดยเป็นกลุ่มที่ก่อตั้งโดย Kontras, PBHI หรือ สถาบันพัฒนาเอกชนนี้ได้กลายเป็นสถานที่รวบรวมรดาเหยื่อที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนในป่าของกลุ่มคนเหล่านี้ได้มีคดีเกี่ยวกับที่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนในเหตุการณ์นองเลือด Abepura ในปี 2000, เหตุการณ์Wasiorในปี 2001, กรณี Wamena ในปี2003 และปี 2001, ไปจนถึงเหตุการณ์นองเลือด Biak Berdarah เมื่อธงขึ้นที่ Bintang Kejora ในปี1998)

5.ความสำเร็จและความท้าทาย

บางส่วนของความสำเร็จที่น่าจดจำคือการปล่อยตัวผู้ถูกคุมขังบางส่วนที่ถูกตำรวจจับตัวในเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจะจับกุมผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หรือบุคคลที่ต้องสงสัยว่ามีส่วนร่วมในเหตุการณ์โดยทันที โดยไม่มีการพิจารณาเหตุผลทางกฎหมายแต่อย่างใด

นอกจากนี้กลุ่มพิทักษ์สิทธิมนุษยชนนี้ยังได้ให้อิสระแก่จำนวนทางกฎหมายด้วยตัวอย่างผลงานที่น่ายกย่องมากที่สุดคือ ความช่วยเหลือทางกฎหมายเพื่อพิจารณาคดีของ PDP ในปี 2545(2002) เมื่อทีมทนายความสามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าข้อกล่าวหาทั้งหมดที่ขึ้น โดยอัยการ ไม่มีคุณสมบัติเป็นความผิดทางอาญาต่อจำเลยรัฐ จนสุดท้ายแล้วคณะกรรมการตัดสินที่จะยกฟ้องทุกกรณีจนทำให้ไม่ต้องรับโทษจากข้อกล่าวหาดังกล่าว เพราะได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลกลาง, รัฐบาลท้องถิ่นและกองกำลังรักษาความปลอดภัยในป่าไปแล้ว

สำหรับกรณีที่มีกฎหมายบังคับถาวร ทีมทนายความได้มีการจัดการโดยการเรียกตัวนักโทษทางการเมืองที่รับโทษอยู่นอกเมืองปาปัวให้กลับเข้ามาส่วนนักโทษคดี .

ลักลอบขโมยอาวุธจากคลังใน Wamena จะถูกคุมตัวอยู่ในคุกมาทักซาร์จากการเห็นร่วมกันของหลายฝ่ายรวมทั้งการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการ F DPRP, ในที่สุดผู้ต้องขังทั้งห้าจะถูกกระจายตัวอยู่ในคุกปาปัวคือ ใน Biak, เนโบและจายาปุระ

ด้วยความวิริยะของทนายความด้านสิทธิมนุษยชนที่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการละเมิดสิทธิมนุษยชนในปาปัวนี้ได้รับความสนใจอย่างกว้างขวางจากหลายฝ่าย บางหน่วยงานระหว่างประเทศให้ความชื่นชมสำหรับการทำงานของทีมทนายความมนุษยชาติ และที่น่าภาคภูมิใจยิ่งคือ การเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติที่มีต่อสองนักกฎหมายสิทธิมนุษยชน Gustaf Kauer และ Olga Lidya Hamadi ที่มีเป็นส่วนหนึ่งในสถาบันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายของปาปัวตั้งแต่ปี 2543(2000) และ 2548(2005)

เมื่อวันที่ พฤษภาคม 312556(2013), ทั้งสองได้รับการยอมรับเป็นพิเศษจากนักกฎหมายทนายความคณะลูกขุนสำหรับรางวัลนักกฎหมายทนายความ (Lawyers Award) ที่อัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ ในรายงานเกี่ยวกับการได้รับรางวัลคณะลูกขุนกล่าวไว้ต่อไปนี้ “ ทั้งสองเป็นไฟในในที่ที่ผู้คนมีการสูญเสียความเชื่อมั่นในระบบกฎหมาย และทุกครั้งที่เผชิญหน้ากับความรุนแรง พวกเขาจะประท้วงต่อต้านกับความอยุติธรรมที่เกิดขึ้น ทนายความทั้งสองคนนี้ได้แสดงความกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่อย่างต่อเนื่องซึ่งในสถานการณ์ที่ถูกละเว้นจากโลกภายนอก ตอนนี้ กุสตาฟ กาวอร์ "(Gustaf Kauer) ได้กลายเป็นทนายความอิสระด้านสิทธิมนุษยชน ในขณะที่ ออลกา ลิดยา ฮามาดี (Olga Lidya Hamadi) ตอนนี้ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานกับปาปัว

ในขณะที่คนอื่น สิ่งที่ได้รับตามกฎหมายจากทีมทนายความนี้ ไม่ได้ขัดแย้งกับฝ่ายค้านทั้งหมดสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ข่มขู่ของกองกำลังรักษาความปลอดภัยที่พวกเขา

มักจะได้รับเมื่อทำการให้คำปรึกษา, ทั้งในระดับของการสืบสวนของตำรวจจนกว่าจะมีการพิจารณาคดี การข่มขู่ด้วยวาจา ทัศนคติและคำพูดที่ไม่เป็นมิตร แสดงให้เห็นว่ากองกำลังรักษาความปลอดภัยกับพวกที่จับได้เมื่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการช่วยเหลือถูกตรวจสอบ . พวกเขาได้รับการข่มขู่จากห้องพิจารณาโดยผู้พิพากษาเพราะระบบบางส่วนของ การดำเนินการตามกฎหมาย ในขณะที่สิ่งที่นายความได้กล่าวไปนั้นเป็นบทวิจารณ์ต่อ กระบวนการพิจารณาคดีที่ถือว่าไม่เป็นกลางเพราะผู้พิพากษาต้องสงสัยว่าได้รับการ แทรกแซงจากภายนอก บางส่วนความหวาดกลัวและการกล่าวหาเป็นส่วนหนึ่งของ การแบ่งแยกดินแดนของพวกเขาจะมาในรูปแบบของข้อความสั้นๆผ่านทางโทรศัพท์มือถือ ของบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นกองกำลังรักษาความปลอดภัยหรือทหาร การกล่าวหา แบ่งแยกดินแดนและกบฏครึ่งอยู่กับพวกเขาเพราะพวกเขาจะร่วมมือกับกลุ่มชุมชนที่ ต้องการจะเป็นอิสระจากรัฐอินโดนีเซีย

ในช่วงเวลาอื่น ๆ เมื่อทนายความบางคนต้องการที่จะดำเนินการความพยายาม เบื้องต้นกับหัวหน้าตำรวจ จายาวิจายา ในการจับกุมถือว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมาย พวกเขา ได้รับการคุกคามจากกลุ่มชุมชนในท้องถิ่นที่ถูกกล่าวหาว่ามีกรข่มขู่โดยเจ้าหน้าที่ ตำรวจ ทีมทนายความได้พบรวมตัวกันการสาธิตที่ด้านหน้าของศาลแขวง วาเมนา (Wamena) ในเวลานั้นชุมชนเชื่อว่าพวกเขาถ้าหากการดำเนินการประชุมขึ้นฟ้องโดย ทนายความไม่ได้หยุดลง

ในกรณีอื่น ๆ สิทธิมนุษยชนบางองค์กรพัฒนาเอกชนในปายายังได้รับการ ดำเนินการทางแพ่งผ่านศาลแพ่ง เรื่องนี้เคยประสบโดย เอลซัม (Elsham) ปายาในปี 2546(2003) ในเวลานั้น เอลซัม (Elsham) ได้ฟ้องร้องโดยทหารสั่ง XVII / Cenderawasih เพราะพวกเขาได้ดูถูกและหมิ่นประมาทสถาบันทหาร ในเดือนกรกฎาคมปี 2547(2004) ผู้ พิพากษาได้รับฟังเรื่องข้างต้นและพิจารณาคดีมีความผิดต่อสถาบัน เอลซัม (Elsham)ปายา คำสั่งการทหาร XVII / Cenderawasih ได้พยายามทำกฎหมายที่เหมือนกันกับแนวร่วม

ประชาธิปไตยเพื่อชาวปาปัว)ALDP) แต่การพยายามทางกฎหมายที่ไม่ปฏิบัติตามอีก
หลังจากที่ ALDP ตอบคำสั่งหมายเรียกทหารเพื่อที่จะไม่ตอบสนองความต้องการของ
คำสั่งทางทหารและเลือกที่จะดำเนินการพิจารณาคดี

ความยากลำบากที่ต้องเผชิญของทีมงานนักกฎหมายและสิทธิมนุษยชนเอ็นจี้
ไอในปาปัวนี้ก็คือทนายความที่ทำงานเกี่ยวกับปัญหากรณีนี้มีน้อย ในหลายๆกรณีผู้ตก
เป็นเหยื่อบางคน ไม่มีดูแลช่วงเวลาของการตรวจสอบกับตำรวจกุสตาฟกาเวอร์
(GustafKawer) ได้กล่าวว่า ประมาณ 63 คนจากหลายๆกรณีที่ไม่ทันจะให้ความดูแลช่วง
การตรวจสอบของตำรวจ

ความยากลำบากที่ต้องเผชิญของทีมงานนักกฎหมายและสิทธิมนุษยชนเอ็นจี้
ไอในปาปัวนี้ก็คือทนายความที่ทำงานเกี่ยวกับปัญหากรณีนี้มีน้อย ในหลายๆกรณีผู้ตก
เป็นเหยื่อบางคน ไม่มีดูแลช่วงเวลาของการตรวจสอบกับตำรวจกุสตาฟกาเวอร์
(GustafKawer) ได้กล่าวว่า ประมาณ 63 คนจากหลายๆกรณีที่ไม่ทันจะให้ความดูแลช่วง
การตรวจสอบของตำรวจ

โอกาสในปัจจุบัน

บทสนทนาจาการ์ตา-ปาปัว

สาเหตุหนึ่งของความขัดแย้งที่ก่อให้เกิดปัญหาในปาปัวมีความเกี่ยวข้องกับ
ความเข้าใจในประวัติศาสตร์การเมืองของปาปัวในอินโดนีเซีย ชาตินิยมอินโดนีเซียกับ
ชาตินิยมปาปัวนั้นยังไม่มีเจราจาต่อรองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งทำให้เกิดความเสื่อมเสียและ
ความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันมากยิ่งขึ้น ส่วนหนึ่งของความไม่ไว้วางใจระหว่าง
องค์กรปกครองของรัฐและองค์กรปกครองของภาคประชาสังคมที่กรุงจาการ์ตา และปาปัว
นอกจากในหมู่คนดั้งเดิมที่ปาปัวเองมีแนวโน้มที่จะสร้างความเข้มแข็ง สถานการณ์ทาง

การเมืองในปาปัวนั้นได้มีการวางคนปาปัวด้วยความต้องการ ของ “คือราคางที่อิสระ“
ด้านหนึ่งและรัฐบาลอินโดนีเซียกับความเชื่อทางการเมือง ประเทศเอกรัฐาธรรม“
จนถึงวันสิ้นสุดของโลกเลย ความขัดแย้งของปาปัว ไม่เคยที่จะ ” อินโดนีเซียราคางที่
เท่านั้นจะนำไปสู่การเสียชีวิตทั้งสองด้าน ”ราคางที่“ แก่ไข ได้อย่างสงบ ทัศนคติของ

ในหนังสือ *Papua Road Map* ที่จัดทำโดยทีมวิจัย LIPI ได้บันทึกเกี่ยวกับ
ความสำคัญของการสร้างบพสนทนาที่อย่างมีเกียรติระหว่างรัฐบาลอินโดนีเซียและ
ประชาชนปาปัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนทนาทำให้เกิดการรับรู้ที่เท่าเทียมกันเกี่ยวกับ
ประวัติศาสตร์และสถานการณ์ทางการเมืองของปาปัวในประเทศอินโดนีเซีย ในบริบทนี้
ควรจะเข้าใจว่าการสนทนาเทียบเสมือนวิธีการเพื่อให้รับรู้และเข้าใจประเด็นและปัญหา
และการเจรจาต่อรองเพื่อให้เกิดการประนีประนอม

ความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกันของความเข้าใจและความสำคัญที่จะได้
จากบทสนทนาเพื่อที่จะหาจุดที่ลงตัวในการประนีประนอม ขอยินยอมที่สามารถยอมรับ
และเปิดโอกาสในประนีประนอมระหว่างทั้งสองฝ่าย หรือมากกว่านั้นที่มีการขัดแย้งกัน

ในความมุ่งเน้นนี้ บทสนทนาสามารถมุ่งเน้นไปที่ความต้องการที่แท้จริง และ
อยู่ในพื้นฐานของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการยุติความขัดแย้ง และการยกย่องอย่างมีเกียรติ
และรับประกันในความเท่าเทียมกัน และการพัฒนาในสิ่งที่พวกเขาต้องการ การทำงาน
ภายใต้กรอบนี้ทั้งสองฝ่ายสามารถให้ความสำคัญของคุณค่าของมนุษย์มากกว่าการยึดติด
กับมุมมองทางการเมือง ด้วยการเสียดสีของชีวิตมนุษย์ และความยุติธรรม ทั้งสองฝ่ายยัง
สามารถมุ่งเน้นไปจุดสนใจในความต้องการที่แท้จริงที่ต้องการที่จะสร้างปาปัวเป็น
ดินแดนแห่งสันติภาพ

เพื่อส่งเสริมความเข้าใจของการเจรจาระหว่าง จาการ์ตาปาปัว ซึ่งมาจากกลุ่ม-
พลเรือนที่มีภูมิหลังแตกต่างกันทั้งในปาปัวและในจาการ์ตาที่ได้สร้างเครือข่ายสันติภาพ

-แห่งป่าบัวJaringan Damai (JDP) ที่ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่ถูกก่อตั้งโดยสองผู้ประสานงาน ได้แก่ ค)เนเลส เตอเบย์ .ร.ดร. Neles Tebay) โดยเขานั้นเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ประสานงานของ JDP ในป่าบัว และ ค)มูริดาน ซาตรีโอ วิโจโจ .ร.ดร. Muridan Satrio wijoyo) ที่ทำหน้าที่ประสานงานในสาขาจารีตประเพณีกลุ่ม JDP นั้น ได้จัดการประชุมพบปะที่มีขอบเขตเกี่ยวกับรัฐบาลกลางของประเทศรวมไปถึงในส่วนท้องถิ่นตลอดจนศักยภาพในการเป็นผู้นำและการจัดการของสถาบันทหารในระดับชาติซึ่งเป็นการทำงานของกลุ่มที่ยาวนาน และสร้างความเหนื่อยล้าเพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะโน้มน้าวทั้งสองกลุ่มให้สามารถนั่งเก้าอี้เจรจาพูดคุยกันได้เพื่อแก้ปัญหาข้อพิพาทโดยวิธีการที่สันติและมีเกียรติเมื่อวันที่ 05-07 กรกฎาคม 2554(2011), เครือข่ายสันติภาพป่าบัวได้ดำเนินการประชุมสันติภาพป่าบัวโดยมีประชาชนชาวป่าบัวหลายภาคส่วนในระดับชาติเข้าร่วมซึ่งความพยายามในการเจรจาได้รับการตอบรับอย่างดีจากประธานาธิบดีซูซีโล บัมบิ่ง ยูโดโยโน (Susilo Bambang Yudhoyono) ที่ได้ผลักดันให้เกิดสิ่งๆที่เรียกว่า “การสื่อสารที่สร้างสรรค์” ภายใต้วาระการแก้ไขปัญหาคอนฟลิคต์ในป่าบัว ซึ่งเช่นเดียวกันการเข้าร่วมของหน่วยงานเพื่อความรุ่งเรืองการพัฒนาจังหวัดป่าบัวและป่าบัวตะวันตก(UP4B) ซึ่งแท้จริงก็ความประสงค์ที่จะกำหนดแนวคิดของการสื่อสารที่สร้างสรรค์ซึ่งนี้เช่นกันแต่เป็นที่น่าเสียดายที่จนจบวาระสุดท้ายของโครงการก็ยังมีได้เห็นสิ่งๆที่บ่งชี้ถึงสัญญาณความเคลื่อนไหวที่ได้ถูกดำเนินการโดย UP4B ภายใต้การผลักดันการเจรจาทางการเมืองครั้งนี้เฉกเช่นสิ่งๆที่เป็นวัตถุประสงค์หลักจากการสถาปนาองค์กรของพวกเขาเองซึ่งที่ความยากลำบากของ JDP ไม่ใช่แค่เพียงการโน้มน้าวชาวจารีตและชาวป่าบัวมานั่งเจรจาพูดคุยกันเท่านั้น เพราะนอกเหนือจากนั้นแล้ว JDP ยังมีภารกิจที่ต้องเผชิญกับข้อใส่ไคล้ จากพลเมืองชาวจารีตประเพณีกลุ่มเครือข่ายสันติภาพป่าบัว (JDP) เองนั้นถูกต้องสงสัยว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่พยายามโน้มน้าวพลเมืองชาวป่าบัวในการประกาศอิสรภาพตนเองจากอินโดนีเซีย ขณะที่ในเวลาเดียวกัน กลุ่มเครือข่ายสันติภาพป่าบัว (JDP) ก็ถูกกล่าวหาอย่างรุนแรงจากชาวป่าบัวจำนวนหนึ่งว่าเป็นเครื่องมือของรัฐบาลอินโดนีเซียที่เข้ามาเพื่อทำลายแผนแห่งการเป็นอิสรภาพของชาวป่าบัว อย่างไรก็ตามข้อใส่ไคล้กล่าวหาต่างๆมิได้เป็นอุปสรรคที่

ทำให้ JDP หยุดชะงักการเคลื่อนไหวของคนกลับกันพวกเขายังคงก้าวเดินต่อไปเพื่อให้ความมั่นใจว่าการเจรจาสองฝ่ายระหว่าง จาการ์ตาปาปัว จะสามารถเป็นที่เข้าใจโดยประชาชนมากไปกว่านั้นเมื่อโจโก วิโดโด (Joko Widodo) ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีได้ปลูกเร้ากำลังใจการทำงานของเครือข่ายสันติภาพปาปัว(JDP)ให้เข้มแข็งขึ้น เพราะ โจโก วิโดโด (Joko Widodo) ได้รับความเชื่อมั่นในฐานะผู้ที่ไม่ชอบเข้าใกล้การใช้วิธีการที่รุนแรง เขาถูกมองว่าเป็นคนที่เน้นเลือกหนทางที่สงบสุขและการเจรจาเพื่อแก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นและสำหรับในส่วนของกรณีประนีประนอมและการรักษาสีทิมของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อซึ่งต่อมาได้นำเสนอโดยสถาบันวิจัยแห่งชาติอินโดนีเซีย (Lembaga Ilmu Pengetahuan Indonesia- LIPI) ผ่าน ขั้นตอนในการแก้ไขปัญหาหระยะยาวในปาปัว (Papua Road Map) ซึ่งนอกเหนือจาก โรตแมพแล้วการเจรจาก็ถือว่าเป็นแนวทางหนึ่งในการสมานฉันท์และการสมานฉันท์ต่างๆข้างต้นนี้เองได้เป็นทางเลือกหนึ่งเพราะมันได้กลายเป็นข้ออ้างเตือนแก่บรรดาผู้ที่เคยละเมิดสิทธิมนุษยชนในปาปัวตั้งแต่ปี 1961 จวบจนทุกวันนี้ที่ยังไม่ได้สัมผัสกับการลงทางกฎหมายด้วยเหตุนี้เองเมื่อแนวทางสมานฉันท์ที่อยู่ภายใต้บริบทภาวะผูกพันของรัฐ การยกเว้นโทษต่อผู้กระทำผิดหมายถึงความล้มเหลวในการปฏิบัติตามข้อผูกพันที่จะแก้ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่รวมไปถึงการดูแลเหยื่อที่ได้รับผลกระทบจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนและการหลีกเลี่ยงการเกิดเหตุการณ์ที่ซ้ำรอยกับที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนซึ่งสำหรับการสร้างความสมานฉันท์ในครั้งนี้ถือเป็นความจำเป็นของรัฐนั่นก็คือการดำเนินทางกฎหมายกับผู้กระทำผิดและผู้ที่ได้รับผิดชอบต่อการให้ความรุนแรงและการละเมิดสิทธิมนุษยชนดังกล่าว หนึ่งในตัวชี้วัดหลักคือปัญหาอาชญากรรมในอดีตถูกแก้ไขลงจนกระทั่งการที่นิรโทษกรรมผู้ทำผิดได้หมดไป ประการต่อมาหน้าที่ของรัฐในส่วนอื่นๆ คือการสร้างมาตรการหรือวิธีการฟื้นฟูในเรื่องสิทธิมนุษยชน และต่อความเชื่อมั่นของผู้ตกเป็นเหยื่อจากความรุนแรงทางการเมืองของรัฐบาลอินโดนีเซียเอง

A. เหตุการณ์อาเจะห์

บทนำ

Sumber: Bakosurtanal Indonesia
(<http://www.big.go.id/peta-provinsi/>)

ส่วนที่เหลือเป็นที่ดินเหมืองแร่, อุตสาหกรรม, การตั้งถิ่นฐาน, น้ำทะเล, ที่ดินเปิดและที่ดินทางธรรมชาติอื่นๆด้วยกับทรัพยากรที่มีศักยภาพและเป็นธรรมชาติเช่นน้ำมันและก๊าซ, การทำนา, อุตสาหกรรม, การทำสวน, การประมงน้ำจืดและการประมงทางทะเล, และการทำเหมืองแร่ทั่วไป⁶⁰.

จังหวัดอาเจะห์ตั้งอยู่ ณ ปลาย ตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะสุมาตรา โดยมีเมืองหลวงบันดาอาเจะห์, พร้อมด้วย 23 อำเภอ / มีตำแหน่งทาง . เมืองยุทธศาสตร์ที่สำคัญมากเสมือนเป็นประตูเส้นทางการค้าทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติที่สามารถเชื่อมโยงระหว่างมหาสมุทร) สองมหาสมุทร, (อินเดียและแปซิฟิกและสองทวีป (เอเชียและออสเตรเลีย) .⁵⁸ ประมาณการของประชากร . 2 ศ. ที่อาศัยอยู่ในปี พ.ศ. 54 มีจำนวน 4,612, คน 373⁵⁹ พื้นที่ . จังหวัดอาเจะห์โดยส่วนใหญ่ . เป็นพื้นที่ป่าและการเกษตร

อาเจระห์เป็นพื้นที่ที่สามารถเกิดภัยพิบัติได้ง่าย, ในช่วงปีพ.ศ.2552-2553, จังหวัดอาเจระห์ได้รับผลกระทบจากน้ำท่วมเป็นจำนวน ศ.ครั้งจนถึงสิ้นปี พ.ศ.6062553 วัลฮีอาเจระห์) ศ.กันยายน พ.ศ.2553ยังไม่รวมถึงแผ่นดินไหวที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งซึ่งดูได้จากกาเกิดสึนามิ.(ศ.เมื่อปี พ.ศ.2547,กาเกิดแผ่นดินไหวในปี พ.ศ.2551ด้วยความรุนแรง 8.9 ริคเตอร์สกาล่า, แผ่นดินไหวที่ทำลายเมืองตังเซอ ในปี พ.ศ.2553, แผ่นดินไหวที่ทำลายพื้นที่ราบสูงตอนกลางและพื้นที่ราบสูงภูมิภาคอื่น ๆ ในปี พ.ศ.2556และยังมีความหลากหลายของภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นดังนั้นพื้นที่ของอาเจระห์จึงเป็นที่คุ้นเคยมากกับภัยพิบัติทางธรรมชาติ⁶¹

อาเจระห์ก่อนการปฏิรูป 1998 (พ.ศ.2541)

ความขัดแย้งระหว่างขบวนการอาเจระห์เสรีกับรัฐบาลอินโดนีเซียในปี 1976 - 2005

เพื่อกลบเกลื่อนความขัดแย้งระหว่างประเทศอิสลาม(DI)/ทหารอิสลามอินโดนีเซีย (TII)และรัฐบาลอินโดนีเซียซึ่งเกิดขึ้นในปี 1953 จนกระทั่งปี 1963 อาเจระห์ได้รับสถานะเป็นเมืองเขตการปกครองพิเศษ⁶²โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลอินโดนีเซียประการดังกล่าวหนีไม่พ้นบทบาทของอาลี ฮัซมีและพันเอกชามาฮูน ชามาฮู . เกี่ยวกับอนาคตของอาเจระห์ที่เข้าไปใกล้ชิดกับดาวูด เบอเรอูอู เพื่อเจรจาทันทีในภายภาคหน้า⁶³ . อย่างไรก็ตามตั้งแต่ยุคซูฮาร์โตมีอำนาจในปี 1966-2008 ศ.พ) 2509-2541(, อินโดนีเซียมีความเป็นส่วนกลางมากยิ่งขึ้นด้วยเหตุนี้ทำให้อาเจระห์สูญเสียสิทธิในการควบคุมการพัฒนาทางการเมือง, เศรษฐกิจ, และแม้กระทั่งวัฒนธรรมของตนเองวิธีการปราบปรามของซูฮาร์โต, ทำให้อาเจระห์เป็นพื้นที่ที่มีความขัดแย้งได้งายมีหลายๆ พื้นที่เป็นพื้นที่ทางการทหารในทุกๆ ด้านการบริหาร, มีอิทธิพลเป็นอย่างยิ่งในการควบคุมของรัฐบาลกลางและทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในอาเจระห์⁶⁴ .

รูปแบบจังหวัดอาจะห์ซึ่งเป็นที่การเกษตรได้รับการเปลี่ยนแปลงเมื่อมีการค้นพบ
น้ำมันและก๊าซในปี 1969 (พ.ศ.2512) ตามมาด้วยข้อตกลงความร่วมมือระหว่างเปิร์ตามินา
(บริษัท น้ำมันของรัฐ), น้ำมันรถยนต์ (บริษัท น้ำมันที่เป็นเจ้าของโดยสหรัฐ), และบริษัท
น้ำมันของญี่ปุ่นซึ่งเป็นเจ้าของในการจัดการก๊าซธรรมชาติที่ตั้งอยู่ในภาคเหนือของอาจะห์ .
%30 ภายในไม่กี่ปีหลังจากนั้นอาจะห์ได้ให้การสนับสนุนเกือบของรายได้การส่งออก
แห่งชาติซึ่งมากถึง 3 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ⁶⁵ นอกจากนั้น .. อุตสาหกรรมนี้ยังได้ริเริ่มการ
พัฒนาของบริษัท อื่น ๆ เช่น บริษัทปิโตรอัสกันดี มูดา, บริษัทปิโตร อาเซียนอาจะห์, บริษัท
คราฟท์อาจะห์และสถานประกอบการขนาดใหญ่อื่น ๆ ยังไม่รวมถึงผลผลิตจากทรัพยากร .
ล้านล้านดอลลาร์ต่อปี 1 ทางธรรมชาติอื่น ๆ เช่นผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ที่มีรายได้เฉลี่ย⁶⁶ แต่ .
น่าเสียดาย,ทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ไม่ได้มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการ
พัฒนาในพื้นที่นี้เพียงแค่นั้น .โดยกว่า %5ของความมั่งคั่งของทรัพยากรทางธรรมชาติที่จะถูก
ส่งกลับไปยังอาจะห์⁶⁷ .

นอกจากนั้น, การย้ายถิ่นขนาดใหญ่ให้กับอุตสาหกรรมที่อยู่ในพื้นที่ภาคเหนือของอาจะห์
นี้ยังมีผลกระทบต่อสภาพสังคมในอาจะห์มายังอาจะห์ยังทำ "คนนอก" การเข้ามาของ .
ให้มีปริมาณผู้คนเพิ่มมากขึ้นส่งผลให้ผู้คนในอาจะห์เองขาดโอกาสที่จะทำงานใน
อุตสาหกรรมเหล่านี้⁶⁸ และการดำรงตำแหน่งของคนอาจะห์เองก็ลดลงด้วยเช่นกันบางที .
มันอาจจะเป็นที่มาของเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยในท้องถิ่นบูยา กรวง เดียว คือ "ต้อง ต้อง", บูยา ตามี
อง เมียวราเซียวกี กระจ๊ะแม่น้ำที่เพียงแค่อันอยู่อย่างเดียว), กระจ๊ะภายนอกที่ได้รับการยัง
ชีพความหมายก็คือ(คนในท้องถิ่นได้เพียงแค่อันอยู่โดยไม่ได้รู้สึกถึงทรัพยากรที่มีอยู่ใน
บ้านเกิดของพวกเขา, ในขณะที่บุคคลภายนอกที่ได้รับผลประโยชน์จากมันนอกจากนั้น ..
ตามทัศนะฮามิด ศ.พ)2549ผลของโปรแกรมสังสารวิญยังส่งผลกระทบต่อการ (
เจริญเติบโตของการค้าประเวณีเนื่องจากความต้องการของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม
ในพื้นที่นี้⁶⁹

ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ในพื้นที่กับส่วนกลาง, ความไม่พอใจของชาวอาเจห์จะมีการดำเนินการตามความประสงค์ตามสิทธิประโยชน์ในพื้นที่ของอิสลามที่ไม่ได้รับการแก้ไขเช่นเดียวกับความไม่เสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคมที่แย่งลงเป็นสาเหตุหลักของการก่อจลาจลในอาเจห์เป็นครั้งที่สองขบวนการอาเจห์เสรี (GAM) ภายใต้การนำของชะฮันดีรอ ทำให้อาเจห์ประกาศเอกราช ณ วันที่ ศ.ธันวาคม พ 42519,ซึ่งบ่งบอกถึงการต่อต้านต่อรัฐบาลอินโดนีเซีย⁷⁰ซึ่งแตกต่างจากการเคลื่อนไหวของกลุ่มทหารอิสลามอินโดนีเซีย(DI / TII) ในปี พ.ศ.2493 ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะเปลี่ยนอินโดนีเซียเป็นรัฐอิสลาม,ขบวนการอาเจห์เสรีมีเป้าหมายที่จะแยกตัวและได้รับอิสรภาพจากสาธารณรัฐอินโดนีเซีย⁷¹.

หลังจากการประกาศเอกราชของอาเจห์, ขบวนการอาเจห์เสรีได้ตกเป็นเป้าหมายของรัฐบาลกลาง, ในขณะเดียวกัน,รัฐบาลได้เรียกกลุ่มขบวนการอาเจห์เสรีว่าเป็นกลุ่ม GPK (การเคลื่อนไหวรบความพลอดภัย), ซึ่งได้กลายเป็นปัญหาหนึ่งของรัฐบาลที่จะต้องรีบป่าวประกาศเพื่อปิดกั้นอิทธิพลของขบวนการอาเจห์เสรีที่มีต่อประชาชนทั่วไป⁷²ในขณะนั้นเช่นกัน ., รัฐบาลกลางได้จัดปฏิบัติการทางทหารขึ้นเพื่อปราบปรามขบวนการนี้, ทำความสะอาดและออกหมายจับผู้นำขบวนการอาเจห์เสรีรวมทั้งผู้นำดาวูด เบอเรออูซึ่งถือว่าเป็นนักวิชาการและนักบริหารมีความสามารถพิเศษของอาเจห์ที่มีผลกระทบต่อการศึกษาตัวขึ้นและแย่งของสถานการณการรักษาสงบในอาเจห์⁷³ ศ.ปฏิบัติการทางทหารนี้ได้ต่อเนื่องไปจนถึงปี พ .2525 และการจับกุมขบวนการอาเจห์เสรีเกิดขึ้นต่อเนื่องจนกระทั่งปี พ.ศ.2527⁷⁴, หลังจากนั้นการเคลื่อนไหวของขบวนการอาเจห์เสรีก็ต้องหยุดเนื่องจากการขาดความนิยมในการเคลื่อนไหวในหมู่คนในอาเจห์เช่นเดียวกัน ณ เวลานั้น ., อุตุสาหกรรมขนาดใหญ่เพิ่งจะเติบโตและพัฒนาขึ้นและผลกระทบเนื่องจากการกระจายของทรัพยากรทางธรรมชาติยังไม่ประจักษ์ต่อชาวอาเจห์โดยทั่วไปถึงความเสียหายทางด้านทรัพยากรที่เกิดขึ้นจึงยังไม่มีการ . สนับสนุนต่อขบวนการอาเจห์เสรี⁷⁵.

ด้วยการหยุดชะงักในการเคลื่อนไหวของขบวนการอาเจห์เสรี, แต่ไม่ได้หมายความว่าขบวนการอาเจห์เสรีได้สูญหายไปแล้วอะซันดิโรและผู้นำขบวนการอาเจห์เสรีอื่น ๆ ได้หนีไปหลบภัย ณ ประเทศอื่น ๆ และได้จัดตั้งรัฐบาลอาเจห์ขึ้นใหม่คนหนุ่มได้เดินทางไปยังลิเบีย, อีฟกานิสถานและประเทศอื่น ๆ เพื่อที่จะได้รับการฝึกทหารเพื่อเตรียมการเคลื่อนไหวของขบวนการอาเจห์เสรีต่อไปคนที่ 1000 - 600 ประมาณ ขบวนการอาเจห์เสรีได้รับการฝึกอบรมทางทหารในลิเบียในช่วงระยะเวลา⁷⁶

โดยทั่วไป, ระยะเวลาช่วงปี พ.ศ.2513 และ พ.ศ.2523 เป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นของการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญในภาคต่างๆ ผลผลิตทั้งหมดรวมในประเทศ (GDP) อาเจห์จากภาคเกษตรที่ประสบกับการเจริญเติบโตเฉลี่ย %7.6ต่อปีในปี พ.ศ.2518-2527 และลดลงต่ำกว่า %5ในช่วงปี พ.ศ.2527-2532,ภาคการผลิตขยายตัวเฉลี่ย %13.7ในปีพ.ศ.2518-2527 และลดลงอยู่ในช่วง %8ในปีพ.ศ.2527-2532กิจที่ความเจริญทางเศรษฐกิจยิ่งใหญ่ที่สุดคือน้ำมันและก๊าซซึ่ง แต่เดิมน้อยกว่า %17ในปี พ.ศ.2519, และในช่วงกลางปี พ.ศ.2532 เพิ่มขึ้นเป็น %69.5ของจีดีพีในภูมิภาคแนวโน้มนในเชิงบวกนี้รายได้ต่อหัวของยังคงเพิ่มขึ้นและมีเสถียรภาพ (ไม่รวมรายได้จากน้ำมันและก๊าซ) อาเจห์⁷⁷.

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่สำคัญยังได้กลายเป็นหนึ่งในสาเหตุของความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจที่ในที่สุดก็นำไปสู่การฟื้นตัวของขบวนการอาเจห์เสรีในปี พ.ศ.2532⁷⁸ ในช่วงเวลาปี .ในช่วงเวลาปี พ.ศ.2517-2530, อำเภออาเจห์เหนือ ซึ่งเป็นแหล่งที่ตั้งแหล่งรวมก๊าซธรรมชาติของบริษัทอูเรนแอลและน้ำมันรถยนต์ประสบ (490 กับปีนหาการเพิ่มขึ้นของประชากรที่พักอาศัยอยู่จาก,755 คนกลายเป็น 000, .คน 000 การเปรียบเทียบสิ่งอำนวยความสะดวกทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานสำหรับคนงานและสำหรับผู้งานและประชาชนในท้องถิ่นมีความแตกต่างกันอย่างมาก, หูรธาและแย, คนรวยและคนจน, และเป็นที่น่าอนทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันทางสังคม ดังนั้นเมื่ออยู่ในภูมิภาคเดียวกันจึงมีการจัดที่อยู่อาศัยของชนชั้นสูงที่มีความซับซ้อน เรียบร้อยและด้านหลังรั้วที่ซับซ้อนที่อยู่อาศัยถูกเคลื่อนเพิงง่อนแง่นเป็นเพียงแค่การรอกการพังทลายของ

ที่อยู่อาศัยเล็กๆเหล่านั้นคนจากภูมิภาค 50.000 นอกจากนี้การเข้ามาของผู้อพยพเกือบๆ . ต่างๆ ในอินโดนีเซียทำให้เพิ่มการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่ตึงตัวขึ้นในบริเวณนี้ เป็นผลให้กลายเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่, การบุกกรุกของผู้อพยพที่เข้ามาในพื้นที่อาเจห์, การครอบครองที่ดินของผู้อพยพ, โดยการตั้งถิ่นฐานและมลพิษที่เกิดจากอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และการแข่งขันที่แน่นหนาในภาคอุตสาหกรรมทำให้หลายชื่อเสียงของคนของอาเจห์ในที่สุดก็นำไปสู่การปรับปรุงเงื่อนไขวัตถุประสงค์ต่างๆ เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ส่งผลให้เป็นปัจจัยหนึ่งในการฟื้นฟูขบวนการอาเจห์เสรีในปี พ.ศ.2532⁷⁹

อีกจากนั้น, การกลับมาของพลเรือนขบวนการอาเจห์เสรีรุ่นแรกจากลิเบียและประเทศอิสลามอื่น ๆ ทำให้ชัดเจนยิ่งขึ้นถึงความเข้มข้นของขบวนการอาเจห์เสรีที่มีต่อรัฐบาลอินโดนีเซีย⁸⁰ ทหาร / ซึ่งขบวนการอาเจห์เสรียังได้รับการสนับสนุนจากตำรวจ . และข้าราชการพลเรือนที่ละทิ้งการปฏิบัติหน้าที่เนื่องจากการกระทำที่ก่อกวนของรัฐบาลที่ชนะการเลือกตั้งพรรคโกลกัสในปี พ.ศ.2530⁸¹ .

การโจมตีครั้งแรกเกิดขึ้นในช่วงปลายเดือนพฤษภาคมปีพ.ศ.2532, เมื่อทหารฝ่ายขบวนการอาเจห์เสรีโจมตีและยิงสมาชิกของทหารอินโดนีเซีย (TNI) เสียชีวิต 2 นายคน หมู่บ้านตึรือและสามารถยึดอาวุธของพวกเขาได้ การโจมตีอื่น ๆ ก็เช่น . กัน เกิดขึ้นช่วงวันที่ . ศ.กันยายนปี พ.ศ.2532, จนถึงต้นปี พ.ศ.2533 โดยเฉพาะในพื้นที่ อำเภอคืออา 3 เจห์เหนือ, เป็เดอ, และตะวันออกและอาเจห์ตะวันออก การโจมตีเหล่านี้ยังคงเป็นระยะ . ๆ และกลยุทธ์หลักของการโจมตีจากขบวนการอาเจห์เสรีคือการกีดกันอาวุธจากทหารอินโดนีเซียในช่วงเวลานี้ขบวนการอาเจห์เสรียังคงต้องเผชิญกับปัญหาการขาดแคลน . อาวุธเพื่อต่อสู้กับทหารอินโดนีเซียที่เหนือกว่า⁸² .

การกลับมาของขบวนการอาเจห์เสรีตั้งแต่ปี พ.ศ.2532, สร้างความหวาดระแวงให้กับรัฐบาลเนื่องจากความนิยมอย่างแพร่หลายต่อขบวนการอาเจห์เสรีในสายตาของผู้คนในจังหวัดอาเจห์เพื่อจะทำลายขบวนการอาเจห์เสรีและปกป้อง .

ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของรัฐ,รัฐบาลกลางจึงเพิ่มอำนาจทางการเมืองของทหารของตนโดยการออกแบบอาจจะให้ในการปฏิบัติการทางทหาร (DOM) โดยเฉพาะภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอาจจะให้จึงมีชื่อเสียงในการเป็นพื้นที่ปฏิบัติการทางทหารในปี พ.ศ.2532 จนกระทั่งปี พ.ศ.2541⁸³.

อย่างไรก็ตาม, การตอบสนองของรัฐบาลประสบความสำเร็จในการเอาชนะการเพิ่มขึ้นของขบวนการอาเจาะห์เสรีถึงแม้เพียงในระยะเวลาสั้นๆ พ.ศ.ในช่วงท้ายของปีพ. 2534, จำนวนมากของผู้บัญชาการทหารจากกลุ่มขบวนการอาเจาะห์เสรีถูกจับและถูกฆ่าตาย อย่างไรก็ตาม, กลไกของทหารที่โหดร้ายสร้างความเกลียดชังกับประชาชนให้มีต่อรัฐบาลกลาง(พ.ร) รอสส์ . 2546 ศ.ประมาณการว่าในช่วงพ (2534-2435 จำนวนผู้เสียชีวิตอันเนื่องมาจากความขัดแย้งในอาเจาะห์มีมากถึง 2,10 ถึง 000,ชีวิต 000⁸⁴ปัญหาคือ ., ไม่เพียง แต่สมาชิกจากกลุ่มขบวนการอาเจาะห์เสรีที่เป็นเหยื่อ แต่ยังส่งผลกระทบต่อประชาสังคมที่ได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายอิน โคนีเซียปีพ.ศ.2488 และอนุสัญญาเจนีวาปีพ.ศ. 2492การฆ่า ., การหายตัว, บังคับข่มขืนและความรุนแรงอื่น ๆ ที่เกิดจากการกระทำของทหารอิน โคนีเซียและกลุ่มขบวนการอาเจาะห์เสรี ในการกระจายความหวาดกลัวและความไม่มั่นคง, ได้กลายเป็นบริ โลกประจำวันของอะเจาะห์ในเวลานั้น⁸⁵ นอกจากนี้ผู้ขอลี้ภัย 43 คนที่ได้หลบหนีจากความโหดร้ายของทหารมายังสำนักงานข้าหลวงใหญ่สหประชาชาติ (เพื่อผู้ลี้ภัย) UNHCR) ในมาเลเซียสร้างความตั้งใจให้แก่ประชาชนเป็นอย่างยิ่งทั้งในประเทศและต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายปกป้องสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ⁸⁶จุดที่ นำสนใจอื่นๆ, สะซัน ตีรอ เคยวิ่งเต้นเพื่อเอกราชของอาเจาะห์ในระดับนานาชาติโดยการส่งรายงานไปยังคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (HRC) เซสชั่น 48 และคณะอนุกรรมการของสหประชาชาติเกี่ยวกับการป้องกันและคุ้มครองชนกลุ่มน้อย เซสชั่น 44⁸⁷.

แม้ว่าอำนาจของกลุ่มขบวนการอาเจาะห์เสรีได้ลดลงอย่างมากในปีพ.ศ.2536แต่การดำเนินการทางทหาร (DOM) ยังคงได้รับการคาดหวัง .แน่นอนประชาชนอาเจาะห์ยังคงต้องเสี่ยงต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดย ขบวนการอาเจาะห์เสรีกับทหาร

อินโดนีเซียตั้งแต่ปีพ.ศ.2539, หลังจาก 3 ปีกับการเคลื่อนไหวเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้นำกลุ่ม ขบวนการอาจะห์เสรี, ผู้นำอาจะห์ในขอบเขตของท้องถิ่นและระดับชาติรวมทั้งฝ่ายทหาร และสถาบันการศึกษาเริ่มต้นการพูดคุยที่จะหยุดการปฏิบัติการทางทหาร⁸⁸ เริ่มตั้งแต่ปีนั้น . เช่นกัน, อินโดนีเซียเริ่มรู้สึกถึงคลื่นของความไม่แน่นอนเนื่องจากวิกฤตการณ์ต่างๆที่ เริ่มต้นจากวิกฤตธนาคาร, วิกฤตการเงิน, วิกฤตเศรษฐกิจที่นำไปสู่การลดลงต่อความ เชื่อมั่นของประชาชนในรัฐบาลซูฮาร์โตและความต้องการการปฏิรูปการกำกับดูแลกิจการ ที่เปล่งออกมาโดยนักศึกษาและนักเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตยที่แตกต่างกันในการทำ ปฏิบัติเกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจและการเมืองที่เรื้อรังมาตั้งแต่ยุคการปฏิรูปใหม่.

อาจะห์ในยุครูปปฏิรูป พ.ศ.2541

การล่มสลายของซูฮาร์โตในปีพ.ศ.2541, ทหารถูกประจำการสำหรับการ ป้องกัน .ภายในเวลาไม่กี่สัปดาห์หลังจากที่ประธานาธิบดีซูฮาร์โตถูกแทนที่โดยตรง ประธานาธิบดีเบจาบิบี, กรณีของการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยทหารเริ่มที่จะ ขึ้นสู่ผิวน้ำทหารได้กลายเป็นเป้าหมายของการวิพากษ์วิจารณ์ของประชาชนที่อดีต . นานาธิปไตยซูฮาร์โตใช้เป็นเครื่องมือประชนในการดำเนินนโยบายการเผด็จการ การสูญเสีย. ซึ่งเปรียบ (กองทัพของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย) ความเชื่อมั่นของประชาชนกับกองทัพ เสมียนเป็นป้อมปราการของประเทศนอกจากนี้ยังมีผลกระทบต่อการระบาดของสถาบันนี้ ด้วย⁸⁹

ในช่วงเวลาของสถานการณ์ในประเด็นของการปฏิรูประบบราชการ, ในบริบท ของอาจะห์, การเคลื่อนไหวของผู้คนหมกมุ่นอยู่กับการร้องขอที่จะยกเลิกนโยบายพื้นที่ ปฏิบัติการทางทหารที่ได้รับมาแล้ว 8 ปีการเพิกถอนพื้นที่ปฏิบัติการทางทหารนอกจาก . วิจารณ์สนับสนุนจากผู้ชุมชนและนักเรียนแล้วได้รับการสนับสนุนโดยนักวิชาการที่เป็น สมาชิกของสภาผู้นำทางศาสนาอินโดนีเซีย (MUI) และผู้ว่าราชการจังหวัดอาจะห์ซัมซู ดิน มะมูด, ในจดหมายที่ส่งถึงประธานาธิบดีเบจาบิบีเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคมพ.ศ.2541⁹⁰

คำขอนี้ได้รับการตอบสนองในเชิงบวกโดยรัฐบาลกลางให้เพิกถอนสถานะของพื้นที่
ปฏิบัติการทางทหารในอาจะห์ผ่านผู้บัญชาการของกองกำลังของสาธารณรัฐอินโดนีเซีย
ในเวลานั้น, ผู้บังคับบัญชาริวันได๋, ที่เดินทางมาเยือนอาจะห์เมื่อวันที่ ศ.สิงหาคมพ 8
2541 ริวันได๋ได้แสดงการขอโทษกับประชาชนชาวอาจะห์เหนือการกระทำของทหาร ที่ .
ละได้ทำการเมดิซิทธิมนุษยชน⁹¹

กับการล่มสลายของซูฮาร์โตและเพิกถอนการปฏิบัติการทางทหารในภูมิภาค
อาจะห์ทำให้ประชาสังคมโดยรวมของอาจะห์เห็นวามแน่นอนมากขึ้นและดีขึ้นจนกระทั่งถึง .
ศ.เดือนธันวาคมปีพ2541, ภาคประชาสังคมอาจะห์มุ่งเน้นความต้องการของคน; การ
ตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน, ถอดถอนทหารต่างศาสนาออกจากอาจะห์, ปล่อดัว
นักโทษและนักโทษทางการเมืองและการนิรโทษกรรมสำหรับสมาชิกกลุ่มขบวนการอา
จะห์เสรี, การแบ่งปันทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นธรรมมากขึ้น ให้กับอาจะห์และ %80
%20สำหรับรัฐบาลกลางใน "สิทธิพิเศษในท้องถิ่น" ใช้การประยุกต์(การออกกฎหมายใน
อาจะห์เพื่อเร่งกระบวนการนี้ได้มีการเคลื่อนไหวของนักศึกษา, คณะกรรมการนักเรียน
นักศึกษานในอาจะห์ได้ดำเนินการยกปัญหาเพื่อการลงประชามติ ออกเสียงลงคะแนนเพื่อ)
นให้รัฐบาลตอบสนองเพื่อถอด . สำหรับเมืองอาจะห์(ต้องการความเป็นอิสระภาพหรือไม่
ความต้องการของภาคประชาสังคม ณ วันที่ ศ.กุมภาพันธ์ 4 2542, องค์การนักเรียน 106
) และนักศึกษาเกิดประชามติจัดตั้งศูนย์ข้อมูลการลงประชามติอาจะห์SIRAประสานงาน (
นักเรียนและนักศึกษาที่เป็นสมาชิกของ .มวลชนที่จะเรียกร้องการลงประชามติในอาจะห์
ข้อมูลการลงประชามติอาจะห์ใดศูนย์มีการจัดการเลือกตั้งแบบคว่ำบาตรในปีพ ศ.2542
เพื่อเป็นแรงกดดันให้รัฐบาลตอบสนองต่อคำขอของพวกเขา⁹²

ถึงแม้ว่ารัฐบาลประธานาธิบดีฮาบีบีได้เข้ามาบริหารได้ไม่นาน, แต่เขาได้ริเริ่ม
การจัดตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อสอบสวนความรุนแรง)KPTK-อาจะห์ต่อการละเมิด (
ความเป็นมนุ่ชชาติในอาจะห์เมื่อวันที่ ศ.กรกฎาคม พ 302542, ในการตอบสนองต่อ
ข้อเสนอแนะที่เสนอโดยคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในการ

เชื่อมโยงกับกรณีของการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในช่วงการปฏิบัติการทางทหาร⁹³

ในสมัยรัฐบาลอับดุลเราะห์มาน วาเฮด, ประชาสังคมน่าจะแสดงความโดดเด่นมากขึ้นเรื่อย ๆ ต่อความคิดเห็นของพวกเขามากกว่ากลุ่มขบวนการอาเงาะห์เสรีในการเรียกร้องความยุติธรรมให้กับประชากรของอาเงาะห์การลงประชามติได้รับแรงกดดัน . รับทราบกันมากขึ้นในอาเงาะห์⁹⁴ในที่สุด, ศูนย์ข้อมูลการลงประชามติอาเงาะห์และการเคลื่อนไหวประชามติระดมเกือบ ล้านมวลชนของอาเงาะห์เพื่อที่จะรวบรวมและนำเสนอ 1 การประชุมของการลงประชามติการต่อสู้ ณ ลานมัซยิดบัยตุรเราะห์ – ในสถานนิติบัญญัติมาน, ณ บันดาอาเงาะห์เมื่อวันที่ ศ.พฤศจิกายน พ 8254⁹⁵.

ในการตอบสนอง, ทางทหารและตำรวจไม่ได้ขู่จับกุมต่อ'ผู้มีอำนาจ' ที่เรียกร้องการลงประชามติศ.ในเดือนกุมภาพันธ์ปีพ .2543,การดำเนินงานครั้งที่สามได้รับการสนับสนุนจากบิชอปฆะ กัสมัน ผู้บัญชาการตำรวจจังหวัดอาเงาะห์ในขณะนั้นเพื่อจับกุมสมาชิกจากกลุ่มขบวนการอาเงาะห์เสรีและผู้สนับสนุนศ.ไม่นานแปลกใจตั้งแต่ปีพ.. 2543มีการเพิ่มขึ้นอย่างมากในการลอบสังหารของภาคประชาสังคม, ซึ่งเป้าหมายคือนักเคลื่อนไหวและนักการเมือง⁹⁶.

แต่ในขณะที่เดียวกันประธานาธิบดีอับดุลเราะห์มาน วาเฮด แห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ได้ริเริ่มวิธีการทางการทูตกับกลุ่มขบวนการอาเงาะห์เสรี ในรูปแบบของมนุษยธรรมเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พศ.. 2543, ซึ่งได้รับการอำนวยความสะดวกโดยอังรี ดูนังต์เซ็นเตอร์ (HDC), แต่ความรุนแรงก็ยังคงเกิดขึ้นจนกระทั่งถึงสิ้นปี⁹⁷ เมื่อวันที่ 19 มกราคม พศ.2544, การหยุดขยาขมมนุษยธรรมพร้อมกับการเจรจาระหว่างทั้งสองฝ่ายในประเทศสวิสเซอร์แลนด์ศ.ในเดือนกรกฎาคมพ . 2544, เมฆาเวตี ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานาธิบดีอินโดนีเซียคนที่ 5 แทนที่ฆุสตุซในเดือนสิงหาคมอาเงาะห์ได้รับสถานะ . ของเอกราชพิเศษ⁹⁸, ซึ่งรัฐบาลได้ให้เส้นทางที่กว้างขึ้นในการที่จะใช้กฎหมายอิสลาม⁹⁹,

และส่วนของการจัดสรรรายได้ให้มีขนาดใหญ่กว่าเดิมบนทรัพยากรทางธรรมชาติของตัวเอง¹⁰⁰

อย่างไรก็ตามในเดือนมกราคม พ.ศ.2545, ผู้บัญชาการกลุ่มขบวนการอาจะห์เสรี อับดุลลาห์ ซาฟิอูลูกสังหารโดยกองทัพอินโดนีเซีย¹⁰¹ ดังนั้นการใช้ความรุนแรงในอาจะห์ในช่วงเวลานั้นได้กลับมาเพิ่มความรุนแรงขึ้นอีกครั้งและทำให้ความพยายามในการพิทักษ์ความสงบสุข โดยรูปแบบของมนุษยธรรมที่มีการเริ่มต้นก่อนหน้านี้ไม่เป็นผลดังที่ได้มีการคาดการณ์ไว้ในที่สุดวิธีการทางการทูตก็ได้รับความล้มเหลว ,อังรีดุนังค์เซ็นเตอร์พยายามที่จะอำนวยความสะดวกให้กับทั้งสองฝ่ายเพื่อยุติความขัดแย้งและในที่สุดการยุติของสงครามที่ประสบความสำเร็จในการยกเลิกกรอบข้อตกลง (COHA) ในเดือนธันวาคม พ.ศ.2545 และในการตรวจสอบโดยคณะกรรมการร่วมรักษาความปลอดภัย (JSC) รวมถึงสมาชิกของทหารอาเซียนและสหรัฐได้รับความเห็นชอบจากทั้งสองฝ่ายในการระงับข้อพิพาทดังกล่าว¹⁰² .

การยกเลิกกรอบข้อตกลงทางสงครามซึ่งมักจะให้การสนับสนุนในเชิงบวกเพื่อลดอัตราการละเมิดสิทธิมนุษยชน¹⁰³ , ซึ่งเคยมากถึง 100 ชีวิตต่อเดือน ก่อนหน้า 9 ธันวาคม พ.ศ. 2545¹⁰⁴ , อย่างไรก็ตาม ถึงแม้การยกเลิกกรอบข้อตกลงทางสงครามจะมีผลกระทบต่อสภาพมนุษยชาติที่มีอยู่ในอาจะห์ในตอนนั้น, เสี่ยงอาวุธในพื้นที่ยังคงเกิดขึ้นตลอด, ทางด้านอินโดนีเซียได้ประเมินว่าการยกเลิกกรอบข้อตกลงทางสงครามจะนำไปให้เกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนเพื่อการสร้างกองกำลังติดอาวุธ¹⁰⁵, ทางด้านกระบวนการอาจะห์เสรีก็ได้กล่าวหาว่าไม่มีความสามารถในการลดกองกำลังทหารในอินโดนีเซียให้พอดีกับกรอบข้อตกลงการยกเลิกทางสงคราม. สัญญาการเลิกใช้อาวุธที่ส่งผลต่อการเกิดความรุนแรงหลังจากที่คณะกรรมการร่วมรักษาความปลอดภัยโดนโจมตีหลายคนไม่รู้จักรวมถึงอาจะห์ตอนกลางและอาจะห์ตะวันออกในเดือนมีนาคมในปี พ.ศ.2546¹⁰⁶ และในเดือนเมษายนในปี พ.ศ.2546 รัฐบาลอินโดนีเซียคนใหม่ภายใต้การนำของเมกาวาตี ซูการ์โน ได้เริ่มเตรียมการที่จะกลับมาปฏิบัติทางทหารในอาจะห์อีกครั้ง¹⁰⁷ .

ด้วยความไม่ไว้วางใจของรัฐบาลอินโดนีเซียเริ่มแน่นชัดยิ่งขึ้น ต่อมาจึงได้จับผู้แทนกระบวนการอาจะห์เสรีและทำการอพยพไปโตเกียวเพื่อเจรจาเรื่องข้อตกลงสันติภาพในเดือน พฤษภาคม ในปี พศ.2546¹⁰⁸. นับตั้งแต่วันที่ 18 พฤษภาคม ปี พศ.2546 รัฐบาลอินโดนีเซียได้ดำเนินงานด้านการทหารในกรณีฉุกเฉินในอาจะห์¹⁰⁹ ทำให้กลับมารำลึกถึงการดำเนินการทางทหารในอาจะห์อีกครั้งหนึ่งการดำเนินงานของทหารเป็นไป . ในระยะเวลา 6 เดือน และได้ต่อระยะเวลาอีก 6 เดือนหลังจากนั้น จนถึงวันที่ 18 พฤษภาคม ปี พศ.2547. หลังจากนั้นได้มีการลดสถานะเป็นพลเรือนฉุกเฉินต่ออีกเป็นระยะเวลา 6 เดือน และได้ต่อระยะเวลาอีก 6 เดือน ในช่วงระยะเวลา .2 ปีที่เกิดเหตุฉุกเฉินนี้ มีหลายคนที่ตกเป็นเหยื่อจากฝ่ายพลเรือนและโศกนาฏกรรมในช่วง การดำเนินงานทางการทหารปี พ.ศ.2533-2541ก็ได้กลับมาเกิดขึ้นอีกกรณีฉุกเฉินได้รับการลดผ่อนแต่ถึงแม้ว่าสด . การปฏิบัติการทางทหารกลับไม่มีการลดการทำงานดังเช่นที่ได้กล่าวไว้และกองกำลังก็ไม่ถูกถอนออกจากอาจะห์เช่นกัน¹¹⁰.

หลังจากรัฐบาล เมกาวาดิ ซูการ์โน ได้รับการพ่ายแพ้โดยซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีของปี พศ.2547 ได้มีความพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะแก้ปัญหาในอาจะห์ซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน ไม่ได้ใช้วิธีของต่างชาติในกระบวนการ . ก่อนหน้านี้เขาได้ทำหน้าที่เป็นผู้ .สันติภาพของอาจะห์ที่ได้มีการริเริ่มก่อนหน้านี้ ตีว่ากรกระทรพระสานงานรัฐมนงการเมือง, กฎหมายและรักษาความปลอดภัย(Menkopolhukam) ซึ่งทำการเจรจาสันติภาพกับขบวนการอาจะห์เสรี. นอกจากนี้เขาเป็นหนึ่งในนายพลทหารที่มีอิทธิพลสำคัญในกองทัพที่มีความสามารถที่จะวางคำสั่งทหารที่อยู่ภายใต้การปกครองของพลเรือน¹¹¹รองประธานาธิบดียูโซฟ กัลด่าในฐานะ .ที่เคยมีประสบการณ์ในการเจรจาความสันติภาพที่ในพื้นที่ โปโซและมาลุกูที่ได้ประสบความสำเร็จ¹¹².

แผนที่ของสถานการณ์และการเมืองในอาจะห์เปลี่ยนแปลงหลังจากที่เกิดเหตุการณ์คลื่นสึนามิเมื่อวันที่ .ศ.ธันวาคมพ 26 2547 ภัยพิบัติที่ทำให้หลายชายฝั่งอาจะห์เป็น

ระยะทาง 132 กิโลเมตร และทำให้มีผู้เสียชีวิตถึง 800,37 คน และอีกจำนวน 000,คน 000 พื้นที่ที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงที่สุดคือบ้านดาอาเจห์ .ที่สูญหายไป, อาเจห์เบอสาด, อาเจห์จาซา, อาเจห์ตะวันออก, ซิมูลูและสิงกิล. ทำให้อาณาจักรบวณการอาเจห์เสรีและทหารอินโดนีเซียในพื้นที่ลดลงอย่างมากมีพลเรือนกระบวนการอาเจห์ .เสรีและทหารอินโดนีเซียมากมายที่ตกเป็นเหยื่อของภัยธรรมชาติในครั้งนี้¹¹³

ภัยพิบัตินี้ทำให้ประชาคมโลกมีความเห็นอกเห็นใจที่จะช่วยให้อาเจห์หลุดพ้นจากสถานการณ์อันน่าเศร้านี้ ในขณะที่เดียวกันทำให้เกิดความเสียหายของโครงสร้างพื้นฐานที่มีอยู่ รัฐบาลกลางได้ทำการเปิดรับสำหรับการเข้ามาของแรงงานต่างชาติรวมทั้งบุคลากรทางทหารจากต่างประเทศ¹¹⁴ ภารกิจด้านมนุษยธรรมนี้เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจที่ไม่ใช่สงครามแต่ที่ว่าใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งคิดประมาณเป็น 16,000 บุคลากรทางทหารจากประเทศต่างๆ เรือบรรทุกเครื่องบิน 9 ลำ , เรือรบ 14 ลำ, เครื่องบิน 31 ลำและ เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ 75 ลำ รัฐบาลอินโดนีเซียมีการจัดสรร 50 พันล้านรูเปียห์ในช่วงเวลาการปฏิบัติการฉุกเฉินนี้หลายพันคนประชาชน .อินโดนีเซียก็ได้เข้ามาทำงานที่อาเจห์เพื่อไปเป็นอาสาสมัครด้านมนุษยธรรม¹¹⁵

ในการเร่งดำเนินการภารกิจด้านมนุษยธรรมนี้ ทั้งสองฝ่ายที่มีความแตกต่างได้หยุดการเป็นคู่ริซึ่งกันและกันเพื่อให้ง่ายขึ้นสำหรับผู้เข้ามาปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรม นอกจากนี้ทางด้านทหารอินโดนีเซียยังได้เปลี่ยนการมอบหมายงานจากการรักษาความปลอดภัยเป็นงานด้านมนุษยธรรม ภายในไม่กี่สัปดาห์หลังจากที่เกิดสึนามิ, ยังคงมีบางส่วนที่มีการปะทะกันระหว่างกองทัพทั้งสองฝ่าย,แต่ความถี่ก็ได้ลดลง นี้ไม่ต้องสงสัยเนื่องจากเป็นเพราะผู้ที่เข้ามาปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมในอาเจห์ ทำให้ความรุนแรงระหว่างทั้งสองฝ่ายในการดำเนินการทางทหารลดน้อยลง¹¹⁶

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะมีหลากหลายกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยต่อภาวะฉุกเฉินทางแพ่งที่ถูกกำหนดหลังจากเกิดสึนามิเพราะพวกเขาจำกัดการเคลื่อนไหวที่จะช่วยเหลือผู้คน

ในจังหวัดอาจะห์ที่ประสบภัยพิบัติ แม้ว่าความเป็นจริงแล้ว รายชื่อผู้ถืออาวุธลดเหลือน้อยลงเมื่อเทียบกับช่วงปีที่ผ่านมา ในที่สุดสถานะฉุกเฉินพลเรือนได้ถูกการยกเลิกในวันที่ 18 พฤษภาคม พ.ศ.2548¹¹⁷

เมื่อวันที่ 23 ธันวาคมพ.ศ.2547ได้เริ่มกระบวนการของการเจรจาระหว่างกระบวนการอาจะห์เสรีและรัฐบาลอินโดนีเซียซึ่งได้ดำเนินการในเฮลซิงกิในโอกาสนี้ .

"การปกครองตนเอง" กระบวนการอาจะห์เสรีได้ประกาศว่าพวกเขาจะได้รับที่ถูกเสนอโดยมาร์ตี อะดีซารี (วิกฤตการณ์จัดการความคิดริเริ่มเป็นสื่อกลางและรี (รัฐบาลอินโดนีเซีย แต่พวกเขาปฏิเสธการเรียกชื่อ 'เอกราชพิเศษ ' ที่อาจจะทำให้เกิดแนวโน้มเชิงลบที่เกี่ยวข้องกับการปกครองของทหารที่มีความรุนแรงที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ในอาจะห์ จนกระทั่งกระบวนการอาจะห์เสรีได้ถอนตัวจากการเรียกร้องเอกราชของอาจะห์หลังจากที่ใช้เวลาถึง 32 ปีในการต่อสู้และได้มีการดำเนินการขึ้นตอนการเจรจาสันติภาพขึ้นในเดือนมิถุนายน พ.ศ.2548 ที่ผ่านมามีเพราะทำให้ระลึกถึงภัยพิบัติคลื่นสึนามิที่เกิดขึ้นในอา . เศรษฐกิจและประชากรอาจะห์ในตอน ,การเมือง ,จะห์ซึ่งส่งผลกระทบต่อกฎหมาย .นั้น¹¹⁸ ในแง่ดีนี้เกิดจากนโยบายของประธานาธิบดีซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโน ที่ได้ลดการใช้วิธีการทางทหารในการจัดการกับปัญหาของอาจะห์.¹¹⁹

จากนั้นเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ.2548, รอบที่ห้าของการเจรจากรออำนาจความสะดวกและการไกล่เกลี่ยโดยความคิดริเริ่มการจัดการวิกฤตที่นำโดยอดีตประธานาธิบดีฟินแลนด์ มาร์ตี อะดีซารี) ได้ดำเนินการและได้ร่างบันทึกข้อตกลง(MoU) ซึ่งมีขอบเขตอำนาจ 'การปกครองตนเอง' ในการเป็นรัฐบาลของอาจะห์ในอนาคต.¹²⁰ ท้ายสุดแล้วในการลงนามบันทึกความเข้าใจนี้โดยทั้งสองฝ่าย กระบวนการอาจะห์เสรี) เป็นประวัติศาสตร์ใหม่ต่ออาจะห์สำหรับการสร้างความสงบสุข(และรัฐบาลอินโดนีเซียมากและความเจริญรุ่งเรือง¹²¹

ผู้ที่แสดงความขัดแย้ง

ขบวนการอาเจะห์เสรี (Gerakan Aceh Merdeka)

ขบวนการอาเจะห์เสรี (GAM) ภายใต้การนำของชะฮัน ตีรอ ประกาศเอกราชให้กับอาเจะห์เมื่อวันที่ 4 ธันวาคมปี พ.ศ.2519, ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการต่อต้านต่อรัฐบาลอินโดนีเซีย.¹²² ซึ่งแตกต่างจากการเคลื่อนไหวของกลุ่มทหารอิสลามอินโดนีเซียในปีพ.ศ. 2493ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะเปลี่ยนอินโดนีเซียเป็นรัฐอิสลาม, แต่ขบวนการอาเจะห์เสรีกลับมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะแยกตัวและเป็นอิสระจากสาธารณรัฐอินโดนีเซีย¹²³

อุดมการณ์หลักที่ขบวนการอาเจะห์เสรีใช้คือมุมมองจากจุดทางประวัติศาสตร์ที่อาเจะห์ไม่เคยตกเป็นเมืองขึ้นของเนเธอร์แลนด์ในภาพรวมของอาเจะห์และผู้นำของอาเจะห์เองที่ไม่เคยยอมแพ้ต่ออำนาจอริปไตยให้กับประเทศเนเธอร์แลนด์และจากนั้นก็ย้ายให้กับประเทศอินโดนีเซีย ในทางตรงกันข้ามกับรัฐบาลบนเกาะชวา, สุลต่านอาเจะห์เองโดยอัตโนมัติไม่สามารถโอนตำแหน่งให้กับผู้บุกรุกถึงแม้สุลต่านจะถูกจับกุม, ดังนั้นศาสนาอิสลามและประเพณีอาเจะห์แบบดั้งเดิมต้องรักษาแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของแต่ละคน และเป็นของพระเจ้าและไม่ใช้กรรมสิทธิ์ของ / แผ่นดินเป็นทรัพย์สินส่วนตัว) สุลต่าน, สุลต่านแค่เป็นผู้ดูแลเพียงเท่านั้นเพื่อให้เกิดความสงบสุขแก่มวลมนุษย์) นี่คือพื้นฐานของความแข็งแกร่งด้านทานของอาเจะห์ในการปกป้องดินแดนของพวกเขาจากจักรวรรดินิยมต่างประเทศ.หลังจากที่ญี่ปุ่นออกจากอาเจะห์ในปีพ.ศ. 2488, แต่ทว่าการต่อสู้แย่งชิงอำนาจระหว่างกลุ่มของนักวิชาการและกลุ่มอูลิม่าซึ่งต้องการที่จะให้เนเธอร์แลนด์กลับคืนสู่อาเจะห์, หลังจากที่พักคินาของพวกเขาถูกยึดโดยทางการญี่ปุ่นในช่วงเวลาที่ญี่ปุ่นยึดครองอำนาจอยู่ในอาเจะห์ในช่วงระยะเวลาปี พ.ศ. 2485-2488

หลังจากนั้น ในช่วงการรุกรานของชาวต่างชาติครั้งแรกและครั้งที่สอง เนเธอร์แลนด์ไม่ได้เข้ามาปกครองอาเจะห์ในขณะที่ทุกส่วนของอินโดนีเซียได้ถูก

ครอบครองโดยพวกเขา อย่างไรก็ตามในข้อตกลงถึงารยติ พศ. 2491 หลังจากการรุกรานของทหารเหล่านั้นที่ทำให้อินโดนีเซียต้องตกเป็นส่วนหนึ่งของเครือจักรภพแห่งเนเธอร์แลนด์ ชื่อสุมาตรา ได้กลายเป็นอำนาจปกครองของ (รวมถึงอาจะห์) เนเธอร์แลนด์และหลังจากนั้นก็ถูกโอนไปยังประเทศอินโดนีเซีย คำถามคือทำไมเนเธอร์แลนด์ได้โอนอาจะห์ให้อยู่ในการปกครองของอินโดนีเซียในขณะที่เนเธอร์แลนด์ไม่ได้มีสิทธิในการครอบครองอาจะห์ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นรากฐานที่สำคัญของการกีดกันของขบวนการอาจะห์เสรีและต้องการความเป็นอิสระจากประเทศอินโดนีเซีย¹²⁴ ในหลายๆเอกสารที่ออกโดยขบวนการอาจะห์เสรีหรือแนวร่วมปลดปล่อยอาจะห์-เกาะสุมาตราแห่งชาติ (ASNLF) พวกเขาได้ใช้ข้ออ้างการเป็นผู้สืบทอดของรัฐคือใช้สถาบันการศึกษาของรัฐที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นก่อนหน้านี้โดยบรรพบุรุษของพวกเขาเพื่อเป็นรากฐานสำหรับการเป็นอิสระภาพ¹²⁵ .

ด้วยกับข้ออ้างการเป็นผู้สืบทอดของรัฐ, ขบวนการอาจะห์เสรีมีความรู้สึกว่ามีพื้นฐานทางกฎหมายสากลที่สามารถใช้เพื่อเป็นอิสระภาพได้, สอดคล้องกับ;มติของสหประชาชาติ, -1514XV, ศ.ธันวาคม พ 142503; มติของสหประชาชาติ -2625XXV, 14 ศ.ธันวาคม พ2503; มติของสหประชาชาติ, -2621XXV; มติของสหประชาชาติ, -3314 XXIV; กฎบัตรสหประชาชาติP55 และ 2 วรรค 1 ; การตัดสินใจของที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ, ศ.ตุลาคม พ 12 2013 เลขที่ -2621XXV¹²⁶

รัฐบาลอินโดนีเซีย

นับตั้งแต่การก่อตั้งของขบวนการอาจะห์เสรี ในปี พ.ศ.2520, หลายครั้งที่อาจะห์ถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่การดำเนินงานการรักษาความปลอดภัยครั้ง 4 รวมแล้ว .

นับตั้งแต่การดำเนินการรักษาความปลอดภัยในอาจะห์ในสมัยประธานาธิบดีชูฮาร์โตและ 2 ครั้งหลังจากสมัยประธานาธิบดีชูฮาร์โต.

ในสมัยประธานาธิบดีชูฮาร์โต, รูปแบบการดำเนินงานของรัฐบาลอินโดนีเซีย / ดังที่สามารถ . กองทัพอินโดนีเซียคือโดยวิธีการทางทหารและวิธีการหน่วยสืบราชการลับ เห็นได้จากสองการดำเนินงานที่สำคัญคือการดำเนินงานหน่วยข่าวกรองนังฮาลา (พ.ศ. 2520-2522 ศ.พ) และการดำเนินงานเครือข่ายสีแดง (2532-2541 หรือม (ักจะเรียกว่าการ ปฏิบัติการพื้นที่ทางทหาร)DOM)วิธีการ" รัฐบาลอินโดนีเซียมักจะกล่าวว่านี้คือ . ซึ่งมิจุดประสงค์ที่รักษาการแบ่งแยกดินแดนในอาจะห์ การ "รักษาความปลอดภัย ดำเนินการรักษาความปลอดภัยสามารถกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จในการลดอำนาจ ของขบวนการอาจะห์เสรี แต่ในมืออื่น ๆ แต่ที่ว่าหน่วยงานอื่นๆกลับล้มเหลวในการ แก้ไขปัญหาเนื่องจากมีปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาหลายๆอย่างที่เกิดขึ้น ทำให้เกิดหลายๆวิธีการ ที่เพิ่มขึ้นเช่นการเจรจากับประชาชน การเจรจาต่อรองทางการเมืองหรือเจรจาต่อรองกับ ขบวนการอาจะห์เสรีโดยตรง ไม่เคยคิดว่าจากร้ายอคเคียม ความพยายามที่จะแก้ปัญหา การคับข้องใจและเศรษฐกิจการเมืองในอาจะห์ถึงแม้จะขึ้นอยู่กับนโยบายเศรษฐกิจ ส่วนกลาง การทุจริต ประชาชนไร้ความสามารถและความเชื่อมั่นต่อตนเองในระดับ ภูมิภาคก็อาจจะนำไปสู่การสลายตัวของสหพันธ์ในภายหลัง¹²⁷

หลังจากการล่มสลายของชูฮาร์โตในปี พ.ศ. 2541และการสลายตัวของประเทศติมอร์ ตะวันออกในปีพ.ศ.2542, ความกดดันระหว่างประเทศต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนใน อินโดนีเซียเริ่มมีผลกระทบมากยิ่งขึ้น, ผลนี้บังคับให้รัฐบาลอินโดนีเซียเปลี่ยนรูปแบบ วิธีการรักษาความปลอดภัยให้เข้ากับสามขั้นตอนหลักคือ:

- 1) การเปลี่ยนแปลงในทัศนคติของจากรัฐในด้านวิธีการต่ออาจะห์เพื่อที่จะ แก้ไขปัญหาความขัดแย้งนอกจากนี้ยังมีการอุทธรณ์คำสั่งต่อทหารในการที่จะไม่ ส่งเสริมการใช้ความรุนแรงในการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อพลเรือน¹²⁸ .

ประการนี้สามารถเห็นได้จากเมื่อรัฐบาลกลางเริ่มที่จะจัดตั้งคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Komnas HAM) (และคณะกรรมการพิเศษเพื่อตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน) ที่มหาซอเท็จจริงของสภาผู้แทนราษฎร, TPF-DPR)¹²⁹ ซึ่งได้เกิดขึ้นในอาจะห์นนอกจากนี้ยังมีความพยายามที่จะนำความยุติธรรมมาให้กับสมาชิกของทหาร โดยการพิพากษาถึงแม้ว่าจะเป็นการรู้ดีว่าไม่ค่อยยุติธรรมต่อคนทั่วไปที่ตกเป็นเหยื่อซึ่งหนึ่งในนั้นคือการตัดสินของศาลในกรณีของการสังหารหมู่เต็งกูบันดาเกียะ¹³⁰.

- 2) การเปลี่ยนแปลงของมิติทางการเมืองในกลยุทธ์ที่รัฐบาลอินโดนีเซียสามารถที่จะนำเสนอทางออกเพื่อสันติภาพอาจะห์ในรูปแบบของการปกครองตนเองในระดับภูมิภาคและเริ่มต้นการเจรจากับขบวนการอาจะห์เสรี¹³¹
- 3) กองทัพอินโดนีเซียพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงเพื่อความเป็นมืออาชีพมากยิ่งขึ้นนอกเหนือจากการล่มสลายของทหารในสายดาของผู้คนอินโดนีเซีย, แรงกดดันของสังคมที่จะแบ่งแยกผู้บริหารและอำนาจนิติบัญญัติกับทหารในที่สุดก็สามารถนำมาใช้ได้อย่างช้าๆอีกครั้งหลังจากการล่มสลายของยูกระเบียบใหม่¹³² หรือยุคสมัยประธานาธิบดีซูฮาร์โต การฝึกอบรมของสมาชิกทหารก็เริ่มที่จะได้รับการเห็นด้วยด้วยความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนการใช้กองกำลังโจมอย่างรวดเร็ว (PPRC), และเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพนอกจากนี้ยังขยายการดำเนินงานในการรักษาความปลอดภัยในอาจะห์ในช่วงพ.ศ.2541 . ดังกล่าวนี้อ่อนขางที่จะเห็นได้ชัดในการดำเนินการรักษาความปลอดภัยและการบังคับใช้กฎหมาย) กฎอัยการศึก (พ.ศ.2544-2545) และการดำเนินงานแบบบูรณาการ) กฎฉุกเฉิน(พ.ศ.2546-2547) มีความแตกต่างกับแนวทางในยุคทหารของซูฮาร์โต, การดำเนินงานด้านการรักษาความปลอดภัยได้รับการเปิดตัวครั้งแรกโดยใช้ยุทธศาสตร์ต่อต้านการก่อความไม่สงบที่ใช้สไลด์คลาสสิกของวิธีการทางทหารและรูปแบบที่ไม่ใช่การทหาร วิธีการนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดการกบฏโดยการที่จะทำให้กลุ่มผู้สนับสนุนพวกกบฏลดลง การทำลายกบฏ

โดยการใช้โครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพเพื่อลดการสื่อสารทางการเมือง มาตรการบรรเทาผลกระทบต่อข้อร้องเรียนของประชาชนพยายาม การพยายามที่จะทำงานตามทางเดินของกฎหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งการระงับจิตใจ และความคิดของประชาชน ในระดับรากหญ้ากลยุทธ์นี้มักจะมีการช่วยเหลือ ด้านเทคนิค¹³³ ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ การโฆษณาชวนเชื่อและการใช้ กำลังทหารขนาดเล็กที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการต่อสู้กับการรบบแบบ กองโจร ในระดับชาติกลยุทธ์นี้มักจะให้การช่วยเหลือทางเทคนิคแก่กองกำลัง ทหารและการทำงานของกองกำลังทหารเดิมที่มีขนาดใหญ่ที่ถูกส่งไปยังพื้นที่ ของการดำเนินงาน แต่หลายคนให้ความคิดเห็นว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการ ดำเนินการทางทหาร¹³⁴ หากมาเปรียบเทียบกับในช่วงเวลาของการดำเนินการ ทางทหารก่อนหน้านี้

อันที่จริงกลยุทธ์ทางทหารส่วนใหญ่ได้ถูกนำไปใช้ในการ ปฏิบัติการทางทหารในอาเจห์ แต่ทว่าเป็นเรื่องยากที่สามารถจะแยกแยะ ระหว่างประชาชนและสมาชิกของกลุ่มขบวนการอาเจห์เสรี ทำให้เป็นความ ทำหายต่อรัฐบาลในการที่จะระงับจิตใจและความคิดของผู้คนในจังหวัดอาเจห์ นอกจากนี้การใช้กำลังของทหารในการดำเนินงานในชุมชนซึ่งก็ส่งผลทำให้ ขัดขวางการทำงานต่างๆที่ไม่ใช่ด้านการทหารเช่นการฟื้นฟูเศรษฐกิจ การศึกษาและการสร้างสุขภาพของประชาชน การลดการว่างงานและการเรียก คืนกฎหมายในเชิงบวกที่สำคัญกับพื้นที่ในอาเจห์ .แต่ในอีกหนึ่งความสำเร็จ ของกองทัพอินโดนีเซียในกลยุทธ์นี้คือการสร้างพื้นฐานค่านิยมให้กับ ประชาชน(Wanra) ต่อการต่อต้านในระบบการปกป้องของประชาชนเอง (siskanhamrata) .ในการดำเนินงานของทหารเครือข่ายสีแดง, ทหารได้สร้าง องค์กรภาคประชาสังคมขึ้นเช่นกองทัพอัศวินประชาชน, การบังคับใช้บันจาซี ลาและอื่นๆ, ที่ได้รับการฝึกทหาร, อาวุธ, และได้รับคำสั่งให้ตามล่าขบวนการ อาเจห์เสรี .กลยุทธ์นี้จะถือว่ามีประสิทธิภาพใน รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่ม

ขบวนการอาจะห์เสรี¹³⁵. เพิ่มการต่อต้านต่อกลุ่มขบวนการอาจะห์เสรีด้วยการระตุ้นให้เกิดการศึกษา, โฆษณาชวนเชื่อ, การลดระดับความกลัวในหมู่ประชาชนด้วยการจัดตั้งกลุ่มต่อต้านขบวนการอาจะห์เสรีและ; ช่วยในการดำเนินงานการรักษาความปลอดภัยของสมาชิกทหารด้วยกับกิจกรรมต่างๆ เช่น การเฝ้ายามตอนกลางคืน, สร้างเครื่องกีดขวางและการลาดตระเวน¹³⁶

แหล่งที่มาของความขัดแย้ง

การเกิดขึ้นของ GAM เปรียบเสมือนผลที่เกิดมาจากแหล่งที่มาปัญหาที่ซับซ้อนและสะสมมา ตั้งแต่การเกิดการเคลื่อนไหวในปี เมื่อแหล่งที่มาเหล่านี้ไม่ได้ 1976 ถูกเมินเฉยและปล่อยให้ผ่านไป เรื่องนี้กลายเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เปิดปัญหาความขัดแย้งที่ยืดเยื้อมาจนถึงปี2005 โดยทั่วไปแหล่งที่มาของความขัดแย้งนี้ประกอบด้วย 4 ด้านหลักๆ¹³⁷

การแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

ประเด็นหลักที่เป็นแหล่งที่มาของความขัดแย้งที่สำคัญของอาจะห์ คือ ปัญหาเกี่ยวกับเศรษฐกิจ เรื่องนี้เกิดขึ้นมาจากนโยบายส่วนกลาง มีความไม่เป็นธรรมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติในอาจะห์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคระเบียบใหม่

เนื่องด้วยความร่ำรวยทางทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงน้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ผลิตภัณฑ์จากป่าไม้และทรัพยากรแร่ธาตุอื่น ๆ เมื่อคิดเป็น GDP ของชาติแล้ว เกือบ 11% มาจากอาจะห์ เงินตราต่างประเทศ ที่ได้มาจากก๊าซธรรมชาติในอาจะห์หรืออย่างเดียวกันสูงถึง พันล้านดอลลาร์ต่อปี 2.6 ในขณะที่ภาษีและค่าสัมปทานที่ได้รับจากน้ำมันและก๊าซ

ธรรมชาติที่รัฐบาลกลางได้รับมีกว่าพันล้านดอลลาร์¹³⁸ ในทางกลับกันซึ่งที่อยู่เบื้องหลังความร่ำรวยนี้ การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางธรรมชาติกลับกลายเป็นปัญหาจากการขยายตัวของโครงการอุตสาหกรรมเช่น โรงแยกก๊าซธรรมชาติโรงงานปุ๋ย โรงงานกระดาษและอุตสาหกรรมอื่น ๆ ก่อให้เกิดผลที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ปัญหาการเวนคืนของประชาชนโดยไม่มีค่าตอบแทนที่เพียงพอและก่อให้เกิดการทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง¹³⁹ ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 ได้มีการตั้งข้อสังเกตว่า น้อยกว่า %10ของหมู่บ้านที่ตั้งอยู่รอบๆพื้นที่อุดมไปด้วยทรัพยากรแร่ธาตุที่ยังคงไม่มีไฟฟ้าใช้ ต่อจากนั้นประกอบกับการเกิดวิกฤตการเงิน ปี 2002 และการพัฒนาในปี 1997เกือบครึ่งหนึ่งของประชากรที่ไม่สามารถเข้าถึงน้ำสะอาดของเด็กโรคขาดสารอาหาร 3/1 และ %29.8ของประชากรชีวิตอยู่ได้เส้นความยากจน แม้ว่าจะมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ อาจะห์ก็เป็นหนึ่งในจังหวัดที่ยากจนที่สุดในอินโดนีเซีย¹⁴⁰

แทนการรับจัดสรรปันส่วนที่ยุติธรรมที่เป็นผลมาจากทรัพยากรทางธรรมชาติ นั้น อาจะห์กลับยิ่งทุกข์เนื่องมาจากความยากจนเพิ่มขึ้นและการเพิ่มขึ้นของค่าจ้างทหารเพื่อปราบปรามชาวอาจะห์ จึงไม่น่าแปลกใจ ที่การรับรู้ของกองอาจะห์หลายๆคนที่คิดว่าบ้านเกิดของพวกเขาถูกรวบครอง ถูกปล้น ถูกแสวงหาผลประโยชน์อย่างไม่ยุติธรรมโดยรัฐบาลกลาง¹⁴¹

ความเป็นส่วนกลาง และ ความเป็นเอกรูป (ความเป็นแบบเดียวกัน)

ประเด็นที่สองที่เป็นแหล่งที่มาของความขัดแย้งในอาจะห์ คือ ความไม่พอใจของชาวอาจะห์ที่มีต่อการเมืองยุคระเบียบใหม่ กับนโยบายส่วนกลางและความต้องการความเป็นเอกรูปที่มีมากจนเกินไป ผลพวงของนโยบายนี้ คือ พื้นที่ที่มีความเป็นอัตลักษณ์ท้องถิ่นที่เข้มแข็ง สุดท้ายแล้วก็ถูกคัดกรองโดยนโยบายความเป็นเอกรูปนี้ รัฐบาล

ส่วนกลางหมกมุ่นกับความคิดความเป็นเอกภาพแห่งชาติมากจนเกินไป เพื่อที่จะทำให้อุภูมิภาคทั้งหมดมีความเหมือนกัน โดยไม่คำนึงถึงสังคมพหุนิยมและประเพณีที่หลากหลายในอินโดนีเซีย ส่วนรัฐบาลระเบียบสมัยใหม่การสร้างตัวตนเดียวที่มีความเหมือนกันเปรียบเสมือนภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ หนึ่งในนั้นคือ โครงการการอพยพซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อรวมกลุ่มทุกกลุ่มชาติพันธุ์และทำให้เป็นหนึ่งเดียว มีวัฒนธรรมประเพณีและสังคมที่มีความเป็นเอกลักษณ์เหมือนกัน วิสัยทัศน์ของเขา คือ ความแตกต่างของชาติพันธุ์จะ" แม้ว่าในความเป็นจริง "ค่อยๆหายไปและในที่สุดก็จะมีเพียงอย่างเดียว คือ คนอินโดนีเซียแล้วรัฐบาลระเบียบใหม่"ไม่ได้สนใจการร้องเรียนจากนอกเกาะชวา รวมถึงอาจจะหว่าโครงการการอพยพนี้ ไม่ใช่การทำให้เป็นคน ชวา"¹⁴²

นอกจากนี้ นโยบายการทำให้ชาติและประชาชนเป็นเนื้อเดียวกัน แน่นนอนว่ามีแนวโน้มที่จะทำให้การเมืองมีเสถียรภาพ จึงบังคับให้องค์กรทางการเมืองและภาคประชาชนทั้งหมดอยู่ในระบบสมรภูมิต่วมคิด และระบบอุปถัมภ์นิยมใหม่ ซึ่งสร้างโดยซูฮาร์โต จนกระทั่งไม่ช่องว่างสำหรับความขัดแย้งในระดับชาติละระดับท้องถิ่น¹⁴³

เห็นได้ชัดว่านโยบายทางการเมืองที่มีการดึงเข้าหาส่วนกลางและการทำให้เป็นเหมือนกัน ทำลายสถาบันทางการเมือง จารีตประเพณี อัตลักษณ์ และภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมถึงที่อาจจะด้วยเช่นกันและการถูกชักจูงให้รู้จักกับระบบโครงสร้างราชการแบบชวา และการเมืองแบบมีส่วนร่วม ซึ่งมีทั้งรางวัลและการลงโทษ ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้นักวิชาการในอาเจะห์สูญเสียอิทธิพลในสังคม พวกเขาหลายคนทำงานร่วมกันหรือถูกบังคับให้แสดงบทบาทเป็นผู้สนับสนุนรัฐบาล ระบบราชการแบบใหม่ผู้ว่าราชการและ) นักวิชาการ และ กลุ่มชนชั้นกลางขึ้นไป ในสมัยนั้นยอมทำงานที่กลุ่ม (ผู้สำเร็จราชการเปรียบเสมือนแขนขาของรัฐบาลจากส่วนกลางด้วยความจำเป็นที่พวกเขาต้องต่อสู้ขัดขวางเพื่อดินแดนของพวกเขาเอง¹⁴⁴ ด้วยการควบคุมของระบอบการปกครองระบอบการปกครองยุคระเบียบใหม่ที่เข้มงวด รัฐบาลส่วนกลางได้สัญญาว่าจะให้อาเจะห์ เป็นพื้นที่เขตปกครองพิเศษ เป็นเพียงเรื่องไร้สาระ¹⁴⁵

การปราบปรามโดยทหาร

ที่มาของความขัดแย้งในอาजेห์ ประเด็นที่สาม คือ การปราบปรามของการเมืองที่นำโดยทหาร โดยเฉพาะในช่วง 1990-1998 ต้าการแสวงหาผลประโยชน์จากรัฐบาลส่วนไม่ยุติธรรม และดึงอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางมากเกินไป ทำให้ความเกลียดชังของประชาชนที่มีต่อรัฐบาลกลางที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น เพราะการปราบปรามที่โหดร้าย และละเมิดสิทธิมนุษยชน ทำให้เกิดชาวอาजेห์ได้รับบาดเจ็บเป็นอย่างมาก ประชาชนทั่วไปไม่เข้าใจว่าทำไมรัฐบาลกลางจึงต่อสถานะการปฏิบัติการทางทหารในอาजेห์แม้ว่ามันจะได้รับการประสบความสำเร็จในด้านระงับการเพิ่มขึ้นของปริมาณการ GAM ในภาคที่สองจนถึงจุดเริ่มต้นของปี 1992 หลังจากต่อสถานะนั้น ได้มีการปฏิบัติการทางทหารในอาजेห์และมีการใช้กำลังปราบปรามทางการเมืองกับคนของอาजेห์จนเกินไป เมื่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เป็นประเด็นที่ถึงกล่าวถึง เขตปกครองโดยทหารจึงถูกยกเลิกไป หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงในความคิดเห็นของคนอาजेห์กลายเป็นความขยะแย้งและไม่นำเชือถือต่อทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากรัฐบาลส่วนกลาง¹⁴⁶

การยกเว้นโทษทางการเมือง

ที่มาของความขัดแย้งประเด็นที่สี่ คือ การยกเว้นโทษทางการเมือง ประชาชนอาजेห์ไม่พอใจและผิดหวังเป็นอย่างมาก ที่รัฐบาลส่วนกลางการไร้ความสามารถและการไม่ยอมให้ความยุติธรรมกับคนอาजेห์ ด้วยการดึงทหารเข้ามาและเรียกภาคส่วนที่มีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนไปยังศาล และตัดสินจำคุกด้วยข้อหาตามที่พวกเขากระทำ ความทุกข์อันยิ่งใหญ่ที่เกิดจากทหารตลอดช่วงเวลาแห่งความขัดแย้ง ได้สร้างความคิดหวังที่ฝังรากลึกในความรู้สึกของคนอาजेห์ที่มีต่อรัฐบาลกลาง

ปัจจัยดังกล่าว ปัจจัยแรกและปัจจัยที่สองไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกัน ทั้งสองปัจจัย เป็นจุดกำเนิดความเกลียดชังที่มีต่ออำนาจของรัฐบาลกลางที่ทำทุกอย่างโดยพลการ ปัจจัย ที่สามและสี่ยิ่งทำให้ความเกลียดชังเหล่านั้นฝังรากลึกกลงไปอีก

สถานการณ์ในสมัยการปกครองโดยทหาร มีความ
แตกต่างมากกับสถานการณ์ในขณะนี้ สถานการณ์ในช่วง
นั้นเคร่งเครียดและเต็มไปด้วยการจับและปราบปราม
ก้าแพงมีหู ในสมัยนั้นคนเลือกที่จับเพื่อความปลอดภัย
(Saifuddin 'Acun' Gani, Advokat, 25/6/2014)

ความคิดเห็นต่อนโยบายการแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มากที่
มากเกินไป การดึงอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางนี้ ถูกมองว่าเป็นแหล่งที่มาหลักของความขัดแย้ง
ในอาจะห์ในขณะที่การปราบปรามและไม่ยกเว้นโทษทางการเมือง ซึ่งเป็นการละเมิด
สิทธิมนุษยชนได้ขยายเวลาแห่งความเกลียดชังที่อาจะห์ที่มีต่อรัฐบาลกลางจนกลายเป็น
ปัญหาเรื้อรัง และเมื่อความเกลียดชังเหล่านี้ระเบิดออกมาในรูปแบบของการต่อสู้โดยใช้
อาวุธด้วยการตอบโต้ของรัฐบาลกลางในรูปแบบของการปฏิบัติการทางทหารที่ไม่ได้มี
ความพยายามอย่างจริงจังในการรับมือกับที่มาของความไม่พอใจของคนอาจะห์ที่มีต่อ
รัฐบาลกลาง ทุกครั้งที่คนอาจะห์แสดงความไม่พอใจที่มีต่อรัฐบาลกลางนี้ จะถูกตอบโต้
ด้วยการใช้กำลังคุกคามทางทหารที่รุนแรง¹⁴⁷

รูปแบบความช่วยเหลือด้านโครงสร้างทางกฎหมาย

ความช่วยเหลือด้านโครงสร้างทางกฎหมาย คือ หนึ่งใน การเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือทางด้านกฎหมายที่อาจะห์ และสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่บันดาอาจะห์ หลังจากที่ได้ผ่านหลายๆความขัดแย้งอย่างรุนแรงที่เกิดขึ้นในดินแดน *rencong* (อาจะห์แบบดั้งเดิมของชาวอาจะห์เป) เรียบเทียบตัวแทนของคนที่เมืองอาจะห์ เกือบสองทศวรรษที่ผ่านมา ตั้งแต่การก่อตั้งในปี (1995 สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่บันดาอาจะห์ประสบความสำเร็จ แสดงให้เห็นถึงการดำรงอยู่ของโลกที่สนับสนุนการใช้ความรุนแรง การปกป้องสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตย ในยุคสมัยแห่งความขัดแย้งและหลังความขัดแย้งของชาวอาจะห์ หลังจากสมัยแห่งความขัดแย้งของชาวอาจะห์ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่บันดาอาจะห์ยังคงดูแลเกี่ยวกับแนวทางการต่อสู้และการให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนในการดริกยาลิทธิมนุษยชนและการเมืองตลอดจนสิทธิทางเศรษฐกิจ การพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมของพวกเขาสอดคล้องกับหลัก บัญญัติ ในปี 1945 และปฏิญญาสากลของสิทธิมนุษยชน 1948 ตามรายละเอียดในสองข้อปฏิบัติที่แตกต่างกัน) ข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและการเมืองสิทธิและกติการะหว่างประเทศ -ICCPR ทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม -ICESCR)

ก่อนที่สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่บันดาอาจะห์ก่อตั้งขึ้น ที่ดินแดน Serambi Mekkah และที่อาจะห์ ได้มีการประสานความช่วยเหลือจากมูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซียสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางมนุษยชนในการทางเมือง เศรษฐกิจ สังคมกฎหมายที่เมดาน ด้านการจัดการเกี่ยวกับสิทธิและวัฒนธรรมสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่เมดาน ได้เปิดการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายผ่านไปรษณีย์ ตั้งแต่ปี 1980 ที่ บันดา อาจะห์, Lhokseumawe และ Langsa¹⁴⁸ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่

บันดา อาจะห์ดำรงอยู่ด้วยความคิดริเริ่มที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัยที่ต้องการ
การพิจารณาคดีที่เป็นธรรมสำหรับการกระทำผิดและใช้ความรุนแรงในสมัยของการ
ปกครองโดยทหาร และยังสร้างความตระหนักให้แก่ประชาชนเกี่ยวกับการเข้าถึงความ
ยุติธรรมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในประเทศที่ปกครองโดยใช้กฎหมาย¹⁴⁹

สำหรับบทบาทของมูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย/
สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย ในความขัดแย้งที่อาจะห์ สามารถแบ่งได้หลาย
ช่วงเวลา ดังต่อไปนี้

ในช่วงปี 1980 - 1995

สถานการณ์กฎหมายและสิทธิมนุษยชน

ในช่วงแรกของการเริ่มต้นความขัดแย้งระหว่างอาจะห์กับรัฐบาลอินโดนีเซีย
และขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพของชาวอาจะห์ หรือราวต้นปี 1980 สภากฎหมาย
และสิทธิมนุษยชนยังไม่แพร่หลายเมื่อเปรียบเทียบกับช่วงที่ถูกปกครองโดยทหาร ในช่วงนั้น
ทหารและกองกำลังรักษาความปลอดภัยยังคงมุ่งเน้นที่การตามล่าและค้นหาผู้ที่เข้าร่วมกับ
ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพของชาวอาจะห์ การดำเนินงานด้านความปลอดภัย
มุ่งเน้นที่การดำเนินงานของหน่วยสืบราชการลับอย่างไรก็ตามการกลับมาของสมาชิกกลุ่ม
ขบวนการการต่อสู้เพื่อเอกราชของอาจะห์ที่มีการฝึกในลิเบียในการฝึกการจู่โจมและทำ
ร้ายในรูปแบบของทหาร สถานการณ์ในอาจะห์ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ รัฐบาล
อินโดนีเซียตั้งรับโดยการประกาศให้อาจะห์เป็นพื้นที่ปฏิบัติการทางทหาร ในช่วงแรก
การรักษาความปลอดภัยได้ผล กลุ่มขบวนการการต่อสู้เพื่อเอกราชของอาจะห์ ได้หยุดการ
เคลื่อนไหวจนกระทั่งในปี 1991 แม้ว่ากลไกการดำเนินงานเป็นไปอย่างไร้มนุษยธรรมได้
เป็นเพิ่มของความเกลียดชังเป็นอย่างมากในกลุ่มชาวอาจะห์ในการดำเนินงานไม่ใช่เพียง

กลุ่มขบวนการการต่อสู้เพื่อเอกราชของอาจะห์ที่ตกเป็นเหยื่อ แม้แต่ชาวบ้านที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับถูกทหารกล่าวหาว่าเป็นกลุ่มสมาชิกขบวนการการเรียกร้องเพื่อเสรีภาพ

ถึงจะเป็นอย่างนั้นการบังคับใช้กฎหมายก็ยังคงมีอยู่ ผลของการพิจารณาที่น่าประทับใจ¹⁵⁰ ทำให้หลายๆคนรอดชีวิตจากความตาย โดยทั่วไปการถูกฟ้องร้องด้วยข้อหา กบฏจะต้องได้รับโทษถึง 10 ปี และหลายครั้งที่พวกเขาถูกจับด้วยหลักฐานที่ผิดและไม่มีมูลความจริง แม้แต่ผู้ปกครองเขตพื้นที่ปฏิบัติการทางทหาร พวกเขาได้กดอำนาจของศาล โดยการอนุญาตให้เฉพาะกับทนายความที่เป็นพันธมิตรหรือใกล้ชิดกับพวกเขาเท่านั้น มีทนายความที่เป็นคนท้องถิ่นจำนวนไม่มากที่กล้าให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือกับจำเลยที่มีข้อหาอาญาก่อการกบฏ นอกจากนี้ยังไม่มีความโปร่งใสและไม่มี ความรับผิดชอบของกลุ่มสมาคมทางกฎหมายที่มีต่อการปฏิบัติที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน ในทางปฏิบัติการควบคุมของทหารและรัฐบาลของกระบวนการพิจารณาคดี

อ้างอิงจากบทสนทนาระหว่าง Saifuddin A. Gani และ Hendaradi สภภาพของ Aceh ซึ่งในยุคนั้นกล่าวได้ว่าเป็นยุคของการปราบปราม รัฐบาลอินโดนีเซียได้ปิดกั้นอาจะห์ออกจากโลกภายนอกจริงๆ คนที่มีบัตรประชาชน ที่ไม่ใช่คนอาจะห์ ถูกห้ามไม่ให้เข้าอาจะห์ ไม่มีใครกล้าที่จะต่อต้านรัฐบาล กำแพงมีหู คนที่บังอาจ ก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นขบวนการการเคลื่อนไหวก่อนการรักษาความปลอดภัยและป้องกันการบุกรุก หรือ PKI การทรمانหรือการวิสามัญฆาตกรรม คือสิ่งที่รอพวกเขาอยู่ในวันข้างหน้า สถานการณ์นี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในสิ่งที่อินโดนีเซียต้องการที่จะออกแบบรูปแบบทางการเมืองของอาจะห์ในยุคของการปกครองโดยทหาร¹⁵¹

แต่ไม่ได้หมายความว่าไม่มีปฏิกริยาใดๆกับสภาพเช่นนี้ หลายเครือข่ายและสถาบันพัฒนาเอกชนในนามส่วนบุคคล ที่พยายามจะเปิดโปงการปราบปรามทางการเมืองนี้ แม้ว่าการช่วยเหลือทางกฎหมายในการดำเนินคดีจะถูกจำกัดมาก จากฝ่ายที่ไม่ได้การดำเนินคดี ได้มีรายงานการละเมิดกฎหมายและสิทธิมนุษยชนออกมาจากอาจะห์

หน่วยงานที่ดูแลด้านสิทธิมนุษยชน เช่น มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อินโดนีเซีย ในระดับประเทศและระหว่างประเทศ เช่น Human Rights Watch, Tapol และ Amnesty International ที่ได้ออกรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์กฎหมายและสิทธิมนุษยชน ในสมัยเริ่มต้นการดำเนินการใช้ระบบการปกครองทางทหารที่อาจะห้

โอกาสที่จะทำ, กลยุทธ์การสนับสนุน, กลยุทธ์การดำเนินงานและการเปลี่ยนแปลง

ในช่วงแรก ไพรอริตี้เหล่านี้ได้ปรากฏตัวเหมือนเป็นสำนักงานทนายความปกติ ในความเป็นจริงอาจกล่าวได้ว่า คดีความที่ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายได้ ดูแล มันไม่คุ้มค่าที่จะถูกดูแลโดยสมาคม เช่น กรณีการหย่าร้าง มรดกและอื่นๆ Alamsyah รู้ว่าเรื่องเหล่านี้ทำเพื่อปกปิดเรื่องงานทนายความเพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนจากการแทรกแซงทางทหาร ที่ได้มีอิทธิพลเป็นอย่างมากในอาจะห้เป็นอย่าง มาก (กลยุทธ์อำพราง) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการที่ไม่ดำเนินคดีในการตรวจสอบและเก็บ รวบรวมข้อมูลที่จะเกิดสิทธิมนุษยชน คดีความสิทธิมนุษยชนที่อาจะห้เองในช่วงนั้นยังมิ การดูแลและจัดการโดยตรงจากทนายความ มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย อินโดนีเซีย เช่นในคำบอกเล่าของ ในคำบอกเล่าของ Luhut MP Pangaribuan และ Hendardi มีหลายครั้งที่ Alamsyah Hamdani, Jafar Siddiq Hamzah และ Abdul Aziz ซึ่งอยู่ในสมาคมการให้ความ ช่วยเหลือทางกฎหมาย เมดาน มีส่วนร่วมในการดูแลและจัดการเกี่ยวกับคดีความการ ละเมิดสิทธิมนุษยชนในอาจะห้ด้วยเช่นกัน¹⁵²

กลยุทธ์นี้ได้เปลี่ยนแปลงอย่างช้า ชึ่งเข้มข้นและเปิดเผยในปี 1990 การ ปฏิบัติการทางทหาร ในอาจะห้ในขณะนั้นได้รับเสียงต่อต้านจากบรรดานักเคลื่อนไหว ท้องถิ่นที่ดังมากยิ่งขึ้น นักเคลื่อนไหวเหล่านี้คิดว่าการปราบปรามของทหารได้ก้าวล่วง เส้นของความเป็นมนุษย์ไปแล้ว ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพียงแค่สมาชิกบวกรเคลื่อนไหว เพื่อเสรีภาพของอาจะห้เท่านั้นแต่ยังรวมถึงชาวบ้านประชาชนผู้บริสุทธิ์อีกด้วย ใน

ความคิดของ Alamsyah เครือข่ายนี้กำเนิดขึ้นจากทนายความสิทธิมนุษยชนระดับท้องถิ่น คือ Walhi(องค์กรสิ่งแวดล้อมเพื่อชีวิต) อินโดนีเซีย¹⁵³ นอกจากนี้ยังไม่มียุทธศาสตร์ที่กล้าเข้าร่วมในกลุ่มทนายความสิทธิมนุษยชนในอาเจะห์ สถานการณ์ในอาเจะห์ในช่วง 1989 จนกระทั่ง 1996 ถูกเรียกได้ว่าเป็นยุคของการปราบปราม ไม่มีใครกล้าที่จะสนับสนุนคดีความสิทธิมนุษยชนในอาเจะห์ ยกเว้นแต่ มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย อินโดนีเซีย สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย เมดาน และ องค์กรสิ่งแวดล้อมเพื่อชีวิต และส่วนใหญ่ของคดีความเหล่านี้เกี่ยวข้องกับคดีทางอาญาในข้อหาทรมาน¹⁵⁴

ในช่วงปี1989-1991 มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย เมดาน ได้รับอนุญาตให้ดูแลคดีความในศาลเพียงหนึ่งคดีเท่านั้น ได้แก่คดีของ Usman Irsyadi ในข้อหาการก่อการกบฏ เขาเป็นคนอาเจะห์ตะวันออก โดยถูกกล่าวหาว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพที่ศาลแขวง Langsa ในช่วงดังกล่าวได้เกิดคดีความจำนวนมากที่เกี่ยวกับข้อหาการก่อการกบฏ ซึ่งการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย เมดานได้เข้าไปให้ความช่วยเหลือ บรรดาครอบครัวของเหยื่อสั่งยื่นจดหมายร้องขอความช่วยเหลือจาก มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย และสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายเมดาน แก่ศาล แม้ว่า การแทรกแซงของรัฐบาลที่เผด็จการและไม่ชัดเจนในเวลานั้นจะลดทอนความหวังของมูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซียและ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายเมดานที่จะช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยทหาร¹⁵⁵

แน่นอนว่าการพยายามด้านดำเนินคดีดังกล่าวยังไม่ได้ปราบปรามสำเร็จอย่างเต็มที่ การตราหน้าและกล่าวหาที่มักจะมุ่งเป้าไปที่คนที่ต่อต้านทหาร หรือคนที่สนับสนุนเหยื่อ และผู้ที่ต่อต้านก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นสมาชิกขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพอาเจะห์ และยังมีสถานการณ์ที่แปลกประหลาดที่สุดคือคนหนึ่งคน สามารถถูกกล่าวได้ว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพ เมื่อมีปัญหากับคนอื่นเช่น ปัญหาเรื่องนี้

และที่ดิน นอกจากนี้สำหรับบางคนที่โชครึ้พวกเขาได้รับการคุ้มครองจากภายนอกเช่น สถานทูตสหรัฐอเมริกา¹⁵⁶ และองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศเช่นองค์การนิรโทษกรรมสากลสิทธิมนุษยชนและนักโทษการเมือง¹⁵⁷

นอกเหนือไปจากส่วนท้องถิ่นแล้ว การรณรงค์ให้และสากลก็ไ้เริ่มเข้ามาช่วยเหลือ เช่นองค์การระหว่างประเทศที่ได้กล่าวข้างต้น ตัวอย่างเช่น Human Rights Watchที่ไ้รายงานเกี่ยวกับ*Indonesia: Continuing Human Rights Violations in Aceh*เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 1991 Amnesty internationalที่ช่วยปกป้องคนที่ถูกจับ และดำเนินคดีอย่างเร่งด่วนภายใน 24 ชม. อย่างแรกหลังการถูกจับกุมคือ การเขียนบันทึกไปยังกระทรวงต่างประเทศ และส่งต่อไปยังรัฐบาลทหารในเขตอาจะห์¹⁵⁸ แน่นอนว่ามันยากที่จะคืนอิสรภาพให้แก่คนที่สนับสนุนสิทธิมนุษยชนในอาจะห์ โดยเฉพาะกับฝ่ายรัฐบาลและทหารอินโดนีเซีย ในช่วงเวลานั้นก็ไ้มีการข่มขู่เจ้าหน้าที่มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซียและ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเมดาน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในอาจะห์ Alamsyahเล่าว่าเขาไ้ถูกพาไปไ้ถูก Gaperta เมดานหลายครั้ง ซึ่งเป็นผลมาจากการต่อสู้กับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในอาจะห์ ถือเป็นความโชครึ้ที่ในขณะนั้น สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเมดาน ไ้มีเครือข่ายกับสถานทูตสหรัฐอเมริกาที่จาการ์ตัว จนกระทั่งกองกำลังรักษาความปลอดภัยไม่ทำเรื่องแบบนั้นกับเขาคือ¹⁵⁹ นอกจากนี้ Jafar Siddiq Hamzahทนายความของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเมดานและเป็นประธาน IFA (Internasional Forum for Aceh)หลังจากกลับมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาถูกลอบฆ่าโดยคนที่ทราบชื่อที่ เมดาน ในปี 2001 ศพของเขาถูกพบที่สวนในอำเภอ Tanah karo ทางเหนือของเกาะสุมาตรา¹⁶⁰

ในช่วงปี1992-1997 มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย และ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเมดาน และได้เพิ่ม สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาจะห์ที่เป็ดอย่างเป็นทางการในปี 1997 เพื่อช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เพิ่มมากขึ้นในอาจะห์ หนึ่งในนั้นคือ คดี Mukim Ali Usman คดี

Ishak Daud และอื่นๆ¹⁶¹ ในขณะที่นั้น มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย อินโดนีเซียและ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเมดานได้ประสบความสำเร็จ ในการดำเนินคดีและไม่ดำเนินคดีซึ่งเกี่ยวกับการสนับสนุนสิทธิมนุษยชนในอาจะห์ แม้ว่า สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาจะห์ ตั้งแต่ก่อตั้งมาในปี 1995 ยังคงอยู่ใน ระดับการทดสอบและยังไม่สามารถใช้งานได้จริง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า สมาคมการให้ ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาจะห์ในปี 1995-1997 ยังคงค้นหาตัวตนที่แท้จริงเพื่อให้ สอดคล้องกับสถานการณ์และวัตถุประสงค์ของอาจะห์ในขณะนั้น

ช่วงเวลา 1995 - 1998

สถานการณ์กฎหมายและสิทธิมนุษยชน

โดยทั่วไป การละเมิดสิทธิพลเมืองได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งมากขึ้นในสมัยนี้ โอกาส ในการสนับสนุนการสิทธิมนุษยชนเมื่อเทียบกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนแล้วยังถือว่าเป็น โอกาสที่น้อยมาก อย่างไรก็ตามได้มีการเปิดกว้างมากยิ่งขึ้นเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลง ทางการเมืองในจาการ์ต้า¹⁶² ความมั่นคงทางการเมืองที่เกิดขึ้นในจาการ์ต้าได้มีอิทธิพล อย่างมากต่ออำนาจของทหารในอาจะห์ ขณะที่จาการ์ต้ายังคงหมกมุ่นอยู่กับการเรียกร้อง ให้มีการปฏิรูป ภาคประชาสังคมในอาจะห์พยายามที่จะรวมตัวกันเพื่อกันเพื่อทำ ประชามติ ทหารและรัฐบาลอาจะห์ถูกทำให้อ่อนแอลงโดยขบวนการการเคลื่อนไหวเพื่อ เสรีภาพอาจะห์ สำหรับ "กรอบงานการสนับสนุน"เกือบ 70% ในอาจะห์ ผลกระทบทาง การเมืองคือ การปฏิบัติการทางทหารเพื่อขจัดขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพและ สมาชิกได้ทวีความรุนแรงเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยไม่คำนึงถึงขั้นตอนทางกฎหมายที่มีอยู่ หนึ่งใน ตัวอย่างนั้น คือ กรณีของการสังหารหมู่ Teungku Bantaqiah พร้อมกับนักเรียนของเขา และการสังหารหมู่ที่ใกล้ๆ KKA (PT. Kertas Kraft Aceh) ทางตอนเหนือของอาจะห์

ในสมัยนี้กฎหมายสิทธิพลเมืองไม่สามารถนำมาใช้ได้ ระบบของรัฐบาลถูกดำเนินการโดยระบบปิดและมีการครอบงำโดยทหาร มีกรณีที่มีการใช้ความรุนแรงกับพลเรือนเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามมันยากที่จะแก้ไขในอาเจะห์¹⁶³ ในบางครั้งความยุติธรรมทางอาญายังคงมีให้กับจำเลยข้อหาทรมาน แม้ว่ากรณีที่จำเลยจะได้รับความช่วยเหลือ ต้องมีจดหมายยืนยันมาจาก รัฐบาลเขตปฏิบัติการทางทหาร ที่อาเจะห์เสียก่อน โดยเฉพาะจากฝ่ายกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย¹⁶⁴ จำเลยจะได้รับการคุ้มครองจาก NGO ระหว่างประเทศโดยทันที เช่นจาก องค์การนิรโทษกรรมสากล องค์การสิทธิมนุษยชนและนักโทษทางการเมืองและทำบันทึกถึง กระทรวงต่างประเทศ ปรีภยกับกระทรวงที่เกี่ยวข้องรวมถึงทหาร¹⁶⁵

สถานการณ์การปราบปรามได้หยั่งรากลงในอาเจะห์ในเวลานั้นไม่เพียงแต่ในระดับรากหญ้า แต่ยังมีโครงสร้างของรัฐบาลพลเรือนในอาเจะห์การตอบสนองต่อเรื่องนี้ที่ทำให้จากรัศมี¹⁶⁶ได้กลายเป็นเวทีที่พูดคุยถึงเรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง แม้ว่าทหารจะยังมีท่าทีที่รุนแรงกับผู้ที่ได้รับการสนับสนุน โดยกลุ่มพัฒนาเอกชนที่จากรัศมีเช่นเดียวกับกับภายนอกอินโดนีเซีย ได้มีการรณรงค์ที่จัดขึ้นโดย NGO และ IFA (Internasional Forum for Aceh) ที่กล้าที่จะเปิดเผยความโหดเหี้ยมของทหารอินโดนีเซียในการประชุมระดับประเทศ¹⁶⁷

โอกาสที่จะทำ, กลยุทธ์การสนับสนุน, กลยุทธ์การดำเนินงานและการเปลี่ยนแปลง

มาจากเมื่อแยกออกจากการทำงานของทนายความสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเมดาน ช่วงเริ่มต้น สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาเจะห์ได้มีสำนักงานอยู่ที่แถว Keudah ที่บันดาอาเจะห์ โดยมีผู้อำนวยการคือ Darwis, SH ในช่วงนั้น สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาเจะห์ ได้อยู่ในช่วงของการทดลอง และมีสำนักงานตั้งอยู่ที่ Darwis, SH. & Associated. ในงานการเข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาเจะห์ เมื่อปี 2010 Afridal

Darmi กล่าวว่า เคยอภิปรายเกี่ยวกับการได้รับมอบอำนาจจากมูลนิธิกรให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย สำหรับการจัดตั้งสมาคมกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ แม้ว่าจะมีอาจารย์คณะนิติศาสตร์ Unsyiah บางคน อ้างว่าได้รับมอบอำนาจจาก Adnan Buyung Nasution ในฐานะประธานคณะกรรมการที่มูลนิธิช่วยเหลือทางกฎหมายเช่นกัน อย่างไรก็ตามการได้มาซึ่งอำนาจนี้ก็ได้รับการยืนยันกลับมากว่าได้มอบให้แก่ Darwis, SH เป็นผู้อำนวยการคนแรกของสมาคมกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ หลังจากนั้นในปี 1997 Abdurrahman Yacob ได้เข้ารับตำแหน่งแทน Darwis, SH ตั้งแต่ สมาคมกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ ได้จัดตั้งขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และตั้งอยู่ที่ถนน Perdagangan ถัดไปจาก มัสยิด Baiturrahman บันดาอาจะห์ ที่รู้จักว่าเป็น สัญลักษณ์ของดินแดน Serambi Mekkah แห่งนี้¹⁶⁸

วงการและกิจกรรมของในสมัยนี้ โครสมาคมกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ ยังคงได้รับอิทธิพลอย่างมากจากนโยบายซึ่งมีแนวโน้มที่จะมีความปลอดภัยในการดำเนินงานในอาจะห์ นโยบายดังกล่าวมีเงื่อนไขสามารถเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับ ระดับความรุนแรงในพื้นที่ที่มีต่อบรรดาผู้ดูแลสิทธิมนุษยชน รวมถึงประชาชนที่กล้า ไม่ใช่เพียงแค่คัดค้านเท่านั้นแต่ยังกล้าที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลทหารในยุคนี้¹⁶⁹ เพราะในกรณีนี้ สมาคมกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์สามารถกล่าวได้ว่ามีแนวโน้มที่ทางนั้นในเรื่องกรให้ความช่วยเหลือในคดีที่เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะในเขตพื้นที่อาจะห์ ตะวันตกและทางตอนใต้ ที่มีความวุ่นวายมากกว่าเมื่อเทียบกับอาจะห์ตอนเหนือและตะวันออก แต่กระนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีคดีความเกี่ยวกับสิทธิพลเมืองทางการเมืองที่ต้องดูแล¹⁷⁰ นอกจากนี้กลไกการดำเนินคดีก็เผชิญกับความเป็นจริงที่ว่า หน่วยงานนั้นมียังงานจำกัดมากที่คดีที่จะช่วยเหลือเหยื่อ อันเนื่องมาจากสถานการณ์ในยุคสมัยนั้น¹⁷¹

ในช่วงเวลานั้น จริงๆแล้วสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอา
อะห์ เปรียบได้คือ สมาคมการให้ความ "ยังไม่พบอุปสรรค"ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งอยู่
ภายใต้ มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย การทำงานของสมาคม
การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายยังคงเน้นการดำเนินคดี และรูปแบบของการไม่
ดำเนินการทางคดี มีทางเลือกที่ค่อนข้างมากขึ้นหลากหลายวิธีที่ไม่ใช่การดำเนินคดี¹⁷² ใน
การสนับสนุนสิทธิมนุษยชน แต่เนื่องจากสื่อในอาจะห์จะไม่ค่อยมีพื้นที่สื่อทางการเมือง
และไม่มียุติพลที่เพียงพอจึงเป็นเรื่องที่ยากในอาจะห์¹⁷³ อย่างไรก็ตามการทำงานที่ไม่ใช่
การดำเนินคดีเช่นการตรวจสอบและการจัดเก็บข้อมูลก็ยังคงอยู่ในกิจกรรมของสมาคม
ช่วยเหลือทางกฎหมายบันดา อาจะห์ในขณะนั้น¹⁷⁴

กลุ่มทนายความเพื่อสิทธิมนุษยชนไม่ได้ทำงานให้กับสมาคมการให้ความ
ช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดา อาจะห์แต่เพียงที่เดียวเท่านั้นนอกเหนือจากการช่วยเหลือ
เกี่ยวกับกลไกการดำเนินคดีทางกฎหมาย มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย
อินโดนีเซีย ได้จัดการฝึกอบรมด้านการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนให้กับนัก
เคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือทางกฎหมายและสิทธิมนุษยชนในอาจะห์ ช่วยประมวลผลและ
วิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว จนสามารถจัดการณรงค์เพื่อสนับสนุนสิทธิมนุษยชน¹⁷⁵

ความสำเร็จและการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่ มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้าน
กฎหมายอินโดนีเซีย สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดา อาจะห์ และ
เครือข่าย มันไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปธรรม หลายความสำเร็จที่มีผลกระทบหลายอย่าง
เช่น การลดความชอบทำของบตบตทหารในอาจะห์ และการเสริมสร้างความเชื่อมั่น
ให้กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของความขัดแย้งและภาคประชาสังคมอื่นๆในการเปิดเผยความ
จริง¹⁷⁶

ความเป็นไปของ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดา อาจะห์
หลังจากเปลี่ยนผู้อำนวยการจากDarwis, SH เมื่อปี 1997Abdurrahman Yacobออกจาก

ตำแหน่งในปี 1998 และ Syarifah Murlina ได้ขึ้นแทนชั่วคราวก่อนที่จะมีการเลือกตั้งผู้อำนวยการคนใหม่ ในขณะที่นั้นมูลนิธิกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อินโดนีเซีย ได้ส่งผู้ดูแล Manarman แนวทางการทำงานมีความสอดคล้องกับพันธกิจและวิสัยทัศน์ของมูลนิธิกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย/กฎหมาย บันดา อาจะห์ ให้สอดคล้องกับเป้าหมายของความขัดแย้งที่กว้างขึ้นในการละเมิดสิทธิพลเมืองและการเมืองเป็นทักซ์ซ่าของในขณะนั้น นอกจากนี้ Munarman ก็ยังเป็นผู้ประสานงาน KontraS อาจะห์ แทน Iqbal Farabi¹⁷⁷

ช่วงเวลา 1998-2005

สถานการณ์กฎหมายและสิทธิมนุษยชน

ในยุคสมัยนี้ ความขัดแย้งเริ่มรุนแรงมีการต่อสู้โดยใช้อาวุธเพิ่มมากขึ้น ในช่วงนี้กลไกการใช้ความรุนแรงของทั้งสองฝ่ายเป็นระบบมากยิ่งขึ้น โดยปกติจะไม่มีข้อจำกัดเรื่องนี้ยิ่งทำให้สถานการณ์ทางสังคมและการเมืองที่อาจะห์เลวร้ายลงไปอีก นอกจากนี้ยังทำให้บรรยากาศทางการเมืองที่จาการ์ดำไร้เสถียรภาพ จนขบวนการการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพของเสรีภาพในอาจะห์ยังใช้สิทธิพลเพื่อให้ได้เสียงสนับสนุน

หลังจากสมัยการปฏิรูป รัฐบาลอินโดนีเซียได้แสดงให้เห็นถึงการปราบปรามขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพที่อาจะห์และบรรดาผู้สนับสนุนอย่างเถียงขาด ความจริงเรื่องนี้เป็นทางเปิดทางให้ทหารสำหรับการดำเนินการต่อต้านมนุษยชาติที่อาจะห์ ไม่เพียงแต่กลุ่มสมาชิกการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพ แต่ยังรวมถึงบรรดานักเคลื่อนไหวที่ต่อต้านการกระทำและการปราบปรามทางทหาร และประชาชนผู้บริสุทธิ์ก็ตกเป็นเป้าหมายด้วยเช่นกัน

ในด้านอื่นๆ การเปลี่ยนหัวหน้าชุดคอมมอนโด ผู้บัญชาการขบวนการเคลื่อนไหวก่อเพื่อเสรีภาพอาเจห์ จาก Abdullah Syafei ที่ถูกฆ่าตามที่ Cubo, Pidie เปลี่ยนเป็น Muzakkir Manaf ในปี 2002 การเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ นำมาซึ่งความความเห็นอกเห็นใจจากชุมชน บรรดาสมาชิกกลุ่มการเคลื่อนไหวก่อเพื่อเสรีภาพอาเจห์ ได้ขอเก็บภาษี Nanggroe จากประชาชนแม้จะด้วยการบังคับก็ตาม เรื่องนี้ทำให้ชาวบ้านเปรียบเสมือน "ตกบันไดและโดนขังบนได้หับอีกครั้ง" ตามคำกล่าว จากคำพูดของ Abdullah Saleh ตั้งแต่ปี 1998 ถึงปี 2004 สถานการณ์ทางกฎหมายที่อาเจห์ที่ยังย่ำแย่ลง และเมื่อเทียบกับยุคของการปกครองโดยทหาร กฎหมายเปรียบเทียบเสมือนอาวุธที่ใช้ลงโทษนักโทษกบฏ แม้ว่าหลังจากลงจากที่ซูฮาร์โตลงจากอำนาจได้มีการฆ่าโดยปราศจากความชอบธรรมและการทรมานโดยไม่คำนึงถึงหลักความถูกต้องตาม (ตามัญชาตกรรมวิ) กฎหมายเพิ่มมากขึ้นในNanggroe Serambi Mekkah

ไม่ใช่
เพียงแค่มือ
ขบวนการการ
เคลื่อนไหวก่อ
เพื่อเสรีภาพอาเจห์
เท่านั้น แต่ภาค
ประชาสังคมและ
บรรดานัก
เคลื่อนไหวก่อเพื่อสิทธิ
มนุษยชนก็กลายเป็น

ฉันไม่ใช่สมาชิกของสมาคมช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดา
อาเจห์ แม้ว่าฉันจะไปที่สำนักงานสมาคมช่วยเหลือทาง
กฎหมาย บันดาอาเจห์ ที่ข้างมัสยิด Raya Baiturrahman.
หลายครั้งที่สำนักงานนั้น เมื่อก่อนคึกคัก มีบรรดานัก
เคลื่อนไหวก่อและทนายความที่ดูแลเรื่องสิทธิมนุษยชน เพราะ
ในขณะนั้นสำนักงานสมาคมช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดา
อาเจห์เคยเป็นสถานที่ทำประชาคมดี

ให้สัมภาษณ์โดย) Pak Abdullah saleh(

เหยื่อของความป่าเถื่อนของทหาร¹⁷⁸ นอกจากสถานการณ์ความขัดแย้งก็ได้บังคับให้ผู้
บังคับกฎหมาย เช่น ผู้พิพากษาและอัยการให้อพยพออกจาก อาเจห์ จนกระทั่ง
จำนวนเจ้าหน้าที่ตุลาการลดลง และทำให้กระบวนการยุติธรรมดูไม่มีความชัดเจนและไม่

มีอำนาจ Afridal Darmi กล่าวว่า ในช่วงนั้น ศาลได้ขาดแคลนผู้พิพากษาจนกล่าวได้ว่าไม่มีกฎหมายเลย หากมีการจะมีการพิจารณาคดีก็จะนำโดยผู้พิพากษาในระดับเดียวกัน เรื่องนี้มีสาเหตุมาจากการขาดการรับประกันความปลอดภัยให้กับบรรดาผู้พิพากษาและครอบครัวของพวกเขา¹⁷⁹ Afridal Darmi ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า บางครั้งเมื่อจะมีการพิจารณาคดีในวันพรุ่งนี้ ที่ศาลนอกเมืองบันดา อาจะห์ ก็จะมีเครือข่ายทหารมาอยู่ที่บริเวณถนนที่จะมุ่งหน้าไปยังศาล เห็นได้ชัดว่านี่คืออุปสรรคอย่างหนึ่งของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายบันดา อาจะห์ ที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ลูกค้าของพวกเขา¹⁸⁰

ในขณะที่นั้นในความคิดของAri Maulana การทำงานในส่วนที่ไม่ใช่การพิจารณาคดีของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายบันดา อาจะห์ ต้องหยุดทำงานเนื่องจากมีการคุกคามบรรดานักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชนที่เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ กลุ่มสมาชิกสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่อาจะห์ นอกจากนี้ในมุมมองของประชาชนที่ยอมแพ้กับสถานการณ์ความขัดแย้งนี้ ต่างต้องการแยกตัวออกจากการเป็นการเป็นรัฐหนึ่งของประเทศอินโดนีเซียบรรดานักเคลื่อนไหวก็ถูกทหารไล่จับจนกระทั่งพวกเขาต้องหนีและหาที่หลบซ่อนที่ปลอดภัยจากความโหดเหี้ยมของทหาร¹⁸¹ เรื่องนี้คล้ายกับคำพูดของ Afridal Darmi แม้ว่าในกลุ่มพวกเขาจะมีการสนับสนุนเพิ่มมากขึ้น แต่ในระดับรากหญ้าก็ยังมีอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ในการทำงาน แม้กระนั้นการทำงานก็ไม่หยุด ยังคงมีการอภิปรายเล็กๆ การตรวจสอบและการเก็บข้อมูลต่างๆ การรณรงค์ในระดับนานาชาติ จนถึงในระดับสหประชาชาติและสหภาพยุโรป

โอกาสที่จะทำ, กลยุทธ์การสนับสนุน, กลยุทธ์การดำเนินงานและการเปลี่ยนแปลง

ในสมัยนี้แม้ว่าอุดมการณ์ของภาคประชาสังคมจะมีการพัฒนาแต่ก็ยังขาดความเชื่อถือจากรัฐบาลอินโดนีเซีย สำหรับการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในอาจะห้อย่างมีเกียรติ แม้ว่าความเป็นกลางของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห้อยังคงเป็นฝ่ายตรงข้ามที่ข้อสงสัย^{๓๒}ก็ตาม ขณะนั้นสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย ยังคงดูแลที่อาจะห้อยังคงอยู่

ก่อนปี 1999 หลังจากที่ Munarman จะขึ้นมาเป็นผู้อำนวยการสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห้อยังคงทำงานของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห้อยังคงกว้างมากขึ้น ทั้งในการดำเนินคดีและไม่ใช้การดำเนินคดี ผมได้รับคัดเลือกจากองค์กรนักศึกษาเพื่อประชาชน เพื่อช่วยเหลือเกี่ยวกับ เรื่องที่ไม่ใช่การดำเนินคดี ขณะนั้นเราได้จัดทำรูปแบบการสนับสนุนที่ไม่ใช่ในรูปแบบของการดำเนินคดีแบบใหม่ให้กับสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห้อยังคงใช้จนถึงปัจจุบัน

ให้สัมภาษณ์โดย) Maulana, 26/6/2014(

แม้ว่าทหารยังคงปกครองอยู่ แม้ว่าบทบาทและการทำงานของ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายบันดาอาจะห้อยังคงดำเนินไปอย่างสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจของ มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย ที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ในพื้นที่ในขณะนั้น ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การให้ความช่วยเหลือแก่ประชาชนในการปฏิบัติตามสิทธิพลเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในทางปฏิบัติสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาจะห้อยังได้ช่วยเหลือประมาณ 80 คดีที่เกี่ยวข้องกับการสิทธิพลเมือง และอีก 20% เป็นคดีที่เกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ในขณะนั้นสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อา

อะห์ ยังอยู่ภายใต้การดูแลของ Munarman ที่เคลื่อนไหวทั้งในแนวทางการดำเนินคดีและ ไม่ใช้การดำเนินคดี Ari Maulana ได้กล่าวว่า สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาอะห์ ประสบความสำเร็จอย่างน่าพอใจ โดยมีเครือข่ายซึ่งก็คือประชาชนอาอะห์และ เครือข่ายภาคประชาสังคมอื่นๆ นอกจากนี้ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาอะห์ยังได้ผลักดันความช่วยเหลือให้กับองค์กร SPKP-HAM , NGO-HAM และ Kontras ที่อาอะห์¹⁸³ ในความคิดเห็นของ Afridal Darmi , Munarman อยู่ที่สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาอะห์ จนกระทั่งเดือนมีนาคม ปี 2000 หลังจากนั้น Ruffriadi ได้รับการเลือกให้เป็นผู้อำนวยการ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาอะห์ จนถึงปี 2002 ต่อจากนั้น Syarifah Murlinaดำรงตำแหน่งจนถึงปี 2004 ในปี 2004 Afridal Darmi ได้รับการเลือกให้เป็นผู้อำนวยการ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย แต่ เขาต้องไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา และ Syarifah Murlinaได้ขึ้นเป็นรักษาการผู้อำนวยการ

อนไหวเพื่อทำในการเคลื่อนไหวประชาชาติในอาอะห์ในปี 1998-1999 สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย อาอะห์ เคยเป็นสถานที่ทำประชาชาติ ตอนนั้นสำนักงานของ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายบันดา อาอะห์ ยังตั้งอยู่ที่ตลาดอาอะห์ ช้างๆ มัสยิด Raya Baiturrahman ซึ่งเคยเป็นศูนย์การประชุมเยาวชนและนักศึกษาแห่งชาติ อาอะห์ ซึ่งมีความคิดที่จะทำประชาชาติในปี 1999 ความคิดเห็นของ Abdullah Saleh ซึ่งเป็น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของอาอะห์และเคยดูแลเกี่ยวกับคดีสังหารหมู่ที่ Tengku Bantaqiah ทางตอนใต้ของอาอะห์ ในความคิดของ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาอะห์ถูกใช้เปรียบเสมือนเป็นสถานที่รวมของเหล่าทนายความและผู้สนับสนุนสิทธิมนุษยชนและต่อต้านการใช้ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในอาอะห์ใน ขณะนั้น¹⁸⁴

ดังเช่นได้กล่าวไปแล้วว่า การเพิกถอนเขตปกครองโดยทหารออกจากที่อาอะห์ เป็นการสิ้นช่วงเวลาแห่งความรุนแรงที่อาอะห์ ในยุคนี้ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพของอาอะห์ยังมีความแข็งแกร่งเพิ่มมากขึ้น การกลับมาของกองกำลังติดอาวุธของพวกเขา

ในการฝึกอบรมบุคลากรในลิเบียและเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคประชาสังคมที่
เรียกร้องให้มีการจัดลงประชามติในอาจะห์ ทำให้รัฐบาลสูญเสียอำนาจในเกือบทุกพื้นที่
ของจังหวัดอาจะห์¹⁸⁵

ฝ่ายดูแลด้านการรักษาความปลอดภัยซึ่งดำเนินการโดยทหารได้รับมือกับ
ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพอาจะห์และบรรดากลุ่มผู้สนับสนุน หลังจากการยกเลิก
เขตปกครองโดยทหารในอาจะห์ประมาณ 7 เดือน ในเดือนสิงหาคม 1998 ประชาชนพล
เรือน 447 คน และ 87 คนสมาชิกหน่วยรักษาความปลอดภัย ได้เสียชีวิต และอีกกว่า 144
คนที่หายตัวไป¹⁸⁶ รวมถึงบรรดานักเคลื่อนไหวที่ตกเป็นเหยื่อ สมาชิกสมาคมการให้ความ
ช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ก็ได้รับการคุกคามจากทหารเช่นกัน มีจำนวนไม่น้อย
เลยที่ถูกฆ่าและหายตัวไปในช่วงหลังจากที่ยกเลิกเขตปกครองโดยทหาร รวมถึง Jafar
Siddiq Hamzah ประธานInternational Forum for Aceh (IFA) ซึ่งพบศพที่ เมดาน และ
Musliadi ผู้ประสานงานองค์กรการเคลื่อนไหวของนักศึกษาและเยาวชนอาจะห์ตะวันตก
(KAGEMPAR) โดยศพของเขาถูกพบที่ Senapetอาจะห์ตอนกลางMukhlis และ Zulfikar
เจ้าหน้าที่ของ *Link for Community Development (LCD)* ซึ่งยังไม่พบศพจนกระทั่งปัจจุบัน
บรรดานักเคลื่อนไหว

สำนักงานสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายบัณฑิตอาจาจะที่เคยถูกบุกโดยตำรวจขณะนั้นสำนักงานตั้งอยู่ที่ Seutui และ Rutfriadi เป็นผู้อำนวยการ ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยของ Megawati Soekarno Putri มีอำนาจในปี 2001 ในขณะที่นั้นกลางสำนักงานมีการรณรงค์ การต่อต้านทหาร

(ให้สัมภาษณ์โดย Ari Maulana)

ในขณะที่นั้น ผม (Afridal Darmi) เข้าสำนักงานสาย ผมเห็นเพื่อนร่วมงานถูกจับกุมตัว และทหาร ได้ขโมยข้อมูลทั้งหมดของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจาจะห์ ออกไป ตอนนั้นมีเจ้าหน้าที่ของหน่วยรักษาความปลอดภัยถามผมว่า ผมตอบไป "คุณเป็นใคร" "ผมเป็นทนายความของพวกเขาที่คุณจับไป" ว่า

(ให้สัมภาษณ์โดย Afridal Darmi)

จำนวนมากที่กลายเป็นเหยื่อที่ถูกกล่าวหาและครหา ซึ่งหลายครั้งนำมาสู่อาชญากรรมส่วนบุคคลและองค์กรที่ทำงานในการป้องกันพื้นที่ของสิทธิมนุษยชนและความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม¹⁸⁷ สิ่งที่น่าสนใจ คือ หนึ่งในองค์กรภาคประชาสังคมที่ให้การสนับสนุนเรื่องปัญญาสิทธิมนุษยชนในอาจาจะห์ ที่ชื่อว่า สมาคม

การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจาจะห์ ที่มีสำนักงานเป็นของตนเองให้อยู่ในสายตาของรัฐบาล เปรียบเสมือนบุคลากรทางกฎหมายที่ซื่อสัตย์ และยังมีชื่อที่เปิดเผยอีก เช่น Adnan Buyung Nasution, Todung Mulya Lubis, Abdul Hakim Garuda Nusantara dan Hendaradi ในระดับชาติ (YLBHI) สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจาจะห์ สามารถกล่าวได้ว่า เป็นอิสระในการตัดสินใจการให้ความสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ เมื่อเทียบกับกลุ่มองค์กรอื่นๆ ในโครงการ JRP-HAM (เครือข่ายอาสาสมัครพิทักษ์สิทธิมนุษยชนสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจาจะห์ (ได้ให้ความรู้แก่นักวิจัยและภาคประชาสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพื้นที่นอกบันดาอาจาจะห์เพื่อให้

ครอบคลุมคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของคนอาจะห์หนึ่งในกิจกรรมคือการฝึกอบรมระบบ การเตือนภัยล่วงหน้าที่จะแสวงหาค้นหาและช่วยเหลือการตกเป็นเหยื่อของการถูก บังคับให้สูญหายโดยทหาร แม้ว่าบรรดานักวิจัย จะไม่ใช่ทหาร แต่พวกเขาเป็นที่รู้จักใน ชุมชนในชื่อว่า "ureung LBH หรือ คนของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย " และพวกเขายังทำบัตรประจำตัวเพื่อทำกิจกรรมของพวกเขา เรื่องนี้ทำครอบคลุมพื้นที่เป็น บริเวณที่มีความขัดแย้งทั้งหมด และปรับปรุงทรัพยากรที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพ¹⁸⁸

สถานการณ์นี้เปลี่ยนแปลงหลังจากที่สิ้นاميพัดเข้าสู่อาจะห์ในวันที่ 26 ธันวาคม 2004 ซึ่งสร้างความเสียหายบริเวณชายฝั่งเป็นบริเวณกว้างและคร่าชีวิตชาว อาจะห์ไปกว่า 200,000 คน ภัยพิบัตินี้ได้ก่อกวนและผลึกของคนที่หลังจากที่เผชิญ กับความขัดแย้งมาเป็นเวลานาน สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอา จะห์ ในขณะที่สำนักงานได้ตั้งอยู่ที่ Merduati จากเหตุการณ์ครั้งนั้นได้มีการสูญเสียที่ ยังคงอยู่ในความทรงจำ คือ Syarifah Murlina, SH. เขาเป็นทนายความของสมาคมการให้ ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ผ่านเส้นทางการต่อสู้ที่ยาวนานและการช่วยเหลือเรื่องคดี ความเกี่ยวกับความรุนแรงในอาจะห์ หลังจากการสูญเสีย Syarifah Murlina, SH. ตำแหน่ง ทางสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายก็ว่างอยู่เป็นเวลาหลายเดือน เรื่องนี้ไม่ได้ ต่างจากการทำลายสำนักงานสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ ข้อมูลทั้งหมดได้หายไปเพราะคลื่นยักษ์สึนามิ ที่ทำลายบริเวณ Merduati และบริเวณ ใกล้เคียงทั้งหมด ในสมัยนั้นผู้ดำรงตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการคือ Ruffiadi, SH¹⁸⁹

ในบริบทของสันติภาพในอาจะห์ ภัยพิบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในศตวรรษที่ 20 นี้ ได้ ทำให้การแก้ไขปัญหาคความรุนแรงในอาจะห์ ผ่านไปได้อย่าง 'ราบรื่น' และมีเกียรติความ สนใจจากทั่วโลกมุ่งไปที่อาจะห์ การไหลบ่าเข้ามาของอาสาสมัครและบุคลากรทหารจาก ต่างประเทศ คนท้องถิ่น ระดับชาติและนานาชาติ ได้เข้ามาในอาจะห์ การเข้ามานี้ทำให้ การใช้พบ ถูกเงินที่ประกาศใช้ตั้งแต่ เดือนพฤษภาคม ปี.2004 ต้องยกเลิกไป และ แก้ปัญหาคความขัดแย้งในอาจะห์ได้อย่างรวดเร็วและสง่างามเพื่อที่จะไม่เป็นการจำกัด การ

เคลื่อนไหวของอาสาสมัคร และผู้ปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมในการช่วยผู้ประสบภัยสึนามิ¹⁹⁰ ในที่สุดทั้ง 2 ฝ่ายที่ต่อสู้กันมา คือ ขบวนการการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพในอาजेห์ และรัฐบาลอินโดนีเซีย ก็ได้ลงนามในข้อตกลงสันติภาพ ในรูปแบบของบันทึกความเข้าใจ (MOU) ซึ่งลงนามที่เมือง Helsinki ประเทศฟินแลนด์ ในวันที่ 15 สิงหาคม 2005 โดยมีคนกลางผู้ไกล่เกลี่ย คือ Martti Ahtisaari ที่น่าเสียดาย คือ ใน MOU Helsinki นั้น ไม่ได้เขียนเกี่ยวกับบทบาทโดยตรงของภาคประชาสังคม แต่ทว่าบทบาทของภาคประชาสังคม โดยเฉพาะองค์กรสถาบัน Swadaya Masyarakat ซึ่งมีส่วนร่วมอย่างมากในการกดดันรัฐบาลในเจรจาสันติภาพ และรณรงค์กรณีของอาजेห์ในต่างประเทศ

ช่วงเวลา 2005-2009

สถานการณ์ในอาजेห์และบทบาทของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก นี่เป็นจุดสิ้นสุดความขัดแย้งระหว่าง ขบวนการการเคลื่อนไหวเพื่อเสรีภาพในอาजेห์และรัฐบาลอินโดนีเซีย ด้วยการลงนามใน บันทึกความเข้าใจ (MOU) เมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2005 ที่เมือง Helsinki ซึ่งความราบลื่นนี้เกิดขึ้นได้ เพราะ กัยพิบัติสึนามิที่ซัดถล่มอาजेห์ บทบาทใหม่ในการดูแลความสงบให้เกิดขึ้นมาอีกครั้งในอาजेห์กลายเป็นงานของทุกภาคส่วน รวมถึง สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาजेห์ ด้วยเช่นกัน ในช่วงนี้สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาजेห์ได้มีหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องในโครงการ *transitional justice* ความยุติธรรมในยุคเปลี่ยนผ่าน และการฟื้นฟูหลังผ่านเหตุการณ์สึนามิ ตลอดช่วงเวลานี้ได้ดูแลคดีที่เกี่ยวข้องกับสิทธิพลเมือง และการเมือง ราว 40% และส่วนมากยังคงยุ่งอยู่กับคดีสิทธิมนุษยชนสมัยที่ผ่านมา ในขณะที่สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม 60% และส่วนใหญ่เป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาจากภัยสึนามิ สิทธิที่ดิน และอื่นๆ¹⁹¹

สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ ได้รับการจัดตั้งขึ้น
พัฒนาโดยใช้แนวทางคล้ายกับ การช่วยเหลือด้านโครงสร้างทางกฎหมาย ในช่วงนี้
สถานการณ์เป็นประชาธิปไตยในยุคของการเปลี่ยนผ่าน การเลือกตั้งและการละเมิด
เช่นเดียวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมซึ่งกลายเป็นประเด็นสำคัญในยุคของผู้นำ Irwandi (2007-
2012) และ ‘Doto’ Zaini Abdullah (2013-17) การช่วยเหลือเรื่องคดีสิทธิพลเมือง และ
การเมือง คิดเป็น 80% และ คดีสิทธิเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ประมาณ 20%

ในช่วงสมัยนี้ การทำงานและกลยุทธ์ของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทาง
กฎหมาย บันดาอาจะห์ มีความคล้ายคลึงกับ การช่วยเหลือด้านโครงสร้างทางกฎหมาย ซึ่ง
มีการเปลี่ยนแปลงเป็นพลวัตขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะนั้น ความคิดเห็นของ Tandiono
BP (2013) มี 4 จุด ในการช่วยเหลือทางด้านกฎหมายที่สอดคล้องกับความคิดริเริ่มที่จะทำ
ได้แก่ *pro bono publico*, สิทธิพลเมือง)NGO ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย (, ประเทศ
(โดยผ่านรัฐบาลส่วนกลางและท้องถิ่น)ตลอดจนตัวแทนการพัฒนาระหว่างประเทศ¹⁹²
ในมุมมองด้านบน บทบาทของสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์
ในช่วงเวลาของความขัดแย้งนั้นเป็นองค์กรภาคประชาสังคม ให้ความช่วยเหลือด้าน)
กฎหมายNGO เมื่อเปรียบเทียบกับ (*pro bono publico* ที่มีลักษณะเป็นเพื่อสาธารณะ และ
ช่วงหลังความขัดแย้งสมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บันดาอาจะห์ มีการ
พัฒนามากขึ้น ไม่ใช่แค่เป็นอิสระ แต่ยังมีการทำงานร่วมกันกับรัฐบาลและ ประชาคม
ระหว่างประเทศ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายบันดาอาจะห์ ได้มีส่วนร่วม
ในโครงการ ความยุติธรรมในช่วงหลังการเปลี่ยนแปลง การฟื้นฟูจากคลื่นยักษ์สึนามิ การ
เปลี่ยนแปลงประชาธิปไตย และปัญหาสิ่งแวดล้อม

ที่ต้องได้รับการยืนยัน คือ บทบาทของ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทาง
กฎหมายบันดาอาจะห์ เป็น *Non Governmental Organization* (NGO) ที่เปรียบเสมือน
กระดูกสันหลังของภาคประชาสังคม ซึ่งมีส่วนเป็นอย่างมากในการให้ความช่วยเหลือ
ทางด้านกฎหมายแก่คนที่ยากจนและเป็นคนชายขอบในอาจะห์ แม้ว่า สมาคมการให้

ความช่วยเหลือทางกฎหมายบ้านดาอาจะห์จะไม่สามารถขึ้นอยู่กับปัจจัยโดยปราศจากบทบาทของเครือข่ายและภาคประชาสังคมอื่นๆได้ เครือข่าย NGO อื่นๆ เช่น มูลนิธิการให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย / สำนักงานใหญ่, Walhi, Kontras, Koalisi NGO-HAM, KARMA, ACSTF, SIRA, และอื่นๆ รวมถึงบทบาทของสื่อและสถาบันการศึกษามีส่วนสำคัญต่อการดำรงอยู่ของ สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บ้านดาอาจะห์ในช่วงของความขัดแย้งที่รุนแรงอาจะห์

) แต่ที่น่าสนใจเป็นองค์กรพัฒนาเอกชน NGO (สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บ้านดาอาจะห์ไม่เคยสนับสนุนกลุ่มทหารใด ๆ ในความขัดแย้งรุนแรงในอาจะห์ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บ้านดาอาจะห์เคลื่อนไหวในแนวทางที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์และพันธกิจ ในการให้ความช่วยเหลือปกป้องแนวทางการบังคับใช้กฎหมายในสังคม ส่งเสริมทางอ้อมให้เกิดสันติภาพในอาจะห์ ในช่วงหลังวิกฤตความขัดแย้ง ช่วงหลังการเกิดสึนามิ (สมาคมการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย บ้านดาอาจะห์จะเน้นในเรื่องการเคลื่อนไหวเพื่อพัฒนาอาจะห์ให้ดีขึ้น ในมุมมองของกฎหมายและสิทธิมนุษยชน

B. เหตุการณ์ของติมอร์เลสเต

บทนำ

ที่มา: จากแหล่งข้อมูล

ทางการเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2002 และได้เปลี่ยนชื่อเป็น ติมอร์ เลสเต

ในปี 2005 จำนวนประชากรของติมอร์ เลสเต มีจำนวนประมาณ 1,040,880 คน ประชาชนติมอร์เลสเตมีลักษณะคล้ายลูกครึ่งระหว่าง มลายู กับ แอฟริกา และอาจจะมีเชื้อสายของโปรตุเกสอยู่บ้าง คนติมอร์ เลสเตโดยส่วนใหญ่นับถือศาสนา คริสต์คาทอลิก (93%) , โปรเตสแตนต์(3%), อิสลาม (1%), พุทธและฮินดู (1%), อื่นๆ (0.5%) ความเชื่อท้องถิ่น (2%) เพราะว่าประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก ในปัจจุบันที่ 3 สังคมชนชาติ ได้แก่ Dili,Baucau และ Maliana ที่เพิ่งจะก่อตั้งเมื่อวันที่ 30

ติมอร์ -
ติมอร์ คือ จังหวัดใน
ลำดับที่ 27 ของ
ประเทศอินโดนีเซีย
ในช่วงปี 1976-1999
เมื่อเป็นสมาชิก
สหประชาชาติ พวกเขา
เขาได้ตัดสินใจที่จะ
ใช้ชื่อภาษาโปรตุเกส
ว่า "Timor Leste" ซึ่ง
เป็นชื่ออย่างเป็นทางการ
ติมอร์เป็น
เอกราชอย่างเป็นทางการ

มกราคม 2010 โดย PausBenediktus XVI สภาพหุมีประเทศของติมอร์ เลสแต่ปกครองด้วย
กฎเขาเป็นส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับติมอร์ตะวันตก

ภายใต้รัฐธรรมนูญ ติมอร์ เลสแต่ มีภาษาราชการ 2 ภาษา คือ ภาษาเตตุน และ
ภาษาโปรตุเกส นอกจากนี้ในรัฐธรรมนูญยังเขียนให้ภาษาอังกฤษและภาษาอินโดนีเซีย
เป็นภาษาที่ใช้ในการทำงาน ในทางปฏิบัติในชีวิตจริง ประชาชนจำนวนมากใช้ภาษาเตตุน
และโปรตุเกส เป็นภาษาพูด ในขณะที่ภาษาอินโดนีเซียถูกใช้เป็นภาษาเขียน ตัวอย่างเช่น
เด็กนักเรียนมัธยมปลายยังคงใช้ภาษาอินโดนีเซียสำหรับสอบปลายภาค นักศึกษาและ
อาจารย์จำนวนมากที่ใช้ภาษาอินโดนีเซียในการเรียนการสอนและในการเขียนเรียงความ
วิชาการ นอกจากนี้ยังมีภาษาท้องถิ่นอีกหลายภาษา เช่น Bekais, Bunak, Dawan, Fataluku,
Galoli, Habun, Idalaka, Kawaimina, Kemak, Lovaia, Makalero, Makasai, Mambai,
Tokodede, dan Wetarese.

ภายใต้รัฐบาลชูฮาร์โต มีการห้ามใช้ภาษาโปรตุเกส ในปัจจุบันที่ติมอร์ เลสแต่
ได้มีการการเรียนการสอนและส่งเสริมให้เรียนภาษาโปรตุเกสกันอย่างแพร่หลาย โดยการ
ช่วยเหลือของบราซิลและโปรตุเกส แม้ว่าหนุ่มสาวที่มีการศึกษาหลายๆคนจะไม่ค่อยเต็ม
ใจที่จะใช้มันก็ตาม ตามรายงานการพัฒนาของสหประชาชาติปี 2006น้อยกว่า %5ของ
ประชากรติมอร์พูดภาษาโปรตุเกสได้อย่างคล่องแคล่ว แต่อย่างไรก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม
ความถูกต้องของรายงานชิ้นนี้ถามโดยสมาชิกของสถาบันภาษาศาสตร์ติมอร์ซึ่งยืนยันว่า
ภาษาโปรตุเกสเป็นภาษาพูดประมาณ 25% ของประชากรของติมอร์ พร้อมกับภาษาท้องถิ่น
อื่น ๆ ภาษาเตตุนเป็นภาษาที่ใช้กันมากที่สุดในการติดต่อสื่อสาร ในขณะที่อินโดนีเซียยังคง
ใช้กันอย่างแพร่หลายในสื่อและโรงเรียนจากโรงเรียนมัธยมจนถึงมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่
ของคำในภาษาเตตุน มาจากภาษาโปรตุเกส แต่ก็มีการผสมภาษาอินโดนีเซียเข้าไปบ้าง
เช่นในตัวเลข

ช่วงเวลา : ยุคก่อนการปฏิรูปและยุคปฏิรูป

แผนผังสถานการณ์ทางการเมืองในติมอร์เลสเต้ มีเส้นแบ่งก่อนและหลังการปฏิรูป โดยมองไปเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในยุคนั้นๆ ที่เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในยุคนั้นๆ

ยุคก่อนการปฏิรูป

ในปี 1975-1999 เป็นช่วงเวลาการปรากฏตัวของอินโดนีเซียในประเทศติมอร์เลสเต้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยกลุ่มที่สนับสนุนให้รวมตัวกับอินโดนีเซีย และเป็นฝ่ายตรงข้ามกับกลุ่มที่ต้องการแยกตัวเป็นเอกราช การดำรงอยู่ของกลุ่มการเมืองที่ขัดแย้งกันในประเทศติมอร์ตะวันออกจะต้องย้อนไปตั้งแต่จุดเริ่มต้นของความทะเยอทะยานการเมืองที่แตกต่างกัน ตั้งแต่สมัยตอนต้นของนโยบายในยุคอาณานิคมโปรตุเกสในปี 1974 ในการกำหนดชะตาชีวิตของตนเองในวันที่ 27 กรกฎาคม 1975 กฎหมายของโปรตุเกสหมายเลข 7/1975 ยังคงห้ามให้มีการเลือกตั้งในติมอร์ โดยอนุญาตให้จัดตั้งเป็นสภาประชาชนในปี 1976 สภาประชาชนนี้ต่อมาจะเป็นในรูปแบบของรัฐบาลใหม่ เนื่องจากโปรตุเกสจะต้องมอบอำนาจให้แก่ประเทศติมอร์ เลสเต้ในเดือนตุลาคม ปี 1978

ในทางตรงกันข้าม ตั้งแต่กลางปี 1974 อินโดนีเซียได้เริ่มสร้างความสัมพันธ์ทำสัญญากับกลุ่มที่สนับสนุนให้รวมตัวกับอินโดนีเซีย หลังจากที่ยึดแย้งระหว่าง UDT¹⁹³ และ FRETILIN¹⁹⁴ ได้เริ่มขึ้นสัญญานั้น ได้ถูกนำมาใช้และเกิดเป็นการรวมตัวกันที่ติมอร์ระหว่างสมาชิก APODETI กับ UDT

ในระหว่างเดือนสิงหาคม จนถึงเดือน กันยายน 1975 เรียกได้ว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งในแนวนอนของติมอร์ เลสเต้ ตั้งแต่ตุลาคมปี 1975 ลักษณะของความขัดแย้งแนวตั้ง ก็เริ่มแข็งแกร่งมากขึ้น และมีทหารอินโดนีเซียเข้าร่วมร่วมประกอบกับกลุ่ม

ที่ต้องการให้ติมอร์ร่วมกับเป็นส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย ก็เริ่มสร้างตัวและปรากฏขึ้นในติมอร์ เลสเต้ สิ่งหนึ่งที่บ่งบอกถึงการมีส่วนร่วมของกองทัพอินโดนีเซีย คือ กรณี Balibo ด้วยความร่วมมือของชาวบ้านกลุ่มติดอาวุธที่สนับสนุนอินโดนีเซีย จากติมอร์ตะวันออกที่ถูโจมตีสู่เมือง Balido จากทิศตะวันตกผ่านเมือง Batugade การโจมตีที่เมือง Balibo นี้ รู้จักกันในชื่อ Tragedi Balibo เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 1975 และได้มีนักข่าวชาวออสเตรเลีย 5 คนตกเป็นเหยื่อ

Balibo หนึ่งในเมืองขนาดเล็ก อยู่ในเขต Atambua ซึ่งตั้งอยู่บนภูเขา โศกนาฏกรรมนี้เกิดขึ้นมาก่อน การบุกติมอร์ครั้งใหญ่ของอินโดนีเซีย ในวันที่ 7 ธันวาคม 1975 นี่คือนักข่าวชาวออสเตรเลีย 5 คนซึ่งทำงานอยู่ที่ติมอร์ เลสเต้ ในขณะนั้น เป็นรูปแบบของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน บรรดาผู้สื่อข่าวในประเทศติมอร์ เลสเต้ ได้เรียกร้องสันติภาพและสิทธิมนุษยชน และชาวออสเตรเลียระลึกถึงโศกนาฏกรรมครั้งนี้อยู่เสมอจนถึงปัจจุบัน เรื่องนี้ยังสามารถอธิบายได้ว่า การที่อินโดนีเซียบุกโจมตีสายเดี่ยว เป็นการแสดงออกว่า ครอบครองติมอร์ตะวันออกให้ "ต้องการ" เป็นส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย การพัฒนาของความขัดแย้งในประเทศติมอร์ตะวันออก มีทั้งในแนวอนและแนวตั้ง Fretilin ได้แถลงการณ์ประกาศความเป็นอิสระภาพแต่เพียงฝ่ายเดียว ในวันที่ 28 พฤศจิกายน 1975 สองวันหลังจากนั้น สี่พรรคการเมือง UDT, APODETI, KOTA และ TRABALISTA ได้ประกาศแถลงการณ์ความต้องการของพวกเขาเพื่อรวมติมอร์เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในอินโดนีเซีย ซึ่งรู้จักในชื่อ แถลงการณ์ Balibo โปรดุเกสไม่รู้จักเกี่ยวกับแถลงการณ์ทั้งสองฉบับนี้ เพราะว่าเขาเองยังคงเป็น "เจ้าหน้าที่" และยังคงคิดว่าปัญหาของติมอร์และโปรตุเกส จะต้องผ่านพ้นไปด้วย "บริหารจัดการวิธีการลงประชามติ ที่พรรคการเมืองของติมอร์ทั้งหมดมีส่วนร่วม แม้ว่าพวกเขาจะคิดว่า

แถลงการณ์ Balibo เปรียบเสมือนเจตจำนงทางกฎหมายของประชาชนที่ถูกต้องตามกฎหมาย

รูปที่ 2 แผนผังติมอร์ตะวันออก ก่อน ระหว่าง และหลังการปฏิรูป

การเปลี่ยนถ่ายอำนาจในสมัยยุคระเบียบใหม่ เป็นสาเหตุให้เกิดการเรียกร้องที่การลง ประชามติที่แข็งแกร่ง รวบรวมมากขึ้น กลุ่มที่ต่อต้าน กองทัพอินโดนีเซียมีทั้งในและนอกติมอร์ซึ่ง รวมกันเป็นกลุ่ม หรือองค์กรพัฒนาเอกชนที่ เลื่อนไหวเพื่อเปิดเผยการละเมิดสิทธิ มนุษยชนที่เกิดขึ้นตลอด 24 ปีของการ รวมตัวกับอินโดนีเซีย สมาคมการให้ความ ช่วยเหลือทางด้านกฎหมายและองค์กร พัฒนาเอกชน ซึ่งสนับสนุนและผลักดัน กระบวนการเปิดเผยความจริงนี้ การ สนับสนุนของโลกตะวันตก ยังเป็นการเพิ่ม อำนาจให้กับการเรียกร้องเอกราชของติมอร์

การลงประชามติโดยชาวติมอร์ได้ถูกจัดขึ้นในวันที่ 30 สิงหาคม 1999 ประชาชนส่วนใหญ่เลือกที่จะ ได้รับ เอกราช จึงเกิดความขัดแย้งใน แนวนอนขนาดใหญ่ จาก 2 กลุ่ม คือ ที่ต้องการ ให้รวมกับอินโดนีเซีย และกลุ่มที่ต้องการให้ รวมตัว ซึ่งทำให้สถานการณ์แย่งและห่างไกล จากคำว่าเอกราช สำหรับกรณีการละเมิดสิทธิ มนุษยชนที่เกิดขึ้นในปี 1990 ซึ่งอยู่ใน กระบวนการซึ่งไม่น่าพอใจสำหรับเหยื่อ สำหรับ บทบาทขององค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กร สิทธิมนุษยชน ได้เริ่มตั้งแต่ยุคปฏิรูปซึ่งได้เริ่ม การต่อสู้กับความอยุติธรรม และให้ความ ช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ชาวติมอร์ ที่ตกเป็น เหยื่อของการกระทำ หนึ่งในนั้นคือ มูลนิธิกรให้ ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายอินโดนีเซีย

ประธานาธิบดีฮาบีบีได้ให้ 2 ตัวเลือก ได้แก่ เอกราชพิเศษ ซึ่งหมายความว่า รวมกับอินโดนีเซีย และ ความเป็นเอกราช ความเป็นเอกราชได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางทั้งจากในประเทศและ ต่างประเทศ เมื่อถูกเสนอทางเลือกการให้เอกราช สำหรับกลุ่มที่ต่อต้านกองทัพทหารอินโดนีเซีย นี้ คือของขวัญที่พวกเขาเฝ้ารอ

สหประชาชาติผ่านมติสมัชชาใหญ่ครั้งที่ 1976 ธันวาคม 1 ลงวันที่ 53/31 ต่อต้านการผนวกรวมประเทศ และเรียกร้องให้มีการตัดสินชะตาด้วยตนเอง หรือ การลง ประมุติ ด้วยวิธีที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ในทุกปีจนถึงปี 1981 สหประชาชาติได้ ยืนยันที่จะให้สิทธิของประชาชนติมอร์ในการเลือกตัดสินชะตาชีวิตของตนเอง ในปี 1982 ที่ประชุมสมัชชาสำรองของเลขาธิการ ให้มีการหารือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ครอบคลุม และบรรลุข้อตกลงโดยทั้งหมดแล้ว มีทั้ง 10 ฝ่าย 2 ฝ่าย จากสภาความมั่นคงแห่ง สหประชาชาติ และ 8 จาก ที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สถานะของติมอร์ตะวันออกใน สหประชาชาติ คือ ดินแดนที่ไม่ได้ปกครองตนเองดินแดนที่ไม่มีรัฐบาลปกครองเป็นของ)

(ตนเองดังนั้นจึงมีระบุไว้ในวาระการประชุมคณะกรรมการว่าการให้อกราช สหประชาชาติ เพราะฉะนั้น ปัญหาของติมอร์จึงถูกกล่าวถึงอยู่เสมอในที่ประชุมทั่วไป ภายใต้ชื่อวาระการประชุม "คำถามของติมอร์ตะวันออก" ความกิดริเริ่มของเลขาธิการ สหประชาชาติได้เป็นจุดเริ่มต้นของการเจรจาไตรภาคีระหว่างอินโดนีเซียและ โปรตุเกส เพื่อหารือเกี่ยวกับปัญหาของติมอร์ตะวันออก โดยมีคนกลางคนสำนักเลขาธิการ สหประชาชาติ¹⁹⁵

แต่เมื่อคิดถึงความเป็นจริงแล้วยังคงมีการเคลื่อนไหวต่อต้านไม่ยอมรับการเข้า มาของอินโดนีเซียในติมอร์ตะวันออก อินโดนีเซียเริ่มใช้หลากหลายวิธีในการปกครอง ติมอร์ตะวันออก วิธีแรก คือ วิธีการรักษาความปลอดภัยโดยทหารอินโดนีเซียในทุกพื้นที่ และดำเนินการทางทหารต่อกลุ่มที่มีการเคลื่อนไหว สมาชิกบางคนของกลุ่มที่ต้องการให้มีการรวมตัวกับอินโดนีเซีย ได้เข้าร่วมกับกลุ่มการต่อสู้เพื่อประชาชน(WANRA) และกลุ่ม ประชาชนที่ได้รับการฝึกฝน (RATIH) เพื่อร่วมกับกองทัพอินโดนีเซียในการเผชิญหน้ากับ ขบวนการต่อต้าน บางกลุ่มการต่อสู้เพื่อประชาชน(WANRA) และกลุ่มประชาชนที่ได้รับการ ฝึกฝน (RATIH) ได้เกิดขึ้นเมื่อดำเนินงานในวิกฤตความขัดแย้งในปี 1999 เช่น HALILINTAR, ทีม ALFA และทีม SAKA¹⁹⁶

ตั้งแต่ปี 1982 วิธีแรก คือ แนวทางการรักษาความปลอดภัยได้เปิดตัวขึ้น โดยเป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอน ในระบบการต่อต้านและการรักษาความปลอดภัยของประชาชนทั้งหมด ได้ถูกนำมาใช้ทั่วอินโดนีเซีย ในขณะที่นั้นสอดคล้องกับการรับรู้ภัยคุกคามที่รุนแรงที่มีอยู่และอยู่ภายใต้กฎหมายฉบับที่ 20 ปี 1982 เกี่ยวกับบทบัญญัติพื้นฐานของการป้องกันการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติสาธารณรัฐอินโดนีเซีย

วิธีการที่ 2 คือ การจัดสวัสดิการให้ตามที่ต้องการเพื่อดึงดูดใจคนดิมอร์ด้วยการเพิ่มโครงการพัฒนาหลายๆโครงการในหลายภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นในด้านการศึกษา สาธารณสุข และโครงสร้างพื้นฐาน

แต่อย่างไรก็ตามวิธีการรักษาความปลอดภัยมักจะมีผลเรือนสุญเสียชีวิตและการละเมิดสิทธิมนุษยชน การสนับสนุนการดำรงอยู่และความมุ่งมั่นที่ต้องการเป็นเอกราชยังคงดำเนินต่อไปผ่านหลายรูปแบบจนถึงช่วงเวลาการลง (การใช้อาวุธ และไม่ใช้อาวุธ) ประชามติในปี 1999

วันที่ .ศ.ตุลาคม ค 16

การสังหารหมู่ผู้ชาย 5

แน่ใจว่าผู้ที่ถูกสังหารทั้ง

โยชน์ พวกเขาอยู่ในสา

ถามสลคหคหู่เพื่อสา

เพื่อนบ้านเพื่อต่อมาจะ

ถามเจ็บปวดจาก(ทหาร)

บรู๊ถึงการรุกราน 1975

they killed their

นอกอินโดนีเซีย 1975

ดีโดยทหาร ซึ่งหมายถึง

ขบใหม่ที่มีการปฏิเสธ

สำหรับการรับทราบ

ชทูต ออสเตรเลีย ริ

และ มัลคอร์มเรนีอยู่ที่ (

ร์ณ์โคโมโค

โคในคิมอร์ตะวันออก

อยเอก ยูนูซอสฟิอะห์)

B312หสี่

(BibitWaluyo) โคขอาจ

ข่าว งหารด้วยรายลูกสี่ 4

ยุคปฏิรูป

การปฏิรูปและกระบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตยเริ่มขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวในอินโดนีเซียจนก่อให้เกิดจุดจบของระบบการปกครองยุคระเบียบใหม่ของซูฮาโตโดยตัวของมันเองผ่านการออกจากตำแหน่งของซูฮาร์โตในปี และ 1998 ความอ่อนแอทางอำนาจทหารทั่วทั้งประเทศอินโดนีเซียรวมไปถึงในเขตติมอร์ตะวันออกด้วยเช่นกันซึ่งพื้นที่ทางการเมืองที่เกิดขึ้นใหม่นี้สร้างประโยชน์ต่อกลุ่มเคลื่อนไหวต่างๆที่รักในเสรีภาพเพราะเหตุการณ์ช่วงเวลานี้ส่งผลต่อกิจกรรมต่างๆที่สามารถแสดงออกอย่างเปิดเผยได้มากขึ้น

สภาพที่เกิดขึ้นนี้ทวีความเข้มข้นมากขึ้นในยุคการปกครองของ บาชารุดดิน ยูซุฟ ฮาบิบี(B.J. Habibie)ที่ได้เสนอทางเลือกในการจัดเป็นเขตปกครองพิเศษในเดือนมิถุนายน โดยที่ความคลุมเครือของรัฐบาลและกองทัพที่เกี่ยวข้องกับอำนาจและ 1998 บทบาทของพวกเขาในติมอร์ตะวันออกไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่ในเวลานั้นเนื่องจากภายใต้ยุคปฏิรูปประเทศได้มีเหตุการณ์ที่มีลักษณะคล้ายกันเกิดขึ้นเช่นในพื้นที่ อัมบน, โปโซ, ปาปัว และ อาจะห์

ในเดือนพฤษภาคม มีเหตุการณ์ทางการเมืองปรากฏขึ้นต่อเนื่องกันเป็น 1998 ครั้งประวัติศาสตร์ในอินโดนีเซีย ที่ซึ่งเกิดการเดินขบวนประท้วงเพื่อเรียกร้องการปฏิรูปและบังคับให้ประธานาธิบดี 1998 ในปีบศิซุฮาร์โตลาออกจากตำแหน่งที่เขานั้นเคยมีอำนาจมายาวนานถึง ปี โดยมีการเห็นชอบกันให้แต่งตั้งรองประธานาธิบดี บาชารุดดิน ยูซุฟ 32)ฮาบิบี(B.J. Habibie)เข้าดำรงตำแหน่งแทนและเหตุการณ์นี้เองได้บ่งชี้ถึงจุดเริ่มต้นของการส่งผ่านจากระบบการเมืองเชิงอำนาจนิยมสู่ระบบประชาธิปไตยซึ่งถือเป็นแนวทางเดียวกันกับกระบวนการทำให้เป็นประชาธิปไตยดังนั้นอินโดนีเซียจึงเข้าสู่ยุคใหม่ภายใต้วิถีประชาคมและความเป็นชาติขณะที รัฐธรรมนูญ-UdangUdangDasar(UUD)ในยุค 1945 ก่อนหน้านั้นได้ถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกปรับปรุงโดยสภาวินิจฉัยของประชาชน-MejelisPermusyawaratan Rakyat(MPR), ระบบรัฐบาลที่รวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางเริ่ม

การปฏิรูปเพื่อการกระจายอำนาจจากศูนย์กลางด้วยการให้สิทธิกฎหมายหมายเลขที่ ปี 22 เกี่ยวกับดุลย 1999 ปี 25 ข้อกับการปกครองดินแดนท้องถิ่นและกฎหมายหมายเลข 1999 ภาพทางการคลังระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลในเขตพื้นที่ท้องถิ่นและต่อมาจึงเกิดข้อระเบียบการและกฎหมายอื่นตามมา

ประชาชนมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น โดยวิธีการต่างๆรวมไปถึงการชุมนุมประท้วง, การควบคุมอย่างเข้มงวดต่อสื่อ ได้ถูกขจัดออกไปและและองค์กรเอกชนไม่แสวงหาผลกำไร(NGO)-Lembaga Swadaya Masyarakat-(LSM) ที่เคยถูกควบคุมในยุคซูฮาร์โต ได้รับเสรีที่มากขึ้นสำหรับการดำเนินกิจกรรมอย่างเปิดเผยในเวลานั้น กองกำลังติดอาวุธแห่งชาติสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ABRI) เริ่มกลายเป็นเป้าหมายในการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรงโดยถูกเชื่อมโยงบนข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในอดีตด้วยเหตุนี้เองข้อกล่าวหาต่างๆจึงเริ่มถูกตีบทลงโทษที่ทหารในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการทางทหารในพื้นที่ที่มีความขัดแย้งโดยเฉพาะ อาเจห์, ปาปัวและติมอร์ตะวันออก สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความไม่มั่นคงในแวดวงทหารในเรื่องบทบาทภายใต้บริบทที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

รัฐบาลของ นาย ฮาบีบี ได้เดินหน้าสู่ขั้นตอนที่สำคัญสำหรับการจัดการบทบาทของกองทัพ โดยการลดตัวแทนทางทหารในทีมรัฐบาลพลเรือนรวมไปถึงในสภานิติบัญญัติตลอดจนการแยกตัวของหน่วยงานตำรวจแห่งชาติอินโดนีเซีย(Polri) จากกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI) ในวันที่ ที่กำหนดโดยคำชี้แนะของ 1999 เมษายน 1 1999 ประธานาธิบดีคนที่สองท่านนี้ในปี

การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่เกิดขึ้นมีสองเป้าหมายที่มีพื้นฐานจากโครงสร้างกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI) ได้แก่ 1) เพื่อรวมอำนาจบทบาทของทหารในการปกป้องประเทศ 2) ขจัดอำนาจของทหารในทางสังคมและการเมืองของกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI)ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งสองข้อนี้มีเจตนาเพื่อปรับตำแหน่งของ .

)กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI) จากบทบาทแบบเดิม ซึ่งด้วยเหตุนี้เองทหารนั้นจึงมองตนเองว่ามีหน้าที่เป็นผู้ที่ปกป้องแผ่นดินและประเทศชาติโดยในทางปฏิบัติสิ่งนี้ได้ทำให้กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI) กลายเป็นทางเลือกแรกสำหรับการเผชิญหน้าแนวคิดที่ถูกละทิ้งไปไปถึงภัยคุกคามภายในประเทศเองด้วย

การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้หมายถึงการก่อร่างของความเข้มแข็งต่อแนววงทหารอาชีพกับบทบาทเชิงเดี่ยวในการปกป้องประเทศจากการข่มขู่คุกคามจากภายนอก) และปฏิบัติการภายใต้อำนาจของรัฐบาลพลเรือนในส่วนของพื้นที่ติมอร์(ประเทศตะวันออก การเปลี่ยนแปลงของรัฐบาลอินโดนีเซียนั้นสร้างความเป็นไปได้ในการตีและการแสดงออกที่เปิดกว้างขึ้นบนจุดประสงค์เพื่อจัดตั้งการลงประชามติเป็นอิสระภาพมากไปกว่านั้นในด้านของบรรดาฝ่ายที่เคยเคลื่อนไหวในพื้นที่หรือ “Clandestina”¹⁹⁷ที่ต่อต้านการเข้าร่วมกับรัฐบาลอินโดนีเซียได้เคลื่อนไหวอย่างเปิดเผยมากขึ้นในยุคนี้สำหรับองค์กรที่สำคัญคือCNRTซึ่งเป็นองค์กรประสานงานที่ขับเคลื่อนสู่การประกาศอิสรภาพได้สร้างสำนักงานที่เขตพื้นที่ต่างๆและดำเนินกิจกรรมโดยเปิดเผยโดยกิจกรรมเพื่ออิสรภาพของกลุ่มนี้ได้ดำเนินการมาระยะหนึ่งก่อนข้อเสนอสองข้อ (Duaopsi) ในเดือนมกราคม)และ ข้อเสนอการปกครองตัวเองแบบหลวมๆ 1999(OtonomiLuas) ในเดือนมิถุนายน 1999

สำหรับการส่งผ่านทางการเมืองทั้งภายในและการยื่นข้อเสนอสองตัวเลือกนั้นได้กลายเป็นข้อตกลงระหว่างประเทศด้วยการเซ็นสนธิสัญญา ซึ่งส่งผล 1999 พฤษภาคม 5 ให้กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย (TNI) ต้องเปลี่ยนทัศนคติต่อกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพที่ตลอดมาถูกมองว่าเป็นกลุ่มแบ่งแยกดินแดน

การเปลี่ยนแปลงและการปฏิรูปการเมืองที่เกิดขึ้นในอินโดนีเซียนั้นได้ทำให้เกิดหนทางในการจับปัญหาความขัดแย้งในติมอร์ตะวันออกเช่นกันซึ่งสอดคล้องกับความอุสาหาในการทำให้เกิดประชาธิปไตยในประเทศอินโดนีเซียและในเดือน มิถุนายน 1998

รัฐบาลอินโดนีเซียได้เสนอนโยบายกระจายอำนาจออกจากส่วนกลางภายใต้สถานะพิเศษ ในการปกครองตนเองให้แก่ติมอร์ตะวันออกซึ่งเหตุการณ์นี้ต่อมาเป็นการเปิดประตูสู่ 5 สนธิสัญญาพฤษภาคม 1999

ในจุดนี้ใจความสำคัญคือการส่งผ่านทางการเมืองของอินโดนีเซียนั้นเป็นเหตุ ให้มีการเปลี่ยนแปลงที่ขยายขอบเขตไปทุกภาคส่วนของรัฐบาลรวมไปถึงนโยบายของ กองทัพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี นี้เกิดขึ้นภายใต้สภาวะการปฏิรูปซึ่งในเวลา 1999 นั้นขั้นตอนการปฏิรูปยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี

นี่คือจุดเปลี่ยนสำคัญในการต่อสู้ของชาวติมอร์ตะวันออกด้วยการเพิ่มขึ้น อย่างเป็นขั้นตอนที่คล้ายกันทั้งในท้องถิ่น, ระดับชาติ และระดับนานาชาติ

การต่อสู้ที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงแค่กลุ่มคนระดับบนแต่การต่อสู้นั้นฝังรากลึกไปยัง คนระดับกลางและระดับล่างตลอดจนคนหนุ่มสาวและนักศึกษา

ปัญหาที่เกิดขึ้นควบคู่ไปกับการลงประชามติ(การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง(

ควบคู่ไปกับการมีอยู่ของข้อเสนอสองข้อที่ถูกมอบโดยรัฐบาลของ ฮาบีบี(B.J. Habibie) ในเดือนมกราคม โดยผ่าน รัฐมนตรีต่างประเทศอินโดนีเซีย อาลี อาลาตัส 1999)Ali Alatas) ที่ดำรงตำแหน่งในเวลานั้น ได้แก่ ทางเลือกแรกคือ การปกครองแบบพิเศษที่ ยังคงเลือกที่จะเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลอินโดนีเซียหรือ ทางเลือกที่สองคือการประกาศ อิสระภาพและการแยกตัวออกจากสาธารณรัฐอินโดนีเซีย สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นการแข่ง ข่าวดิแอม์บรรดานักต่อสู้เพื่ออิสรภาพแห่งติมอร์เลสเตในติมอร์ตะวันออกและรวมไปถึงที่ อาศัยอยู่นอกประเทศเช่นกัน

ข้อเสนอทั้งสองที่ได้ถูกเสนอไปนั้น ได้เพิ่มเชื้อไฟแห่งการเคลื่อนไหวอย่าง
ลับๆแก่บรรดาผู้ที่สนับสนุนการประกาศอิสรภาพที่ตลอดมาได้ถูกกดขี่จากกองทัพ
อินโดนีเซียเพราะว่าพวกเขาถูกมองว่าเป็นกลุ่มต่อต้านผู้ที่สนับสนุนการรวมติมอร์
ตะวันออกให้เป็นส่วนหนึ่งของอินโดนีเซีย ซึ่งไม่สามารถปฏิเสธได้คือต่อไปว่าการ
เคลื่อนไหวของบรรดานักเคลื่อนไหวได้คืนภายใต้การยึดครองของอินโดนีเซียในช่วงเวลา
ปี ได้ขับเคลื่อนผ่านการสนับสนุนจาก 24Fretilinซึ่งเป็นกลุ่มทหารที่อยู่ตามป่ามาเป็น
ระยะเวลายาวนานและกลุ่มผู้นำที่อยู่ต่างประเทศเช่น โจเซ่ รามอส(Jose Ramos) และ มารี
อัลคาตีรี(Mari Alkatiri)

ในส่วนของ การต่อสู้ที่ถูกปฏิบัติผ่านยุทธวิธีทางการทูตในต่างประเทศของ
แกนนำการต่อสู้เพื่อเอกราชนั้นนำโดยสมาชิกในต่างประเทศเช่น โจเซ่ รามอสฮอร์ต
)Jose Ramos Horta), มารี อัลคาตีรี(Mari Alkatiri) และ อาบิลีโอ อเรอาโจ(Abilio Aroujo)
ในฐานะของ Fretilin ที่เคลื่อนไหวในต่างประเทศ หรือแม้แต่องค์การสหประชาชาติ
)PBB/UN) และประเทศอื่นๆ เพื่อโน้มน้าวต่อนานาชาติให้ประจักษ์ว่าการยึดครอง
ติมอร์ตะวันออกเป็นผลงานของเหตุการณ์ โดยกองทัพอินโดนีเซียซึ่งเป็น 1975 ธันวาคม 7
ส่วนหนึ่งของการกระทำที่อยู่นอกกฎหมายและเป็นการสร้างความรุนแรงต่อพลเรือนบริ
ลทธิในการกำหนดโอกาสของ)สุทธิตัวช่วยประการนี้จำเป็นที่จะต้องทำการลงประชามติ
(ตนเองแค่ชาวติมอร์ตะวันออก

และที่ไม่อาจทิ้งไปได้เช่นกันคือความขัดแย้งของกลุ่มสนับสนุนการต่อสู้เพื่อ
อิสรภาพและกลุ่มที่สนับสนุนให้ติมอร์ตะวันออกยังคงเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ
อินโดนีเซียซึ่งภูมิหลังของกลุ่มที่สนับสนุนการเป็นหนึ่งเดียวกับประเทศอินโดนีเซียนั้น
คือผู้ที่มีตำแหน่งในรัฐบาล, หน่วยงานของตำรวจ, ทหาร รวมไปถึงสมาชิกครอบครัวของ
คนกลุ่มนี้และจากจุดนี้เองจึงเริ่มมีการขัดขวางและความไม่ลงรอยกันระหว่างประชาชน
ชาวติมอร์ตะวันออกของทั้งฝ่ายที่สนับสนุนการประกาศอิสรภาพและฝ่ายที่ต้องการเป็น
เขตปกครองพิเศษของอินโดนีเซีย

นุการประสูนขั้บญชาการของลุ่มที่สนับสกาศึรภาพนั้ญอยู่ภายไ้รับมา
ของ CNRT (Conselho Nacional da Resistencia/ Dewan Pertahanan Nasional Rakyat
Timor-Timur/สกาเพื่อการปกป้องประเทศแห่งติมอร์ตะวันออก) โดยมีประธาน คือ ชา
นานา กุสมา(Xanana Gusmao) โดยในปี ในจาการ์ต ได้ถูกกักตัวในเรือนจำ จิปีนัง 1999,
และมีรองประธานซึ่งก็คือ นาย โฆเซ่ รามอสฮอตา (Jose Ramos Horta)ที่อาศัยอยู่
ต่างประเทศ สำหรับกลุ่ม CNRT เองนั้น มีหน่วยทางการทหารซึ่งถูกเรียกว่าFalintil(Forças
Armadas de Libertacao Nacional de Timor Leste/ Armada Pembebasan Nasional Rakyat
Timor Leste) ในติมอร์ตะวันออกโดยนาย ตาอูร มาตัน รูอัก(Taur Matan Ruak) เป็นผู้
ควบคุมกองกำลังและการต่อสู้ภายในพื้นที่ป่าสำหรับเขาเองนั้นก็มีตำแหน่งเป็นรองผู้
บัญชาการหัวหน้าทีม/Falintilภายใต้กลุ่ม CNRT โดยที่ Falintilมีลักษณะคล้ายกับ กองทัพ
แห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI) และ หน่วยงานตำรวจแห่งอินโดนีเซีย(Polri) เพราะว่าเป็น
องค์กรคิดอาวุธเช่นเดียวกันและในส่วนของที่มั่นกลุ่มสนับสนุนการประกาศอิสรภาพที่มี
บทบาทอย่างมากก็คือนักศึกษา,โบสถ์ และการฝึกกันของกลุ่มนักกิจกรรมทางการเมือง
ทั้งที่อยู่ในติมอร์ตะวันออก หรือ นอกติมอร์ตะวันออกเช่น ในจาการ์ตา เกาะชา,บาห์ลี
ตลอดจนนอกประเทศ

ขณะที่กลุ่มสนับสนุนการใช้เขตปกครองพิเศษนั้นคือตัวแทนของฝ่ายรัฐบาล
อินโดนีเซียซึ่งประกอบด้วยผู้ที่อยู่ในแวดวงของคนในรัฐบาลและกองทัพอินโดนีเซียซึ่ง
ไปกว่านั้นกองทัพอินโดนีเซียเองเจตนาสร้างทหารบ้านเพื่อต่อกรกับผู้ต่อต้านขบวนการ
ที่สนับสนุนนโยบายเขตปกครองแบบพิเศษ

กองกำลังทหารชาวบ้านถูกจัดตั้งขึ้นจากพลเมืองและได้รับการสนับสนุนจาก
กองทัพอินโดนีเซียซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อต่อสู้กับกลุ่มหนุ่มสาวที่สนับสนุนการประกาศ
อิสรภาพรวมไปถึงต่อกรกับFalintil โดยที่กลุ่มทหารบ้านได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อระบุนว่าจริงๆ
แล้วนั้นกลุ่มที่สนับสนุนทางเลือกในการปกครองแบบพิเศษภายใต้รัฐบาลอินโดนีเซีย
ยังคงสนับสนุนแนวทางนี้อยู่โดยที่ทหารบ้านคิดอาวุธคือเครื่องมือสำหรับการสร้างความ

ขัดแย้งจนเกิดความทรงจำบนพื้นฐานความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในหรือที่เรียกว่าศึก
สายเลือด

กองทหารบ้านหรือกลุ่มพลเรือนติดอาวุธนี้ได้ถูกก่อตั้งให้ให้มีผลคล้ายคลึง
กับหน่วยคอมมานโดที่อยู่ในกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย(TNI)โดยมีการจัดผู้บังคับหมวด/
ทีม, ผู้บังคับบัญชากองร้อย และ หัวหน้าสูงสุดของทหารบ้านที่เทียบได้กับกองพันหรือที่
รู้จักกันในนาม PPI(PasukanPenjuangIntegrasi/ กองกำลังทหารเพื่อเอกภาพ) ถูกบังคับ
บัญชาโดย โฆเซ ตาวาเรส(Jose tavares) และ รองผู้บัญชาการคือ เอียวริโก กูเตเรส
(EuricoGuterres) ซึ่งมีกองกำลังทหารบ้านกระจายไปทั้งหมด เขต ในติมอร์ตะวันออก 13
โดยมีลักษณะเฉพาะที่ต่างกันออกไปในแต่ละเขต

ความขัดแย้งกันเองที่เกิดขึ้นภายในระหว่างประชาชนชาวติมอร์ตะวันออกที่
สนับสนุนการตั้งเขตปกครองพิเศษและกลุ่มที่ต้องการประกาศอิสรภาพจากอินโดนีเซีย
ได้สร้างความขัดแย้งภายในที่ทำให้สถานการณ์ทางการเมืองในติมอร์ตะวันออกในปี 1999
เกิดความไม่มั่นคงมากไปกว่านั้นการก่อตั้งกลุ่มทางการเมืองทั้งสองกลุ่มได้ถูกใช้เป็น
เครื่องมือก่อนการบรรลุผลของประชามติซึ่งเป็นเหตุให้ประชาชนชาวติมอร์ตะวันออก
แตกแยกกันอย่างรุนแรงมากยิ่งขึ้นด้วยความเห็นแก่ตัว, ชื่อเสียงและความสำคัญในการ
กันหาว่าใครคือของจริงที่สุดและใครนั้นดีที่สุดในสิ่งนี้เองคือความขัดแย้งภายในที่มีอยู่
จริงบนพื้นต่างๆในติมอร์ตะวันออก

ชื่อของกลุ่มพลเรือนติดอาวุธที่ออกมาเคลื่อนไหวในติมอร์ตะวันออกก่อนมีการลง
ประชามติ

ลำดับ	ชื่อกลุ่ม	พื้นที่ปฏิบัติการ	จำนวนสมาชิก	จำนวนอาวุธ	ชื่อผู้นำ
1	Tim Alfa	Lautem	300 คน	มีอาวุธ	Joni Marques
2	Saka Sera	Baucau	970 คน	ปืน 250 กระบอก	Serka Kopasus Joanico Lopes
3	Pejuang 59-75 Junior/Makikits Makikit	Viqueque	200 คน	ปืน 200 กระบอก	Martinho Fernandes dan Lafaek Saburai
4	Ablai	Manufahi	400 คน	ปืน 70 กระบอก	Nazario Cortereal
5	AHI	Aileu			
6	Mahidi	Ainaro	2000 คน	ปืน 500 กระบอก	Cancio de Carvalho
7	Laksaur	Covalima	500 คน	ปืน 200 กระบอก	Olivio Mendonca Moruk
8	Aitarak	Dili	1521 คน	มีอาวุธ	Eurico Guterres

9	Sakunar	Ambeno	2000 คน		
10	BMP	Liquisa	4000 คน	มีอาวุธ	Manuel de Sousa
11	Halilintar	Bobonaro		มีอาวุธ	Joao Tavares
12	Jati Merah Putih	Lospalos		มีอาวุธ	
13	Darah Integrasi	Ermera		มีอาวุธ	

แหล่งที่มา : รายงานของคณะกรรมการสอบสวนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศติมอร์ตะวันออก หน้า.150

การลงประชามติจะถูกจัดขึ้นในเดือนสิงหาคม ปี 1999 ที่ติมอร์ตะวันออก ความขัดแย้งนี้ได้ขัดขวางกระบวนการที่กำลังดำเนินไปเป็นอย่างมาก ในขณะที่รัฐบาลอินโดนีเซียได้ให้ความสนใจว่าจะทำอะไรเพื่อให้ชนะการลงประชามติเนื่องจากเป็นวิธีการการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับชาวติมอร์ตะวันออกผลกระทบ คือ เงินทุนและค่าใช้จ่าย (งบประมาณ)สำหรับการกระจายโครงการพัฒนาต่างๆในวงกว้างและใช้ระยะเวลาที่สั้น กระบวนการนี้จะเริ่มทำจากรัฐบาลส่วนกลาง, จังหวัด, ตำบล, อำเภอและหมู่บ้าน ก็เพื่อให้ชนะการลงประชามติ

ไม่ใช่เพียงรัฐบาลเท่านั้นที่ถูกก่อวิน แต่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นได้มุ่งเป้าไปที่ประชาชน การโจมตีที่โบสถ์ Liquisa ในวันที่ 6 เมษายน 1999 เป็นเหตุการณ์ความรุนแรงครั้งแรกของปีนั้น มีผู้ลี้ภัยจำนวน 60 คน ที่โบสถ์ Liquisa ถูกทำร้ายและสังหารโดยกลุ่มพลเรือนติดอาวุธ Besi Merah Putih ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากหน่วยรักษาความ

ตลอดภัยการโจมตีครั้งนี้บ่งชี้ว่าเจ้าหน้าที่กองทัพอินโดนีเซียมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับกลุ่มพลเรือนติดอาวุธ¹⁹⁸ คนนี้ก็คือ ชาวบ้านที่หนีออกจากบ้านไปโบสถ์เพื่อซึ่งเปรียบเสมือนสถานที่ปลอดภัยเพื่อหลบภัย ที่มีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นเนื่องจากหน่วยงานกฎหมายอินโดนีเซียที่อยู่ในสำนักงานตำรวจและอยู่ฝ่ายที่ต้องการการรวมตัว/กลุ่มพลเรือนติดอาวุธที่โจมตีมันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่จะกล่าวหาพวกเขาสนับสนุนให้เกิดความขัดแย้งขึ้น เพราะว่าเป็นอินโดนีเซียเหมือนกัน แต่บรรดาผู้ที่หลบภัยอยู่ในโบสถ์กลับถูกมองเป็นฝ่ายตรงข้ามหมายความว่าหน่วยงานกฎหมายอินโดนีเซียมีความลำเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ในขณะที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติอินโดนีเซียเป็นหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายเพียงหน่วยงานเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจในการดำเนินการจับกุมผู้ที่ก่อให้เกิดความรุนแรง ไม่ว่าจะกลุ่มที่ต้องการการรวมตัวกับอินโดหรือกลุ่มที่ต้องการเอกราช แต่ในความเป็นจริงแล้วตำรวจไม่ได้ทำงานอย่างเต็มที่ เนื่องจากการเข้าข้างกลุ่มที่ต้องการรวมกับอินโดนีเซีย

ในการหารือ Nugroho Katjasungkana ที่ Dili กล่าวว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นของทั้งสองกลุ่มนี้ รัฐบาลอินโดนีเซียควรที่จะสร้างความสงบสุขให้กับทั้งสองกลุ่ม โดยการเจรจากับทั้งสองฝ่าย เมื่อมีข้อขัดแย้งและป้องกันไม่ให้เกิดความขัดแย้งขึ้นอีก พร้อมทั้งรักษาความปลอดภัยและความมั่นคง และได้มีการก่อตั้งคณะกรรมการเพื่อสันติและความสามานฉันท์KPSสมาชิกคณะกรรมการนี้ (ประกอบด้วย ตัวแทนของทั้งสองกลุ่มที่มีความขัดแย้ง คือ กลุ่มที่ต้องการรวมตัวกับอินโดนีเซียและกลุ่มที่ต้องการเอกราช และรัฐบาลอินโดนีเซียที่เข้ามาเป็นคนกลาง หน้าที่และลักษณะการทำงานของคณะกรรมการนี้ คือ การรักษาความเป็นกลาง กระบวนการทำงานคือการจัดประชุมระหว่างสองฝ่ายที่สู้รบกัน เพื่อที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยและความสุขของคนติมอร์ตะวันออก จนถึงวันลงประชามติซึ่งจัดโดยสหประชาชาติ ในวันที่ 30 สิงหาคม 1999

รัฐบาลอินโดนีเซียได้ตั้ง Satgas หน่วยงานที่ดำเนินการการลงประชามติที่ประเทศติมอร์ตะวันออก (ซึ่งมีหน้าที่กำกับดูแลขั้นตอน การลงประชามติที่เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ปี 1999

ในความเป็นจริงแล้วกลุ่มที่สนับสนุนการรวมตัวกับอินโดนีเซีย ก็ได้ตั้งองค์กรอีกหลายองค์กร เช่น BRTT(เดินน้ำติมอร์ตะวันออก) , FPDKองค์กรเอกภาพประชาชนปไต และความยุติธรรมองค์กรนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อความสามัคคีและเป็นหนึ่ง (เดียวกัน ตลอดจนการรักษาความปลอดภัยที่ติมอร์ตะวันออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพลเมือง เพราะเจ้าขององค์กรนี้คือ กลุ่มที่ต้องการให้ติมอร์เขตปกครองพิเศษภายใต้อินโดนีเซีย การทำงานของกลุ่มก็คือ การสร้างความโดดเด่นในกับกลุ่มของตนเอง

แนวทางการทำกิจกรรมขององค์กรเหล่านี้ยังคงได้รับผลกระทบจากความรุนแรงซึ่งทำให้ความปลอดภัยในติมอร์ไม่มีเสถียรภาพ ความรุนแรงทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตและแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลอินโดนีเซียไร้ความสามารถที่จะดูแลรักษาความปลอดภัยในติมอร์ตะวันออก เช่น การละเลย หรือ ความรุนแรงโดยเจตนา ซึ่งมีหลายกรณีที่เกิดขึ้นเป็นการใช้ความรุนแรงกับฝูงชน ซึ่งสามารถเรียกได้ว่าเหตุการณ์สิทธิมนุษยชนก่อนที่จะมีการลงคะแนนประชามติ ได้มีการโจมตีบ้านของ Manuel Carasscalao โดยกลุ่มพลเรือนติดอาวุธ konvoi ในเดือน เมษายน ปี 1999 ,มาตรการ Cailaco ในวันที่ 12 เมษายน ปี 1999 และการโจมตีโบสถ์ Liquisa เมื่อเมษายน ปี 1999 ,มาตรการสองนักศึกษาติมอร์ตะวันออกที่ Hera ในวันที่ 20 พฤษภาคม 1999, การกักขัง และข่มขืน Lolotoe ในช่วงเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน 1999, การโจมตีสำนักงาน Maliana UNAMET ในวันที่ 19 มิถุนายน 1999 ตัวอย่างหลายๆกรณี ที่เกิดขึ้นหลังจากการลงประชามติ มาตรการเจ้าหน้าที่ UNAMET ที่ Boboe Leten ในวันที่ 30 สิงหาคม 1999 , มาตรการผู้ลี้ภัยในดิลีในวันที่ 1999 กันยายน 6 และ 5, มาตรการที่โบสถ์ Suai ในวันที่ 6 กันยายน 1999, มาตรการที่สำนักงานตำรวจ Maliana ในวันที่ 8 กันยายน 1999, มาตรการที่ Passable และ Maquelab ในเดือนกันยายนและตุลาคม 1999, ข่มขืนและฆ่า

Ana Lemos ในวันที่ 13 กันยายน 1999, การอาละวาดของกลุ่ม batalyon และ 20 เมื่อ 745 และ ได้ฆาตกรรม 1999 กันยายน 21 Rohaniawan Lospalos ในวันที่ 25 กันยายน 1999¹⁹⁹

เหตุการณ์ที่คล้ายกันนี้หลายที่เกิดขึ้นเกือบเท่า ๆ กันใน อำเภอในประเทศ 13 ดิมอร์ตะวันออก และมันแสดงให้เห็นถึงการไร้ความสามารถของการบังคับใช้กฎหมาย และความมั่นคงปลอดภัยของกองทัพอินโดนีเซียในประเทศดิมอร์ตะวันออกซึ่งในกรณีนี้สหประชาชาติได้มอบหมายให้รัฐบาลอินโดนีเซียมีหน้าที่รักษาความปลอดภัยในประเทศ ดิมอร์ตะวันออก

ตัวอย่างหนึ่งของคดีที่สะเทือนโลก คือ การโจมตีโบสถ์Suai ซึ่งเป็นสาเหตุให้บาทหลวง 3 คนและผู้คนจำนวนมากที่อยู่ในโบสถ์เสียชีวิต การเกิดการโจมตีโดยกลุ่มพลเรือนติดอาวุธ Laksaur ที่บักลั้งนี้เป็นอาชญากรรมที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างมาก เช่นที่ยกมาจาก Yayasan HAK Dili.

ในวันเสาร์ที่ 4 กันยายน 1999 หลังจากผลประชามติจบลง ความตึงเครียดในเมือง ซูไอ (SUAI) ได้เพิ่มความรุนแรงขึ้น เมื่อฝ่ายที่สนับสนุนการปกครองพิเศษภายใต้รัฐบาลอินโดนีเซียได้พ่ายแพ้ ทำให้กองกำลังทหารบ้าน(LAKSAUR) นำโดย นายมาฮาดิ (MAHADI) และกองกำลัง KORAMIL แห่งเมือง ซูไอ(SUAI) ก็ได้รวบรวมกำลังกันภายใต้การบังคับบัญชาของผู้บังคับบัญชาชื่อว่าร้อยโท ซาตู ซูกิโต (SATU SUGITO)

หลังการประกาศดังกล่าวจึงมีการรวมตัวของชายหนุ่มจำนวนมากรวมไปถึงผู้สูงวัยและกลุ่มวัยรุ่นที่ต่างก็พากันเข้าป่า โดยผู้ที่ยังอยู่ในเมืองส่วนใหญ่เป็นสตรีและเด็กๆ โดยเหตุผลของผู้ที่ที่หลบหนีเข้าป่าก็เพราะว่าพวกเขาได้รับการข่มขู่คุกคามจากกองกำลังทหารบ้านว่าจะสังหารเนื่องด้วยพวกเขาแสดงตัวเป็นผู้ที่สนับสนุนการประกาศอิสรภาพ ยิ่งนานวันเข้าผู้นำฝ่ายต่อต้านการประกาศอิสรภาพ ฟรานซิสโก โลเปซ ดาครูซ (FRANSISCO LOPEZ DA CRUZ) ได้ข่มขู่เป็นนัยยะว่า “ ฝ่ายที่สนับสนุนเขตการปกครองพิเศษได้รับชัยชนะบนกองเลือดการพ่ายแพ้ของฝ่ายสนับสนุนการปกครองพิเศษก็อยู่บนกองเลือดเช่นกัน”

ในวันที่ 5 กันยายน 1999 ภายในเขตทหาร 1635/COVALIMA ได้มีการผลิตเปลี่ยนผู้บังคับบัญชาของกำลังกอดิม(KODIM) จากพันโท ลิลิก โกเอสาดิยันโต (LILIK KOESADIYANTO) เป็น พันโทอะห์หมัด มัส อากูส (AHMAD MAS AGUS) โดยที่กองกำลัง LAKSAUR และนายมาฮาดี (MAHADI) ได้ทำการต้อนรับผู้นำคนใหม่ตั้งแต่ก้าวลงจากเครื่องบินทันทีที่มาถึงพันโท มัส อากูส(MAS AGUS) ได้ออกคำสั่งแก่พลทหารทันที เพื่อแจกจ่ายอาวุธภายในคลังแสงโดยแบ่งอาวุธ ปืน จี-3 และ เอ็ม-16 ไปยังแกนนำทหารบ้านได้แก่ Olivio Mendonça Moruk, Agapito Mau, Pedro Teres, และ Amnecoli และต่อมาอาวุธเหล่านั้นก็ยังคงถูกแจกจ่ายอีกทอดไปยังหน่วยต่างๆอีกด้วย บรรยากาศที่เมือง ซูไอ(SUAD) ยิ่งร้อนระอุมากขึ้น ทหารเริ่มเผาบ้านของประชาชนที่ให้การสนับสนุนการประกาศเอกราช และทหารเหล่านั้นยังได้รับคำสั่งให้ขับไล่ประชาชนทันทีพร้อมทั้งบังคับให้ประชาชนเอาข้าวของไปวางที่ถนนใหญ่เพื่อเตรียมขนไปยัง ATAMBUA ,NTT ถ้าหากไม่เชื่อฟังก็จะถูกสังหารและเผาบ้านฉิบสี้ด คริสจักร อีฟ มาเรีย เจ้าหน้าที่ตำรวจสองนายได้เข้าพบกับบาทหลวง ฟรานซิสโก ซาโอเรส(FRANSISCO SAORES) และขอร้องไห้บรรดาผู้ลี้ภัยอพยพทันทีเพราะสถานการณ์ไม่ปลอดภัยมากไปกว่านั้นภายนอกมีทหารบ้านพร้อมอาวุธครบมืออยู่มากมาย

4 โมงเย็น ทหารบ้านเข้าจับตัวเด็กหนุ่มสาวที่ยังหลงเหลืออยู่ที่เมือง มาตาดิ (MATAD) และมีทหารนายหนึ่งชื่อ อาลิปิโอ มาอู(Alipio Mau) ได้ยิงวัยรุ่นไปสองคนที่เหลืออีกแปดคนที่ถูกจับตัวโดยกลุ่มทหารกลุ่มเดียวกันที่หมู่บ้านเซอเลล(Selele)ซึ่งนักโทษได้ถูกส่งตัวไปยังด่าน HANOI LOROES ที่สถานีตำรวจในซูไอ(Suai) ในขณะที่เวลานั้นเองที่หมู่บ้านอาอีตีลา ลารัน เขต เดบอส มีคนสองคนแต่งตัวเป็นนินจาบุกเข้าบ้านของโดมิกัส โดส ซานโดส พร้อมด้วยอาวุธครบมือ แต่โดมิกัสวิ่งหนีเพื่อเอาตัวรอดได้ทัน

มีควันเพิ่มสูงขึ้นทั่วเมือง SUAI บนถนนที่เต็มไปด้วย ทหารอาสาสมัคร โดยเฉพาะรอบโบสถ์มารีย์ อาสาสมัครทหารเดินถืออาวุธปืน มีดพร้า และขวามูไร ได้ยิงเสียงปืนเป็นครั้งคราวใกล้คริสตจักร อาสาสมัครยังมีจำนวนมารอบบ้าน อัลเดอเนรีผู้นำ FPKD ประมาณ เมตรจากความรุนแรงคริสตจักร คนส่วนมากหนีไปในโบสถ์คิดว่า 50 เมตรโดยกองทหารอาสาสมัครปลอดภัยและไม่ถูกใจ กลางคืนที่ภายในคริสตจักรเต็มไปด้วยผู้ลี้ภัย นอกเหนือจากเมืองSUAI ,พวกเขามาจากอำเภอ Tilomar, Fohorem, Fatululik และ Fatumean ผู้ลี้ภัยจำนวนหนึ่งนั่งอธิษฐานขอพร และอีกจำนวนหนึ่งดูแลพวกข้าวของที่นำมา

เช้า อาคารต่างๆที่ใกล้กับโบสถ์ เช่น อาคาร 1999 กันยายน 6SMUK หอพักหญิง Canossiana บ้านและที่ทำงาน pastor โบสถ์ที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์สร้างขึ้นเต็มไปด้วยผู้คนนับพัน หลายคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์ชั่วคราว ประมาณ เช้า 07:00 Pastor Hilario บาทหลวงเข้าหาผู้ลี้ภัยบางคนที่อยู่ในที่อยู่อาศัยของพระสงฆ์และบอกพวกเขาในการปรุงโจ๊กสำหรับเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเล็ก

ประมาณ โมง สามาชิกของ 11Laksaur ได้เข้าพบ Pastor Hilario และมีคำสั่งต่อบาทหลวงให้ย้ายผู้ลี้ภัยไปยังริมถนนใกล้กับตึกของคริสตจักร ไปที่ BetunHilarioจึงได้ไปบอกผู้ลี้ภัยก่อนที่จะย้ายออกจากพื้นที่โบสถ์ ผู้ลี้ภัยได้ขอให้หน้าข่าวในผู้สื่อข่าวของคริสตจักร

สำหรับดำรงชีวิต ผู้ลี้ภัยได้รับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ในระหว่างที่รอคอยมานานที่ขอบของถนน ปรากฎวาร์ดไม่มาเคยมามีผู้ลี้ภัยจึงเดินกลับเข้าไปในโบร์ดคริสตจักร

ประมาณบ่ายโมงได้ขึ้นกระสุนปืนซึ่งยิงลุ่มลุ่มห่า จากถนนไปทางทิศเหนือของรูปปั้นของพระแม่แมรีและบ้านอัลเคอเนรี สมาชิกของตำรวจจากKontingen Hanoï Lorosa และกองทัพอินโดนีเซียได้เข้ามาโจมตี โบร์ดคริสตจักร

ครึ่งชั่วโมงต่อมาการ โจมตีจากทิศทางต่างๆ โดยกองกำลังอาสาสมัครแลทหาร และกองทัพอินโดนีเซียไปยังกลุ่มคนที่อยู่ในโบสถ์มาเรีย ทหาร Laksaur และ Mahidi เป็นผู้เข้าโจมตี อีกส่วนหนึ่งอยู่ รอบๆ โบสถ์ สถานการณ์วุ่นวาย คนวิ่งเพื่อหาความปลอดภัย ทหารจำนวนหลายร้อยของอาสาสมัคร เดินเข้าไปที่อาคารที่ลากหลาย จุดเริ่มของการทำสงครามขึ้น ,ดาบซามูไร,ปืน,ปืนไรเฟิลอัตโนมัติ แทบทุกคนใส่เสื้อสีดำเขียนว่า "Laksaur" หรือ "Mahidi" และใส่กางเกงลายพรงทหาร อาสาสมัครบางคนเดินไปที่โบสถ์เก่าและบ้านที่พ่อเฟรานซิสและพ่อ Hilarioเป็น อื่น ๆ ทำร้ายคนในบ้านและในคริสตจักรใหม่ ในหน้าแรกกฎจำนวนของโอสวม 'นินจา' ฟูไบหน้าและคนถ่ายภาพในกฎเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดเป็นผลมาจากกระสุนละเลยโดยอาสาสมัคร ในพระห้องรับประทานอาหารที่พิทพิงบาทหลวงฟรานซิส เด็กและผู้หญิงสามคนเสียชีวิตจากการยิงจากทหาร โยนระเบิด 3 ลูกไปยังห้องรับประทานอาหาร แต่ไม่ระเบิด

ในพระห้องครัวที่บ้านPastor พ่อและลูกสองคนถูกฆ่าตาย ร่างของเขาถูกเผาพร้อมทั้งห้องครัว ศพที่ถูกรวบรวมไว้ในด้านหน้าของโบสถ์และกฎ บ้านจำนวน 26 หลังสร้างในคริสตจักรใหม่ ถูกหนุญย มีผู้ลี้ภัยอยู่ในนั้นประมาณ 10 คนในห้องหนึ่ง เป็นผู้หญิง3 คน อาสาสมัครยังเผาที่อยู่อาศัยของพระและลามไปถึงโบสถ์เก่าด้วย

OlivioMorukองพันบัญชาการ Laksaurและ AlipioMau ได้ข่มขืนเด็กสาว แต่เหยื่อไม่ได้ถูกฆ่าสามารถหลบหนีและไปสมทบกับกลุ่มของผู้ลี้ภัยที่กำลังมุ่งหน้าไปทางหลวง ในขณะที่ผู้หญิงคนได้รับหนึ่งชื่อ Alola ถูกดึงออกมาจากกลุ่มโดย IgidioManek

อาสาสมัครทหาร อาสาสมัครทหารบางคนลาก Albertina Rica แล้วแทงกับขามูโรลงส่วน
ลำคอ

บรรยากาศข้างเบาบางลงประมาณ 5 โมงเย็น ทหารยังคงปักหลักเฝ้าอยู่ใกล้รูป
ปั้นของพระแม่มาเรีย เนื่องจากสินค้าต่างๆถูกทิ้งเป็นจำนวนมากจากผู้ลี้ภัยภายในโบสถ์
รถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นของผู้ลี้ภัย ถูกพวกเขานำมาใช้

ผู้ลี้ภัยที่ยังไม่ได้ถูกฆ่า พวกเขาถูกรวมบนถนนใหญ่ ทหารและกองทัพ
อินโดนีเซีย มีอำนาจเต็มที่ และถูกย้ายไป Kodim Suai และ SMP 2.สถานที่ทั้งสองนั้น
ทหารข่ม, เจียนตี, ข่มขืน, และฆาตกรรมแก่ผู้ลี้ภัยบังคับให้ไปอยู่ Atambua 7 กันยายน 1999
ในช่วงเช้า, กลุ่มของอาสาสมัครทหาร ได้เคลื่อนย้ายศพจำนวน 27 ศพถูกฆ่าในโบสถ์เก่า
ลงในรถยนต์ ในจำนวนนั้นมีศพของ Pastor Hilario, Pastor Francisco และ Pastor
Dewanto Hilario ศพถูกห่อด้วยเสื้อถูกนำตัวไปที่ Meta Mau , กองทัพอินโดนีเซียและฝัง
อยู่ Mota Masin ใกล้ริมทะเล ประมาณ 12, ถึง 27 ศพ ถูกฝังในหลุมทั้งหมด 3 หลุม นำโดย
ร้อยโท Lettu Sugito.

โจมตีและสังหารหมู่ในโบสถ์มาเรีย เป็นหนึ่งในคดีที่สำคัญซึ่งถูกฆ่าตายกว่า
50 คน ตั้งแต่การมาถึงของกองกำลัง INTERFET²⁰⁰ ในช่วงปลายเดือน กันยายนปี 1999,
คดีที่ยังคงได้รับการตรวจสอบเพื่อค้นหากระทำความผิดและผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อได้รับไม่เป็นที่รู้ว่า
ถูกที่ฝังอยู่ที่ใด, คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้มาผู้เยี่ยม วันที่ 19 พฤศจิกายนและวันที่
13 ธันวาคม กำกับโพกัสของการสืบสวนของการสังหารหมู่ของคริสตจักร Ave มาเรียแม่
สรวยไปยังติมอร์ตะวันตก พวกเขาพยายามที่จะหาพยานปากสำคัญที่รู้และดู ที่ไหนผู้ที่ถูก
เป็นเหยื่อถูกฝังไว้ ในวันที่ 25 พฤศจิกายน คณะกรรมการสืบสวนสิทธิมนุษยชนได้ทำ
การขุดหลุมฝังศพและพบศพจำนวน 27 ศพ ใน 3 หลุมซึ่งประกอบไปด้วย ผู้ชาย 16 คน
ผู้หญิง 8 คน และคนหนึ่งที่ไม่สามารถตรวจสอบเพศ***

แหล่งที่มา:

http://www.yayasanhak.minihub.org/direito/txt/2001/18/02_direito.html

โดยทั่วไปกลุ่มต้องการอิสระเป็นผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจำนวนมาก คนที่ลงคะแนนให้เป็นอิสระคุกคามเสมอคุกคามและถูกฆ่าโดยกลุ่มติดอาวุธติดอาวุธกั๊วบางส่วนของพวกเขาต้องหนีเข้าไปในป่าที่จะเข้าร่วม Falimil ที่มีและยังเป็นส่วนหนึ่งเพื่อความปลอดภัยของตัวเองในคริสตจักรหรือที่บ้านในฐานะผู้นำของกลุ่มของเสรีภาพสำหรับโชนความปลอดภัยของตัวเอง

การปรากฏตัวของหน่วยงานของสหประชาชาติ(UNAMET)เป็นหน่วยงานจะเริ่มต้นการดำเนินการกิจการในการสำรวจนำด้วยการมีความหวังสำหรับกลุ่มที่ต้องการอิสระ, การปรากฏตัว สหประชาชาติประเมินกิจการในติมอร์ตะวันออก UNAMET มีบทบาทความในประเทศติมอร์ตะวันออกนอกเหนือจากการทำงานการสำรวจความคิดเห็นเมื่อที่กำหนดไว้ล่วงหน้า วันที่ 30 สิงหาคม 1999 การกิจสันติภาพดำเนิน โดยกอดทั้งสองด้าน Belakสู้รบกัน UNAMET ทำงานกิจกรรมที่ไม่สามารถแยกออกจากความร่วมมือกับ

รัฐบาลอินโดนีเซีย, กองทัพอินโดนีเซียตำรวจ CNRT, Falintil และทุกสถาบันที่ก่อตัวขึ้น จากอินโดนีเซียและความเป็นอิสระของตัวเอง

ในการพัฒนาต่อมาผ่านทางเลือกข้อเสนอการตั้งถิ่นฐานของสองตัวเลือก ปฏิเสธหรือยอมรับเอกราชนี้จะถูกตกลงไปในข้อตกลงระหว่างรัฐบาลของอินโดนีเซียและ โปรตุเกสภายใต้การอุปถัมภ์ของเลขาธิการสหประชาชาติเมื่อวันที่ 1999 พฤษภาคม 5 นิววยอร์ก ในข้อตกลงนี้มันก็ตกลงกันเพื่อให้คำปรึกษาสามารถดำเนินการได้อย่างเป็นธรรม และจริงใจปลอดภัยและปลอดจากการข่มขู่ความรุนแรงหรือการแทรกแซงจากฝ่ายต่างๆ

การแทรกแซงความช่วยเหลือทางด้านโครงสร้างทางกฎหมาย

ในการพัฒนาต่อมาผ่านมา ได้มีทางเลือกข้อเสนอการตั้งถิ่นฐานของสองตัวเลือกปฏิเสธหรือยอมรับเอกราชนี้ จะถูกทำเป็นข้อตกลงระหว่างรัฐบาลของอินโดนีเซีย และ โปรตุเกสภายใต้การอุปถัมภ์ของเลขาธิการสหประชาชาติเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 1999 ในนิววยอร์ก ในข้อตกลงนี้ได้ก็ตกลงกันเพื่อให้คำปรึกษาสามารถดำเนินการได้อย่างเป็น ธรรมและ และจริงใจ โดยมีความปลอดภัยและปลอดจากการข่มขู่ ความรุนแรงหรือการ แทรกแซงจากฝ่ายต่างๆ

ในฐานะที่เป็นศูนย์กลางของข้อตกลงที่ 5 พฤษภาคม, วันที่ 30 สิงหาคม 1999 ประชาชนในประเทศติมอร์ตะวันออก ได้การดำเนินการสำรวจความคิดเห็น ผลการศึกษา พบว่าร้อยละ 78.5% ของผู้เข้าร่วมการสำรวจความคิดเห็น (334, 580 ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง (ปฏิเสธตัวเลือกความเป็นอิสระ ที่นำเสนอโดยรัฐบาลอินโดนีเซียซึ่งหมายความว่า การ ากสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ในขณะที่นั้นประมาณร้อยละเลือกติมอร์ตะวันออกแยกออกจ 21% (94, 388 ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เลือกการปกครองตนเอง ร้อยละ (1.8 ของคะแนนเสียง)7985 ผู้มีสิทธิเลือกตั้งประกาศที่ไม่ถูกต้อง (²⁰¹

จากความหลากหลาย ของการสังเกตที่มีการเดินหน้าสำรวจในประเทศติมอร์ตะวันออก ในภูมิภาคถูกควบคุมโดยทหารเป็น องค์กรต่างๆที่ทำงานในด้านสิทธิมนุษยชน ไม่มั่นใจต่อผลการสำรวจ เพราะคนเหล่านี้อาจจะถูกข่มขู่เพราะถือว่าเป็นประชาชนที่สนับสนุนกลุ่มต้องการอิสระ ทหารที่นี้มีบทบาทที่โดดเด่นกว่ารัฐบาล ความขัดแย้งในหมู่ติมอร์ที่เกิดขึ้นในประเทศติมอร์ตะวันออกไม่ได้หลุดจากความอิสระของกองทัพอินโดนีเซียที่ต้องการให้เกิดความขัดแย้ง หนึ่งในหลักฐานที่แท้จริงพบว่าทหารมีส่วนในการก่อวินาศกรรม ความปั่นป่วนและการทำลายล้างความรุนแรง 13 ภูมิภาคโดยประมาณ ในติมอร์ตะวันออก แต่ทหารถูกกดดันจากองค์กรสิทธิมนุษยชนและองค์กรของคริสตจักรคาทอลิกในดิลี กับการกระทำที่จิตใจ กดขี่ข่มเหง ดิดอาวูรทำร้ายประชาชนอย่างรุนแรงนี้คือการลงโทษรัฐบาลอินโดนีเซียของประเทศตะวันตกและสนับสนุนเต็มที่ในการปลดปล่อยเอกราชติมอร์ตะวันออก

ทันทีที่ประกาศผลการสำรวจความคิดเห็น วันที่ 4 กันยายน 1999 มีการขยายความรุนแรงเพิ่มขึ้น ทำให้แผ่นดินร้อนระอุ มีการปล้น และการอพยพที่ยิ่งใหญ่²⁰²

การตอบสนองต่อความจริงที่ เมื่อวันที่ ที่คณะกรรมการ 1999 กันยายน 8) แห่งชาติด้านสิทธิมนุษยชนHAMN ในออกแถลงการณ์เกี่ยวกับสถานะของสิทธิมนุษยชน (ว่า" ประเทศติมอร์ตะวันออกหลังการสำรวจความคิดเห็น จุดแรกเป็นคำแถลงการณ์กล่าวว่าการพัฒนาชีวิตของชุมชนในประเทศติมอร์ตะวันออกในเวลานั้น มาถึงสภาพของความโกลาหลและการกระทำของการก่อการร้าย ได้การกระทำอย่างกว้างขวางโดยบุคคลและกลุ่มที่มีพยาน โดยตรงถูกละเลย จากกองกำลังรักษาความปลอดภัย "

สังคมทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นห่วงและกังวลต่อสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในประเทศติมอร์ตะวันออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการรายงานระบุว่ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชน พวกเขายังเป็นกังวลมากเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ลี้ภัยทั้งในประเทศติมอร์ตะวันออก และ Nusa Tenggara ทิมอร์²⁰³

ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในประเทศติมอร์ตะวันออก เพราะผลประโยชน์ทางการเมืองที่แข็งแกร่ง, มีผลกระทบอย่างมากสำหรับคนที่ติมอร์ตะวันออก ทั้งเสียชีวิตลง, บ้านเรือนถูกเผาทำลายโดยมวลชน, ทหารถูกจับได้และบีบบังคับให้อพยพไปยังติมอร์ตะวันตก ผลของการสำรวจที่ได้รับรางวัลโดยกลุ่มผู้สนับสนุนด้านอิสรภาพ ไม่ตอบสนองอย่างดีจากกลุ่มผู้สนับสนุนปกครองพิเศษ เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะการทุจริต ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นอาสาสมัครติดอาวุธที่จะกลับไปใช้ความรุนแรงกับกลุ่มผู้สนับสนุนเอกราช

สำหรับผู้ที่พักกลุ่มสนับสนุนการปกครองพิเศษเลือกที่จะอพยพหรือ ออกจากติมอร์ตะวันออก และกลับไปอยู่ในค่ายที่ ติมอร์ตะวันตก. ในขณะที่กลุ่มผู้สนับสนุนอิสรภาพยังคงรู้สึกกลัว ส่วนใหญ่จะมีการเลือกใช้ชีวิตหลบภัยชั่วคราวในป่า และเข้าร่วมกลุ่มของความเป็นอิสระอื่นที่นั่น ส่วนเล็กๆพวกเขาปฏิบัติตามครอบครัวในติมอร์ตะวันตกและออสเตรเลีย กรณีนี้นำไปสู่เมืองโคเมนควบคุมโดยทหารเพราะกฎอัยการศึกยังคงถูกต้องหลังจากการเลือกตั้ง

นี่คือภัยพิบัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ผู้ลี้ภัยในติมอร์ติมอร์ตะวันออกไปยังติมอร์ตะวันตก โดยประมาณ 250,000 คนในประเทศติมอร์ตะวันออก ไปยัง ติมอร์ตะวันตก

ความขัดแย้งในขณะนั้นทำให้เกิดความแตกแยกในหมู่ประชาชนของประเทศติมอร์ตะวันออก ซึ่งเป็นที่รู้จักกันก่อนหน้านี้ความสามัคคีและความเป็นเอกภาพ เนื่องจากประเพณีและวัฒนธรรมของบรรพบุรุษก่อนหน้านี้ แต่เพียงเพราะการเมือง ถูกทำลายและฉีกขาดความสัมพันธ์ระหว่างผู้คน

บางส่วนของความสำเร็จของการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างสองค่าย เกิดจากการกระทำสองด้าน ด้านแรกเป็นด้านกฎหมายคือการดำรงอยู่ของศาลเฉพาะกิจในอินโดนีเซีย ศาลนี้ได้สร้างความประทับใจให้โดยรัฐบาลของอินโดนีเซีย เพราะการตัดสิน

ที่ออกไปยังหน่วยทหารอินโดนีเซียที่มากมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองในประเทศติมอร์ตะวันออกในปี 1999ความไม่เป็นที่ธรรมจากศาลทำให้เกิดความผิดหวัง นักเคลื่อนไหวกิจกรรม รัฐบาลอินโดนีเซียไม่ได้กังวลต่อเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมาก ใน13อำเภอ ในติมอร์ตะวันออก , Jhonson Panjaitan ได้แสดงข้อคิดไม่ได้รับความเป็นที่ธรรม จากศาลเฉพาะกิจอินโดนีเซีย

แม้ว่าศาลกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศติมอร์ตะวันออก ได้ถูกจัดตั้งขึ้น แต่กระบวนการนี้ได้ดำเนินการมาก่อนข้างนานแต่ก็เป็นที่น่าสงสัยจากกลุ่มจากคนจำนวนมาก กระบวนการยุติธรรมนี้สามารถตอบได้หรือไม่ว่าความยุติธรรมผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการต่อสู้อยู่ที่ไหน? นี่คือภาพรวมของจอห์นสัน Panjaitan เลขานุการสมาคมช่วยเหลือด้านกฎหมายสิทธิมนุษยชนอินโดนีเซีย อดีตทนายความ Kayrala Xanana Gusmão สอดคล้องกับการตัดสินใจของประธานาธิบดีครั้งที่ 96/2001 ซึ่งได้รับการแก้ไขแล้วโดยประธานาธิบดี 76/2002 ในวันที่ 14 มีนาคม 2002 ศาลสิทธิมนุษยชนจัดขึ้นในเมืองจากาคาร์ (เครือข่าย) เพื่อพิพากษา 2 ผู้ต้องหาคือ Abílio Osório Soares อดีตผู้ว่าราชการ ดิมอร์) และ (ตะวันออก Timbul Silean จะขึ้นฟ้องทั้งหมด (หัวหน้าตำรวจระดับภูมิภาค) 118 คน ตามมติ กรรมการสืบสวนการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ที่มีหน้าที่รับผิดชอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ใน ดิมอร์ตะวันออก ในเดือนมกราคม – กันยายน 1999, แต่มีเพียง 18 คนถูกส่งไปยังอัยการสูงสุดของ 8 ศาลสิทธิมนุษยชน นี้พิสูจน์ให้เห็นเป็นกระบวนการ (เครือข่าย) 'Bonsai' ของประเทศติมอร์ตะวันออก โดยอัยการสูงสุด

คำถามพื้นฐานที่ควรจะถามคือ ศาลจะสามารถมอบความยุติธรรม? นี้เป็นคำถามที่ยากจะตอบ แต่เราสามารถตอบได้โดยข้อเท็จจริงต่อไปนี้:

แนวความคิดของการละเมิดสิทธิมนุษยชน จะถูกนำความลงโทษตามกฎหมายฉบับที่ 26 ปี 2000 จะแถมมาก เพราะตั้งเพียงสองการกระทำ คืออาชญากรรมต่อมนุษยชาติ และการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

ผู้พิพากษาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาลสิทธิมนุษยชน (เครือข่าย) ไม่ได้มีประวัติที่ชัดเจนในด้านสิทธิมนุษยชน แม้จะมีผู้พิพากษาที่เคยเป็นผู้พิพากษาในประเทศติมอร์ตะวันออกและดำเนินคดีเรียกร้องสิทธิมนุษยชนใน

ดินแดนยึดครองของประเทศอินโดนีเซีย นอกจากนี้ยังมีความเป็นสมาชิก สิทธิมนุษยชนที่มกกองทัพอินโดนีเซีย

อัยการเฉพาะกิจยกส่วนใหญ่อัยการทหาร ซึ่งเป็นส่วน (อัยการทหาร) ละเมิดสิทธิมนุษยชน นอกจากนี้ยังมีหนึ่งของเครือข่ายของการกระทำผิดของผู้ อัยการที่ได้รับเมื่ออัยการอัยการปกป้องสิทธิมนุษยชนในประเทศติมอร์ ตะวันออกในอินโดนีเซีย นี่เป็นตรงกันข้ามกับแนวคิดของอัยการเฉพาะกิจ ควร จะรวมอัยการใหม่ทั้งหมด เพื่อป้องกันความไม่เป็นธรรม

กระบวนการที่ได้ทำงานในศาล เหมือนเรื่องก่อนข้างแปลก ,เพราะ มันไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กฎหมายบังคับ. คำฟ้องโจทก์ แสดงให้เห็นสิ่งที่ เกิดขึ้นในประเทศติมอร์ตะวันออกเป็นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้เรียกร้องความ เป็นเอกราชกับกลุ่มเรียกร้องความเป็นอิสระ. พยานที่นำเสนอต่ออัยการเป็นผู้ที่ เคยโดยดำเนินคดีในสืบสวนครั้งนี้, เช่น Wiranto และ Damiri .เป็นผลให้ศาลถูก มองว่าปกป้องทหาร ที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดของสิทธิมนุษยชนในประเทศ ติมอร์ตะวันออก. ข้อเท็จจริงเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าผู้พิพากษาศาลเฉพาะกิจ ปฏิเสธความยุติธรรม

แหล่งที่มา :http://www.yayasanhak.minihub.org/direito/txt/2002/19/03_direito.html

ด้านที่สองคือการปรองดองผ่านสถาบันต่าง ๆ ที่อำนวยความสะดวกใน กระบวนการปรองดองเช่นเดียวกับขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ใน ความพยายามที่จะให้ทั้งสองประเทศอินโดนีเซียและติมอร์ตะวันออก และองค์การ สหประชาชาติขอเป็นส่วนหนึ่งของการปรองดองระหว่างสองกลุ่มเรียกร้องความอิสระ และกลุ่มเรียกร้องความเอกราช

ที่ “NAHE BITI BOT” คือการสมานฉันท์ปรองดองจากผู้นำกลุ่มทั้งสอง กลุ่มต้องการอิสระ กับกลุ่มต้องการเป็นเอกราช. พุดคุยเกี่ยวกับการหาทิศทางและวิธีการให้คนติมอร์ตะวันออก พุดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ลืมอดีตที่ผ่านมาและเดินข้างหน้าต่อไปในอนาคต “NAHE BITI BOT” คือ ความคิดเห็นร่วมระหว่างคนติมอร์ตะวันออก เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยไม่มีมือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง. การปรองดองกันระหว่างสองกลุ่มนี้ ไม่ได้ใช้กระบวนการทางกฎหมาย แต่พวกเขาให้ความสำคัญเกี่ยวกับประเพณีและวัฒนธรรมด้วยการพุดคุยอย่างจริงจัง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการแก้ปัญหาความขัดแย้งที่ดำเนินอยู่

ปี 2002 ,CAVR)*Comissão de Acolhimento, Verdade e Reconciliação* คณะกรรมการต้อนรับ,การปรองดองเพื่อสมานฉันท์ เพื่อ ติมอร์เลสเต ที่เกิดขึ้น (CAVR เป็นส่วนหนึ่งของคณะกรรมการภายใต้การปกครอง UNTAET(*United Nations Transition East Timor*) หน่วยงานสหประชาชาติที่ปฏิบัติหน้าที่ในติมอร์เลสเต หลังจากการทำหน้าที่ของ UNTAET . คำสั่งของคณะกรรมการคือการตรวจสอบและค้นหาความจริงเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นที่เชื่อมต่อกับความขัดแย้งทางการเมือง ในติมอร์เลสเต

ในวันที่ 25 เมษายน 1974 จนถึง 25 เมษายน 1999. การสอบสวนมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความจริงไม่ใช่การหาความผิดของกลุ่ม ผลที่ได้จะถูกเขียนบันทึกเป็นประวัติศาสตร์ของคนติมอร์ตะวันออก.คณะกรรมการยังจะทำงานในติมอร์ตะวันออก, มีสำนักงานอยู่ที่ค่ายกักกันผู้หลบภัย และสำนักงานรัฐบาลอินโดนีเซีย

วัตถุประสงค์ของโครงการนี้คือการค้นหาความจริงการละเมิดสิทธิมนุษยชน ที่กระทำโดยทุกฝ่ายไปสู่ความขัดแย้ง ในช่วงเวลานั้น เมษายน 1974 ถึง ตุลาคม 1999. แนวคิดคือให้คำสั่งให้ออกแบบระบบทั้งหมดตลอดตำบล มุ่งเน้นการวิจัยและการถือครอง

การพิจารณาของประชาชน สิ่งที่ได้รับการกระทำรวมทั้งเอกสารที่เกี่ยวข้องได้ห้ามจากแหล่งต่างๆในติมอร์เลสเตและในต่างประเทศ²⁰⁴

11 สิงหาคม 2005 คณะกรรมการของความจริงและมิตรภาพ KKP ที่เกิดขึ้นจากทั้งสองประเทศ; อินโดนีเซีย-ติมอร์เลสเต, คำสั่งของคณะกรรมการเริ่มต้นขึ้นในปี 2005 และได้รับการขยายไปจนถึงปี 2008เพื่อรวมสามองค์ประกอบหลักให้เสร็จสมบูรณ์คือ; (1) การตรวจสอบประกอบด้วยการตรวจสอบเอกสารการหาข้อเท็จจริงและการวิจัย; (2) ให้ผลการวิจัยเกี่ยวกับการกระทำของสิทธิมนุษยชนขั้นต้นและความรับผิดชอบต่อการละเมิดสถาบัน และ (3) การกำหนดคำแนะนำและบทเรียน รากฐานที่สำคัญของการทำงานของคณะกรรมการเป็นการเป็นกระบวนการในปี 1999 , การตรวจสอบข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามกรอบที่ระบุไว้ในคำสั่งของคณะกรรมการซึ่งจะต้องมีกระบวนการตรวจสอบ หาข้อเท็จจริงซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำหรับสำนักงานคณะกรรมการกำกับการวิเคราะห์และตรวจสอบความจริง²⁰⁵

คณะกรรมการนี้จะทำหน้าที่ในติมอร์ตะวันตก อินโดนีเซีย และติมอร์เลสเต , องค์ประกอบของคณะกรรมการของทั้งสองประเทศ และผลการรายงานและข้อเสนอแนะจะนำไปให้กับผู้นำของทั้งสองประเทศอินโดนีเซีย และติมอร์เลสเต ที่จะปฏิบัติตามคณะกรรมการไม่แนะนำการละเมิดดังกล่าวข้างต้น สำหรับ ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการคือความจริงติดตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี 1999.

ในปี 2002, การประชุมดำเนินที่ชายแดน หรือ Border Meetingระหว่างสมาชิกในครอบครัวแยกออกจากกันทั้งสองประเทศ; อินโดนีเซีย และติมอร์ตะวันตก, กิจกรรมนี้ได้รับการอำนวยความสะดวกโดยทั้งของรัฐและยังมีบางองค์กรพัฒนาเอกชนองค์กรระหว่างประเทศ และองค์กรท้องถิ่น คริสตจักรมีส่วนร่วมในกิจกรรมความสุข, กิจกรรมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสานสัมพันธ์ครอบครัวแยกออกจากกันนานเพราะเกิดความขัดแย้งเพื่อพบเจอและพูดคุยบอกเล่าประสบการณ์เชิงบวก และพูดคุยแลกเปลี่ยนแบ่งปัน

ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะและสภาพของพื้นที่ที่พวกเขาอาศัยอยู่, กิจกรรมนี้ได้ดำเนินจนถึงปี 2008 และดำเนินการที่ชายแดนระหว่างทั้งสองประเทศ ,ดำเนินการผ่านกิจกรรมนี้ทางอ้อมที่สร้างขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นว่าในความเป็นจริงแล้วคนติมอร์รักครอบครัว รักบ้านเกิด รักของวัฒนธรรมและประเพณี พวกเขาถูกแยกเพราะความขัดแย้ง เพียงเพราะผลประโยชน์ของชนชั้นทางการเมือง ทหารที่ต้องการสิ่งที่มีอยู่ในพื้นที่ พวกเขาต้องการติมอร์กลับมาเป็นเมื่อก่อน,กระบวนการนี้ยังคงดำเนินการผ่านการยอมรับ และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นจากคือครอบครัวผู้ครอบครัวของตัวเอง

การส่งกลับประเทศตนเอง,หรือ กลับบ้านเกิดอย่างรู้เท่าทัน โดยไม่การบังคับ ได้ผลมาจากการประนีประนอม ไม้ที่ก่อสร้างขึ้นของความปรองดอง. แม้ว่าป็นองค์กรเล็ก เป็นการแสดงให้เห็นความรักของคนในครอบครัวและต้องการที่จะอยู่ร่วมกัน และรักของบ้านเกิด, หนึ่งในครอบครัวที่เลือกที่จะเป็นอิสระ กลับไปประเทศติมอร์เลสเต ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจในพื้นที่หลังจากอพยพกลับมา พื้นที่ที่เคยอาศัยมีน้อย ในขณะที่ครอบครัวเพิ่มขึ้นทุกปี ข้อมูลจาก CIS ติมอร์ ปี 2009 ได้ยกเลิกโปรแกรมการส่งกลับอย่างเป็นทางการโดยรัฐบาลอินโดนีเซียมี มี 49 ครอบครัว 114 คน ที่กลับไปยังบ้านเกิดของติมอร์เลสเต, และพวกเขากลับมาด้วยการตัดสินใจหลังจากใช้การประนีประนอมครอบครัว,สถาบัน รัฐบาลอำนวยความสะดวกในการกลับมาของพวกเขา

หลายองค์กรในอินโดนีเซียที่ได้เข้าร่วมสังเกตการณ์ต่อติมอร์ตะวันออก ได้ดำเนินการจัดกิจกรรม ในติมอร์ตะวันออก โดยมี สภาความช่วยเหลือ (SOLIDAMORX)องค์กรความช่วยเหลือติมอร์ตะวันออก,สถาบันความช่วยเหลือด้านกฎหมาย จากदार,มูลนิธิในดิลี,สถาบันเพื่อการวิจัยนโยบายและการสนับสนุน,คณะกรรมการการแห่งชาติฝ่ายสิทธิพื้นฐานของมนุษย,สำนักคริสตจักรและขบวนการเคลื่อนไหวเยาวชนคริสเตียน อินโดนีเซีย และการรวมกลุ่มของนักศึกษาคาทอลิก สาธารณรัฐอินโดนีเซีย, องค์กรนี้ได้ทำงานเพื่อสนับสนุนความยุติธรรมและความถูกต้องตามกฎหมายต่อผู้ที่ประสบความรุนแรงจากทหารและกองกำลังติดอาวุธอินโดนีเซีย ที่ได้กระทำต่อประชาชน

ติมอร์ตะวันออก การทำงานขององค์กรดังกล่าว ได้มีความพยายามหาข้อเท็จจริงและความถูกต้องตามกฎหมาย ต่อเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น โดยมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนหาข้อสรุปต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนในเวลานั้น²⁰⁶

หนึ่งในสถาบันซึ่งได้เข้าร่วมติดตามการปลดปล่อยเอกราชติมอร์ตะวันออก คือ SOLIDAMOR สาเหตุที่Solidamor มีส่วนร่วมในการติดตามและต่อสู้กับติมอร์เลสเต มีปัจจัยหลักคือ การบูรณาการฟื้นฟูและผนวกเอาติมอร์ตะวันออกเป็นจังหวัดหนึ่งของอินโดนีเซียเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย เพราะเกิดขึ้นหลังจากการโจมตีจากทหารและกองทัพอินโดนีเซีย ก่อนการบุกรุกของคิลี 7 ธันวาคม 1975 เหตุการณ์นี้มีความขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญอินโดนีเซีย 1945 ซึ่งได้ระบุอย่างชัดเจนว่า “เสรีภาพเป็นสิทธิของทุกเชื้อชาติ” ด้วยเหตุนี้จึงต้องกำจัดการล่าอาณานิคมให้ออกไปจากแผ่นดินติมอร์ตะวันออก ก่อนที่จะผนวกเป็นจังหวัดหนึ่งของอินโดนีเซีย เคยตกเป็นอาณานิคมของประเทศโปรตุเกสเป็นผู้ยึดครองประเทศ ต่อมาได้เกิดความขัดแย้งทางการเมืองขึ้น และได้การทำรัฐประหารขึ้นโดยพรรคสหภาพประชาธิปไตยติมอร์ UDT และเกิดความพ่ายแพ้ทำให้ต้องหนีเข้าไปลี้ภัยจังหวัดติมอร์ โปรตุเกส ไปยัง เอาเตาโร, พรรคเฟรติลินได้ตัดสินใจประกาศให้ดินแดนติมอร์ตะวันออกเป็นรัฐเอกราช ในวันที่ 28 พฤศจิกายน 1975 ตามรัฐธรรมนูญ 1945 อินโดนีเซียควรแสดงการสนับสนุนสาธารณรัฐใหม่เช่นเดียวกับที่อินโดนีเซียแสดงการสนับสนุนต่อประเทศในเอเชีย และแอฟริกา เพื่อปลดปล่อยตัวเอง ตัวอย่างเช่น รัฐบาลอินโดนีเซียในสมัยประธานาธิบดี ซูการ์โน ได้ช่วยเหลือสนับสนุนด้านอาวุธให้กับแนวร่วมปลดปล่อยแห่งชาติ แอลจีเรียFLN ที่ต่อสู้เพื่อปลดปล่อยเอกราชประเทศแอลจีเรีย จากการล่าอาณานิคมของฝรั่งเศส(

การโจมตีครั้งที่สองต่อติมอร์ตะวันออก ในความเป็นจริงแล้วคือการทำสงครามโดยอินโดนีเซียกับจังหวัดอื่นๆตามรัฐธรรมนูญ 1945 ได้บัญญัติไว้ว่าประธานาธิบดีต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎร แต่การโจมตีทางทหาร ตั้งแต่ ตุลาคม 1975 จนกระทั่งมีการปฏิบัติการทางทหารเกิดขึ้นถูก

ดำเนินการในที่ลับ ประธานาธิบดีสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ซูฮาร์โต ไม่เคยได้รับการอนุมัติจากสภาผู้แทนราษฎร และไม่เคยชี้แจงต่อสภาผู้แทนราษฎร ถึงการอพยพย้ายถิ่นของประชาชนในติมอร์ตะวันออก ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดและขัดต่อรัฐธรรมนูญ 1945

การปฏิบัติการของทหารอินโดนีเซียไม่ประสบผลสำเร็จที่จะทำลายล้างขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อปลดปล่อยเอกราชติมอร์เลสเต ทั้งการเคลื่อนไหวของกองกำลังติดอาวุธ (GPK) ขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสันติภาพการเคลื่อนไหวลับของติมอร์ตะวันออก ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องต่ออินโดนีเซียมานานาชาติ

หลังจากที่ Solidamor ได้ประชุมพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างเพื่อแก้ไขปัญหากัน โดยการเพิ่มศักยภาพด้านความรู้ ความเข้าใจต่อประชาชนทั่วไปในอินโดนีเซีย และสำนักงานปกครอง ส่วนหนึ่งจากสมาชิกรัฐสภาผู้แทนราษฎร เกี่ยวกับการหาทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้นในติมอร์ตะวันออก ตั้งแต่ 7 ธันวาคม 1975 หาทางออกของปัญหาโดยใช้รูปแบบการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การเผยแพร่ข่าวทางจดหมาย การตีพิมพ์ในหนังสือ การจัดนิทรรศการและการจัดแสดงทางวัฒนธรรมติมอร์ตะวันออก และได้สร้างสัมพันธมิตรเจรจากับแกนนำผู้อพยพและแกนนำเพื่อปลดปล่อยเอกราชที่กรุงจาการ์ตา

การจัดกิจกรรมดังกล่าวทั้งที่จัดขึ้นเองและจัดร่วมกับองค์กรอื่น ต่างช่วยกันหาวิธีเพื่อหาทางออกของปัญหาติมอร์เลสเตได้โดยสันติ Solidamor กลายเป็นสมาชิกละณะกรรมการกลาโหมติมอร์ตะวันออก การรวมกันขององค์กรสิทธิมนุษยชนและความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมอินโดนีเซีย ซึ่งได้รับการจัดตั้งขึ้นเพื่อให้ความสำคัญต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศติมอร์ตะวันออกและต่างประเทศ Solidamor เข้าร่วมประชุมเอเชียแปซิฟิกพันธมิตรเพื่อติมอร์ตะวันออก เพื่อหาทางออกในการแก้ปัญหาอย่างสันติ ซึ่งได้ทำการลี้ภัยประเทศใหญ่ๆ เช่น สโลวีเนีย, อังกฤษ, ญี่ปุ่น ตลอดจนประเทศในเอเชียที่เคยสนับสนุนอินโดนีเซีย เพื่อเปลี่ยนทิศทางการเมืองในติมอร์ตะวันออก ด้วย

การสนับสนุนการลงประชามติ ซึ่งเป็นวิธีการในการหาทางออกของการแก้ปัญหาอย่าง
สันติวิธี ในติมอร์ตะวันออก

Solidamor ร่วมกับองค์กรต่างๆ ได้ยื่นเรื่องปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนใน
ติมอร์ตะวันออกให้กับคณะกรรมการแห่งชาติฝ่ายสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เพื่อ
ผลักดันและหาข้อสรุปและข้อคิดเห็นร่วมกันจากรัฐบาลเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นได้อีกจาก
ทหารอินโดนีเซียในภายหลัง

ความสำเร็จที่สำคัญคือชาวอินโดนีเซียจำนวนมากทั้งเรียกร้องในการอพยพ ทำ
ให้ติมอร์ตะวันออกไม่ได้สมัครใจดำเนินการทำงานร่วมกับอินโดนีเซียในการบูรณา
การทำผ่านสงครามกองทัพอินโดนีเซีย การอพยพไปอยู่สถานที่ใหม่เกิดจากการทำ
สงครามกับทหารอินโดนีเซีย ส่วนมากได้ละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อประชาชนซีเปดตั้งแต่
เกิดสงครามจนสิ้นสุดการปกครองของอินโดนีเซีย ในติมอร์ตะวันออก ความสำเร็จครั้งนี้
เกิดจากการร่วมมือขององค์กรต่างๆ เช่น SPRIM ความร่วมมือจากการต่อสู้ของประชาชน
อินโดนีเซียและประชาชนเมมาเบอร์, FORTILOS การร่วมมือสัมพันธ์มิตรประชาชน
ติมอร์โลโรซี, สถาบันวิจัยและการสนับสนุนของประชาชน, สถาบันความช่วยเหลือด้าน
กฎหมาย จากอาร์คา, สมาชิกคณะกรรมการกลาโหมติมอร์ตะวันออก รวมทั้งความร่วมมือ
จากหน่วยงานต่างๆ องค์กรความร่วมมือและช่วยเหลือติมอร์เลสเต อยู่ในติมอร์ตะวันตก

Solidamor ถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อหาข้อตกลงร่วมกันแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในติมอร์
ตะวันออก อย่างสันติวิธี หลีกเลี่ยงจากการต่อสู้และการทำสงคราม เหมือนที่เกิดขึ้นใน
อินโดนีเซีย. ทางออกของความสงบ ให้ชาวติมอร์ตะวันออก ตกลงประชามติแสดง
เจตจำนง เลือกระหว่างเป็นดินแดนที่มีการปกครองตนเองภายใต้การปกครองของ
อินโดนีเซียหรือ ต้องการเป็นรัฐเอกราช²⁰⁷

ความท้าทายเหล่านี้จะต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มนักเคลื่อนไหวที่สนับสนุนความ
ทนทานหรือความช่วยเหลือทางกฎหมาย ต่อเหยื่อผู้ที่ได้รับความรุนแรง จากการจذبศึก

ส่วนตัวที่เป็นความลับ ทำให้ทราบเกี่ยวกับการถูกข่มขู่และถูกไล่ล่าจากทหารถ้ามีการเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้นในติมอร์ตะวันออก ภายหลังองค์กรความช่วยเหลือได้มีคำสั่งให้สิ้นสุดบทบาทหน้าที่การทำงานลง

บันทึกสำคัญ

ปัญหาของความรุนแรงในประเทศติมอร์ตะวันออก ในปี 1999 มีความรุนแรงและเข้มข้นทางกับประเด็นปัญหาการเมือง ปัญหานี้จะถูกแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมาย โดยผ่านการพิจารณาคำถามทางการเมืองจริงอยู่เป็นความลับ แต่จะต้องถูกแก้ไขเพื่อหาข้อสรุปและคำตอบ, การซึมซับทางการเมืองกลายเป็นวัฒนธรรมที่ปฏิบัติกันมา คือ วัฒนธรรมของคนติมอร์เชื้อบรรพบุรุษในกฎข้อระเบียบและคำสั่งสอนอย่างเคร่งครัดในการยอมรับซึ่งกันและกัน เพราะเป็นจุดสำคัญต่อการลดปัญหาความขัดแย้งและเป็นคำตอบจากคำถามนี้

กฎหมายแห่งชาติ, ประเพณีและวัฒนธรรมทุกอย่างต้องอาศัยระยะเวลาในกระบวนการหาข้อยุติ โดยผ่านการรับรองระดับรากหญ้าและไม่เพียง แต่ชนชั้นสูงเท่านั้น เพราะประชาชนโดยตรงที่จะได้สัมผัสกับผลของความขัดแย้ง ประเด็นติมอร์ตะวันออกเป็นที่น่าสนใจมากคือการแทรกแซงของโลกที่นำไปสู่ปัญหาของประเทศติมอร์ตะวันออก จนถึงขั้นกระบวนการทางกฎหมายเกิดขึ้นในประเทศติมอร์ตะวันออกในปี 1999 บทอิทธิพลจากต่างประเทศ โอกาสที่จะสงบสุขสำหรับทั้งสองฝ่ายในความขัดแย้ง แต่ยังคงเป็นข้อ จำกัด โดยปัจจัยที่ยึดหยุ่นทางการเมือง นี้นำไปสู่การอภิปรายของละเมิดสิทธิมนุษยชนความมุ่งมั่นในประเทศติมอร์ตะวันออกโดยสหประชาชาติในการประชุมสรุปการอภิปราย

C.เหตุการณ์ของโปไซ

แผนที่ POSO

ที่มา : รวบรวมจากแหล่งต่างๆ

ประวัติโปโซ

อำเภอ โปโซ ติดต่อกับจังหวัดทางทิศตะวันออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งขึ้นออกมาจากทิศตะวันตกไปยังทิศตะวันออก ก่อนการขยายพื้นที่อาณาเขตซึ่งมีพื้นที่ที่มีความกว้าง 29,923,88 กม.² หรือ 43.98% จากภาคพื้นจังหวัดสุลาเวสีกลาง จังหวัดอื่นถูกล้อมรอบทางทะเลมีทั้งหมด 81 เกาะ ซึ่งถูกตั้งชื่อเกาะแล้ว และอีก 40 เกาะอยู่ระหว่างการตั้งชื่อเกาะ POSO มีพื้นที่ที่ค่อนข้างกว้าง โดยติดต่อกับเมือง PALU เมืองหลวง PROPINSI สุลาเวสีกลางสู่เมืองโปโซ ระยะทาง 300 กิโลเมตร ในปี 1999 ตามกฎหมายขึ้นพื้นฐานสาธารณรัฐอินโดนีเซียมาตรา 51 ปี 1999 รัฐบาลสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ได้แยก Morowali จาก อำเภอ โปโซ,เพื่อแยกเป็นอำเภอใหม่ ในปี 2003 รัฐบาลสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ได้แบ่งแยกอำเภอใหม่อีกครั้งคือ Tojo/Una-Una จากอำเภอ โปโซ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 32 ปี 2003

จังหวัดโปโซมีความกว้างประมาณ 8,712,25 กม.² หรือ 12,81% จากพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดสุลาเวสีกลาง²⁰⁸ อ้างอิงจาก สำนักสถิติการปรับปรุงข้อมูลประชากรอำเภอโปโซ ปี 2012, จำนวนประชากรอำเภอโปโซทั้งหมด 226.389 คน โดยแบ่งเป็นเพศชายจำนวน 117.667 คน และเพศหญิงจำนวน 108.722 คน อำเภอโปโซมีประชากรที่มีความหลากหลาย, ชนเผ่าพื้นเมืองอาศัยอยู่ภูมิภาคนี้รวมถึงชนเผ่าอื่นๆ, ชนเผ่า Pamona, Lore, Mori, Bungku และ Tojo/Una-Una. ชนเผ่าที่อพยพจำนวนมาก มาจาก สุลาเวสีใต้ (Bugis, Makassar, Toraja) และสุลาเวสีเหนือ (Gorontalo และ Minahasa) และผู้อพยพใน (โครงการให้ที่อยู่ใหม่แทนที่อยู่เดิมจากรัฐบาล ซึ่งมาจากรัฐบาลที่อพยพเข้ามาภายใต้จากชวา, บาหลี, และนูซา เตงฆารา

สภาพโศกก่อนเกิดความขัดแย้งปี 1998

จากการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างระบบการเมืองของรัฐบาลยุคประธานาธิบดี ซูฮาร์โต ทำให้เกิดความขัดแย้งที่รุนแรง เนื่องจากการวางโครงสร้างทางการเมืองส้าหลัง ไม่มีการพัฒนาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และการปกครอง ความขัดแย้งได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ เกิดขึ้นในช่วงปลายปี 1998 . ปัจจัยที่มีโครงสร้างที่ทรงอิทธิพลและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงผลกระทบอย่างรุนแรงในประชากรการพัฒนาทางสังคมและทางการเมืองและเศรษฐกิจใน Poso, คือการเกิดขึ้นของ โยบายที่เกิดในยุคของระบบการเมืองของรัฐบาลยุคประธานาธิบดี ซูการ์โน

1. โครงการอพยพ

แผนการให้ที่อยู่ใหม่แก่ผู้ย้ายถิ่นที่อยู่ใหม่ดำเนินการภายใต้ระบบการเมืองของรัฐบาลยุคประธานาธิบดี ซูฮาร์โต ทำให้เกิดความขัดแย้งต่างๆต่อสังคม บางจังหวัด ในอินโดนีเซีย .หนึ่งในนั้นก็คือ จังหวัดโปโซ,เหตุการณ์ดังกล่าวไม่เป็นที่พอใจต่อผู้ที่ถูกย้ายถิ่นเนื่องจากผิดจากวัตถุประสงค์ของรัฐในการและความเป็นเอกภาพแห่งชาติ

การสนับสนุนทดแทนที่อยู่ใหม่เกิดความขัดแย้งทางสังคมเนื่องจากผู้ย้ายถิ่นใหม่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล รัฐบาลที่รับผิดชอบดูแลผู้ย้ายถิ่นใหม่ กระทรวงแรงงานและผู้สนับสนุนการย้ายถิ่นFahmi Idris ผู้ต่อสู้เพื่อความยุติธรรมต่อผู้ย้ายถิ่น คนที่ 54 ที่ อัมบอน เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2004,กล่าวพิธีเปิดโดย Wagub Maluku, Memet Latuconsina, ได้กล่าวว่า “แผนการทดแทนที่อยู่ใหม่ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความขัดแย้งทางเชื้อชาติ เพราะว่าให้ความสำคัญกับการทดแทนที่อยู่ใหม่จนลืมนึกถึงความเป็นอยู่ของคนที่ถูกย้ายถิ่นที่อยู่ในพื้นที่ นอกจากนี้ยังเป็นการเพิ่มพื้นที่ขยายความยากจนไปยังภูมิภาคอื่นอย่างหลากหลายอีกด้วย”²⁰⁹

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจ เริ่มจากได้รับการพัฒนาโครงสร้างที่ต่างๆทางถนน เป็นกระแสสำคัญที่ทำให้คนจากพื้นที่ต้องการย้ายถิ่นเข้ามาอยู่ ผู้ที่ย้ายถิ่นส่วนมากมาจาก สุลาเวสีใต้ ไปยัง สุลาเวสีกลาง.ผู้ย้ายถิ่นมีทั้งเชื้อสาย Bugis, Makassar,Luwu และ Toraja และได้มีการแต่งตั้งหัวหน้าจากคนในพื้นที่เป็นผู้รับผิดชอบ ทำให้ในพื้นที่มีการซื้อขายเป็นจำนวนมาก ทำให้ผู้ที่อาศัยเดิมขาดแคลนการใช้จ่ายต่อลูกๆ และเพิ่มค่าใช้จ่ายในส่วนอื่นด้วย

นอกจากการเพิ่มจำนวนจากครอบครัวผู้ย้ายถิ่นใน โปโซ เริ่มดั้นมีการร้องขอเรื่องต่างๆจากรัฐบาล เพื่อให้ได้ในเรื่องที่ต้องการ มีหลายพรรค และองค์กรต่างๆที่ต้องการเข้ามามีอำนาจในการปกครองพื้นที่แห่งนี้ เช่น สมาคมปัญญาชนมุสลิม อินโดนีเซีย,พรรคโฆลักร์.การแข่งขันมีความเข้มข้นมาก เนื่องจากเป็นที่สนใจต่อคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในพื้นที่ โปโซในขณะนั้น

2. การพัฒนาสหกรณ์การเกษตร(KNN) ที่ทูจรีต,สมรูร์วมลิด และการเล่นพรรคเล่นพวก

สหกรณ์การเกษตร เป็นโครงการระดับชาติ จัดหาเงินทุนจำนวน 8.3 ล้านล้านรูเปีย ผู้แนะนำ คือ Adi Sasono ในสมัยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และธุรกิจขนาดกลาง ภายใต้ระบบการปกครองประธานาธิบดี ฮาบีบี

ในการดำเนินโครงการสหกรณ์การเกษตรผ่านความเห็นชอบจากหน่วยงานสถาบันนักพัฒนาเอกชนและสหกรณ์หมู่บ้าน ที่อยู่ในพื้นที่ต่างๆ จะได้รับจำนวน 5% จากจำนวนเงินสหกรณ์การเกษตร ผ่านการพิจารณาจากกลุ่มเกษตรกรและคณะกรรมการนักพัฒนาเอกชน ใน โปโซ เพื่อให้เจริญก้าวหน้าอย่างสมบูรณ์สหกรณ์หมู่บ้านรวมถึงนักพัฒนาเอกชนได้เสนอโครงการอย่างชัดเจนจากความต้องการของกลุ่ม เป้าหมายกลุ่มเกษตรกรผ่านความเห็นชอบจากสหกรณ์ท้องถิ่น และต้องมีการลงชื่อผ่านกรมส่งเสริม

การเกษตรภาคปฏิบัติ,หัวหน้าชุมชนและแกนนำกลุ่มเกษตรกรที่ก่อตั้งโดยนักพัฒนาเอกชน

นักพัฒนาทั้งสี่ได้ผลักดันโครงการดังกล่าว โดยมีสถาบันการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมประชาธิปไตย ศูนย์ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาการส่งออกในภูมิภาค, มูลนิธิการสร้างชาติ, ผู้นำองค์กรทั้งสี่ส่วนใหญ่มีความใกล้ชิดกับพรรค กระทรวงสหกรณ์,ทั้งนี้สภาผู้แทนราษฎร,LPSEK ภายใต้การนำของ Ir.Effendi และ H.Syamsuddin, หัวหน้าสภาผู้แทนราษฎร สุลาเวสีกลาง ภายใต้การนำของ Ir. Abdul Kadir “Aco” ภายใต้การนำของ Tjabani Daeng Mangepe เป็นหัวหน้าและเลขานุการ, มูลนิธิการสร้างชาติ ภายใต้การนำของ Andi Ridwan และ Maro Tinombala, คีพิมพ์ที่ ปาตู ในปี 1998 s/d 2000 และภายใต้การนำของTjabani Daeng Mangepe ,และSyamsuddin²¹⁰

เป็นสิ่งที่น่ายินดีที่มีองค์กรทางด้านการเกษตรในเมือง โปโซเช่นเดียวกับมีองค์กรทางการเกษตรในเมืองอื่นๆ คณะทำงานสหกรณ์อำเภอโปโซ ไม่ค่อยมีทางเลือกให้กับเกษตรกรนอกจากให้คำแนะนำ ต่อนักพัฒนาเอกชน และสหกรณ์การเกษตร คณะกรรมการตรวจสอบการทำงานและรายงานผลการทำงานต่อ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ Adi Sasano มีแนวโน้มที่สอดคล้องกับคณะกรรมการในการตรวจสอบคณะทำงานสภาผู้แทนราษฎร ภายใต้การนำของ Adi Sasano ในขณะนั้น ,เป็นการทำงานที่มีความราบรื่นเป็น โครงการพัฒนาของรัฐบาลท้องถิ่นของ Poso โดยเฉพาะอย่างยิ่งนับตั้งแต่ นำโดย Arief Patanga ในช่วงที่สอง

3.กระบวนการควบคุมการเมืองท้องถิ่น

จากบริบทของศาสนา ใน โปโซ ได้มีการแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้นับถือศาสนาอิสลาม และกลุ่มผู้นับถือคริสเตียน สภาพความเป็นอยู่ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติและ

ศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบทจะเห็นได้อย่างชัดเจน, ก่อนที่จะแยกตัวเป็น โมโร วาลี และ โตโจ อูนา-อูนา, โปโซถูกปกครองโดยผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ผู้ที่นับถือคริสต์ ต้องการแยกจำนวนประชากรและปกครองตนเอง เพราะมีความแตกต่างด้านความเชื่อ ศาสนา จึงเป็นปัจจัยสำคัญก่อให้เกิดสงครามทางศาสนาขึ้น

องค์ประกอบที่สำคัญของประชาชน โปโซ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด คือ พื้นฐานชีวิตเกี่ยวกับศาสนา เชื้อชาติ สาเหตุหลักที่เกิดการย้ายถิ่นอย่างต่อเนื่อง ผู้ที่อยู่ ในโปโซ มาจากชาว บาห์ลี สุลาวาลีใต้ สุลาวาลีเหนือ โฆรนาโต ผู้ที่อพยพเข้ามาอยู่ใน โปโซส่วนใหญ่ นับถือ ศาสนา โปรเตสแตนต์และมุสลิม สภาพความเป็นอยู่ผู้ที่นับถือศาสนา โปรเตสแตนต์โดยส่วนใหญ่แล้ว เดิมมาจากจังหวัด โดราจา ที่เข้ามาทางตอนใต้ของ โปโซ, จากมินาฮาซา และซังฆีร์ ตาโลน จากทางตอนเหนือ, ส่วนชาวมุสลิมที่อพยพเข้ามา จากโดยรวมมาจากทางตอนใต้ อย่างเช่น เผ่าบูกิส ที่ย้ายเข้ามาอยู่ในยุคสมัยการค้าอาณานิคม,ตลอดจนถึงชนเผ่าโฆรนาโต มาจากทางตอนเหนือ, สภาพทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ ที่โปโซความขัดแย้งมาก เนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ของประชาชนตลอด เกิดความขัดแย้งระหว่างกัน ความไม่เสมอภาคด้านเศรษฐกิจ ระหว่างประชาชนในพื้นที่ ทำให้เกิดความยากจนเพิ่มมากขึ้นของคนในพื้นที่ และเป็นปัญหาอย่างต่อเนื่องทั้งสังคม เศรษฐกิจ และขบวนการส่วนท้องถิ่น,คือการสร้างความเข้มแข็ง ควบคุมของผู้มาใหม่ใน ด้านของการเมืองในการบริหารงาน และการควบคุมทรัพยากรทางเศรษฐกิจ ควบคุมผู้นำ ในระดับภูมิภาคที่จะขึ้นมาเป็นผู้นำของชนเผ่าชาติพันธุ์ โดยเฉพาะ ชนเผ่า Pamona ในทางกลับกันการเปลี่ยนแปลงนี้ยังมีผลกระทบต่อการรับสมัครงานของข้าราชการพลเรือนในพื้นที่ที่กำหนด²¹¹

4. การจลาจล ปี 1992 และ ปี1995

ก่อนที่จะเกิดความขัดแย้งในเดือนธันวาคมปี 1998 และตามมาหลายเหตุการณ์ ที่รุนแรงอย่างต่อเนื่อง Poso เคยประสบปัญหาความสัมพันธ์ตึงเครียดระหว่างองค์กร

ชุมชนทางศาสนา ในปี (ชนมุสลิมและคริสต์)1992 และปี 1995 ในปี 1992 มีการจลาจลในหมู่บ้านชนจากพลเมืองที่นับถือศาสนาอิสลาม ได้เปลี่ยนไปนับถือศาสนาคริสต์ แล้วได้ดูหมิ่นว่ามุฮัมมัดที่เชื่อว่าเป็นบิผู้เผยแพร่วางของศาสนาอิสลามไม่ใช่ชนบิ และรอกฮุกการจลาจลมวลที่เกิดขึ้นสามารถจัดการได้อย่างดีจากเจ้าหน้าที่ของรัฐใน Poso

หลังจากนั้นมีการปะทะของชนิต่างเข้าในมัสยิด และโรงเรียนเหตุการณ์สอนศาสนาในหมู่บ้านTegal Rejo เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1995ผู้ที่สร้างการก่อกวน เป็นกลุ่มเยาวชนคริสเตียน มาจากหมู่บ้าน Madale. เหตุการณ์การจลาจลนี้ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ เนื่องจากเยาวชนอิสลาม จากTagalrejo และLawanga ได้ตอบโต้ด้วยการทำลายบ้านเรือนครอบครัวผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ใน หมู่บ้าน Madale การจลาจลที่เกิดขึ้นในเวลานั้นสามารถควบคุมได้โดยกำลังรักษาความปลอดภัย, เพื่อไม่ให้ขยายความรุนแรงต่อจังหวัดอื่นในโปโซ,หลังจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในปี 1992และ1995 สังคมได้กลับมาใช้ชีวิตและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

การปฏิรูป 1998 และผลกระทบที่เกิดขึ้นกับ POSO

เมื่อการปฏิรูปที่เกิดขึ้นในอินโดนีเซีย ในปี 1998 ตามด้วยการเสริมสร้างความต้องการที่ชุกการ โน และถูกนึ่งดำเนินคดีที่ไปสลายตัวจากกองกำลังติดอาวุธาธารณรัฐอินโดนีเซีย อย่างไม่คาดคิด หันไคนั้นเกิดการปะทุ การจลาจลใน POSO เป็นการปะทะอย่างต่อเนื่อง

ความขัดแย้งในPOSO เกิดขึ้นเมื่อปลายปี 1998 ส่งผลทำให้มีผู้ตกเป็นเหยื่อเป็นจำนวนมาก,จำนวนเหยื่อผู้เสียชีวิตต่อเหตุการณ์ความขัดแย้งโดยประมาณ 542 คน ,ได้รับบาดเจ็บหนักและบาดเจ็บเล็กน้อย จำนวน 250 คน นอกจากนั้นบ้านเรือนถูกทำลายและเสียหาย จำนวน31 หลังคาเรือน ,บ้านเรือนประชาชนถูกเผาและพังพินาศทั้งสิ้นจำนวน

6,211 หลังคาเรือน , และ 161 สำนักงานที่อำนวยความสะดวกของรัฐบาล และเอกชน ได้รับความเสียหายไม่สามารถใช้การได้²¹², รัฐบาล POSO ได้จัดบันทึกยอดตัวเลขผู้ลี้ภัย สูงถึง 88 พันคนที่กระจายตัวอยู่ในเมืองPalu อำเภอ POSO อำเภอ Donggala และ อำเภอ Morowali. ข้อมูลเพิ่มเติมได้ระบุว่าจำนวนผู้ลี้ภัยทั้งหมด ไปไกลถึงเกาะชวา,บางส่วนเลือกที่จะอพยพไปเป็นแรงงานข้ามชาติและประเทศใกล้เคียง , เช่น ที่ฮ่องกง และประเทศ ใกล้เคียง

ตัวชี้วัดที่สำคัญสำหรับชนชั้นนำทางการเมืองที่ขัดแย้งและรุนแรงใน POSO สะท้อนให้เห็นถึงความมั่นคงของกองกำลังรักษาความปลอดภัย ที่กระทำของกองกำลัง ความมั่นคงในการจัดการกับการกระทำความผิดทางอาญา ที่เกิดขึ้นต่อสังคม, โดยเฉพาะ คดีต่างๆที่มีก็จะเกี่ยวข้องกับการแตกแยกทางสังคม ที่มีความแตกแยกของศาสนาและเชื้อ ชาติ, จากกรกล่าวหาทำให้ได้รับอิทธิพลจากชนชั้นสูงทางการเมืองท้องถิ่น เพื่อระดม มวลชนในการต่อสู้เพื่อดำรงตำแหน่งทางการเมืองระดับท้องถิ่นด้วยความร่วมมือกับต่าง พื้นที่นอกไปโซ

ความอ่อนแอทางกฎหมายของกองกำลังรักษาความปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ ก่อให้เกิดความขัดแย้งขยายตัวอย่างรวดเร็วในจังหวัด สามารถขยายพื้นที่ความขัดแย้งไป ถึง 5 ตำบล ใน อำเภอ POSO ให้กลายเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิกที่เป็น มุสลิม และคริสเตียน, ตามมาด้วยการก่อตัว “กองกำลังการสงคราม” ระหว่างสองชุมชน. ความขัดแย้งและความรุนแรงได้ถูกวางแผนแล้ว.ปล่อยให้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ การจัดตั้ง ฐานรบครั้งนี้ เป็นจุดเริ่มต้นของสังคมที่ถูกตั้งคำถามจากหลายฝ่ายในด้านอื่นๆ, การ ขยายตัวของความขัดแย้ง “หาข้อตกลง” จากหลายฝ่ายที่มีส่วนร่วมในความขัดแย้ง ,แม้แต่ ผู้นำทางศาสนา มักถูกสอดส่องจากหน่วยงานศาสนา และกล่าวหาข้อสรุปหาคำตอบที่ ปราศจากข้อสงสัย ต่อเหตุการณ์การจลาจล ต่อที่ประชุม

บันทึกเหตุการณ์สำคัญ

A. ปี 1998 – 2002

ตาราง3บันทึกเหตุการณ์สำคัญในปี 1998 - 2002

1998	<p>ในวันที่24 ธันวาคม 1998 ได้เกิดเหตุอาชญากรรมที่ถูกมองว่าเป็นความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับศาสนาซึ่งต่อมาได้ขยายวงกว้างจนกลายเป็นความขัดแย้งระหว่างชุมชนซึ่งในเวลาดังกล่าววัยรุ่นมุสลิมที่กำลังนอนอยู่หลับฝันดี ในเขต ซาโย เมืองโปโซ ได้ถูกฟันโดยกลุ่มวัยรุ่นที่นับถือศาสนาคริสต์ ทั้งสองฝ่ายได้เข้ามาร่วมกลุ่มของตนจนกระทั่งกลายเป็นการระดมมวลชนและได้เกิดการปะทะกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จากเหตุการณ์ดังกล่าวส่งผลให้ประชาชนกว่าร้อยคนคนได้รับบาดเจ็บ และรถมอเตอร์ไซค์ ลีบกว่าคัน โคนเผา บ้านเรือนร้อยกว่าหลังคารือน โคนเผาและทำลายจากกลุ่มมวลชนดังกล่าว เหตุการณ์ความขัดแย้งนี้ได้เกิดขึ้นในเดือนธันวาคมของชาวมุสลิมหรือวันคริสมาสต์ของชาวคริสต์</p> <p>วันที่27 ธันวาคม 1998 สถานการณ์ที่มณฑลโปโซ เริ่มปลอดภัยหลังจากที่รัฐบาล ได้อำนวยความสะดวกในการพบกับผู้นำศาสนาและประชาชน แต่ในวันที่28กลับเกิดกลุ่มมวลชนขึ้นมาอีกครั้ง โดยการนำของผู้นำชาวบ้าน ปามาโน(Pamano)คือเฮร์มาน ปารีโม(Herman Parimo²¹³) ได้เดินทางจากเต็นเตนาไปยังเมืองโปโซ หน่วยความร่วมมือระหว่างทหารและตำรวจแห่งชาติ ได้ประสบความสำเร็จความล้มเหลวในการปราบกลุ่มมวลชนซึ่งนำโดย เฮร์มาน ปารีโม (Herman Parimo)ที่ต้องการเดินทาง ไปยังเมืองโปโซ จากเหตุการณ์ดังกล่าวส่งผลให้บ้านเรือนของชาวบ้านบางส่วน โคนเผาและเกิดการอพยพไปยัง เขต ปารีจี เตนเต</p>
------	---

	<p>นา และอัมปนา</p>
<p>1999</p>	<p>มีการพบใบปลิวที่เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียกร้องอำนาจและความเชื่อเกี่ยวกับศาสนา ซึ่งในขณะนั้น เมืองโปโซกำลังอยู่ในช่วงการเลือกตั้งผู้นำท้องถิ่น</p> <p>ตัวเก็งสำคัญผู้สมัครตำแหน่ง นูปาดิ โปโซ คือ อับดุล มาลิก ซาฮาดีท (Abdul Malik Syhadat)ซึ่งเป็นชาวมุสลิม แต่กลับล้มเหลวเพราะไม่มีฝ่ายในรัฐสภา(DPRD)ตามที่ได้เสนอเข้าชิงตำแหน่งในวันอาทิตย์ที่2 พฤษภาคม 1999</p> <p>การปรากฏตัวของ อับดุล มูอิน ปูซาดาน(Abdul MuinPusadan)ซึ่งเป็นชาวมุสลิมที่ได้รับการสนับสนุนโดย กูเบอร์นอร์(ผู้ว่าราชการจังหวัด) ในเขตสุลาเวสีกลาง และ เอนดี้ บุงกุนดาปู (Eddy Bungkundapu)ที่สนับสนุนโดย บารามูรี นักการเมืองพรรคโกลดาร์ที่เป็นผู้สมัครที่ดีที่สุด</p> <p>นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่เกิดขึ้นคือ ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำทางการเมืองกับตำแหน่งเลขานุการในเขตเมือง โปโซ ประเด็นนี้ถูกเปิดเผยจากสมาชิก รัฐสภา (DPRD) เขตซูลเตง ที่ต้องการให้คามัสกัสถูกละเว้นจากการเป็นเลขานุการเมือง โปโซ และเมืองโปโซเคยโดนตรวจสอบ เกี่ยวกับการก่อการจลาจลทางเชื้อชาติ-ศาสนาที่จะก่อการจลาจลอีกครั้ง²¹⁴</p> <p>เดือนมิถุนายนในปี1999 ผู้ว่าราชการจังหวัด(Gubernur) สุลาเวสีตอนกลาง ฮา เบ ปาลิอุดจ (H.B. Paliudju) ที่มาจากกลุ่มทหารได้ถอดถอน อารีฟ ปาทังกา(AriefPatanga) จากตำแหน่งนูปาดิ เมืองโปโซ และได้แต่งตั้ง โหฮาร์โยโน (Haryono)ที่มาจากกลุ่มนายทหารเป็นดำรงตำแหน่งแทน</p> <p>การถอดถอนอารีฟ ปาทังกา(Arief Patanga) จากนูปาดิ โปโซ คาดว่าเป็นผลมาจากการเกี่ยวพัน กับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นที่เมืองโปโซก่อนที่จะดำรง</p>

	<p>ตำแหน่งนูปาตี อารีฟ ปาทังกา(Arief Patanga)ถูกกล่าวหาว่าเกี่ยวพันกับการนำมาสู่ความขัดแย้งกลุ่มชาติพันธุ์ในเขตเมือง โปโซ</p> <p>ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา อารีฟ ปาทังกา (Arief Patanga) ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถของเหล่าบรรดาผู้นำจากกลุ่ม ชาติพันธุ์-ภาษาศาสตร์ (ชนเผ่า)ที่ได้รับมาจากธรรมชาติสำหรับการก้าวมาเป็นนูปาตี มณฑล โปโซ ฮอลี อับดุล การ์ิม ข้าราชการที่มาจาก อูนา-อูนา (ในช่วงเวลาดังกล่าวยังคงเป็นส่วนหนึ่งของเมืองโปโซ)²¹⁵.</p> <p>30 ตุลาคม1999 อับดุล มูอิน ปูซาดาน(Abdul muin Pusadan) ได้รับการเลือกตั้งดำรงตำแหน่งนูปาตีคนใหม่ในเมืองโปโซ</p>
2000	<p>16 เมษายน2000ความขัดแย้งรุนแรงได้เกิดขึ้นเป็นสมัยที่สองในเมืองโปโซ เหตุการณ์เกิดขึ้นที่บริเวณสถานีขนส่ง โปโซ เหตุการณ์ได้เริ่มต้นมาจากวัยรุ่นและพวกได้ทะเลาะชกต่อยกันและทำร้ายฝ่ายตรงข้ามด้วยอาวุธมีคม(ขวาน) แม้ว่าเหตุอาชญากรรมดังกล่าวจะดูเหมือนเหมือนเหตุอาชญากรรมทั่วไป แต่ต่อมาได้ขยายวงกว้างไปถึง3หมู่บ้านใน เมืองโปโซ นำเสียดายที่หน่วยรักษาความปลอดภัยที่โปโซ ไม่สามารถจัดการกับปัญหาความขัดแย้งได้จนกระทั่งความขัดแย้งได้รุกรามจนกลายเป็นเหตุการณ์ความขัดแย้งรุนแรงต่อเนื่อง</p> <p>23 พฤษภาคม 2000 ความขัดแย้งรุนแรงได้ขยายพื้นที่ไปยังอำเภออื่นๆในเมืองโปโซ ซึ่งในเวลานั้นได้มีหนังสือที่ออกโดย วิศวกร ลาเตกา (Ir. Lateka) ผู้นำชาวบ้านที่มาจากชนกลุ่ม ปาโมนา ซึ่งหนังสือดังกล่าวมีชื่อว่า “การเรียกร้องการต่อสู้” ที่มีัยความหลักประการแรก เกี่ยวกับการอธิบายให้เห็นถึงความไม่ปลอดภัยต่อการดำเนินชีวิตของชาวบ้านที่นับถือศาสนาคริสต์ ประเด็นนี้เห็นได้จากความไร้ประสิทธิภาพในการทำงานของหน่วยงานรัฐบาลและหน่วยงานความมั่นคง ประการที่สอง อธิบายเกี่ยวกับความคิดที่จะต่อสู้และปราบปราม</p>

ความรุนแรงและการจลาจลที่อาจเกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายที่เมืองโปโซ ในช่วงปีนี้ได้เกิดเหตุการณ์การประหาร8ครั้งที่กระโดดทหาร 5ครั้ง และจากภาคประชาชน3ครั้ง ผลจากการปะทะกันส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก ซึ่งผู้เสียชีวิตประกอบไปด้วยทั้งชายและหญิง

28 พฤษภาคม 2000 ได้เกิดเหตุการณ์ครั้งใหญ่ที่ เปอร์ชานเดรีน วา ลีซองงอ(โรงเรียนสอนศาสนาของชาวมุสลิม)ที่หมู่บ้าน ซินดูว เล็มบา ได้ถูกโจมตีจากกลุ่มชาวคริสต์เคียนจากพื้นที่ เดนเดนา และลาเก ส่งผลให้ชาวมุสลิมเสียชีวิต50คน ทั้งๆที่สถานที่เกิดเหตุห่างจากกองบัญชาการตำรวจในเขต ลาเก เพียง300เมตร หรือห่างจากค่ายทหารB711Raksatama เพียง2 กิโลเมตรเท่านั้น หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นหน่วยความร่วมมือทหารและตำรวจแห่งชาติ ได้ดำเนินการรักษาความปลอดภัยภายใต้ชื่อ“การปฏิบัติการรักษาความสงบ” จาก การปฏิบัติการดังกล่าวทำให้ ฟาเบียนุส ติบ (Fabianus Tib), โดมิงกูส ดา ซิลวา (Dominggus Da Silva)และ มารีนัส ริวู (Marinus Riwu) โคนจับกุมในข้อหา แก่นำในการโจมตี เปอร์ชานเดรีน วา ลีซองงอ(โรงเรียนสอนศาสนาของชาวมุสลิม)²¹⁶

สำหรับการควบคุมเหตุการณ์จลาจลที่เกิดขึ้น ในปี2000บูปาดิ โปโซได้ก่อตั้งกลุ่มเพื่อควบคุมความขัดแย้งรุนแรงที่เกิดขึ้นอย่างบ้าคลั่ง ทีมนี้ได้ทำงานตามพระราชกฤษฎีกา ฉบับที่183.4/082/SOSPOL/ว่าด้วยการก่อตั้งกลุ่มเพื่อความสมานฉันท์โปโซ ในวันที่12 กรกฎาคม 2000กลุ่มนี้ประกอบไปด้วยสมาชิก105 คนซึ่งประกอบไปด้วยผู้นำรัฐบาลส่วนท้องถิ่น ผู้นำศาสนา ผู้นำชุมชน ผู้นำและผู้นำชนเผ่า รวมถึง กองกำลังรักษาความปลอดภัย ทีมนี้ทำงานโดยการสนับสนุน โดยการระดมทุนผ่านงบประมาณ เมืองโปโซและแหล่งงบประมาณจากที่อื่น และในปีเดียวกันนี้ได้เกิดการปรากฏตัวของหลายๆฝ่ายเพื่อเข้าร่วมในการแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในเมืองโปโซ เช่น คณะกรรมการการจัดการ

	<p>วิกฤติ(kompak)จากเกาะชวา ได้เข้ามาในเมืองโปโซ ด้วยเหตุผลด้านมนุษยชน การให้บริการด้านสาธารณสุขแก่ชาวมุสลิมที่ได้อพยพจากเหตุการณ์ความรุนแรง แต่เป็นการดำเนินการในระยะเวลาสั้นๆ และต่อมามีบางกลุ่มที่เข้าร่วมกับkompakได้เข้าร่วมกับชาวบ้านในเมืองโปโซได้ทำการโจมตีหมู่บ้านของชาวคริสเตียน กลุ่มkompak ได้ให้การสนับสนุนการฝึกแบบทหารแก่ชาวมุสลิม</p> <p>สถานการณ์ที่โปโซยิ่งเลวร้ายเพราะเกิดเหตุการณ์ความรุนแรงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งกลางปี2000 ประธานาธิบดี อับดุลเราะห์มาน วาอิด (กุดศูร์) ได้พยายามไกล่เกลี่ยและเจรจาต่อรองกับประชาชนที่อยู่ในความขัดแย้งดังกล่าว รูปแบบการประนีประนอมได้ดำเนินการโดยผู้นำชุมชนโปโซ ที่เป็นที่ยึดถือของชาวบ้าน โดยผ่านพิธีกรรม “montambuntana” โดยมีวาระสำคัญหลักคือการสร้างความสงบสุขโดยวิธีการแบบดั้งเดิม พิธีกรรมเหล่านี้เกี่ยวข้องกับผู้นำชุมชนแบบดั้งเดิม คือ รัฐบาลส่วนท้องถิ่น สุลาเวสี กลางและรัฐบาลส่วนท้องถิ่นโปโซ</p> <p>ในปีเดียวกันนี้ รัฐบาลได้ดำเนินการรักษาความปลอดภัยที่เมืองโปโซ ซึ่งเกี่ยวข้องกับหน่วยทหารและตำรวจแห่งชาติ เป็นความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องถิ่นสุลาเวสีเหนือและสุลาเวสีใต้รวมถึงหน่วยรบคอมมันโด (kodam VII wirabuana)จำนวนกองกำลังรักษาความปลอดภัยที่เกี่ยวข้องถึง1,32ราย (ตำรวจ 832ราย ทหาร489ราย)การดำเนินการรักษาความปลอดภัยที่โปโซ และเตนเตนา ปาโมนาเหนือ รวมถึงโมโรวาลีและทางชายฝั่งของโปโซ ในการดำเนินการรักษาความปลอดภัยนี้สามารถยึดของกลางเป็นอาวุธปืนและอาวุธที่ชาวบ้านประดิษฐ์ขึ้นมาได้บางส่วน</p>
	<p>3พฤษภาคม 2001 ได้เกิดเหตุการณ์โจมตีและการจลาจลขึ้นอีกครั้งกับ</p>

2001	<p>ชาวมุสลิมที่หมู่บ้าน คูซุน บูยง กาเตโด และที่หมู่บ้าน เซเป ในเขตเลกา การโจมตีในครั้งนี้เกิดขึ้นในช่วงเช้ามีดโดยการทุบหัวเหมือนนินจา จากเหตุการณ์ดังกล่าวส่งผลชาวบ้าน 14 คนเสียชีวิต ซึ่งจำนวนผู้เสียชีวิตในครั้งนี้ประกอบไปด้วย เด็ก ผู้หญิง และอิมาม (ผู้นำศาสนาอิสลาม)</p> <p>เดือนมิถุนายน 200 กองกำลัง จิฮัด อะฮ์ลุล ซุนนะะ วัลจามาอะห์ (AhlulSunnahWalJamaah (AWJ) 700 นาย นำโดย อุซตาส อุมาร์ ตาลิบ ได้เข้ามาไปเมืองโปโซ ก่อนหน้า ฌูเบอร์นุร ซุลเตง (ผู้ว่าราชการจังหวัด) ได้รับตำแหน่ง AWJ และได้อนุญาตให้ทำการให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์แก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้ายจากเมืองโปโซ แต่ต่อมา AWJ ได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการโจมตีหมู่บ้านของชาวคริสเตียน</p> <p>ปลายเดือนพฤษภาคม จนถึง ต้นเดือนธันวาคม 2001 หมู่บ้านชาวคริสเตียน 7 หมู่บ้านถูกโจมตีโดยกลุ่มชาวมุสลิมจากพื้นที่ชายฝั่งโปโซ และ มาเลย์ เลกาโตโจ รวมถึง อัมปานัน และในเขตตัวเมืองโปโซ ผลจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้บ้านเรือนโดนเผาและพังเสียหาย ทำให้ชาวบ้านอพยพไปยังพื้นที่ โกลเร เหนือ และ มานาโด รวมถึง มากาซาร์ เตอร์นาเต ปาลู และโมโรวาลี</p> <p>ในช่วงเช้ามืดของวันที่ธันวาคม 2001 ชาวมุสลิม 8 คน ถูกลักพาตัวที่หมู่บ้าน โดยาโด และ 6 คน ได้เสียชีวิต ส่วนอีก 2 คน สามารถหลบหนีมาได้ ผู้ก่อเหตุครั้งนี้คือทหาร 10 นายจากหน่วย B 711 Raksatamal และ ผู้ก่อเหตุในนครได้ถูกพิพากษาในศาลทหาร III-17 เขตมานาโด สุลาเวสีเหนือ²¹⁷</p> <p>วันที่ 14-20 ธันวาคม 2001 รัฐบาลได้ประสานให้รัฐบาลให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการและสังคม เอช เอ็ม ยูซุฟ กาลลา (H.M. Yusuf Kalla) ได้อำนวยความสะดวกในการประชุม ที่ มาลีโน ในเขตสุลาเวสี ได้ ในการประชุมในครั้งนี้โดยตัวแทนฝ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับ โปโซ ตัวแทนแต่ละฝ่ายได้ลงนามทำข้อตกลง</p>
------	---

	<p>ยุติความขัดแย้ง10ประการ ข้อตกลงในการลงนามดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันในนามประกาศสัญญา มาลินี เพื่อโปโซ</p> <p>กลุ่มเจรจาดังกล่าวประกอบไปด้วยตัวแทนอิสลาม25คน และตัวแทนคริสต์เคเดียน23คน และจากตัวแทนทั้งหมด มีเพียง2คนเท่านั้น ที่เป็นผู้หญิง คือ เนลลี่ตัน อาลามากโก(Nelly Tan Alamako) เป็นตัวแทนชาวคริสต์เคเดียน และ รูวัยดะห์ อุนติงโก (Ruwaidah Untingo) ซึ่งเป็นตัวแทนที่นับถือศาสนาอิสลามสำหรับฟื้นฟูความปลอดภัยใน เมืองโปโซ รัฐบาลได้ดำเนินการรักษาความปลอดภัยภายใต้ชื่อ “ภารกิจปฏิบัติการ ซินตูวู มาโรโซ” (Sintuwu Maroso) การดำเนินการในครั้งนี้เกี่ยวข้องกับทหารและตำรวจจากนอกพื้นที่โปโซ รวมถึงหน่วย บริมอบ เกลา ปา2 จากอาร์ด้า (Brimob Kelapa II Jakarta) การดำเนินการฟื้นฟูความปลอดภัยภายใต้การควบคุมของตำรวจท้องถิ่น สุลาเวสีกลาง</p> <p>ในปี 2001 ได้เกิดเหตุการณ์การโจมตี 36ครั้ง โดย27ครั้งกระทำโดยกลุ่มไม่ทราบฝ่าย และการกระทำโดยกลุ่ม ทหารเคครั้ง การกระทำโดย ตำรวจ1ครั้ง และกองกำลังติดอาวุธ5ครั้ง และกลุ่มภาคประชาชน2ครั้ง ในปี 2001 ได้มีการบันทึก35คนเสียชีวิต และ 28คนได้รับบาดเจ็บ และ2คนหายสาบสูญ ในบรรดาเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย9คน เป็นผู้หญิงและเด็ก6คน²¹⁸</p> <p>นอกจากนี้ยัง ได้เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงอื่นๆเช่น การลักพาตัว การฆาตกรรม การเผา การก่อการจลาจล การทะเลาะวิวาท การระเบิด การทำลายรวมทั้งการติดต่อกันระหว่าง2กลุ่มที่เกี่ยวข้อง</p> <p>เดือนสิงหาคม 2002 หลังจากการดำเนินการปฏิรูป ประกาศสัญญา มารีโน ทีเกะปาโล 2 หมู่บ้านได้แก่ หมู่บ้านเซเป และหมู่บ้าน ซิลันจา ซึ่งประชากรส่วนใหญ่ นับถือศาสนาคริสต์ ได้ถูกโจมตี จากตัวเมืองโปโซ และอัมปามาซึ่งจุดเริ่มต้นของปัญหานี้มาจากตำรวจที่นับถือศาสนาอิสลามได้ถูกลักพาตัวขณะ</p>

<p>2002</p>	<p>เดินทางผ่านหมู่บ้านซีลันจา</p> <p>รูปแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นในโปโซ ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆหลังจากมีการใช้ประกาศสัญญา มาลีโน ความรุนแรงที่เกิดขึ้นผ่านรูปแบบ การโจมตี การก่อการจลาจล การเผาและทำลายเริ่มลดลง ความขัดแย้งรุนแรงที่เกิดขึ้นในรูปแบบของการระเบิด การยิง หรือการฆาตกรรมลึกลับ ในปี2002เกิดการระเบิด 14ครั้งและการยิง19ครั้ง²¹⁹</p> <p>หลายเหตุการณ์ที่มีการฆาตกรรมหรือการยิงซึ่งเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายมาจากทั้งสองกลุ่มคือทั้งมุสลิมและคริสเตียน พวกเขากลายเป็นเหยื่อ เพราะ ประการแรก ชาวบ้านที่เป็นเด็กๆและคนทำงานในไร่สวน ประการที่สอง ผู้นำชุมชนเช่นผู้นำศาสนา ซึ่งสถานที่เกิดเหตุค่อนข้างแตกต่างกัน เช่นในสวนของชาวบ้าน สถานที่สาธารณะ เช่น ถนนหลวง หรือสถานที่ปฏิบัติศาสนกิจทางศาสนา เช่นขณะบรรยายในโบสถ์หรือขณะเดินทางกลับจากละหมาดที่มีฮัจิด</p> <p>เหยื่อจากการวางระเบิด เป็นชาวบ้านโดยวิธีการสุ่ม การวางระเบิดมักจะก่อเหตุในสถานที่สาธารณะ เช่นตลาด หรือรถโดยสารสาธารณะ ที่ผ่านเส้นทางไปยังสุลาเวสี และเส้นทางที่เชื่อมต่อกับ ปาดู โปโซ และ เตนเตนา</p> <p>แม้ว่าจะมีการใช้ประกาศสัญญา มาลีโน, ความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับประชาชนลดลง ความรุนแรงที่กระทำโดยกองกำลังรักษาความปลอดภัยทั้งในส่วนของตำรวจและทหารกลับเพิ่มขึ้น ในการใช้ประกาศสัญญามาลีโน ในส่วนการรักษาความปลอดภัยและการบังคับใช้กฎหมาย มีเพียงรูปแบบเดียวคือการลดจำนวนอาวุธผ่านการปฏิบัติการรักษาความปลอดภัยที่ดำเนินการโดยตำรวจซึ่งสามารถยึดอาวุธและกระสุนปืนจากชาวบ้านทั้งสองกลุ่ม</p> <p>สถานการณ์นี้สามารถชี้ให้เห็นว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นที่โปโซ แท้จริงแล้วไม่ใช่ความความขัดแย้งและความรุนแรงที่เกี่ยวข้องกับประชาชน ซึ่งน่าเสียดายที่ความ</p>
-------------	--

	<p>จริงตำรวจและทหารมีส่วนเกี่ยวข้องกับแต่ไม่มีออกมายอมรับอย่างชัดเจน ความล้มเหลวของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาเหตุการณ์ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นหลังจากการประกาศ สัญญามาลี โน ส่งผลให้เกิดการบังคับใช้สัญญามาลี โนที่เพื่อความปลอดภัยแก่ชาวบ้านในมณฑล โปโซ</p>
--	---

ปัญหาการก่อการร้ายที่ปรากฏอย่างกระตั้นหัน

สิ่งที่น่าสนใจท่ามกลางจำนวนการลดลงของความรุนแรงที่เกิดขึ้นผ่านการโจมตี การก่อการจลาจลและการเผาการทำลาย และการเพิ่มความรุนแรงเช่นการระเบิด การยิงหรือการฆาตกรรม โดยวิธีลึกลับ แต่ที่น่าแปลกใจคือการปรากฏตัวของปัญหาการก่อการร้ายที่ก่อตั้งโดย BIN (หน่วยสืบราชการลับของรัฐ) ปัญหาการก่อการร้ายดังกล่าวได้เกิดขึ้นก่อนหน้า แล้ว จนกระทั่งเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นรุนแรงในการรับมือกับปัญหาความขัดแย้งที่โปโซ เมื่อตรวจสอบต้นกำเนิดปัญหาการก่อการร้ายที่เริ่มพัฒนาขึ้น กล่าวคือหลังจาก หัวหน้า BIN เอเอ็ม เฮนโดรปริโยโน (AM Hendropriyono) ติดตามในการเยี่ยม 3 รัฐมนตรีที่เมือง โปโซ ในปี 2001 และในขณะนั้นเอง เอเอ็ม เฮนโดรปริโยโน (AM Hendropriyono) ได้กล่าวว่าบริเวณ คูซุน กาปอมปา บริเวณ ชายฝั่งมณฑลโปโซ มีสถานที่ฝึกสงคราม กองทัพ อัล กออิดะห์ ที่นำโดย โอซามา บิน ลาดิน²²⁰ ปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ แม้ว่าสำนักงานตำรวจซุลเต็ง นายพล ไชนัด อิบดิน อีซา (Pol. Zainal Abidin Ishak) ได้มีโอกาสสอบถามปฏิเสธว่าการมีสถานที่ฝึกสงครามที่นำโดย ซามา บินลาดิน นั้นไม่เป็นความจริง²²¹ การกล่าวของ เฮนโดรปริโยโนนั้นได้รับความสนใจทั้งในและต่างประเทศ รัฐมนตรีกระทรวงการเมืองและการรักษาความปลอดภัย ซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่งโดย ซูซิโล บัมบิง ยูคโฮโยโน (Susilo Bambang Yudhoyono) ไม่สามารถยืนยันความจริงได้ ยูคโฮโยโนได้แถลงการณ์ว่ารัฐบาลยังไม่สามารถยืนยันได้ว่าเครือข่ายอัล กออิดะห์มีส่วน

ร่วมในปัญหาความขัดแย้งที่โปโซ สุลาเวสี กลาง²²²ถึงแม้ว่าจะถูกปฏิเสธโดยหลายๆฝ่าย แต่การกล่าวของของหัวหน้าBINกลายเป็นประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาการก่อการร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลานั้นสหรัฐอเมริกาได้รณรงค์ที่จะกวาดล้างเครือข่าย อัล-กออิดะห์ที่มีอยู่ทั่วโลก

ท่ามกลางความปลอดภัยที่ยังไม่สงบผู้บัญชาการทหารได้ดำเนินการฝึกการปฏิบัติการร่วมมืออย่างรวดเร็ว (PPRC) โดยการเข้าร่วมกับองค์กรทหารและตำรวจที่มีอยู่ในโปโซ²²³ การฝึกสงครามตามที่กล่าวไว้ในข้างต้นประการแรกคือการดำเนินการหลังจากมีการเรียกร้องผลกระทบทางจิตวิทยาของชาวโปโซ การที่ชาวบ้านรับรู้วิธีการปฏิบัติการอย่างรวดเร็วของทหาร รวมทั้งเหล่านักประดาน้ำจาก กองกำลังทหารพิเศษ (Kopassus) กองกำลังเฉพาะ(TNI AU) และกองกำลังพิเศษหน่วยเรือเดินทะเล (TNI AL) ที่ปฏิบัติการริมทะเลไม่ไกลจากตัวเมืองโปโซ หลังจากปัญหาการก่อการร้ายได้เกิดขึ้นในโปโซซึ่งเป็นพื้นที่เครือข่ายการก่อการร้าย ซึ่งในเวลาต่อมาได้กลายเป็นจริงเมื่อได้เกิดความขัดแย้งรุนแรงและมีการมีการจำหน่ายอุปกรณ์ในการประกอบระเบิดไปยังเมืองโปโซจากพื้นที่ซูโกฮารโจและจากเมืองสุราบายา

นิตยสารไทม์ ฉบับวันที่23กันยายน 2002 ได้พาดหัวข่าวเกี่ยวกับสมาชิก อัล-ฟารัค ได้รับสารภาพต่อหน่วยสืบราชการลับของอเมริกา(CIA)ว่าเป็นสมาชิก อัล -กออิดะห์ เอเซียตะวันออกเฉียงใต้ที่ปฏิบัติการอยู่ในอินโดนีเซีย²²⁴ คำกล่าวของ เฮน โครปรี โยโนเกี่ยวกับการมีกลุ่ม อัล -กออิดะห์ ที่โปโซนั้นน่าเชื่อถือ

ข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องและความเกี่ยวข้องกันคือหลังจากมีการระเบิดที่บาห์ลี ทำให้มีผู้เสียชีวิต202 ในวันที่12 ตุลาคม 2002 ที่เลเกียน เขตกูตา รัฐบาลเมกาวาตีได้ออกกฎหมายต่อต้านการก่อการร้าย กฎหมายฉบับดังกล่าวได้ให้อำนาจแก่หัวหน้าBINในขณะที่นั้นรัฐบาลเทียบเท่ารัฐมนตรี ตำแหน่ง BIN ยังมีอำนาจ แต่รายงานจากหน่วยข่าวกรองว่าไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะจับกุมผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในการก่อการร้าย หลังจากเหตุกาณ์

ระเบิดบาห์ลี อินโดนีเซียได้เกี่ยวพันกับแนวคิด “สงครามในความหวาดกลัว” จากคำกล่าวของ ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช

หลังจากการกระทำการก่อการร้ายวางระเบิดในบางพื้นที่ คำกล่าวหา หัวหน้า BIN เฮนโรโยโน ต่อมาได้ดำเนินการอย่างจริงจัง หน่วยข่าวกรองและการรักษาความปลอดภัยออสเตรเลีย ได้กล่าวว่า กลุ่มก่อการร้าย อัล-กออิดะห์ได้การจัดตั้งขึ้น ที่โปโซ การตอบโต้ข้อกล่าวหา นายพล ไชนัน อาบิดิน อีซาค ได้ออกมาปฏิเสธข้อมูลดังกล่าวว่า ปราศจากหลักฐานนับตั้งแต่การกล่าวหาจากต่างประเทศ เกี่ยวกับหัวหน้าBIN เฮนโรโยโน ได้ดำเนินการรักษาความปลอดภัยอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างความเชื่อมั่นเกี่ยวกับปัญหาการมีค่ายึกของเครือข่ายการก่อการร้าย อัล-กออิดะห์ ที่โปโซแม้ว่าในวันที่ 13 ธันวาคม 2002 ประธานาธิบดี เมกาวาตี ได้ร่วมในการพิจารณาคดี เพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อมูลของ BIN และหน่วยสืบราชการลับระหว่างประเทศ การพิพากษาในครั้งนี้คือ ประธานาธิบดีได้ดำเนินการสอบสวนและตัดสินว่าข้อมูลจาก BIN นั้นเป็นเรื่องจริง²²⁵ ขณะที่รัฐบาลดำเนินการรักษาความปลอดภัยที่โปโซ ได้เกิดเหตุการณ์ที่น่าตกใจ เช่นวันที่ 9 ถึงวันที่ 11 ตุลาคม 2003 กลุ่มติดอาวุธ ได้กระจายกันโจมตี หมู่บ้าน เล็มโบและ เบอเตอเลเม และได้ขยายไปยัง 4 หมู่บ้าน ในเขตชายฝั่งโปโซ ส่งผลให้ ประชาชน 10 รายเสียชีวิต และ 10 กว่ารายได้รับบาดเจ็บ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น 1 วันก่อนถึงวันครบรอบ 1 ปีเหตุการณ์ระเบิดบาห์ลี

การตอบสนองการโจมตีในพื้นที่ 4 ชุมชนที่ชายฝั่งเมืองโปโซ

รัฐมนตรีกระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัย (Mengkopolkukum) ซูซีโบมบัง ยูโดโยโน ได้สั่ง BIN ปฏิบัติการสืบราชการลับและค้นหาผู้กระทำความผิด กระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัย ที่กล่าวว่าผู้ก่อความรุนแรงคือคนอาศัยอยู่ในโปโซ แต่อาจจะมีการเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนนอกและมีเครือข่ายรูปแบบโครงสร้างกระทรวงกฎหมายการเมืองการรักษาความปลอดภัย กอง

กำลังความร่วมมือ ระหว่างตำรวจและทหารเกิดปฏิบัติการอย่างรวดเร็วในการจับกุมผู้โจมตี เจ้าหน้าที่ตำรวจประสบความสำเร็จในการจับกุม 13 ผู้ต้องสงสัยว่ากระทำการโจมตีติดอาวุธที่หมู่บ้าน เล็มโบ และ เบอเตเลเม (9/10//2003)²²⁶ พวกเขาโดนจับกุมและสอบสวน การฝ่าฝืนกฎหมาย ฉบับที่15/2003เกี่ยวกับการกระตืดทางอาญากับการก่อการร้าย ในศาลที่ ประเทศ ปาลู จำเลยได้กล่าวว่าตำรวจได้กระทำการทรมาร จับแก๊สฝ้ำ และแทงบริเวณขา รวมทั้งใส่ห่วงโซ่และกุญแจมือขณะดำเนินการสอบสวน เป็นกรณีตัวอย่างที่กระทำโดย รัฐบาลใช้กฎหมายต่อต้านการก่อการร้ายที่โปโซ

ตารางที่4การจับกุมในข้อหาเกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายในโปโซในปี 2003-2007

2003	13 รายถูกจับกุมในข้อหาก่อการร้าย ขณะที่เกิดการโจมตีที่หมู่บ้าน เล็มโบ เขต โมโร วาลี
2004	การจับกุมชาวโปโซจำนวน 6 คน
2005	จำนวนผู้ถูกจับกุมเพิ่มเป็น22ราย ที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ระเบิดที่ตลาด เต็นเตอนา
2006	23รายที่ถูกจับกุมนี้เป็นจำนวนการจับกุมที่สูงที่สุดการดำเนินการจับกุมในข้อหาก่อการร้าย
2007	ผู้ถูกจับกุม เป็น28 คน

การรักษาความปลอดภัยที่โปโซ

การดำเนินการรักษาความปลอดภัยเป็นส่วนหนึ่งจาก ซินดูว มาโรโซ หน่วยงน ที่บังคับใช้ซินดูว มาโรโซ อยู่ภายใต้หน่วยงานตำรวจรักษาดินแดนมีชื่อว่า Satuan Tugas (Satgas)การดำเนินการ ซินดูว มาโรโซขอ ทิบริหารงานโดย ความร่วมมือของตำรวจและ

ทหารรูปแบบของการดำเนินการคือ การสร้างป้อมกองกำลังตำรวจหรือทหาร ตลอดเส้นทางไปสุลาเวสี จนถึงทางเข้าหมู่บ้าน โปโซ และกลางหมู่บ้าน การออกระบบรักษาความปลอดภัยนี้ดำเนินการ โดยทหารและมีการสร้างสำนักงานใหญ่ที่หมู่บ้านเลกาและที่ตัวเมืองโปโซ นอกจากนี้ ตำรวจก็ได้สร้างค่าย บริเวณ ออทานิตที่โปโซ1(Kompi Brimob Organik)ขณะที่ความขัดแย้งเกิดขึ้นหลังจาก ประกาศใช้สัญญาแม่ลิโน ฉบับที่1 กองทัพทหารอื่นๆ ที่โปโซ คือ Kopassusซึ่งหน่วยปฏิบัติการภาคพิเศษ เพื่อการก่อร้ายของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

หลังจากเหตุการณ์ทำร้ายนักเรียนหญิงที่โรงเรียนมัธยมในโปโซ ในเดือนตุลาคม2005 อดีตหัวหน้ากระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัย ซึ่งต่อมาคือประธานาธิบดีอินโดนีเซีย ซูซีโร บัมบัง ยูโดโยโน ได้ออกคำสั่งฉบับที่14 ปี 2005เกี่ยวกับการจัดการ โปโซ ผ่านการเรียนการสอนดังกล่าว กระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัยต่อมาเป็นรูปแบบ satuan tugas เพื่อเผยให้เห็นถึงความรุนแรงและการคอร์รัปชั่นเงินต้นด้านมนุษยชน ที่โปโซการสนับสนุนการทำงานของหน่วยงาน satuan tugas ที่โปโซ สำนักงานใหญ่ตำรวจแห่งชาติต่อมาในรูปแบบหน่วยงานพิเศษเพื่อจัดการกับปัญหาความรุนแรงที่นำโดยเจ้าหน้าที่จากสำนักงานตรวจแห่งชาติเพื่อทำการสอบสวน

ไม่เพียงเท่านั้นหน่วยงาน satgasโปโซ หลังจากที่มีการระเบิดที่ตลาดเมื่อปลายปี 2005 กระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัย รูปแบบหน่วยงาน satgasที่ปาตูซึ่งเป็นพื้นที่ที่ความรุนแรงที่ยังคงกระจายวงกว้าง ขณะเดียวกันการประสานงานระหว่าง satgas (ปาตูและ โปโซ)satuan tugas อื่นๆ ที่ซุลเตง ในวันที่3 มกราคม 2006 กระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัย มีรูปแบบคอมมานในการจัดการสถานการณ์ ความปลอดภัย(koopaskam) ที่สุลาเวสี ตะวันออกเฉียงใต้

ตาราง5 ข้อมูลจำนวน กองทัพ non Organik ตำรวจ และทหาร ที่โปโซ ในปี2000-2004

ปี	ตำรวจ	ทหาร	จำนวน
2000	832	489	1.321
2001	1.172	852	2.024
2002	2.270	968	3.238
2003	3.096	1.668	4.764
2004	3.000	900	3.900
2005	2.500	1.300	3.800

แหล่งที่มา : รัฐบาลโปโซ

การเพิ่มขึ้นของเหตุการณ์ความรุนแรงที่โปโซ จนถึงเดือน พฤษภาคม 2004 ตำรวจและทหารได้เพิ่มกำลังกองทัพ พันล้านรูเปียที่จัดสรรเพื่อความปลอดภัยที่โปโซ งบประมาณค่าใช้จ่ายทั้งหมดนี้ไม่ได้มาจากหน่วยงานทหารและตำรวจเท่านั้นแต่ยังมาจาก งบประมาณของรัฐบาลท้องถิ่นโปโซ

ตารางที่ 6 งบประมาณของรัฐบาลโปโซ เพื่อดำเนินการใช้จ่ายในการรักษาความปลอดภัย

ปี	การเบิกจ่ายงบ(Rp)
2001	6.995.062.840

2002	624.800.000
2003	1.377.062.000
Total	8.996.924.840

แหล่งที่มา : รัฐบาล โปโซ, 2004

ปี2006และ2007 มีเหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายที่โปโซ **เหตุการณ์แรก** วันที่22 ตุลาคม 2006 บริเวณพื้นที่ ตานะ รุนตุห์ (tanah runtuh) เกอร์รูราฮัน เรโจ เขตตัวเมืองโปโซ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นที่รู้จักเพราะเกิดขึ้นในคืนการเฉลิมฉลองวันอีดูลฟิตรีของชาวมุสลิม ชาวบ้านรือยกว่าคนที่ตัวเมือง โปโซ ได้ปะทะกับกองกำลังรักษาความปลอดภัยของตำรวจ(กองพลเรือรบหรือ Brimob)ในช่วงเวลา 21.15(ตามเวลาามอิน โคนินีเซชตะวันออก) ขณะที่ประชาชนกำลังเตรียมตัวละหมาดอีดี ในวันรี ราชอาณาจักร พิโดตรี ทำให้ชาวบ้านเสียชีวิต 1รายคือ อูดิน และ 3รายได้รับบาดเจ็บจากการโดนแทง และ ยานพาหนะบางส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจและสถานีตำรวจชุมชน ถูกเผาทำลาย โดยกลุ่มดังกล่าว และในวันต่อมา วันที่23 ตุลาคม2006 ได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นอีกครั้ง ระหว่างผู้นำส่งศพของนายอูดินกับกลุ่มบรีมอบ(Brimob)ที่ระหว่างเส้นทางไปเกาะ เซรัม ในเขตตัวเมืองโปโซกองกำลังเพิ่มกำลังทำให้มีการปะทะกันกับชาวบ้าน 3 ราย หนึ่งในนั้นคือเด็ก อายุ 3 ขวบ ที่กำลังเล่นอยู่หน้าบ้าน และในวันเดียวกันบ้านพักของเหล่ากองกำลังความปลอดภัยของตำรวจที่เกาะ อะละฮอร์ และ โบสต์ ที่ถนนเกาะ เซรัม เอบัง เรโจ โคนเฝ้าโดยกลุ่มไม่ทราบฝ่าย หลังการปะทะ ตำรวจจับผู้ต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับการพาอาวุธเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว **เหตุการณ์ครั้งที่2** เกิดขึ้นในวันที่11 มกราคม 2007เหตุการณ์นี้ ตำรวจได้

ปฏิบัติการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่ ดานะ รุนตุห์ เกอรูลาฮัน เกอบัง เรโจ จากการปฏิบัติการรักษาความปลอดภัยดังกล่าวสามารถ จับได้ 24 ราย DPO ส่งผลให้ เคดี ปราซาน (Dedi Parsan)เสียชีวิต ในขณะที่เหยื่อรายอื่นๆคือเรียนยาห์ (Rianyah) และชาวบ้านที่ชื่อว่าอิบนู(Ibnu)ซึ่งไม่ได้เข้าร่วมหน่วยอาสาสมัครของตำรวจ

การกระทำกรรมรุนแรงยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งเวลา 14.00ตามเวลาท้องถิ่นอินโดนีเซียขณะที่ชาวบ้านได้ร่วมขบวนเคลื่อนศพ กลุ่มเรียนยาห์บุกรุก ปะทะกลุ่มเฮนตรา จนกระทั่งชีวิต ต่อมาตำรวจได้จับDPO ได้ 4 ราย

เหตุการณ์ที่ 3 เกิดขึ้นที่บริเวณ ดานะห์ รุนตุห์ (Tanah Runtuh)²²⁷ 22 มกราคม 2007 การปฏิบัติการของตำรวจ 24 คน ในการเข้าร่วม DPO เป็นผู้ต้องสงสัยก่อความรุนแรงที่โปโซ

ปฏิบัติการต่อต้านได้ขยายวงกว้างในกลุ่มประชาชนเพราะเจ้าหน้าที่ได้ใช้อำนาจเกินหน้าที่ ข้อเท็จจริงเห็นได้จากการชาวบ้าน 15 รายเสียชีวิต รายเป็นตำรวจ และเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ราย และ อีก 11 ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจกล่าวหาว่าเป็นสมาชิกกลุ่มคิดอาวุธ²²⁸

จาก 3 เหตุการณ์ในช่วงต้นได้มีการตั้งคำถามว่าทำไมเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ใช้อำนาจเกินหน้าที่และทำให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำๆทำให้เหยื่อเคราะห์ร้ายเสียชีวิต? ไม่มีข้อมูลที่สามารถอธิบายเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวทำให้มีผลกระทบต่อการสนับสนุนบังคับใช้กฎหมายต่อการก่อการร้ายที่เมือง โปโซการกระทำของกองกำลังรักษาความปลอดภัยของตำรวจแตกต่างกับการปฏิบัติการต่อผู้ก่อการร้าย เช่นก่อนหน้านั้น ในกรณีการวางระเบิด ที่บาหลีทั้งสองครั้ง การระเบิดที่โรงแรม J.W. Marriottและการระเบิดที่หน้าสถานทูตออสเตรเลียประจำ ที่กรุงจาการ์

ผลงานที่โดดเด่นจากจำนวนความรุนแรงที่เกิดขึ้นที่โปโซ และ ปาลู หลังจากการประกาศใช้ สัญญา มาลีโน ฉบับที่ 1

1. ส่วนหนึ่งของเหตุความรุนแรงที่เกิดขึ้นในปี 2004-2005 ที่โปโซ ที่ได้ปิดเป็นความลับ หมายถึงเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นโดยไม่เกี่ยวข้องกับคนจำนวนมากความรุนแรงที่นำไปสู่การฆาตกรรมโดยการยิง การวางระเบิดหรือการใช้อาวุธมีคมที่ปฏิบัติโดยคนที่มีความสามารถสูงเท่านั้นตัวอย่างเช่น ก่อนหน้าที่จะเกิดเหตุการณ์ยิงที่โปโซ มุ่งไปกลุ่มเป้าหมายแต่ผิดคน การกระทำดังกล่าว สามารถกล่าวได้ว่า การยิงดังกล่าวเป็นการกระทำโดยวิธีที่ลึกลับ (เพราะไม่มีใครรู้) และโดนเป้า 100% แม้ว่าจะปิดเป็นความลับ

สัญญาแม่โนฉบับที่ 1 เพื่อโปโซ

1. ยุติความขัดแย้งและการพิพาททันที.
2. เคารพทุกรูปแบบของการรักษากฎหมายและสนับสนุนการพยานตามกฎหมายสำหรับผู้ที่ทำการฝ่าฝืน
3. การขอเจ้าหน้าที่ของรัฐทำหน้าที่อย่างเด็ดขาดและเป็นธรรมดาในการรักษาความปลอดภัย
4. สำหรับการสร้างความสงบ ยกเลิกการปฏิบัติการพลเรือนฉุกเฉินรวมทั้งความร่วมมือจากฝ่ายต่างชาติ
5. จัดการใส่ร้ายและความไม่ซื่อสัตย์ ต่อทุกฝ่ายและส่งเสริมให้ทุกฝ่าย มีทัศนคติการเคารพและให้อภัยซึ่งกันและกันและกันเพื่อประโยชน์ในการอยู่ร่วมกัน
6. แผ่นดินโปโซคือส่วนหนึ่งจากประเทศอินโดนีเซีย ดังนั้นประชาชนทุกคนมีสิทธิ์ในการอาศัยด้วยความสงบและเคารพในขนบประเพณีในพื้นที่ดังกล่าว
7. ทุกฝ่ายมีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของและสิทธินั้นจะต้องกลับไปยังเจ้าของที่ถูกต้องซึ่งสิทธิ์มีอยู่ก่อนที่จะเกิดความขัดแย้งและกรณีพิพาท
8. การกลับไปยังภูมิภาคเดิมของผู้อพยพในพื้นที่ต่างๆ
9. ร่วมมือกับรัฐบาลในการฟื้นฟูและสร้างฐานเศรษฐกิจโดยรวม
10. การดำเนินการตามกฎหมายของแต่ละศาสนาด้วยวิธีการเคารพในหลักการซึ่งกันและกันการปฏิบัติตามกฎที่เห็นชอบด้วยกฎหมายในรูปแบบของกฎระเบียบของรัฐบาล

2. เหตุความรุนแรงที่เกิดขึ้นในปี 2004-2005 ไม่เปิดเผย ความรุนแรงที่กระทำโดยการยิงโดยอาวุธปืน โดยมักจะลงมือปฏิบัติตามสถานที่ก่อนเข้าเปลี่ยนตัวคู่คนผู้ปฏิบัติการดังกล่าวคือผู้มีอิทธิพลมากในพื้นที่ทำงานผู้ปฏิบัติการชำนาญในการลงมือก่อเหตุ จนกระทั่งชาวบ้านไม่รู้ว่าใครคือผู้ปฏิบัติการดังกล่าว ถึงแม้ว่าการยิง มีการปลอมที่เป็นความลึกลับ ตัวอย่างเช่นการยิงบาทหลวง ซูเซียนตี ดีนู เลล(Susianti Timulele)และชาวบ้านที่มีชื่อว่าIMBO และการระเบิด ที่ เต็นนาเต การยิงบุดยันโต(Budyamto)และ ซูกิโต (Sugito) และการยิงนักเรียนหญิง ที่โรงเรียนมัธยมตอนปลาย ที่โปโซในวันที่8 พฤษภาคม 2005แน่นอนว่าการยิงดังกล่าวกระทำโดยการวางแผนมาดี มีการใช้อาวุธปืนและใช้มอเตอร์ไซค์ในการหลบหนี รวมทั้งการปลอมตัว

3. เหตุที่ตกเป็นเป้าสามารถแบ่งออกเป็นสองประเภท คือเหตุประเภทที่ 1 โดยวิธีอื่น คือเหตุที่มักเกิดในรูปแบบการฆาตกรรมแบบลึกลับ หรือเป็นการฆาตกรรมมีลักษณะแบบการลุ่ม เช่นในการระเบิด ในกรณีนี้เหตุไม่ได้ตกเป็น 2เหตุประเภทที่เป่าหมายในการก่อความรุนแรงที่เกิดขึ้น เหตุจากเหตุการณ์ความรุนแรงเป็นผลกระทบที่มาจากความรุนแรงที่กระตุ้นความหวาดกลัว จากความรุนแรงอื่นๆ

4. การดำเนินการสืบราชการลับ (ตามนโยบายของกระทรวงกฎหมายการเมืองและการรักษาความปลอดภัย ซูซีโล บำบัมได้ดำรงตำแหน่งรักษาการอยู่ในเวลานั้น) เดือนพฤศจิกายน ได้ถูกตัดสินว่าล้มเหลวในการคุ้มครองประชาชนกา 2003ระเบิดที่ตลาดศูนย์กลาง โปโซ เมื่อเดือนธันวาคม ปี2004 และการระเบิดที่ตลาดเต็นเตนา 2004 เมื่ 2003คือหลักฐานที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ การระเบิดที่ตลาดและที่ 2005 พฤษภาคม 8 100 กองบัญชาการกองบัญชาการตำรวจที่โปโซและที่ ปาโมนา เหนือ ซึ่งมีระยะห่างเพียงเมตรเท่านั้นนอกจากนั้นการสืบราชการลับและกองกำลังรักษาความปลอดภัย ได้ถูกตัดสินว่าล้มเหลวในการตรวจสอบและการติดตามการขนส่งอาวุธที่ใช้ในการก่อเหตุความรุนแรง ความจริงนี้ได้กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาในด้านต่างๆ มติมหาชนกล่าวว่า ความรุนแรง

ที่มีเป็นรูปแบบ การอิงหรือวิธีการอื่นๆ ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการสืบราชการลับ แนวคิดนี้ยิ่งมีความน่าเชื่อถือ เมื่อกองกำลังรักษาความปลอดภัยของตำรวจล้มเหลวที่จะชี้แจงข้อกล่าวหาดังกล่าว

5. การขนส่งอาวุธ กระสุนและวัตถุระเบิด เป็นส่วนหนึ่งจากหลักฐานที่ว่า การมองโลกในแง่ดีของรัฐบาล คนแรกคือ ยูซุฟ กาลลา (Yusuf Kalla) ที่ริเริ่มประกาศใช้สัญญา มาลีโน²²⁹ ซึ่งหมายความว่ายังไม่มีการดำเนินการที่เป็นรูปธรรม ประชาชนยังคงมีการขนส่งอาวุธ โดยวิธีการกระจายอย่างทั่วถึง ในพื้นที่โปโซยังไม่มีการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดเพื่อป้องกันไม่ให้อาวุธปืนและระเบิดเข้าไปในพื้นที่โปโซ ดังนั้นจึงทำให้มีการสอบสวนการมีป้อมทหารและตำรวจอยู่ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านและในพื้นที่ทุกหมู่บ้าน แต่กลับไม่มีบทบาทเท่าที่ควร แม้จะมีการเริ่มหาวเคราะห์วงต่อฝ่ายต่างๆที่มีการนำพาอาวุธ และกระจายไปทั่วพื้นที่โปโซ ปัญหาที่เกิดขึ้นได้มีการพิจารณาว่าเป็นอุปสรรคต่อกระบวนการฟื้นฟู การรักษาความปลอดภัยและเศรษฐกิจและสังคมที่พื้นที่โปโซ หลังจากมีการประกาศใช้ สัญญา มาลีโน ซึ่งได้แก่

1. การคอร์ปชั่นงบประมาณในการช่วยเหลือเพื่อมนุษยชน

รัฐบาลได้ออกนโยบายในรูปแบบโครงการเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อพยพหรือหนีจากปัญหาความขัดแย้ง เช่นการให้เงินช่วยเหลือ(Jadup) บัจจัยยังชีพ(Bedup) การจัดหาที่อยู่อาศัย (RTS) และวัสดุในการก่อสร้าง (RTS)แก่ผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงจากเหตุการณ์ความขัดแย้ง นอกจากนี้ยังมีโครงการที่เสริมสร้างความสามัคคีระหว่างชาวบ้านในหมู่บ้าน โปโซ หลังการปฏิรูปการใช้สัญญา มาลีโน ฉบับที่1 ประธานาธิบดี อินโคนีเซีย ได้ออกนโยบายครอบคลุม ฉบับ 14 ปี 2005 เกี่ยวกับมาตรการในการจัดการกับปัญหาที่ โปโซ แบบแผนดังกล่าวได้ส่งมอบให้แก่กระทรวงการประสานงาน และเจ้าหน้าที่ระดับสูง (อัยการสูงสุด และ อธิบดีกรมตำรวจและผู้บัญชาการทหารและหน่วยสืบราชการลับของรัฐ)และส่งต่อไปยังรัฐบาลส่วนระดับอำเภอและท้องถิ่น ระบบการ

ดำเนินงานบางส่วนขอโครงการที่กล่าวมาในข้างต้นดำเนินการโดยกระทรวงสังคมใน การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง(สำนักงานภูมิภาคและสำนักงานบริการสังคม) ยกเว้นกองทุนสมานฉันท์ที่จัดตั้งโดยรัฐบาลส่วนท้องถิ่น โปโซและกลุ่มมาลีโน จำนวน ตัวเลขงบประมาณที่รัฐบาลให้สำหรับพื้นที่โปโซ เป็นจำนวน 5400ล้านรูเปีย

แต่โครงการฟื้นฟูที่ดำเนินการโดยรัฐบาลไม่ได้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ พบความผิดปกติในการดำเนินงาน หน่วยงาน NGO ที่โปโซ และปาลู รายงานว่ามีการ ละเมิดโครงการไปยังหน่วยบังคับใช้กฎหมาย (ตำรวจและอัยการ) วิธีการทำงานคือการ กระจายงบประมาณความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมในการตรวจสอบของสถาบันเพื่อการ การศึกษาสิทธิมนุษยชน ซุนเต็งหรือ LPSHAM SULTENG พบว่าจำนวนมีงบประมาณ ช่วยเหลือที่ไม่ได้กระจาย นั่นคือเงินช่วยเหลือและปัจจัยยังชีพ แก่ 18.070 ครัวเรือน หรือ ประมาณ 90.330 ชีวิต หากผู้นำครอบครัวมีสิทธิ์ที่จะได้รับงบประมาณ 2.500.000รูเปีย ดังนั้นงบประมาณที่ไม่ได้กระจายไปมีจำนวนถึง 45.175.000.000 รูเปีย²³⁰

การตอบสนองของการบังคับใช้กฎหมายในกรณีการคอร์รัปชั่นเงินช่วยเหลือนี้ เห็นได้จากกระทำที่ไม่ทั่วถึงและดำเนินการอย่างล่าช้า สำนักงานตำรวจในพื้นที่สุลาเวสี กลางได้ทำการสอบสวนคดีการคอร์รัปชั่นเงินช่วยเหลือในช่วงเดือน สิงหาคม 2003 จำนวน การสูญเสียกว่า170ล้านรูเปีย ซึ่งน้อยคดี(รายงานจากNGOและชาวบ้านโปโซ)ซึ่งเป็น จำนวน 220ล้านรูเปีย คดีนี้ถูกกล่าวหาว่ามีความเกี่ยวข้องกับหัวหน้าสำนักงานสวัสดิการ สังคม จังหวัดสุลาเวสี กลางและเขตหมู่บ้านโปโซ และเครือข่าย (อัยการ และ ตำรวจ และ ผู้นำชาวบ้านรวมทั้ง ผู้รับเหมาโครงการ²³¹

การคอร์รัปชั่นงบประมาณช่วยเหลือเหยื่อที่โปโซ มีหลักฐานเห็นได้จากศาลได้ ตัดสินลงโทษให้ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับโครงการนี้ ได้แก่ แอนดี อะซิกิน ซูยูตี (Andi Azikin Suyuti)หัวหน้าสำนักงานสวัสดิการสังคม สุลาเวสี กลางซึ่งเป็นผู้ดูแลโครงการในเขตโปโซ ถูกพิพากษาจำคุก2ปี โดยศาลประเทศ ปาลู เพราะมีหลักฐานว่าได้กระทำการคอร์รัปชั่น

งบประมาณช่วยเหลือผู้อพยพลี้ภัย ไปโซในปี 2001 จำนวน 120 ล้านรูเปีย ²³² นอกจากนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องการการคอร์ปชั่นรวมทั้งฝ่ายเรอญูติก และผู้รับเหมาโครงการได้รับการพิพากษา ลงโทษที่แตกต่างกันนอกจากนี้รูปแบบการดำเนินการหลังความขัดแย้งที่นำโดยรัฐบาล กลาง และหมู่บ้าน ไปโซ ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชน นโยบายการเมืองของรัฐบาลไปโซ ได้กระทำความผิดทางอาญาโดยการแบ่งแยกโครงการหลังความขัดแย้งโดยบิดาไปโซ และกลุ่มพลเรือน ได้แบ่งแยกโครงการดังกล่าว²³³ มีความผิดพลาดในการบริหารทั้งที่ ความจริงแล้วมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะเสริมสร้างอำนาจผ่านโครงการและในขณะที่เดียวกันก็ ได้สร้างความไม่เสมอภาคระหว่างเหยื่อจากเหตุการณ์ความขัดแย้ง

2. การละเลยสิทธิมนุษยชนของเหยื่อจากเหตุการณ์ความขัดแย้ง

ปัญหาสำคัญที่ถูกละเลยจากรัฐบาล ไปโซ คือผลตอบแทนและสิทธิมนุษยชน ให้กับประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อจากเหตุการณ์ความขัดแย้ง จนถึงขณะนี้ยังไม่เห็นความ จริงจังของรัฐบาลที่จะฟื้นฟูสิทธิมนุษยชน รูปแบบการฟื้นฟูไม่ได้รับเป็นวาระสำคัญใน การประชุมของรัฐบาล สถานการณ์นี้ได้สร้างความไม่เท่าเทียมแก่ประชาชน ประเด็นนี้ได้ เป็นหลักฐานว่าเป็นผลมาจากนโยบายที่ไม่ดีและการดำเนินการช่วยเหลือด้านสิทธิ มนุษยชนแก่เหยื่อจากปัญหาความขัดแย้งโดยรัฐบาลนั้นไม่มีประสิทธิภาพ

3. บทบาทที่ไม่เหมาะสมของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน

ผลการดำเนินงานและความมุ่งมั่นของคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ(Komnas HAM) ไม่ได้แตกต่างมากกับการบังคับใช้กฎหมายและการสร้างความปลอดภัยจากเจ้าหน้าที่ตำรวจและทหารทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนคณะกรรมการสิทธิ มนุษยชน (komnas HAM) ก็จะมีการจัดตั้งทีมคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนเพื่อ ไปโซ และมีการลงพื้นที่เยือนไปโซ เพื่อเป็นพินิจความจริงจังในการจัดการกับปัญหาความขัดแย้ง

ที่โปโซ คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน(Komnas HAM) ได้จัดตั้งสำนักงานตัวแทนที่เขต ปาลู²³⁴

ในปี2004 สิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Komnas HAM) ได้ไปเยือนปาโลโปโซ2ครั้ง การเยือนครั้งแรก ในเดือนเมษายน 2004 และการเยือน ครั้งที่2 ในเดือนสิงหาคม2004 หลังจากเหตุการณ์โจมตีและแทงบาทหลวง ซูเซียนตี ตีนูเล(Susianti Tinulele)ที่โบสถ์ อีฟพิททา ในเขต ปาลู

จากการเยี่ยมชมของคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Komnas HAM) ได้มีข้อสรุปที่น่าแปลกใจมากกว่าความขัดแย้งที่โปโซ ไม่มีการละเมิดสิทธิมนุษยชน หลังจากเหตุการณ์จลาจลรุนแรงในเดือน พฤศจิกายน 2004 อะหมัด อลี (Achmad Ali)²³⁵ได้กล่าวว่าในเหตุการณ์ความขัดแย้งที่โปโซมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนแต่รัฐบาลได้กระทำการละเลย ประเด็นนี้ได้สร้างความสับสนให้แก่ประชาชน โดยเฉพาะเหยื่อที่ได้รับความเดือนร้อน ที่โปโซ

หลังจากจลาจลและความรุนแรงที่เกิดขึ้นเดือนกรกฎาคม 2004จำนวน องค์ประกอบทางสังคมรวมทั้งประชาชน ชาวโปโซและสุลาเวสี กลาง ที่อาศัยอยู่ในจาการ์ ต้าได้เดินทางมาที่สำนักงานคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Komnas HAM) การมาดังกล่าวเพื่อขอให้คณะกรรมการได้ทำการสืบสวนเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้น แต่โอกาสดังกล่าวนั้นต้องผ่านข้าราชการพลเรือน ซัมซูดิน(Sjamsuedin)และ ลีส ซูโกโนโด (Lies Sugondo)ได้กล่าวว่าเหตุการณ์ความขัดแย้งรุนแรงที่โปโซ จะถูกรายงานก่อน การสอบสวนคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน (KOMNAS HAM)หลังจากมีการ ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่ เกอบัง เร โจ โปโซในปี2006 และ2007 คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน (komnas HAM) ได้กลับมำทำงานในรูปแบบที่อีกครั้ง ซึ่งภายใต้การนำโดย คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนโรติน เก โซร์วีซูโล(Zumrotin K Soesilo) หลังจากการเยือนโปโซ และพบปะกับเหยื่อ คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน(komnas

HAM) ได้พบปะคณะกรรมการรัฐบาลที่โปโซ และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อินโดนีเซีย แม้ว่าคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน (komnas HAM) ได้เยือนโปโซหลาย ครั้ง ไม่เห็นผล

การไร้ประสิทธิภาพในการทำงานของคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน (komnas HAM) เพื่อ โปโซยังชี้ให้เห็นว่าไม่มีรายงานผลเกี่ยวกับการเขื่อนดังกล่าว จนกระทั่งเป็นเรื่องที่ยากสำหรับประชาชนในการประเมินบทบาทการมีส่วนร่วมของ คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชน (komnas HAM) ในการแก้ไขปัญหาสิทธิมนุษยชนใน โปโซ

4. การไร้ประสิทธิภาพในการตอบสนองของรัฐบาลต่อแนวคิดของประชาชน

หนังสือปลาดำหลังจากการระเบิดที่ตลาดเตอนาเด ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต20ราย และบาดเจ็บ50ราย²³⁶ ผู้นำศาสนาที่โปโซ คือ อูสตาส อัดนัน อาร์ซาล(ADNAN ARSAL) และ บาทหลวง รินาลดี ดามานิก (Rinaldy Damanik)ทำให้มีการก่อตั้งทีมเพื่อค้นหาความจริงเพื่อโปโซ (TPF POSO)รูปแบบการละเมิดสิทธิมนุษยชน ที่เกิดขึ้นก่อนปลาดำหลังความขัดแย้งเป็นสิ่งสำคัญมากในการสนับสนุนเพื่อสร้างความสมานฉันท์ระหว่างประชาชน เช่นเดียวกับ การได้รับสนับสนุนเพื่อประนีประนอมปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น จนกระทั่งความหวาดระแวงในเหล่าชาวบ้านได้ลดลง ในการประชุมที่ดำเนินโดยฝ่ายที่ กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อจัดการก่อตั้ง (TPF POSO)นั่นคือรูปแบบการรายงานความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้น โดยวิธี อีสระ

แม้ว่ารูปแบบความคิดนี้จะเกิดหลังจากเหตุการณ์ระเบิดที่ตลาด เตอนา แต่ ทีมค้นหาความจริงมีความหวังจะพบสาเหตุของความขัดแย้งที่โปโซหลักการการทำงาน ของ ทีมค้นหาความจริงเพื่อโปโซ (TPF POSO)รัฐบาลจะต้องให้สิทธิแก่ชื่อในรูปแบบ ของการเปิดเผยความจริงและให้ดำเนินการให้ความมยุดิธรรมซึ่งเป็นสิ่งสำคัญแก่ชื่อ

แนวคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากองค์กร NGO ที่โปโซ และปลา จนกลายเป็นวาทกรรมใหม่แก่ชาวโปโซ ในการมองเห็นความพยายามแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น

กลุ่ม NGO และบรรดาผู้นำศาสนา ผู้นำชาวบ้านและเยาวชน ที่โปโซ ได้ยุติแนวคิดการทำงาน ของ ทีมค้นหาความจริงเพื่อโปโซ (TPF)ที่จะเกิดขึ้นการทำงานที่กำหนดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของฝ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งแก่ทีมงานถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อกระบวนการและการให้คำปรึกษาจากฝ่ายต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งรวมถึงผู้ที่กลายเป็นเหยื่อ การนำเสนอความจริงของทีม ค้นหาความจริงเพื่อโปโซเกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เริ่มปรากฏจากการพบปะกับฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการลงนามสัญญามาลีโน ฉบับที่ 1 ในวันที่ 20 ธันวาคม 2001 นำเสียดายที่ความคิดที่จะก่อตั้งทีม ค้นหาความจริงเพื่อโปโซ (TPF) ไม่เคยได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล

ความขัดแย้งที่โปโซ มีบางศัพท์ บางคำที่ได้ปรากฏเมื่อความรุนแรงได้เกิดขึ้น คำศัพท์เหล่านี้มีความสำคัญเพราะเป็นลักษณะในการระบุกลุ่มที่อยู่ในความขัดแย้งที่โปโซ

ตารางที่ 7 การแต่งตั้ง กลุ่ม (ปฏิบัติการลงพื้นที่) ความรุนแรงที่โปโซ ตามลำดับความรุนแรงของเหตุการณ์²³⁷

ช่วง	กลุ่ม	โดย	คำอธิบาย	แหล่งอ้างอิง
ปี 1998	กลุ่ม โฆเมตี	NGO (LSM)	กลุ่มที่เกี่ยวข้อง กับสงคราม	
ปี 1999 –	กลุ่มสี่ แดง = ชาวคริส	ประชาชน กองกำลังรักษา	กลุ่มที่เกี่ยวข้อง กับสงคราม	

2001	เตียน กลุ่มสี่ ขาว= อิสลาม	ความปลอดภัย (ของทหาร และตำรวจ) เยาวชนและ ผู้นำชาวบ้าน		
ปี 2000 – 2001	Kongkoli = ชาวค ริสเตียน	ชาวมุสลิม	กลุ่มที่เกี่ยวข้อง กับ สงคราม	
ปี 2001	เครือข่าย อัลกออิด อะห์	หัวหน้า BIN เฮนโครปรีโย โน	สร้างค่ายฝึกใน พื้นที่เขตชาน เมืองโปโซ นำ โดย โอมาร์ อัลฟา และ อุมาร์ บัน ดอน รวมกับ อาบู ดาร์ดะฮ์ และ ปาร์ ลิ่งคูนัน ซีเรการ์	Satunet.com, 13 Desember 2001
ปี2002	ก่อความ รุนแรง	ยูซูฟ กาลลา และ เมินโก เกศชรา	ทิ้งระเบิดและ สร้างความ หวาดกลัวหลังจา	Kompas, 13 Agustus 2002

			ชาวบ้าน แต่มีลักษณะเป็นของตัวเอง	
เครือข่าย ก่อการ ร้าย ต่างชาติ	ประธาน MPR, อามิน ราอิส (Amin Rais)		มีความสามารถพิเศษเห็นได้จากการโจมตีที่ได้มีวางแผนไว้อย่างดี	<i>Idem</i>
กลุ่มติดอาวุธ	กองกำลังรักษาความปลอดภัย SBY		มีพบอาวุธปืนและอุปกรณ์อื่นๆ	Kompas, 20 ,oktober2003
กลุ่มจีฮัด	International Crisis Group(กลุ่มวิกฤติการณ์ระหว่าง		กลุ่มที่มีความเกี่ยวข้องกับหรือไม่ก็ตามแต่มีลักษณะเป็นคู่แข่งที่กับเครือข่ายญะ	International Crisis Group (ICG): <i>Indonesia Backgrounder: Jihad in Central Sulawesi</i> , 3

		ประเทศ)	มาอะห์อิสลามียะห์ (JI)	Februari 2004
Tahun 2005	ประชาชน น สุลาเวสี	หัวหน้า BIN, ชามซีร์ ซิเร การ(Syamsir Siregar)	เป็นกลุ่มที่มี ความคิดของรัฐ อิสลามความ ขัดแย้งขยาย ภูมิภาคเชื้อชาติ ศาสนาและการ ทุจริต	Suara Pembaruan, 15 Juni 2005
	เครือข่าย ความ ร่วมมือ องค์กร อิสลาม ซึ่งเป็นมือ เป็นเท้า ให้แก่ดร. อ้อซฮารี (DR. Azhari) และ นู รดิ้ง เอ็ม	คณะกรรมการ ยูซูป กาลลา (Jusuf Kalla)	สร้างหาวาดกลัว อย่างต่อเนื่องจาก ความหาวาดกลัว ก่อนหน้านี้และ กระตุ้นเกิดความ ขัดแย้ง	Jakarta Post, 31 Mei 2005

	ทอบ			
	เกี่ยวข้องกับ ความ ขัดแย้งที่ อำบอน กลุ่ม โซโล	รองหัวหน้า สำนักงาน ตำรวจ แห่งชาติ อรัยันโต บุคดิ ฮาร์โจ (Aryanto Budihardjo ihardjo)	กลุ่มที่มีความ เกี่ยวข้องกับกร ก่อการร้าย	Republika, 1 Juni 2005
Tahun 2006- 2007	DPO Poso	สำนักงาน ตำรวจ แห่งชาติ, และ รัฐบาล	กลุ่มคนที่ เกี่ยวข้องกับ การปฏิบัติการความ รุนแรงและสร้าง ความหวาดระแวง ที่โปโซ	
ปี 2006	สร้าง ความ หวาดระแ ว	คณะกรรมการ ยูซูป กาลลา (Jusuf Kalla)	เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นที่โปโซคือ การสร้างความ หวาดกลัวและ	Kompas Cyber Media, 27 Oktober 2007

			ไม่ซ้ความขัดแย้ง รัฐบาลได้ใช้ กฎหมายในการ ต่อต้านการก่อการ ร้าย	
ปี2007	ฝ่าย ต่างชาติ	หัวหน้า BIN, ซามซีร์ ซีเร การ(Syamsir Siregar)	ตัวแทนอัล-กออียะ ละหะห์มาจาก ประเทศในแถบ ยุโรปที่มาสร้าง ความปั่นป่วนที่ โปโซ	Rakyat Merdeka, 27 Februari 2007
	กลุ่มเก่า	ตำรวจส่วน ท้องถิ่น นำ โดย บาโรดิน ฮัยดี	กลุ่มที่เข้าร่วมลง นามค้นหาคน (DPO) โดย สำนักงานตำรวจ แห่งชาติ ที่โปโซ	Suara Pembaruan, 16 April 2007

แหล่งที่มา : อ้างอิงมาจาก *KontraS*, 2007

บทบาทความช่วยเหลือทางด้านโครงสร้างทางกฎหมาย

ความขัดแย้งไปโซเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจ จาก LBH จาการ์ต้า ซึ่งจะเห็นได้จากบทบาทของคองคอร์ดที่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่มีอยู่ระดับท้องถิ่น ในความพยายามแบ่งประเภทกฎหมาย ที่เป็นเหมือนรูปแบบหนึ่งในกระบวนการช่วยเหลือทางด้านกฎหมายโครงสร้างในบริบทของการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในไปโซ

1. การเสริมสร้างศักยภาพและบทบาทภาคประชาสังคม

ความหวาดระแวงและคำแถลงเกี่ยวกับกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับการก่อการร้ายอย่างต่อเนื่องในช่วงที่มีความขัดแย้ง และหลังจากการประกาศใช้ สัญญาณลี้โน สิ่งที่กำลังกล่าวจะกลับมาจุดประกายความขัดแย้งครั้งใหญ่ แต่กลับไม่เกิดขึ้น เพราะการสร้างจิตสำนึกเริ่มตั้งแต่การสร้างความตระหนักรู้แก่ประชาชนยากที่จะถอนตัวและกลับไปก่อความรุนแรง การเสริมสร้างการตระหนักรู้ของประชาชน ได้เริ่มจากการยังคงรักษารักษาและสร้างสัมพันธ์มิตรในการรับรู้การอยู่ร่วมกันในวงกว้างในระดับที่ถูกต้องตามกฎหมายต่อเหตุเหตุการณ์ความขัดแย้ง

เป็นที่ยอมรับว่าความพยายามนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะสาเหตุความหลากหลายและช่องโหว่ในสังคมยังคงมีอยู่และเป็นปัจจัยที่สามารถส่งผลกระทบต่อการเกิดความรุนแรงครั้งใหม่ ในบริบทความขัดแย้งของไปโซ ตัวเลือกสำหรับการลดช่องโหว่ของสังคมและการชะงักขัดแย้งซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาล ซึ่งไม่ใช่แค่สองสิ่งที่ถูกมองตรงกันข้ามเท่านั้น แต่ต้องมีคามพยายามติดตามอย่างต่อเนื่อง การขอความร่วมมือชอบจากรัฐบาลขึ้นอยู่กับความแข็งของประชาชนที่รักษาสติของตัวเองและตระหนักถึงการปฏิบัติที่ไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาล ในการจัดการปัญหาความขัดแย้งและความแตกต่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

2. การเพิ่มประสิทธิภาพของประเพณี 'MotambuTanah'²³⁸

ในมุมมองของวัฒนธรรม poso นั้น งาน 'Rujuk Sintuwu Maroso'²³⁹ แท้จริงแล้ว หลังจากการใช้หนึ่งในรูปแบบของการรักษาความสงบผ่านสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันหมายถึง "Matambu Tanah" กิจกรรมนี้กระทำโดยการ ฆ่าควายหนึ่งตัวแล้วนำเอาหัวความมาฝังในพื้นดิน นี่คือการขบวนการสันติภาพผ่านประเพณี ที่หมายถึง การฝังอดีตที่ผ่านมาโดยการบันทึกหลังจากหัวควายที่ฝังในดินทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งก่อนหน้านี้จะไม่สามารถขึ้นมาได้อีก

“ความหมายของ *motambu tanah* จะกระทำเมื่อมีเหตุการณ์ที่อับอายหรือภัยกับชาติที่ได้พัฒนาในหมู่บ้าน ดังนั้นจึงอำนาจของ *momatambu tanah* จึงเป็นเหมือนคำสาบานของชาวบ้าน ”

(สัมภาษณ์ ผู้นำเยาวชน ลาเก , เดมี ตอมบาราณี
(*DjemiTombarani*), 27 กุมภาพันธ์ 2006)

ข้อความดังกล่าวในข้างต้นชี้ให้เห็นถึงการคงอยู่ของความเชื่อดั้งเดิมในชุมชนท้องถิ่นโปโซ ประสิทธิภาพของขบวนการประเพณีแบบดั้งเดิมที่ใช้เพื่อสร้างความสงบสุขที่โปโซเห็นได้ชัดว่าจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาเพิ่มเติมเชิงลึก เพราะว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ทราบข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับขบวนการประเพณีดั้งเดิม เพื่อเปรียบเทียบกับ อดีตประธาน ซิโนเด (SInodeGKST) อาร์โนว์ ไคโบนโด (ArnoldTobondo) ได้ประเมินว่า “*motambutanah*” ในสมัยก่อนมีจุดมุ่งหมายเพื่อรักษาที่เกิดความอับยศเช่น ผู้ชายข่มขืนผู้หญิง หรือการแต่งงานนอกสมรสหรืออื่นๆ ในหลักการของ *montambutanah* สำหรับกรณีที่เกิดผิดศีลธรรมในชุมชน

“ ในอดีตพ่อแม่ของเราได้*motambutanah*, เมื่อมีการละเมิดกฎ
ค่านิยมของสังคมตัวอย่างเช่น การท้องนอกสมรส สำหรับการ
ช่วยเหลือในการทำ พิธี*motambutanah*.

พิธีกรรมนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทุกคนไม่ให้มีปัญหาเกิดขึ้นมา
อีก ดังนั้น *motambutanah*จึงไม่ใช่กระบวนการรักษาสันติภาพ
เนื่องมาจากสงคราม” (สัมภาษณ์อดีตผู้นำ *Sinode GKST, Pdt.*
ArnoldTobondo, 2004).

อีกมุมมองหนึ่งจากการสังเกตการณ์วัฒนธรรม โปโซ ยูสตินุส ฮอกกี
(YustinusHokey) ยูสตินุสได้ประเมินความคิดริเริ่มของ กุสคู ดังกล่าวไม่ใช่ *tambuntana*
แต่ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน เพราะก่อน *tambuntana* จะต้องมีการกำหนดว่าใครถูกใคร
ผิด ศาลอาจมาจากกฎหมายหรือมาจากการแต่งตั้งขึ้นมาเองและต่อมาความถูกต้องตาม
กฎหมายของศาลดังกล่าว ดังนั้นฝ่ายที่ฟ้องร้องได้ฟ้องกับคำตัดสินของศาลและอีกฝ่ายก็
ได้ยินยอม หลังหลาคนนั้นจึงจะข้อตกลงร่วมกัน นั่นหมายความว่าพวกเขาได้ทำ
Tambuntana ที่หมายความว่าจะไม่มีปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นมาอีก หากมีฝ่ายใดนำปัญหา
ดังกล่าวมาอีกนั่นหมายความว่าแพ้ นี่คือการดำเนินการโดย กุสคู หรือผู้นำความสงบ
และไม่ใช่ *Tambuntan* เพราะก่อนหน้านี้ไม่มีกระบวนการศาล

“สำหรับชาว ปาโมนา ที่ดีและมีประสิทธิภาพ *Tabuntana*นี้ได้
กระทำไม่ใช่เพียงแต่ปัญหาของชาวบ้านปาโมนาหรือบุตรของ
แผ่นดินและผู้อพยพที่ชนเผ่าแตกต่างกับชนเผ่าปาโมนาแต่
สามารถทำพิธีได้เช่นเดียวกัน แต่ต้องเป็นปัญหาที่ชัดเจนว่าใคร
กับใครที่อยู่ในการพิจารณาคดี ใครเป็นจำเลยใครเป็นผู้ฟ้องร้อง
หลังจากการตัดสินจึงสามารถทำ *Tabuntana*” (สัมภาษณ์ ยูสตินุส
ฮอกกี มีนาคม 2006).

ดังนั้นการสังเกต *Motambu tanah* ตามที่ได้อธิบายไว้ในข้างต้นดังนั้น โปรดดู 'Sintuwu Maroso' ซึ่งความจริงแล้วสังเกตได้จากหลายแง่มุม เช่นความสารถพิเศษของผู้นำมุสลิมโปโซ ฮาบิบ ชาเลห์ อัล อีดรูส (Habib Shaleh Al Idrus) แต่ลาออกไม่เกี่ยวข้องกับผู้นำศาสนาในการเหตุการณ์ดังกล่าว สาเหตุเพราะความหมายของการเป็นผู้นำศาสนา เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่จะได้ยื่นสาเหตุเพราะมีเชื้อที่นั่นมาจากผู้ที่นับถือศาสนาของทั้งสองฝ่าย (TabloidFormasi, 2001).

“หากใช้วิธีการแบบดั้งเดิมแน่นอนว่าพวกเราได้ถูกเชิญเข้ามาและอาศัยอยู่ที่โปโซนานแล้วสาเหตุเพราะเราได้กลายเป็นชาวโปโซ” (สัมภาษณ์ มาร์เทน ตอมปา (Marthen Tompa) ชาวบ้านในพื้นที่ชาดู เขต ชายแดน โปโซ 2001)

1. การพัฒนาคณะทำงาน: Pokja RKP (Resolusi Konflik Poso)

ปรากฏการณ์ความรุนแรงในช่วงเกิดขึ้นและหลังความขัดแย้งชัดเจนได้แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการบังคับใช้กฎหมายที่ยังคงไร้ประสิทธิภาพ ความเลวร้ายของการบังคับใช้กฎหมายในโปโซได้นำไปสู่การให้โอกาสผู้กระทำ หรือกลุ่มผู้ก่อการความรุนแรงความรุนแรงโดยวิธีใหม่ ๆ หรือการให้โอกาสแก่ ผู้ก่อการใหม่เพื่อให้สถานการณ์เลวร้าย การเปรียบเทียบว่าโปโซ พื้นที่อิสระแก่ใครก็ตามที่มีความสำคัญระดับท้องถิ่นและระดับชาติ เพื่อรักษาระดับความขัดแย้งและความรุนแรงสถานการณ์ที่ได้มีบทบาทไว้ในข้างต้นชี้ให้เห็นว่ามีความพยายามที่รักษาความเจ็บของชาวบัววในขณะที่เดียวกัน สถานการณ์ดังกล่าวเป็นเสมือนโอกาสในการทำกำไร ในขณะที่สภาพที่โปโซที่ถูกกฎหมายมีช่องโหว่

(lawless) ทำให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นในการดำเนินงานของรัฐ โดยเฉพาะความเชื่อมั่นต่อกองกำลังรักษาความปลอดภัย แต่ด้านอื่นๆ ในพื้นที่ทางการเมือง ยังคงเป็นชุมชนที่มีความอ่อนแอในการเสนอแนะทางการแก้ไขปัญหาโปโซ ชาวบ้านรู้สึกกังวลเกี่ยวกับเกมส์การเมืองที่เกิดขึ้น ในการเลือกตั้ง (การเลือกตั้งโดยตรงของหัวหน้าส่วนภูมิภาค) ซึ่งจะใช้สถานที่เรื้อรังนี้

สำหรับการตอบสนองความกังวลของประชาชนและปัญหาความขัดแย้งรุนแรงยังมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ในปี 2000 ได้มีการประชุมของหลายๆฝ่าย (NGO, นักศึกษา, นักวิชาการ, นักเขียน และผู้นำศาสนา และชาวบ้าน) ที่ ปาลู ความคิดริเริ่มดังกล่าวในที่เรียกกันในวันาม (กลุ่มคณะทำงานแก้ไขปัญหา ความขัดแย้งโปโซ (Pokja RKP) คณะทำงานสนับสนุนให้กระบวนการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งและรูปแบบความรุนแรงอื่นๆ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องที่ โปโซ ในการประชุมได้มีข้อตกลงเพื่อผลักดันกระบวนการสร้างสันติภาพโดยไม่ใช้ความรุนแรง และการล่วงเกินสิทธิมนุษยชน (HAM) ที่เกิดขึ้นที่โปโซ ผลประโยชน์ของผู้ตกเป็นเหยื่อและชาวบ้านโปโซ ในความต่อเนื่อง คณะทำงานนี้ได้มีการขยายเครือข่ายโดยมีการเชิญการมีส่วนร่วมของชุมชนอื่นๆ ไร โปโซ และ เดนเดนา และจาการ์ต้า

2. การเพิ่มขีดความสามารถของเหยื่อจากความขัดแย้ง

หลังการโจมตีที่พื้นที่ ชายฝั่งโปโซ ได้ขยายไปยังเขตพื้นที่ลาด ในช่วงปลายปี 2001 สถาบันกฎหมายและมนุษยชน โดยเฉพาะ LPSHAM(สถาบันพัฒนากฎหมายการศึกษาการพิทักษ์สิทธิมนุษยชน) ได้เริ่มตอบสนองสถานการณ์ ที่โปโซ โดยการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม การข้ามามีส่วนร่วมกับเหยื่อในการวางแผนการบริหารโครงการดังกล่าว ต่อมารูปแบบการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งแก่ชาวบ้านผู้ตกเป็นเหยื่อ การออกเสียงแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในระดับหมู่บ้าน ต่อมาได้มาทวิความรุนแรง มาตั้งแต่ กลางปี 2002 และยังคงมีการขยายวงกว้างไปยัง 17ชุมชน มีเขตโปโซ แล โมโรวลิ

การถกเถียงที่เข้มข้นนี้ได้รับการอำนวยความสะดวกโดย 28 ผู้อำนวยการอำนวยความสะดวกที่มาจาก ชุมชนต่างๆ นั่นคือกลุ่มเยาวชนที่มาจากหมู่บ้านต่างๆที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น จากเรื่องเล่าและข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับความตั้งใจและ ความคิดเห็น ความสูญเสียที่มาจากความขัดแย้งที่ยาวนานและไม่ยุติ ข้อมูลจากการลงพื้นที่ที่ได้รับการเสริมด้วยจำนวนข้อมูลจากแหล่งอื่นๆที่ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและความขัดแย้งที่สะท้อนผลกระทบเชิงบวกอย่างประปรายจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชุมชนเกี่ยวกับกฎหมายพื้นฐานและสิทธิมนุษยชนเพื่อแสดงความต้องการที่แบ่งปันประสบการณ์และการทำงานอำนวยความสะดวกความสงบสุข

LPSHAM Sulteng, มีส่วนร่วมในการฟื้นฟูสถานการณ์ที่โศก โดยเริ่มจากกิจกรรมสืบสวนในระดับภาคสนาม เพื่อค้นหารูปแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นได้แพร่กระจายไปยังประชาชนที่ไม่ได้รับการนำเสนอโดยสื่อ จากการอภิปรายที่จะนำความคิดริเริ่มในระดับชุมชนเพื่อรับมือกับการหาทางแก้ปัญหาความขัดแย้ง โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือสนับสนุนการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งผ่านการพูดคุยกับชาวบ้านที่เกี่ยวข้องโดยตรงในความขัดแย้ง หรือพวกเขาได้รับผลกระทบโดยตรงจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น

การอภิปรายชุมชนได้ถูกจัดขึ้นเพื่อสร้างความเข้าใจกับชุมชนที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากความเข้าใจนี้ได้สร้างระบบการตอบสนองชุมชนเพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นรวมทั้งวิธีตอบสนองต่อความขัดแย้งที่ปรากฏท่ามกลางความพยายามชุมชนเพื่อสร้างความไว้วางใจและการดำเนินกิจกรรมการตรวจสอบเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น การประเมินและวิเคราะห์เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเผยแพร่ผ่านสื่อที่สามารถเข้าถึงระดับประชาชนที่ประปรายด้วยความหวังว่าสถานการณ์ชุมชนเริ่มปราศจากความรุนแรงอีกต่อไป

3. การส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมาย

ปัจจัยหนึ่งที่เป็นสาเหตุความขัดแย้งที่ชัดเจน ที่เกิดขึ้นที่โปโซ คือความล้มเหลวของการบังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลความพยายามในการบังคับใช้กฎหมายดำเนินการคือกองกำลังติดอาวุธที่ประจำตรวจความปลอดภัยที่กระจายอยู่ในพื้นที่การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่มีความรับผิดชอบและได้กระตุ้นความหวาดระแวงแก่ประชาชนที่อยู่อาศัย กองกำลังรักษาความปลอดภัยตำรวจและทหารต่อฝ่ายที่มีความขัดแย้ง กระบวนการบังคับใช้กฎหมายนั้น ได้มาพร้อมกับการกระทำผิดกฎหมายในรูปแบบของการทรمان การจับกุมอาชญากรรม ทำให้ความไว้วางใจของประชาชนต่อกองกำลังรักษาความปลอดภัย

สถานการณ์ดังกล่าวได้ตอบสนองผ่านกฎหมาย (การดำเนินการตามกฎหมาย) ต่อกรณีที่เกี่ยวข้องกับกองกำลังรักษาความปลอดภัย ที่โปโซ การดำเนินการตามกฎหมายได้ดำเนินการร่วมกับความช่วยเหลือต่อผู้ที่มีความผิดอาชญากรรม ทรمانและคสามจำเป็นเกี่ยวกับการดูแลในขณะที่อยู่ในกระบวนการตรวจสอบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

กรณีการประสบความสำเร็จที่นำโดย LPSHAM Sulteng คือ กรณีการจับกุมและทรمانที่ประสบแก่ 5 เยาวชนมุสลิมที่มาจากหมู่บ้านปันดาจาซา เพราะได้ถูกกล่าวหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกองกำลังการร้ายในกรณีการระเบิดตลาด เดินเตนนา ในกระบวนการทางกฎหมาย สมาชิก 5 คนเหล่านั้นได้รับการปล่อยตัวเพราะไม่มีหลักฐานกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ศาลได้ตัดสินว่าฝ่ายตำรวจได้กระทำความผิดในกระบวนการจับกุมและกระทำการทรมานขณะทำการสอบสวน ในกรณีอื่นๆเช่น อาชญากรรมได้รับความเดือดร้อนคือ ผู้นำศาสนาคริสเตียน บาทหลวงรินาร์ดี ดามานิก (Pdt. Rinaldy Damanik)²⁴⁰ ถูกควบคุมตัวโดยตำรวจในข้อหาหมิ่นอาชญากรรมไว้ในการครอบครอง เมื่อเดือน กันยายน 2002 ในเวลานั้นบาทหลวง ดามานิก นำผู้อพยพที่หมู่บ้านมายูมบา เขต โมโรวาลี ในวันที่ 17 สิงหาคม 2002 ศาลประเทศ ปาลู ได้ตัดสินให้บาทหลวงมีความผิดทางกฎหมายโดยมีโทษจำคุก 3 ปี

ในกรณีอื่นๆที่รัฐบาล ได้กำหนดโทษประหารชีวิตในบรรดาผู้ที่ถูกกล่าวหาว่า มีความเกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง สหืออพยพ 3 ที่มาจาก ฟลอเรส,นูซา เตงการา ดิมอร์ (NTD)ที่โดคเค่น ที่ โมโรวาลี , ฟาเบียนูส ดิโบ , ดา ซิลวา และมารีนุสรีวุ ศาลได้ตัดสิน ประหารชีวิตผ่านกระบวนการพิจารณาคดี การปฏิบัติกรของสามเคยก่อการมาแล้วหลาย ครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นการเพิ่มระดับความรุนแรงทางการเมืองของประชาชนทั้งชาวคริสและมุสลิม แม้ว่าเป็เพียงรูปแบบในการประท้วงเท่านั้น จนกระทั่ง วันที่22 กันยายน 2006 ในที่สุด3ผู้ต้องหาที่ถูกดำเนินการสอบสวนที่ปาตู สุลาเวสี กลาง เป็นที่น่าสังเกตุว่าการ ดำเนินการที่ล่าช้าต่อบรรดานักโทษทั้ง3คนไม่ใช่เพราะรัฐบาลให้ออกาสเพื่อพิสูจน์ความ บริสุทธิ์ หรือทำการขอขมา

6.การส่งเสริมการเลือกตั้งสันติภาพ2004: ประชาชนที่อยู่ใน3พื้นที่ (โปโซ, มาโรวาลี และเต็นเตนา) การสร้างข้อตกลงสันติภาพ

ประชาชนในพื้นที่3 เขต คือ โปโซ , โมโรวาลี และ เนเตนาได้สร้างข้อตกลง สันติภาพ ความพยายามสร้างข้อตกลงสันติภาพสามารถมองผ่านแนวคิดริเริ่มของตัวแทน ประชาชนในพื้นที่ ได้รับพบกระทบโดยตรงจากความรุนแรง นั่นคือ พื้นที่ โปโซ โมโรวา ลี และเต็น เตนา การดำเนินการเลือกตั้งในปี 2004 บรรดาตัวแทนประชาชนดังกล่าวได้ ประกาศข้อตกลงสันติภาพ ที่เป็นที่รับรู้และเข้าใจว่าสาเหตุการเกิดความขัดแย้ง เพราะมี การยึดการใช้อำนาจในชุมชนที่เกิดความขัดแย้ง เหตุผลทางการเมือง และการแสวงหา ผลประโยชน์ทางการเมืองจากเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยการใช้ความรู้สึกและสถานการณ์ความ รุนแรงจากฝ่ายที่ต้องการให้โปโซ และ โมโรวาลี ไม่ปลอดภัย.

จากหนังสือข้อตกลงประชาชนที่3พื้นที่ดังกล่าว เป็นที่ทราบดีว่า ความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้นส่งผลให้เหยื่อได้รับความทุกข์เป็นเวลานาน และภาวะกิจกรรมทางเศรษฐกิจเป็น

อัมพาต การดำรงชีวิตสังคม วัฒนธรรม การศึกษาการเมือง การสูญเสียความปลอดภัยของชาวบ้านบนพื้นที่ของตัวเองและการสร้างความหวาดกลัวยังคงมีอยู่ในรูปแบบการข่มขู่ การวางระเบิดและการสู้รบ รวมถึงการสูญเสีย ความเชื่อมั่นของประชาชนต่อรัฐบาลหรือ กองกำลังรักษาความปลอดภัย ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ที่มีความตระหนักว่าปัญหาพื้นฐาน มีความสำคัญมากกว่าการเลือกตั้ง ผลของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในบางช่วงเวลาที่ผ่านมา มีบางประการที่พวกเขาถือว่าสำคัญ คือ

1. การขยายตัวของพื้นที่ เฉพาะ ที่ โมโรวาลี

ที่อาจจำกัดความขัดแย้งรุนแรง การขยายตัวของพื้นที่ ที่เกิดขึ้นในโมโรวาลี ระหว่างประชาชนและเป็นประเด็นปัญหาในการเลือกตั้ง จนกระทั่งมีผลต่อการมีของชาวบ้านในการเลือกตั้ง

2. สวัสดิการ

ปัญหาสวัสดิการประชาชน ประการแรกJadup (jaminan hidup:เงินช่วยเหลือ (Bedup) (Bekal Hidup : บัญชีการยังชีพ) ที่ ยังไม่การกระจายแก่ประชาชน แต่กลับ โคนคอร์ปชั่น ส่งผลให้ประชาชนที่โปโซกลายเป็นเหยื่อ ซึ่งเป็นการกลับมาเป็นเหยื่อไม่ทราบครั้งที่เท่าไรแล้ว ซึ่งเป็นผลมาจากความไม่เสมอภาคในการกระจายความเชื่อเหลือ Jadap และBedup ซึ่งจะทำให้เกิดการอิจฉาทางสังคมระหว่างประชาชนที่ได้รับ Jadup และ Bedup ที่แตกต่างกัน ท้ายที่สุดความกังวลนี้ก็จะกลายเป็นการแตกแยกระหว่างชาวโปโซ และ ชาวโมโรวาลี

3.การแบ่งแยกชาติพันธุ์และศาสนา

สำหรับในบางพื้นที่ เช่น โปโซ และเดอเดนา การแบ่งแยกหรือการแยกขั้วด้านอัตลักษณ์และศาสนายังคงเกิดขึ้น ตัวแทนโปโซ ซึ่งนับถือศาสนาอิสลาม และ ตัวแทนเดอเดนา

ซึ่งนับถือศาสนาคริสต์ ประเด็นดังกล่าวอาจนำไปสู่ความขัดแย้งในพื้นที่ (เขตพื้นที่ โปโซ และเตอเดนา) นอกจากนี้ การสร้างความแบ่งแยกคอกาชาบ้านในพื้นที่ดังกล่าวที่มีพื้นฐานทางชาติพันธุ์ศาสนาการแยก และความขัดแย้งความขัดแย้งความคอกทุกซ์ที่ยาวนาน เพราะความขัดแย้งและผลจากการบังคับการอพยพ และไม่กล้ากลับไปที่อยู่เดิม การละเลยสิทธิ์ การสูญเสีย สวัสดิการละสาธาารสุขคือปัญหาการลงพื้นที่

การศึกษา

ความพยายามที่จะหยุดความขัดแย้ง รัฐบาลได้จัดให้มีการประชุมสองกลุ่มที่เกี่ยวข้องกันที่โปโซ การประชุมเมื่อวันที่20 ธันวาคม 2001 ที่มาลีโน แม้ว่าประชาชนที่โปโซ มีความคาดหวังว่าข้อตกลง10ข้อจะสามารถแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งเร็วรั้งนี้ แต่การประชุมเชิงสัญลักษณ์ เช่นการประกาศใช้ข้อตกลง10ข้อจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากอำนาจทางการเมืองที่แข็งแกร่งและมีการดำเนินการวางแผนที่รอบคอบและเหมาะสมกับทุกฝ่าย จนกระทั่งความหวาดระแวงว่าการประกาศใช้ข้อตกลงมาลีโนมีลักษณะประกาศชนชั้นนำ กวาดความสำเร็จ จะขึ้นอยู่กับผลลัพธ์เชิงปริมาณ และเต็มไปด้วยการแสวงหาผลประโยชน์ ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

วิธีการที่ครอบคลุมควรจะเป็นตัวเลือกหนึ่งการตอบสนองความขัดแย้ง ที่โปโซ สาเหตุการดำเนินการตามวิธีการฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคมและลักษณะทางกายภาพและความปลอดภัยส่งผลให้3 ประการในข้างต้นกลายเป็นปัญหาที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ผลจากการฟื้นฟูทางกายภาพไม่ได้พิจารณาถึงสภาพความปลอดภัย เช่นความรู้สึกลปลอดภัยสภาพสังคมที่ไม่อุ่นววยโดยนโยบายที่มีลักษณะ “affirmative” ต่อความอุ่นววยและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น

การบังคับใช้กฎหมายและสิทธิมนุษยชนที่กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างความเชื่อใจจากประชาชนกลับมาอีกครั้ง สถาบันของรัฐ โดยเฉพาะสำนักงานตำรวจ

แห่งชาติและกองกำลังทหาร กลายเป็นการรวมสื่อแก่เหยื่อจากเหตุการณ์ความขัดแย้ง จนกระทั่งได้ปรากฏผลของการบังคับใช้กฎหมายและสิทธิมนุษยชนซึ่งยังคงอยู่ในระดับที่สามารถหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนี้ การประสานงานระหว่างทุกฝ่ายที่พยายามฟื้นฟู โปโซ จนกระทั่ง โครงการที่อยู่ในนามความเป็นมนุษย์มีประสิทธิภาพมากขึ้นและบรรลุเป้าหมาย การดำเนินการสร้างชุมชนโปโซ ซึ่งกลายเป็นเหยื่อจากความขัดแย้งวิธีการส่งเสริม ประชาชนให้เป็นศูนย์กลาง หรือ“People center approach” จนกระทั่งพวกเขากลับมาฟื้นฟู ปรับปรุงชุมชนโปโซ

เทศก่ามบนเกาะเกาะมาลูกู

ข้อมูลเบื้องต้น

Sumber: en.wikipedia.org

อัมบน คือเกาะหนึ่งในจังหวัดมาลูกู ในส่วนของอินโดนีเซียตะวันออกที่มีประชากรอาศัยอยู่ที่เกาะอัมบน ฮารูกู ซาราบิว บูซา ลาอุท และในเส้นทางใต้ของเกาะ เซรัม เกาะอ่ามบนคือเกาะที่สำคัญที่สุดในจังหวัดมาลูกูเพราะล้อมรอบไปด้วยเกาะจนกลายเป็นเมืองหลวงในจังหวัดและกลายเป็นศูนย์กลางการค้าและเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ ที่สามารถเชื่อมไปสู่จังหวัดอื่นๆในประเทศอินโดนีเซีย

กฎหมายฉบับที่ 46 ปี 1996 รัฐบาลกลางได้แบ่งแยกจังหวัดมาลูกูออกเป็น 2 จังหวัด คือ จังหวัดมาลูกูเหนือโดยมีเตอร์นาเต (Ternate) เป็นเมืองหลวง และจังหวัดมาลูกูใต้ตั้งให้อัมบนเป็นเมืองหลวง จากการแบ่งแยกทำให้มาลูกูมีพื้นที่ทั้งหมด 712,480 ตารางกิโลเมตร และ 92.4% เป็นพื้นที่ทางทะเล และ 7.6% เป็นพื้นดิน จากจำนวนดังกล่าว

ทำให้ประกอบไปด้วยเกาะถึง 1,421 เกาะ²⁴¹ เกาะอัมบนมีประชากรสูงสุดและเป็นที่ตั้งศูนย์กลางประชากรจากเกาะอื่นๆ

เกาะมาลุกูเป็นที่รู้จักในสมัยทศวรรษที่ 16 ในช่วงที่โปตุเกส เนเธอร์แลนด์ และอังกฤษ เข้ามาเพื่อหาเครื่องเทศรวมทั้งกานพลูและลูกจันทน์ ทั้งสองเครื่องเทศเหล่านี้มีต้นกำเนิดมาจากเกาะมาลุกู ด้วยเหตุนี้เกาะมาลุกูจึงได้รับการขนานนามว่า เป็นเกาะแห่งเครื่องเทศในช่วงอาณานิคม เครื่องเทศคือสินค้าที่สำคัญมากในการค้าขายกับต่างชาติเพราะมูลค่าทางเศรษฐกิจที่สูง ในขณะที่นั้นมาลุกูกลายเป็นศูนย์กลางการค้าเครื่องเทศ โปตุเกสได้สร้างป้อมปราการที่เกาะอัมบน และเริ่มผูกขาดการค้าเครื่องเทศ หลังจากโปตุเกสได้พ่ายแพ้ต่อเนเธอร์แลนด์ ทำให้เนเธอร์แลนด์ได้เป็นเจ้าอาณานิคมและมีอำนาจในการการค้าขายเครื่องเทศ.เนเธอร์แลนด์ก็อได้ใช้เกาะอัมบนเสมือนเป็นศูนย์กลางการค้าขายเครื่องเทศ และพวกเขาได้สร้างป้อมปราการอัมสเตอร์ดัมที่หาดอัมบน และต่อมาได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นเมืองอัมบน และในเวลาเดียวกันนั้น อังกฤษซึ่งมีอำนาจในการในสินค้าเครื่องเทศในบางเกาะที่มาลุกู ได้แก่ เกาะรูน ผ่านการสัญญา เบรดา breda 1667 เนเธอร์แลนด์และอังกฤษได้ทำการลงนามแลกเปลี่ยน ในช่วงที่อังกฤษได้เกาะแมนฮัตตันที่สหรัฐอเมริกาและเนเธอร์แลนด์ได้รับเกาะรูน²⁴²

โปตุเกสและเนเธอร์แลนด์ได้เข้ามาในมาลุกูไม่เพียงค่าเครื่องเทศเท่านั้นแต่ได้เข้ามาเผยแพร่ศาสนาคริสต์ให้แก่ชาวบ้านในเกาะมาลุกูอีกด้วย ใน ขณะนั้น ชาวบานส่วนหนึ่งนับถือศาสนาอิสลามและบางส่วนก็นับถือamisme และหลังจากนั้นตุเกสได้เข้ามาพร้อมกับการเผยแพร่ศาสนาคาทอลิก และในขณะที่พวกเขาพ่ายแพ้แก่เนเธอร์แลนด์ ผู้ นับถือคาทอลิก ที่มาลุกูได้หันมานับถือคริสเตียนโปเตนแดนท์ ที่มาลุกู คริสเตียนหมายถึงทั้งคริสเตียนโปเตสแตนท์และคาทอลิก ผู้ นับถือศาสนาคริสต์เคาทอลิกที่มาลุกูคือชนส่วนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับมุสลิมและคริสเตียนโปเตสแตนท์ แต่อย่างไรก็ตามในบ่งพื้นที่ที่มาลุกู ในบริเวณ เดงการา ผู้ นับถือคาทอลิกมากกว่าผู้ที่นับถือ โปเตสแตนท์และมุสลิม

ชนบทรรมนิยมประเพณี ชาวบ้านที่อัมบนที่อาศัยอยู่ตามหมู่บ้านต่างๆได้แบ่งแยกหมู่บ้านคริสเตียนหรือมุสลิม²⁴³ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีการดำรงชีวิตแยกกันอยู่แต่เพราะว่าเขามีเปรา PALA ร่วมกันหรือวัฒนธรรมระหว่างหนึ่งหรือมากกว่าตามหมู่บ้านมุสลิมหรือหมู่บ้านคริสเตียน แนวคิดนี้เกิดจากการสร้างความเป็นพี่น้องการมีประวัติศาสตร์ร่วมกันระหว่างหมู่บ้านและเพราะ สิ่งนี้ พวกเขาได้ทำการสร้างความเป็นพี่น้อง และบางครั้ง เปรานี้ ได้ห้ามการแต่งงานระหว่างหมู่บ้าน และพวกเขามีหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลือเมื่อสมาชิกเปราประสบปัญหาความเดือดร้อน²⁴⁴

ในปี 1999 มาลากูในพื้นที่อัมบนเป็นที่รู้จักแก่ต่างชาติเพราะความขัดแย้งครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นถึงแม้ว่าความขัดแย้งรุนแรงที่เกิดขึ้นในบางพื้นที่และบางเกาะที่มาลากู เมืองอำบอน คือเมคา ได้ก่อจลาจลครั้งแรกที่เป็นศูนย์กลางความขัดแย้งรุนแรงของผู้รับงานทำ เรียกว่า “สงคราม.” สำหรับการเรียกความขัดแย้งดังกล่าวเพราะจำนวน และผลกระทบจากความรุนแรง²⁴⁵ ถือว่ามีความรุนแรงมาก จากปี 1999 ถึงปี 2002 มีผู้เสียชีวิตประมาณ 5,000 ราย และมีชาวบ้านต้องทิ้งบ้านเรือนของตัวเอง internally displaced (IDPS- Pengungsi dalam negeri) ²⁴⁶ หรือการอพยพในประเทศ ไม่มีตัวเลขที่แน่นอนว่าเศรษฐกิจและสังคมได้รับผลกระทบจากความรุนแรงครั้งนี้จำนวนผู้เสียชีวิตจากความขัดแย้งไม่เป็นที่ยอมรับกับฝ่ายที่มีความขัดแย้ง จากประเด็นดังกล่าวจำนวนเหยื่อและผู้เสียชีวิตจากความขัดแย้งนี้มีความสำคัญมากต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง จำนวนเหยื่อดังกล่าวสามารถบันทึกเสมือนหลักฐานว่ากลุ่ม superior จากกลุ่มอื่นหรือในทางกลับกัน ดังนั้นแนวคิดความสงบ bakubac ซึ่งใช้เพื่อหาจำนวนเหยื่อจากความรุนแรงที่แน่นอน จากจำนวนดังกล่าวเบื้องต้นในข้อตกลงโดยผู้นำชุมชนทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ขาดกระบวนการดังกล่าว จำนวนผู้เสียชีวิตมากกว่า 9700 คน จากความรุนแรงในปี 1999-2001²⁴⁷

สภาพมาตุภูมิก่อนที่จะปฏิรูปในปี 1998

อัมบนมิประวัติที่แข็งแกร่งของพันธมิตรและการปรากฏตัวของมันไม่น่าจะเป็นความสามารถในการรักษาความสงบมักจะเป็นตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จของความสัมพันธ์ที่เจียบสงบและความอดทนระหว่างชุมชนมุสลิมและคริสเตียนในอินโดนีเซีย ดังนั้นเมื่อความขัดแย้งเกิดขึ้นหลายคนคิดว่าความขัดแย้งในอัมบนอิทธิพลจากปัจจัยภายนอกหรือสร้างขึ้น โดยคนจากภายนอกที่จะได้รับผลประโยชน์จากการเกิดการจลาจลในอัมบนพวกเขาเรียกคน บุคคลที่พวกเขาจะไม่เป็นที่รู้จักหรืออำนาจที่จะ / สร้างความขัดแย้งใน "ผู้ก่อความไม่สงบ"²⁴⁸ ระเบียบนี้เป็นจริงไม่ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนที่ผู้ก่อความไม่สงบ ความขัดแย้งในมาตุภูมิ ในขณะที่หลายคนเชื่อว่าผู้ก่อความไม่สงบที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในอัมบนแต่มันเป็นเรื่องยากที่จะพิสูจน์ สื่อท้องถิ่นและระดับชาติยังคงสงสัยอยู่ว่าความขัดแย้งนี้สร้างขึ้น โดยผู้ก่อการร้ายจากภายนอกอัมบน

ความขัดแย้ง Ambon ยังคงมีควบคู่ไปกับกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นในรัฐบาลกลางอินโดนีเซียในกรุงจาการ์ตา ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นหลังจากที่ประธานาธิบดีซูฮาร์โตก้าวลงในปี 1998 32 ปีที่อยู่ภายใต้อำนาจของเผด็จการและส่วนกลาง การเปลี่ยนผ่านไปสู่ประชาธิปไตยและความเป็นผู้นำที่เกิดขึ้นในประเทศอินโดนีเซียเพิ่มการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ หนึ่งใน การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือการนำกฎหมาย หมายเลข.22 / 1999 มาใช้ ซึ่งมีความเป็นอิสระมากขึ้น ในรัฐบาลท้องถิ่นเกือบทั้งหมดที่ได้รับมอบหมายอำนาจหน้าที่ให้กับรัฐบาลท้องถิ่นยกเว้นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับนโยบายต่างประเทศการรักษาความปลอดภัยและการป้องกันกฎหมายการเงินและการคลังและศาสนา กระบวนการประชาธิปไตยอย่างรวดเร็วในประเทศอินโดนีเซียบนมือข้างหนึ่ง นำการเปลี่ยนแปลงที่ดีสำหรับคนของอินโดนีเซียเช่น เสรีภาพในการพูด สื่อเปิดให้บริการมากขึ้นและการเลือกตั้ง พรรคการเมืองที่หลากหลายมากขึ้น ในทางตรงกันข้าม กระบวนการประชาธิปไตยอย่างรวดเร็วนอกจากนี้ยังมีผลกระทบเชิงลบซึ่งในคนที่ไม่ได้

เตรียมที่เพียงพอที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลง²⁴⁹ ดังนั้นความขัดแย้งหลายในอินโดนีเซีย ระหว่างปี 1998 และ 2003 รวมทั้งความขัดแย้งทางสังคมในอัมบน

มีข้อสันนิษฐานที่แน่นอนว่า กลุ่มชนชั้นนำได้สูญเสียอำนาจหลังจากที่ ประธานาธิบดีซูฮาร์โตลงจากตำแหน่ง เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 1998 รับผิดชอบในการสร้างความขัดแย้งในอัมบน รัฐบาลซูฮาร์โตได้รับการสนับสนุนโดยสามเสาหลักพรรค : คลาร์โก Golkar ข้าราชการทหารและรัฐบาล เมื่อประธานาธิบดีซูฮาร์โตก้าวลงมาจากการ โพสค์ของเขาถูกน้องหลายผู้นำทางการเมืองและชนชั้นทหารที่ขึ้นอยู่กับมันก็หายไปมี อิทธิพลต่อผู้มีอำนาจและสิทธิพิเศษ เพื่อที่จะได้มาซึ่งอำนาจทางการเมืองที่มีความเชื่อว่า พวกเขา กำลังพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าพวกเขายังคงมีอำนาจอยู่และอิทธิพลเข้าไปยุ่ง เกี่ยวกับกระบวนการการสร้างประชาธิปไตยในอินโดนีเซีย²⁵⁰

มีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อความขัดแย้งอัมบน ความขัดแย้งไม่ได้อยู่ๆ เมื่อตอนอาณานิคมดัตช์ ก็เกิดขึ้น แต่ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ที่ซับซ้อนของมาลุก การ เลือกปฏิบัติของอาณานิคมดัตช์ พวกเขาปฏิบัติต่อชาวคริสต์และชาวมุสลิมที่แตกต่างกัน การให้ความสำคัญ สำหรับคริสเตียนที่จะเป็นผู้ดูแลระบบของบุคลากรภาครัฐและการ ทหาร ในขณะที่ชาวมุสลิมจะไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในรัฐบาล นี่ส่งผลให้ชุมชน มุสลิมจะเน้นภาคเศรษฐกิจนอกระบบการค้าการเกษตรและการประมง คริสเตียนยังได้รับ สิทธิประโยชน์ในด้านการศึกษาและได้รับการสนับสนุนที่จะไปโรงเรียนในขณะที่ชาว มุสลิมไม่ได้มาของการเข้าถึงการศึกษา เพราะคริสตชนจะสามารถเข้าถึงการศึกษาที่ สูงขึ้นในขณะที่เนเธอร์แลนด์ต้องใช้แรงงานที่มีการศึกษาที่จะเป็นผู้บริหารของรัฐบาลที่ พวกเขาจะเลือกที่จะจ้างชาวคริสต์ หลังจากเป็นอิสระอินโดนีเซียจากเนเธอร์แลนด์ โครงสร้างทางสังคมในมาลุกไม่ได้เปลี่ยนและคริสเตียนยังคงครอบครองโครงสร้างทาง การเมืองและภาครัฐในขณะที่ชาวมุสลิมมีความโดดเด่นในการดำเนินธุรกิจและเป็นผลให้ การพิจารณาในการควบคุมตลาดในอัมบน

ในปี 1990 ชูฮาร์โตสร้างสมาคมปัญญาชนมุสลิมอินโดนีเซีย(ICMI) ในการสนับสนุนตำแหน่งของเขา เขาารู้สึกว่าเขาไม่ได้รับการสนับสนุนที่เพียงพอจากทหารองครักษ์นี้ต่อมากลายเป็นที่โดดเด่นในกลุ่มควาทางการเมืองในประเทศอินโดนีเซียและเป็นสมาชิกของ ICMI ครองตำแหน่งทางการเมืองและการบริหารจำนวนมากในทั้งรัฐบาลกลางและท้องถิ่น ICMI ได้กลายเป็นพาหนะสำหรับรองรับคนจำนวนมากที่จะได้มาซึ่งอำนาจการดำรงอยู่ของสถาบันเหล่านี้ยังส่งผลกระทบต่อโครงสร้างทางการเมืองในจังหวัดมาลุกู

ครั้งเดียวสำหรับคริสเตียนเวลานานที่โดดเด่นในโครงสร้างของรัฐบาลที่เปลี่ยนแปลงอย่างกระทันหันอย่างมากในปี 1993 ในปีนี้ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดที่จัดขึ้นโดยชาวมุสลิมและไม่ใช่ครั้งแรกที่ทหารของคาส์ M. Akib Latuconsina เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของ ICMI ท้องถิ่นในอัมบน²⁵¹ ในช่วงเวลาที่เป็นผู้ว่าการจาก 1993-1998 อย่างมากปรับเปลี่ยนโครงสร้างของรัฐบาล ตำแหน่งรัฐบาลครอบงำดั้งเดิมโดยคริสเตียนเริ่มที่จะเต็มไปด้วยชาวมุสลิม การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นภัยคุกคามต่อการปกครองของศาสนาคริสต์และภัยคุกคามนี้เห็นได้ชัดเมื่อสืบต่อไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดของชาวมุสลิม ดร . M.Saleh Latuconsina เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดมาลุกู ช่วงปี 1998-2003 และบังเอิญเขายังเป็นสมาชิกของ ICMI ในช่วงระยะเวลาของทั้งสองผู้ว่าแรงงานข้ามชาติที่มาลุกูจากบูกิซบูตอนและเนเปียร์ยังคงครองตำแหน่งยุทธศาสตร์ของรัฐบาล²⁵²

เกรียตระหว่างชาวคริสต์และชาวมุสลิมในอัมบนเพิ่มขึ้นกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านประชากรศาสตร์ แม้ว่าจะมีผู้ที่อพยพมาจากบูกิซบูตอนและเนเปียร์มาอัมบนตั้งแต่ศตวรรษที่สิบหกแรงงานข้ามชาติในอัมบนเพิ่มขึ้นอย่างมากในปี 1970 และยุคปี 80 ในช่วงเวลานั้นรัฐบาลกลางนอกจากนี้ยังมีนโยบายที่เรียกว่าสังสารวัฏที่จะสนับสนุนคนที่มาจากพื้นที่ที่มีประชากรหนาแน่นเช่นชวาการโยกย้ายไปยังพื้นที่ที่มีประชากรน้อย มาลุกูกลายเป็นหนึ่งในสังสารนี้และเพิ่มจำนวนของแรงงานข้ามชาติในอัมบนซึ่งเป็นชาวมุสลิมส่วนใหญ่ นี้มีการเปลี่ยนแปลงความสมดุลของชาวมุสลิมและชาว

คริสต์ใน อัมบนแรงงานข้ามชาติจากจากบูกิชู บูตอนและเนเปียร์เน้นมากขึ้นในการค้าและการตลาดแบบดั้งเดิมและในที่สุดพวกเขาครองตลาดเศรษฐกิจและแบบดั้งเดิมในอัมบน การเปลี่ยนแปลงทางประชากรที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในกลุ่มดาวทางการเมืองในอัมบนและนำชาวมุสลิมได้มีอำนาจครอบงำ²⁵³ สภาการณเช่นนี้ทำให้ความขัดแย้งอัมบนพลิก บางคนเปรียบเสมือนบั้งจัญข้างคันที่ทำให้อัมบนเป็นทุ่งหญ้าแห้ง ไม่ว่าจะขนาดเล็กไฟจะส่งเสริมให้เกิดไฟใหม่ที่ตีทริกเกอร์น้อยที่สุดของความขัดแย้งนี้จะนำไปสู่ความขัดแย้งรุนแรงในอัมบนขณะที่ความขัดแย้งความรุนแรงจูดประกายโดยการต่อสู้ระหว่างชาวมุสลิมและชาวชนที่นับถือศาสนาคริสต์มีการผลักดันให้เกิดความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับเกือบทุกชีวิต ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม

ลำดับเหตุการณ์ความขัดแย้ง

ความรุนแรงที่ค่อนข้างใหญ่ในอัมบนที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ในปี 1999-2002 ตามด้วยการใช้ความรุนแรงเป็นระยะ ๆ ในปี 2003 และปี 2004 เพราะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมานักวิจัยหลายคนแบ่งออกเป็นขั้นตอนที่แตกต่างของความขัดแย้ง สิทธิมนุษยชนยังแบ่งออกเป็นสองขั้นตอนความขัดแย้งมาลูกู ระยะเวลาเริ่มแรกคือ 19 มกราคม 1999 และ 5 กุมภาพันธ์ 1999 และระยะที่สองเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 1999 จนถึงวันที่ 10 มีนาคม 1999²⁵⁴

Van klinken (2007) แบ่งความขัดแย้งมาลูกูเป็นห้าระยะ ระยะเวลาเริ่มแรกคือวันที่ 19 มกราคม 1999 จนถึงเดือนพฤษภาคมปี 1999 ในพฤษภาคม 1999 มีการรณรงค์การเลือกตั้งแห่งชาติในช่วงเวลาของความรุนแรงนี้ลดลง ระยะที่สองคือช่วงท้ายของกรกฎาคม 1999 ถึงเดือนกรกฎาคม 2000 ช่วงนี้เกิดขึ้นหลังการเลือกตั้งและสถานที่ที่คิดว่าผลของการเลือกตั้ง หนึ่งในเหตุการณ์ความรุนแรงที่สำคัญในช่วงนี้คือการสังหารหมู่ประมาณ 500คน

ชาวมุสลิมถูกฆ่าตาย²⁵⁵ ระยะที่สามคือในเดือนเมษายนปี 2000 เมื่อทหารมุสลิม กองทัพของพระเจ้า จากเกาะชวามาเพื่อช่วยให้ชาวมุสลิมในอัมบนระยะที่สี่คือการเกิดขึ้นของการต่อสู้จำนวนมากที่เกี่ยวข้องกับกองทัพของพระเจ้าจนกว่ารัฐบาลกลางที่จะอำนวยความสะดวกในการทำข้อตกลงสันติภาพระหว่างตัวแทนของชาวมุสลิมและคริสเตียนในชุมชนมาลุกู มาลินูตอนใต้ของสุลาเวสี ข้อตกลงสันติภาพนี้รู้จักกันในนามสนธิสัญญาสันติภาพมาลินูครั้งที่สองหรือ Malino II ซึ่งได้รับการลงนามในเดือนกุมภาพันธ์ปี 2002 ระยะสุดท้ายที่โดดเด่นด้วยการใช้ความรุนแรงบางส่วนหลังจากที่คณะผู้แทนมาลินูที่สองของชาวมุสลิมและคริสเตียนชุมชนกลับไปอัมบน²⁵⁶

ถึงแม้ว่านักวิจัยหลายสามารถแบ่งออกเป็นระยะๆ ที่แตกต่างกันของความขัดแย้ง ส่วนใหญ่ยอมรับว่าความขัดแย้งเริ่มวันที่ 19 มกราคม 1999 ถึงแม้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงของความรุนแรงที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 1998 มีการต่อสู้ในอัมบนระหว่างชาวมุสลิมและชาวคริสต์จากหมู่บ้าน Desa Wailete Hatiwe เมื่อวันที่ 14 มกราคม 1999 มีการจลาจลในดอบู Dobo, อารูเกาะระหว่างชาวมุสลิมจากนูกิซุและมักกะซาร์และกลุ่มชาติพันธุ์อัมบนนำไปสู่การเสียชีวิต 8 รายเหตุการณ์เหล่านี้เชื่อว่าจะเป็นเหตุการณ์ครั้งแรกหรือเป็นต้นต่อแห่งเหตุของความขัดแย้งที่สำคัญเกิดขึ้น²⁵⁷

รอบบ่ายสาม โมงวันที่ 19 มกราคม 1999 มีการต่อสู้ระหว่างคนขับรถแท็กซี่คริสเตียนและเยาวชนมุสลิมจากหมู่บ้านของ Batu Merah ในอัมบน ไม่นานหลังจากนั้น โจมตีซึ่งกันและกันปะทุขึ้นพร้อมกันระหว่างหมู่บ้านของ Batu Merah หมู่บ้านมุสลิมและคริสเตียน Mardika หมู่บ้านหมู่บ้าน ก่อนที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันที่ 19 มกราคม 1999 การต่อสู้ระหว่างเยาวชนที่มี Mardika Red Stone เป็นสิ่งที่พบได้บ่อยอย่างไรก็ตามการต่อสู้ที่เกิดขึ้นในวันที่ 19 มกราคม 1999 ที่เรียกการเกิดขึ้นของความไม่สงบเป็นระยะๆ เช่น การเผาบ้านเผาเมืองในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวมุสลิมในวันตรุษอีดิลฟิตรี²⁵⁸

ประเด็นแรกที่เกิดขึ้นในการจลาจลที่มีปัญหาชนกลุ่มน้อยตาม จลาจลเป้าหมาย มุ่งเป้าไปที่คนส่วนใหญ่ของแรงงานข้ามชาติจากชาติพันธุ์Bugis, Buton และมาถัสซาร์ (BBM) แต่เมื่อมีข่าวออกมาว่ามัสยิดและ โบสถ์ได้รับการเผาขัดแย้งยับกับเรื่องของ ศาสนา เนื่องจากความขัดแย้งที่จะแยกแยะระหว่างชาวคริสต์และชาวมุสลิมเป็น สัญลักษณ์คริสเตียนเริ่มสวม headbands สีแดงในขณะที่ชาวมุสลิมเริ่มสวมผ้าสีขาหรือผ้าคลุมหน้า จากนั้นพวกเขาใช้คำว่า เพื่อ "กลุ่มสีขาว" ที่จะระบุคริสเตียนและ "สีแดงกลุ่ม" ระบุตัวตนของชาวมุสลิม

ในเดือนพฤษภาคมปี1999 มีการรณรงค์การเลือกตั้งสถานิติบัญญัติแห่งชาติที่ นำไปสู่ความรุนแรงของความรุนแรงในอัมบนลดลง พรรคการเมืองและผู้สมัครที่ตัวเอง ต้องการได้รับการโหวตสูงสุดจากชุมชนทั้งสอง ดังนั้นสมาชิกของผู้สมัครนิติบัญญัติใน ชุมชนมุสลิมและคริสเตียนทำงานร่วมกันเพื่อได้รับการสนับสนุนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง อย่างไรก็ตามหลังจากที่การเลือกตั้งทั่วไปและผลที่เป็นที่รู้จักกันในเดือนกรกฎาคมปี 1999 ความ ขัดแย้งปะทุขึ้นอีกครั้ง ผู้เชี่ยวชาญบางคนระบุความขัดแย้งที่ปะทุขึ้นหลังการเลือกตั้ง ระดับชาติที่เป็นจุดเริ่มต้นของขึ้นตอนที่สองของความขัดแย้งในอัมบน

พรรคประชาธิปไตยอินโดนีเซีย (PDI-P) ชนะการเลือกตั้งปี 1999 และจังหวัด มาลากูถูกรอบงำโดย PDI-P ในอัมบน พรรคประชาธิปไตยอินโดนีเซีย (PDI) ซึ่งต่อมา กลายเป็น PDI-P ได้รับการตรงกันว่าเป็นบุคคลที่นับถือศาสนาคริสต์ เพราะบุคคลที่ถูก" สร้างขึ้นจากการรวบรวมกิจการของหลายฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นอินโดนีเซียพรรคคริสเต (OPartindo) ซึ่งในปี 1955 เป็นที่โดดเด่นในมาลากูผลของการเลือกตั้งและการรับรู้ของการ ปกครองที่นับถือศาสนาคริสต์เร่งตอนใหม่ของความขัดแย้ง²⁵⁹

ในเดือนตุลาคมปี1999 จังหวัดมาลากูเหนือถูกบังคับให้แยกออกจากจังหวัด มาลากู อิทธิพลของความขัดแย้งยังคงมีการแพร่กระจายไปยังจังหวัดใหม่ แม้ว่าเหตุผล สำหรับความขัดแย้งที่แตกต่างกัน แต่ก็ยังมีความแตกต่างและความรู้สึกคล้ายกับปัญหา

ของความขัดแย้งความขัดแย้งมาถูก ความขัดแย้งจุดประกายโดยการต่อสู้ระหว่างคนหนุ่มสาวจาก Malifud และเยาวชนที่นับถือศาสนาคริสต์จากเขา แต่เหตุผลหลักสำหรับความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับเขตแดน ผู้อพยพชาวมุสลิมส่วนใหญ่มาจากเกาะ Makian ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน Malifud อยากจะกุศมูลย์เข้า แยกตำบลใหม่ของเขาตำบลซึ่งเป็นส่วนใหญ่ นับถือศาสนาคริสต์ ความคิดในการแยกตำบล ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลท้องถิ่นที่มีการวางแผนตำบลใหม่ นอกเหนือจากการย่อยเก่า Malifud แต่ความคิดของการแบ่งเขตการปกครองที่ถูกปฏิเสธโดยคนเก่า ความขัดแย้งที่ใหญ่ที่สุดที่เกิดขึ้นในนอร์โมคือการฆ่าประมาณ 800 ชาวมุสลิมในการสังหารหมู่ที่หนึ่งของมัตยิดินในอำเภอ Tobelo เหนือ Halmahera²⁶⁰

การเกิดปฏิกิริยาในหมู่การสังหารหมู่ถูกผลึกความเห็นอกเห็นใจและนำไปสู่ชาวมุสลิมในชวาในเดือนมกราคม 2000 มีการสาธิตที่ตีของประมาณ 100,000 ชาวมุสลิมในกรุงจาการ์ต่าเมืองหลวงของอินโดนีเซีย ซึ่งในกรณีนี้เรียกร้องให้รัฐบาลกลางโดยวิธีการใดๆ ก็ตามที่จำเป็นในการยุติความขัดแย้งในมาลุกและมีการเตือนว่าหากรัฐบาลไม่สามารถหยุดความขัดแย้งในมาลุกมุสลิมในชวาจะถูกเกณฑ์ให้ไปมาลุกเพื่อไปช่วยให้ชาวมุสลิมในมาลุก²⁶¹

ในเดือนพฤษภาคมปี 2000 อาสาสมัครชาวมุสลิมกองทัพของพระเจ้าของเกาะชวามาอัมบน กลุ่มที่ค่อนข้างสุดโต่งและสมาชิกได้รับการฝึกฝนอบรมก่อนที่จะมาอัมบน²⁶² ในเดือนมิถุนายนปี 2000 กลุ่มนี้พร้อมกับชาวมุสลิมบางส่วนในอัมบน โจมตีสถานีตำรวจและขโมยอาวุธประมาณ 800 กระบอก²⁶³ หลังจากกองทัพของพระเจ้ามาถึงอัมบนก็มีจุดเปลี่ยน ซึ่งก่อนหน้านั้นพวกเขาคริสเตียนครอบครองอยู่ แต่เมื่อพวกเขาถึงชาวมุสลิมได้รับอำนาจมากขึ้นและต้องการการครอบครองต่อ

การมาเยือนของกลุ่มกองทัพของพระเจ้าแห่งเกาะชวา นั้นทำให้เกิดการตอบโต้ที่แตกต่างจากฝั่งของชาวคริสเตียน ราว 100 คนชาวคริสเตียน ได้เริ่มก่อตั้งกลุ่มแนวร่วม

อธิปไตยโมลุกู(FKM) ซึ่งหลายคนเชื่อว่าเป็นการฟื้นตัวขึ้นมาจากกลุ่มขบวนการรัฐมาตุภูมิภาคใต้หรือ RMS ที่กำเนิดขึ้นเมื่อปี 1950 เพื่อต่อสู้เพื่อเอกราชของอินโดนีเซีย ในช่วงนั้น ความขัดแย้งยังไม่ได้มุ่งเน้นไปที่การแบ่งแยกดินแดน เรื่องปัญหาการแบ่งแยกดินแดนกลายเป็นความถูกต้องและเหตุผลของกองทัพอินโดนีเซียที่จะส่งทหารจำนวนมากไปที่อัมบอน ที่พวกเขาทำไปเพื่อลดความขัดแย้งในโมลุกู แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่ากองทัพได้ถูกส่งไปอัมบอนแล้ว แต่ความขัดแย้งก็ยังคงดำเนินต่อไป²⁶⁴

ในเดือนกุมภาพันธ์ปี2002 รัฐบาลกลางที่จะอำนวยความสะดวกในการเจรจาสันติภาพใน Malino ได้สุลาเวสี คณะผู้แทนของชาวมุสลิมมาพร้อมกับ 35 คนในขณะที่คณะผู้แทนคริสเตียนตัวแทนจาก 34 คน การประชุมได้ดำเนินการเป็นเวลาสามวันและจบลงด้วยการลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพ ข้อตกลงสันติภาพนี้กลายเป็นที่รู้จักกันในนามสนธิสัญญาสันติภาพ Malino ครั้งที่สอง เมื่อคณะผู้แทนกลับไปอัมบอนความรุนแรงบางอย่างมุ่งมั่นที่จะปรากฏขึ้นโดยชาวมุสลิมกับสมาชิกของคณะผู้แทนชาวมุสลิมเพราะพวกเขาไม่ได้มีความสุขกับข้อตกลงสันติภาพที่ได้รับการทำ หนึ่งในสมาชิกของคณะผู้แทนชาวมุสลิมถูกโจมตีและเผาเพราะพวกเขาไม่ได้มีความถูกต้องตามกฎหมายที่แข็งแกร่งในนามของตัวแทนของกลุ่มมุสลิมมาลุกู

ข้อตกลงสันติภาพMalino ครั้งที่สองประสบความสำเร็จในการลดอุบัติเหตุของความขัดแย้ง แต่มันไม่ได้นำไปสู่สันติสุขมาสู่มาลุกู เหตุการณ์ความรุนแรงยังคงเกิดขึ้นหลายประปรายในอัมบอน หลังจากสนธิสัญญาสันติภาพ Malino ครั้งที่สอง หนึ่งในผลการจลาจลที่ใหญ่ที่สุดในเดือนเมษายนปี 2002 และนำไปสู่การสำนักงานข้าหลวงถูกเผา²⁶⁵ ระยะเวลาที่แยกจากกันทางภูมิศาสตร์ระหว่างสังคมขนาดใหญ่แม้จะมาจากข้อตกลงก่อนที่จะมีการลงนาม สังคมโจมตีกลายเป็นเรื่องยากมากขึ้น ดังนั้นที่เกิดขึ้นใหม่ในรูปแบบของการก่อการร้ายในรูปแบบของการยิงและระเบิดที่ใช้บ่อย ในปี 2003 สถานการณ์มาลุกูจะดีกว่าก่อนและไม่มีความรุนแรงอย่างมีนัยสำคัญในช่วงนั้นแม้คนยังคงอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่แยกต่างหาก

ความขัดแย้งในแนวทแยง

โดยทั่วไปเป็นเรื่องยากมากที่จะต้องจำแนกความขัดแย้งได้ถูกต้อง โดยความสำคัญคือการทำให้เข้าใจความขัดแย้งได้ง่ายขึ้น การจัดหมวดหมู่เป็นสิ่งที่สำคัญ อย่างน้อยการจัดหมวดหมู่จะช่วยในการแทรกแซงกระบวนการสันติภาพได้

โดยทั่วไปความขัดแย้งในอินโดนีเซียแบ่งออกเป็นความขัดแย้งในแนวตั้งและแนวนอน ความขัดแย้งในแนวตั้งถูกกำหนดให้เป็นความขัดแย้งระหว่างชุมชนและรัฐบาล อยู่ในอำนาจความขัดแย้งแนวนอนตีความว่าเป็นความขัดแย้งระหว่างชุมชนในการที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาครัฐ

ถ้าคุณดูที่ปัจจัยดังกล่าวข้างต้น การผลักดันความขัดแย้งอำบนเป็นความขัดแย้งในแนวนอนเป็นค่อนข้างแม่นยำน้อย ในทำนองเดียวกันถ้าจัดเป็นความขัดแย้งในแนวตั้ง ในความขัดแย้งรุนแรงใน อำบนในความขัดแย้งที่มีชุมชนมุสลิมและคริสเตียน แต่มีบทบาทของรัฐโดยตรงหรือโดยอ้อมส่งเสริมให้เกิดความขัดแย้ง ตัวอย่างหนึ่งที่เราได้เห็นชัดคือบทบาทโดยตรงของรัฐที่เป็นนโยบายโปรแกรมการโยกย้ายถิ่นฐานอาศัยมีผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบทางด้านประชากรศาสตร์ของ อำบนอีก ตัวอย่างหนึ่งคือกฎหมายเกี่ยวกับมุมมองของรัฐบาลชวามากขึ้นเพื่อการดำเนินการตามนโยบายไม่ได้โดยตรงจากระบบที่มีอยู่ของการบริหารงานตุลาการใน อำบนในที่สุดส่งผลกระทบต่อหมันและการตายของสถาบันแบบดั้งเดิมและกลไกจารีตประเพณีในการตอบสนองต่อปัญหาและความขัดแย้ง

การละเลยหรือการไม่ต่อเนื่องของนโยบายภาครัฐ และการแทรกแซงที่นานพอสมควรในด้าน การเมือง การศึกษา เศรษฐกิจและวัฒนธรรม นำไปสู่การก่อตัวของการครอบงำของคนบางกลุ่มในโครงสร้างของรัฐบาล อำนาจ เศรษฐกิจและการศึกษา เป็น

ช่วงเวลาในการปกครองทางสังคมที่เป็นรูปแบบและแยกออกไม่ได้ “ห้ามขัดขึ้น” เมื่ออำนาจการครอบงำนั้นลดลง ถือว่าเป็นภัยคุกคามต่อการอยู่รอดของสังคม แน่แน่นอนว่าความขัดแย้งที่อัมบน มีความเหมาะสมที่จะจัดเป็น "ความขัดแย้งในแนวทแยง" เพราะนอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบของความขัดแย้งในแนวอน แต่ยังมีองค์ประกอบของการมีส่วนร่วมของรัฐไม่ว่าจะ โดยตรงหรือโดยอ้อมต่อความขัดแย้ง

การตอบสนองของรัฐบาลและสังคม

ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของความขัดแย้งใน อัมบน, 19 มกราคม 1999 ในความเป็นจริงมีจำนวนมากที่จะทำหลายฝ่ายที่จะหยุดและแก้ปัญหาความขัดแย้ง จากแง่มุมของเรื่องที่จะแก้ปัญหาความขัดแย้งใน อัมบนส่วนนี้จะแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่

เป็นหน้าที่ความ (กลางและท้องถิ่น) ประการแรกคือความพยายามที่ทำโดยรัฐบาลรับผิดชอบและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง ตัวอย่างหนึ่งของการกระทำของรัฐบาลท้องถิ่นจะทำให้ความพยายามที่จะลดความรุนแรงของความรุนแรงผ่านการประชุมที่เกี่ยวข้องกับผู้นำชุมชนและผู้นำศาสนา การทำข้อตกลงสันติภาพระหว่างกลุ่มตัวแทนจากความเป็นผู้นำของคนในด้านหน้าของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมและความมั่นคง เหล่าทัพของประเทศอินโดนีเซียเมื่อวันที่ 5 ผู้บัญชาการทหารทั้ง /23 มกราคม 1999 การก่อตัวของทีมงานเพื่อป้องกันการลอบวางเพลิงอย่างกว้างขวางและป้องกันไม่ให้เกิดอากรบวมและการแพร่กระจายไปยังพื้นที่อื่นๆ ของความขัดแย้งใน อัมบนทีมที่ถูกสร้างขึ้นโดยผู้ว่าราชการมาถูกประกอบด้วยผู้นำทางศาสนา

การตอบสนองของรัฐบาล คือ การสังหารและหน่วยรักษาความปลอดภัยจากนอกอัมบนเพิ่มเข้าไป วันรุ่งขึ้นหลังจากเกิดความขัดแย้ง เมื่อวันที่ 20 มกราคม 1999 เจ้าหน้าที่ที่ทหารมาจากกาตาร์ ตั้งแต่เดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคม 1999 การเพิ่มขึ้นของ

จำนวนหน่วยรักษาความปลอดภัยและตำรวจ อัมบนมีมากที่สุด 5,300 กำลังพล รัฐบาลยังเพิ่มขึ้นสถานะของนายทหารคอมมันโด เป็น ทหารคอมมันโดปฏิบัติการในพื้นที่ ในวันที่ 15 พฤษภาคม 1999 ในเดือนพฤศจิกายนปี 1999 การปฏิบัติงานของทหารและตำรวจในอัมบน ได้ถึงจำนวน 6,000 กำลังพล ตัวเลขนี้ยังคงเพิ่มขึ้นจนมกราคม 2000 ได้มีการประมาณห้ำกองพันทหารของกองกำลังรักษาความปลอดภัยใน อัมบนและตัวเลขประมาณการของบุคลากรมากที่สุดเท่าที่ 11,250²⁶⁶ กำลังพล

รัฐบาลจะยังทำให้ความพยายามที่จะช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของความขัดแย้งและผู้ลี้ภัยผ่านกระทรวงสังคมกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้ความช่วยเหลือในรูปแบบของความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมส่วนผสมอาหารและสิ่งจำเป็นอื่นๆ ของชีวิตเช่นเดียวกับความต้องการฉุกเฉินดังกล่าวเป็นสถานที่หลบภัย ในขั้นตอนของการฟื้นฟูและการฟื้นฟูสมรรถภาพของรัฐบาลยังให้ความช่วยเหลือในรูปแบบของวัสดุก่อสร้าง รัฐบาลที่ผ่านมาผู้มีอำนาจยังใช้ในกรณีฉุกเฉินพลเรือนใน อัมบนโดยประธานาธิบดีพระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 88 ของปี 2000 เกี่ยวกับการฉุกเฉินพลเรือนในมาลุกูเหนือ

แม้ว่ารัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือมาตั้งแต่จุดเริ่มต้นของความขัดแย้ง แต่ความขัดแย้งนี้ก็ยังคงมีอย่างต่อเนื่องไปจนถึงปี 2002 จนถึงสิ้นรัฐบาลกลางที่จะอำนวยความสะดวกในการระบวนกรของข้อตกลงสันติภาพใน Malino (ซูลาเวสีใต้) วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2002 ยูซูป กาลาที่เป็นรัฐมนตรีว่าการประสานงานคองสงบสุขของวงประชาสงเคราะห์และซูซีโล บัมบัง ยูโดโยโนซึ่งเป็นช่วงเวลาตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงประสานงานการเมืองกฎหมายและการรักษาความปลอดภัย กระทำข้อตกลงเป็นผู้อำนวยความสะดวกเจรจาสันติภาพ ข้อตกลงสันติภาพไม่จำเป็นต้องทำให้ความสงบสุข อัมบนเพราะยังมีบางเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นหลังจากการลงนามในข้อตกลงสันติภาพ แต่ข้อตกลง Malino ครั้งที่สองกลายเป็นแรงผลักดันในการปรับเปลี่ยนวิธีการรูปแบบการดำเนินการโดยรัฐบาลและสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน ตั้งแต่นั้นมาความรุนแรงใน อัมบนกรอบ

ไม่เป็นความขัดแย้ง แต่เป็นอาชญากรรมอย่างหมจดจ องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศได้แนะนำช่วงของโปรแกรมการสร้างสันติภาพใน อัมบนในช่วงเวลาก่อนที่จะ Malino II กิจกรรมการสร้างความสุขอีกมากมายเช่นการประชุมหรือการประชุมเชิงปฏิบัติการ พบปะและแก้ปัญหาความขัดแย้งจะทำนอก อัมบน

อันที่จริงก่อนที่จะข้อตกลง Malino II ทำแล้วการพัฒนาความคิดริเริ่มสันติภาพที่ดำเนินการโดยภาครัฐองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรหรือองค์กรพัฒนาเอกชนตั้งแต่ปี 1999 เปิดพื้นที่ที่เอื้อต่อการทำข้อตกลงที่จะ Malino ใช้บทบาทอย่างเต็มที่

ประการที่สอง ความคิดริเริ่มที่เกิดจากสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชน มันอาจปฏิเสธได้ว่ากระบวนการสันติภาพใน อัมบนเป็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชน ความพยายามต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นอย่างอิสระโดยคนไม่ได้มีส่วนร่วมในความขัดแย้งและในเวลาเดียวกันได้รับการรักษาความสงบ ตัวอย่างหนึ่งคือความพยายามที่ทำโดยชาวบ้านบ้านวาญามิ Wayame ที่มีจำนวนประชากรเป็นมุสลิมนับถือศาสนาคริสต์ พวกเขากลายเป็น ทีม"20" ซึ่งประกอบด้วยผู้นำชุมชนและผู้นำศาสนา งานของทีมนี้คือการทำให้หมู่บ้านสงบสุข ปลอดภัย การอำนวยความสะดวกในการประชุมชุมชนทุกสัปดาห์และยังให้ข้อมูลชี้แจงและคำอธิบายให้กับประชาชนในประเด็นต่างๆ ของความขัดแย้ง และดูแลกฎระเบียบ เฉกเช่น การห้ามออกเสียงหรือห้ามมีการพูดถึงในที่ชุมชนหรืออ่านหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวข้องอัมบน

สังคมยังดำเนินการท่ามกลางความหลากหลายของความคิดริเริ่มดังกล่าวเป็นรูปแบบของการแลกเปลี่ยนของอาหารปลาและผักที่ท่าระหว่างศาสนาที่แตกต่างกัน ในหมู่บ้านเช่นเดียวกับคุดป่าในหมู่บ้านของ Batu Merah²⁶⁷ ความขัดแย้งระหว่าง ผู้นำทางศาสนาต่างๆ และผู้นำชุมชนมีส่วนร่วมในโครงการต่างๆ หยุคระงับของความขัดแย้งและส่งเสริมสันติภาพ ความพยายามที่ถูกสร้างขึ้นมาท่ามกลางสถานการณ์ความขัดแย้งและการแยกทางภูมิศาสตร์และสังคมในแนวที่แตกต่างพื้นที่ของชาวมุสลิมที่นับถือศาสนา

คริสต์และภูมิภาค ความหมายก็คืออะไรก็ตามที่ได้มาโดยการผ่านความยากลำบากมา สิ่งนั้นย่อมมีค่าหรือถือเป็นที่มีรางวัลเสมอ

ขององค์กรพัฒนาเอกชนในการสร้างสันติภาพใน อัมบนบพบาทยังไม่สามารถตัดออก องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งในระดับท้องถิ่นระดับชาติและระดับนานาชาติทางอ้อมช่วยในการบรรเทาความขัดแย้งช่วยให้สันติภาพและสร้างสันติภาพเช่นเดียวกับการเพิ่มขีดความสามารถทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม หลังจากความขัดแย้งบางอย่างใน อัมบนบบางองค์กรพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นทำงานร่วมกัน ในรูปแบบกิจการร่วมค้าที่มีชื่อ TIRUS (ทีมงานอาสาสมัครเพื่อสังคมมาลูกูที่ทำงานเพื่อช่วยให้การกระจายความช่วยเหลือด้าน (มนุษยธรรมให้กับเหยื่อของความขัดแย้งและผู้ลี้ภัยใน อัมบนบจำนวนขององค์กรพัฒนาเอกชนใน อัมบนบก่อนที่ความขัดแย้งมีขนาดค่อนข้างเล็กประมาณ 10 กลุ่ม แต่เนื่องจากความขัดแย้งในจำนวน อัมบนบขององค์กรพัฒนาเอกชนที่มีการเพิ่มขึ้นอย่างมาก แม้ว่าข้อมูลโดยเฉพาะเจาะจงไม่ได้หมายเลขขององค์กรพัฒนาเอกชนในช่วงความขัดแย้ง แต่มีประมาณเกือบ 600 กว่าองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานใน อัมบนบทั้งองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศชาติและระดับท้องถิ่น²⁶⁸ รูปแบบของการแทรกแซงขององค์กรพัฒนาเอกชนใน อัมบนบความขัดแย้งระหว่างสามารถแบ่งออกเป็นสองคือ

1.องค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรที่มุ่งเน้นการจัดการและการกระจายตัวของความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม ในองค์กรไม่แสวงหาผลกำไรระหว่างประเทศมากที่สุดเช่น เมตตาเด็กให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งความขัดแย้งระหว่างกัน แม้ว่าหลังจากที่ข้อตกลง Malino สอง มาไม่เพียงแต่มุ่งเน้นไปที่การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมแต่ก็เริ่มที่จะเข้าสู่ประเด็นของการสร้างสันติภาพหรือการสร้างสันติภาพ

2. องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรที่มุ่งเน้นในเรื่องของการสร้างสันติภาพ ค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับ องค์กรที่มุ่งเน้นการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรม ตัวอย่างเช่น สภา

ขบวนการ Bakubae ที่เคลื่อนไหว ขององค์กรฯทั้งหมดค่อนข้างมุ่งเน้นการสร้างสันติภาพ เคลื่อนไหวอย่างยั่งยืนเกี่ยวข้องกับหลายฝ่าย

ในกรณีนี้ความช่วยเหลือทางกฎหมายมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการพัฒนาของการเคลื่อนไหวขบวนการ Bakubae เพราะการก่อตัวของขบวนการ Bakubae ความช่วยเหลือทางกฎหมายสามารถเล่นวิธีการที่ครอบคลุมมากขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายโครงสร้างผ่านขบวนการ Bakubae

แผนที่ทางสังคมและการเมืองในเวลาเดียวกันให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย โครงสร้างเร่งด่วนในการพัฒนาในพื้นที่ความขัดแย้งเช่น อัมบนมีดังนี้

ช่องว่างทางกฎหมายใน อัมบน

หลังจากที่ความขัดแย้งรุนแรงใน อัมบนชุมชนเริ่มที่จะแยกขึ้นอยู่กับศาสนา บางพื้นที่ที่ก่อนหน้านี้ค่อนข้างต่างกันศาสนาได้กลายเป็นเนื้อเดียวกันมากขึ้น ตามความเชื่อนี้แยกทางภูมิศาสตร์ทางอ้อมทำให้การเข้าถึงของประชาชนเป็นที่ จำกัด มากขึ้น คือเฉพาะในแรกแบ่งของชุมชนของพวกเขา รักษาความปลอดภัยเป็นคน ปัจจัยที่จะต้อง ใช้ความเสี่ยงของการเข้าพักหรือไปที่ชุมชนอื่นๆ ของสภาพความเป็นอยู่ที่แตกต่างกัน

การแยกจากกันของสภาพภูมิศาสตร์ของชุมชนทำให้เกิดการกระจายตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยเกี่ยวกับตำแหน่งของสถานีตำรวจ สถานี Polres (Kepolisian Resor) อัมบน ที่อยู่ในเขตของชาวมุสลิม ในขณะที่สถานีตำรวจ Polda มาลุก ตั้งอยู่ที่ Batu Meja ที่บริเวณทางเข้าชุมชนชาวคริสต์ ได้กลายเป็นตำรวจที่นับถือศาสนาคริสต์ จะรู้สึกสะดวกสบายมากขึ้นถ้าอยู่ที่สถานีตำรวจ Polda มาลุก เหตุผลที่สำคัญที่สุดคือความสะดวกในการเข้าถึงและเหตุผลด้านความปลอดภัยเพื่อให้พวกเขาชอบที่

สำนักงานของพวกเขาอยู่ในชุมชน เพียงส่วนเล็กๆ ของตำรวจที่จะขึ้นยังคงอยู่ในที่ที่พวกเขาจะได้รับมอบหมายและไม่ได้รับผลกระทบจากการแยกจากกันของภูมิภาคมุสลิมที่นับถือศาสนาคริสต์ เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่อาวุโสและเจ้าหน้าที่ทั้งในระบอบกลางและสำนักงานตำรวจส่วน อัมบนตำรวจมาตุภูมิเป็นปกติโดยเฉพาะผู้ที่ไม่ได้มาจาก อัมบนด้วยการแยกทางชาติพันธุ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขาเพราะตำแหน่งของสำนักงานของเขาก็ไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายควรมีความเป็นกลางและทำหน้าที่บังคับใช้กฎหมายจะกลายเป็นสองซีกในตัวของชาวมุสลิมที่นับถือศาสนาคริสต์ งานตำรวจมีอาชีพซึ่งจะให้บริการสาธารณะเช่นการรักษาความปลอดภัยกลายเป็นปัจจัยด้านความปลอดภัยบางส่วนและอุปสรรคในการเข้าถึงพื้นที่ที่ไม่ได้นับถือศาสนาเดียวกันกับพวกเขา ด้วยการทำงานของพวกเขาที่จะหลีกเลี่ยงการกองกำลังความมั่นคงเข้าข้างในบางชุมชน การบังคับใช้กฎหมายเป็นหนึ่งในประเด็นที่ติดอยู่เสมอในการประชุมที่เกี่ยวข้องกับสองชุมชนทุก เช่นใน Bakubae 2000 การประชุมในบาห์ลีปัญหาของการบังคับใช้ที่ได้รับการกล่าวถึงปัญหาและกลายเป็นหนึ่งในข้อเสนอแนะจากที่ประชุม

หากลองมองปรับความกว้างของแ่งมุมของความขัดแย้งใน อัมบนระหว่างผลกระทบยังเกิดขึ้นของสมมติฐานทั่วไปที่เกิดขึ้นในชุมชน ความขัดแย้งในสังคม อัมบนโดยทั่วไปเห็นว่าตำรวจมักจะชอบกลุ่มคริสเตียนในขณะที่กองทัพจะชอบชาวมุสลิม อย่างไรก็ตามสมมติฐานเหล่านี้ไม่สามารถแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจน สมมติฐานนี้จะประกอบต่อไปโดยการปรากฏตัวของตำรวจและทัพกองทัพที่ถูกกล่าวหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงในความขัดแย้งโดยนิยมนกลุ่มหนึ่ง สันนิษฐานเกิดขึ้นเพราะตำรวจในพื้นที่ที่นับถือศาสนาคริสต์ในขณะที่ทหารหลายคนถูกนำเข้ามาจากนอกจังหวัดของมาตุภูมิ เช่นการบังคับใช้กฎหมายใน อัมบนกลายเป็นปัญหาที่ร้ายแรง

ในช่วงความขัดแย้งใน อัมบนเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายเช่นผู้พิพากษาและอัยการไม่สามารถทำงานได้ดีเพราะปัจจัยด้านความปลอดภัย ผู้พิพากษาและอัยการเป็น

สถาบันการศึกษาในแนวตั้งที่ตำแหน่งของผู้พิพากษาและอัยการอำนาจของศาลฎีกาและอัยการสูงสุดที่พวกเขาจะไม่ค่อยพิพากษาและอัยการที่มาจากประชาชนในท้องถิ่นส่วนใหญ่ของพวกเขาเป็นผู้พอยที่มีอยู่ การขาดการรักษาความปลอดภัยใน อัมบนในห้ามของอัยการและผู้พิพากษาใน อัมบนที่เหลือน้ำที่ของคนและออกจาก อัมบนเป็นผลให้การบังคับใช้กฎหมายไม่สามารถเดินได้ตามปกติใน อัมบน

ไม่แตกต่างกันมากจากตำรวจผู้พิพากษาและอัยการทนายความใน อัมบนยังแบ่งออกเป็นทนายความคริสเตียนและทนายความที่เป็นมุสลิม ส่วนนี้จะทำให้พวกเขาปกป้องหรือเป็นทนายความสำหรับลูกค้าของศาสนาเหมือนกันเพราะพวกเขาไม่สามารถได้รับในชุมชนต่างๆ หรือด้วยเหตุผลอื่น ทนายความคริสเตียนที่เกิดขึ้น ทีมทนายความ" ที่มีสำนักงานจำนวนมากใน โบสถ์ "คริสตจักรMaranata อัมบน²⁶⁹นอกจากการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในรูปแบบของความช่วยเหลือไปยังลูกค้าทนายความก็มักจะทำให้คำสั่งปล่อยผ่านหนังสือพิมพ์วิทยุและสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ

การเกิดขึ้นของทีมทนายคริสตจักรถูกตอบโต้โดยทนายความจากชุมชนมุสลิมในรูปแบบ ทีมทนายความ"ผู้นำทางศาสนาในอินโดนีเซีย" ในกลางปี 1999 และจากนั้นเป็นที่รู้จักกันมากขึ้นในชื่อ "ทีมทนายความอัลฟาตาห์" ²⁷⁰ ซึ่งเป็นจุดสำคัญในการให้ควาวช่วยเหลือและดูแลลูกค้าชาวคริสเตียนของพวกเขา โดยที่ทีมทนายความมุสลิมยังคงดำเนินการตอบสนองของชาวมุสลิมของพวกเขาผ่านทางสื่อมวลชน

เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2000 รัฐบาลกลางดำเนินการฉุกเฉินพลเรือนที่ประธานาธิบดีอับดุลเราะห์มาน วาฮิดกำหนดโดยประธานาธิบดีพระราชกฤษฎีกา เลขที่ (พรก)88 ของปี 2000 การแนะนำพลเรือนให้จังหวัดมาลุก การออกกฎหมายฉบับ 23 / กฎหมายจัดตั้งขึ้นโดยประธานาธิบดี 1959 ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ถูกเงินทั่วไปทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหน่วยงานฉุกเฉินทางแห่งสามารถดำเนินการใดๆ เพื่อคืนความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยใน อัมบน (มาตรา 10-21 ของกฎหมาย เลขที่23 / กฎหมายจัดตั้งขึ้น

โดยประธานาธิบดี 1959) ดังนั้นทั้งหมดกฎหมายยังคงมีปึกคิอยู่ตั้งแต่ และขึ้นอยู่กับ
 เจ้าหน้าที่ถูกเดินทางแพ่ง อัมบนไม่ได้ทำให้ความขัดแย้งจบด้วยทันทีเพื่อให้เกิดการพัฒนาใน
 เวลานั้นในวาทกรรมของประชาชนที่จะปรับปรุงสถานการณ์ถูกเดินพลเรือนใน อัมบน

แผนที่สถิติผู้ลี้ภัยเมืองอัมบน

เป็นกฎอัยการศึก หลายคนที่สนับสนุน แต่หลายคนยังปฏิเสธการจัดเก็บภาษีของกฎ
 อัยการศึก แต่มันเป็นเรื่องที่ไม่ได้ตระหนักในที่สุดและใน อัมบนเพิกถอนตามคำสั่ง
 ประธานาธิบดี ครั้งที่ (พระราชกำหนด)71/2003 ลงวันที่ 14 กันยายน 2003 และมีผล
 บังคับใช้ 15 กันยายน 2003 เวลา 00.00 เวลาอินโดนีเซียตะวันออก

Gambar : Jamal Riry

การช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ปฏิบัติใช้ในพื้นที่เกิดความขัดแย้งแท้จริงแล้วควรมีความสอดคล้องแน่นแฟ้นกับขั้นตอนการปลูกฝังความสันติ, แต่ทว่าในความเป็นจริงแล้วการปฏิบัติการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่นำมาใช้ไม่ได้สนับสนุนโครงสร้างสร้างความสันติเลยหรือกล่าวอีกแง่หนึ่งก็คือการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่นำมาใช้กลับยิ่งผลักดันให้เกิดความขัดแย้งมากขึ้นในกรณีนี้เราเรียกความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ “แตกแยก” ก็เพราะว่าความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่นำมาใช้ไม่ได้สนับสนุนในด้านของการรวมเป็นหนึ่ง ในชุมชนที่เกิดความขัดแย้งมีหน้าซ้ำยังตอกย้ำความแตกแยกที่เกิดขึ้นที่อัมบอน (Ambon) การปฏิบัติการช่วยเหลือทางกฎหมายที่เข้าช่วยความช่วยเหลือทางกฎหมายที่แตกแยกที่ อัมบอน (Ambon) คือ

การช่วยเหลือด้านกฎหมายตามหลักการ

การช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากความคิดที่ว่ากฎหมายต้องเดินผ่านเส้นทางกฎหมายโดยผ่านสถาบันที่เกี่ยวกับกฎหมายอย่างเช่น ตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษา และทนายการช่วยเหลือดังกล่าวนั้นยังไม่กว้างขวางซึ่งเป็นแค่การปรึกษาหารือเรื่องกฎหมายหรือการให้คำปรึกษาในขั้นตอนของตำรวจ อัยการ หรือแม้กระทั่งในศาล ถึงแม้ว่าสถาบันกฎหมายไม่ได้ปฏิบัติการอย่างปกติในอัมบอน (Ambon) ในช่วงที่เกิดความขัดแย้งขึ้นความช่วยเหลือทางกฎหมายลักษณะนี้ในตอนแรกนั้นส่วนใหญ่ถูกนำมาใช้โดยกลุ่มพวกทนาย เหตุผลที่นำความช่วยเหลือด้านกฎหมายตามหลักการนี้มีเหตุผลอยู่สองประการ คือ

1. ก่อนที่จะเกิดความขัดแย้งขึ้นนั้นทนายความในอัมบอน (Ambon) โดยปกติแล้วพวกเขาทำงานเป็นทนายความที่ถูกกฎระเบียบผ่านสถาบันกฎหมายเช่น ตำรวจ ทนายความ และศาลอยู่แล้วความช่วยเหลือทางกฎหมายสำหรับพวกเขาคือการให้คำปรึกษาหรือสู้คดีโดยไม่คิดค่าจ้างในขั้นตอนตำรวจ อัยการ และศาลพร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือด้านคดีแพ่ง ในการทำงานให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายอย่างเป็นทางการของ

ทนายความนั้นเป็นไปแบบอาสาสมัคร หรือ pro-bono เพราะเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความใจดีของทนายความเองทนายความเป็นคนเลือกและตัดสินใจว่าจะให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายหรือไม่ขอบเขตความช่วยเหลือด้านกฎหมายกลายเป็นเรื่องที่คับแคบแค่นั้นในลักษณะการให้คำปรึกษากฎหมายและสู้คดีให้ตั้งแต่ขั้นตอนของตำรวจ ทนายความตลอดจนศาลพิพากษาการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายในกรอบแคบๆนี้กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความเปลี่ยนแปลงมุมมองของทนายความในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายในสถานการณ์เกิดความขัดแย้งในอัมบุน ขณะที่เกิดความขัดแย้งนั้นการปฏิบัติหน้าที่ของทนายความในด้านการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรมาจากเดิม คือแค่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายทั้งคดีแพ่งและอาญาผ่านช่องทางสถาบันที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเท่านั้นเอง

2. ก่อนปี 1999 หรือปีก่อนเกิดเหตุความขัดแย้งที่อัมบุนนั้นยังไม่เคยมีสถาบันใดที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายมาก่อนเพราะการไม่มีสถาบันช่วยเหลือทางกฎหมายดังกล่าวนี้ทำให้เสริมสร้างความเข้าใจแก่ทนายความและประชาชนในเรื่องของความช่วยเหลือทางกฎหมายแบบเป็นทางการในเรื่องของการทำงานในกลุ่มประชาชน การศึกษาบังคับของประชาชน การเพิ่มความสามารถของประชาชน ถูกมองว่าไม่เป็นส่วนหนึ่งของคำว่าให้การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย และการปฏิบัติงานส่วนใหญ่ดำเนินการโดยองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีอยู่ในอัมบุนซึ่งในขณะนั้นมีไม่น้อยกว่า 10-15 คน สามารถกล่าวได้ว่าบัณฑิตกฎหมายที่จบออกมาจากมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่เลือกไปเป็นเจ้าหน้าที่ในสถาบันกฎหมาย ข้าราชการและทนายความมากกว่า มีส่วนน้อยมากที่บัณฑิตกฎหมายจะเลือกทำงานในองค์กรพัฒนาเอกชน และยิ่งกว่านั้นระดับชั้นของทนายความในโครงสร้างสังคมถูกมองว่าเป็นชนชั้นกลางถึงชนชั้นสูงของสังคมอัมบุน

เป็นสิ่งที่น่าสนใจยิ่งเมื่อมองลึกลงไปเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของทนายความอัมบุนในช่วงเกิดเหตุขัดแย้งนั้น เป็นที่ทราบกันว่าความขัดแย้งที่อัมบุนเกิดขึ้นเมื่อปี 1999 จนถึงสัญญาฆาติในปี 2002 และกระนั้นก็ยังคงมีความรุนแรงเกิดขึ้นอีกประปรายหลังจากสัญญาฆาตินั้น แต่ในความเป็นจริงแล้วความรุนแรงไม่ได้เกิดขึ้นทุกวันใน

ช่วงเวลาดังกล่าว ยังมีช่วงสั้นๆที่ไม่มีความรุนแรงเกิดขึ้นเป็นระยะๆ บางครั้งความรุนแรงสงบลง 1 หรือ 2 วันก่อนจะเกิดขึ้นต่อเนื่องอีกครั้งและบางครั้งความรุนแรงก็หยุดลงถึงประมาณ 1-2 สัปดาห์²⁷¹ ในช่วงระยะเวลาความสงบดังกล่าวนี้เองที่ศาสนยุติธรรมสามารถปฏิบัติงานได้ถึงแม้จะมีจำนวนผู้พิพากษาและและเจ้าหน้าที่ในจำนวนจำกัด ระยะเวลาดังกล่าวนี้ส่วนใหญ่ทนายความไม่ว่าที่เป็นมุสลิมและคริสเตียนจะทำหน้าที่ในศาลพิพากษาซึ่งส่วนใหญ่พวกเขาจะทำงานให้กับลูกความที่นับถือศาสนาเดียวกันกับพวกเขา มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ใช้ทนายที่มีศาสนาต่างกัน อย่างเช่นที่เคยเกิดขึ้นกรณี MunirKhairoti, HalimUmamidทนายความที่มาจากกลุ่มทนายMUI (คณะกรรมการอิสลามอินโดนีเซีย) และทนายความจาก กลุ่มทนายความโบสถ์การให้คำปรึกษาผู้คดีที่อัมบนนั้น ปฏิบัติภายใต้เหตุผลคือความเป็นมืออาชีพหรือเป็นเพราะเป็นการเรียกร้องจากชั้นศาลที่ต้องทำงานให้ลูกความตามข้อบังคับของคดีการปฏิบัติงานของทนายความนี้บ้างครั้งเป็นไปอย่าง pro-bono หรือ ไม่คิดค่าจ้างตามความเป็นมืออาชีพของทนายความ

ในขณะที่ไม่เกิดความขัดแย้งนั้นบางครั้งจะใช้กองกำลังตำรวจที่มาจากการรวมตัวระหว่างตำรวจและทหาร ทำการลาดตระเวนตามพื้นที่ที่เงาะจง ตรวจสอบตามบ้านหรือที่อยู่อาศัย อีกทั้งยังตรวจสอบอาวุธของมีคมตามท้องถนน ในการปฏิบัติการกิจดังกล่าวสามารถจับและควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มากมายไม่ว่าจะโดยฝ่ายตำรวจหรือฝ่ายทหาร

อย่างที่กล่าวมาเบื้องต้นแล้วว่าสถานีตำรวจที่อัมบนนั้นเคยแตกแยกโดยเฉพาะในปี 2001 การแตกแยกสถานีตำรวจนั้นทำให้เกิดการจับกุมและควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มากกว่า กล่าวคือมีการจับกุมและควบคุมตัวมากขึ้น โดยตำรวจมุสลิมที่สังกัดอยู่สก.อัมบนซึ่งอยู่ในพื้นที่ชาวมุสลิม และมีการจับกุมและควบคุมตัวผู้ต้องหาโดยตำรวจระดับสก.ภาคที่อยู่ในเขตพื้นที่คริสเตียนในเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ทนายมุสลิมที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาผู้คดีแก่ลูกความในจำนวนเยอะขึ้นในระดับสก.อ. ในขณะที่ทนายความคริสเตียนส่วนใหญ่จะทำหน้าที่ในระดับสก.ภาค มีแค่ส่วนน้อยนักที่ชาวมุสลิมจะถูกจับกุมและควบคุมตัวโดยตำรวจระดับสก.ภาคจากค่ายอกเลาของทนายความที่มีบทบาทในช่วงที่เกิดความขัดแย้ง

นั้นว่ามีบ้างที่ชาวมุสลิมถูกจับควบคุมตัวที่สก.ภาคและในทางตรงกันข้ามผู้ต้องหาคริสเตียนก็มีเหมือนกันที่ถูกควบคุมตัวที่สก. ถึงแม้จะมีจำนวนไม่มากเท่าไร

รูปแบบการให้คำปรึกษาผู้คดีของทนายความในระดับสถานีตำรวจไม่ว่าระดับสก.หรือสก.ภาคนั้นเป็นการให้การช่วยเหลือตั้งแต่ขั้นตอนการตรวจสอบสืบสวน และขั้นตอนอื่นของการปฏิบัติงานของทนายความคือการรับประกันความปลอดภัยของผู้ถูกความ ซึ่งในขณะที่เกิดความขัดแย้งนั้น ไม่นอนุญาตให้ครอบครัว บิดามารดาของผู้ต้องพบเยี่ยมได้ทั้งนี้เพื่อป้องกันการปลอดภัยและป้องกันการหลบหนีของผู้ต้องหา การให้คำช่วยเหลือลักษณะนี้ส่วนใหญ่จะเป็นการให้ช่วยเหลือแบบไม่คิดค่าจ้างหรือ pro-bono ของทนายความไม่ว่าจะเป็นทนายความคริสเตียนหรือทนายความมุสลิมก็ตาม

ความช่วยเหลือทางกฎหมายตามแบบแผนประเพณีและกระบวนการสันติภาพ

รูปแบบความช่วยเหลือทางกฎหมายทางการที่นำมาใช้ในภาวะเกิดความขัดแย้งนี้สามารถช่วยเหลือผู้ถูกความได้อย่างมาก แต่ความช่วยเหลือทางกฎหมายทางการเช่นนี้ไม่ได้ไม่ค่อยสนับสนุนในการสร้างกระบวนการสันติภาพ มีเหตุผลหลายประการที่เกี่ยวข้องเช่น

1. การช่วยเหลือด้านกฎหมายตามกระบวนการที่ทนายความปฏิบัติช่วงเกิดความขัดแย้งที่อัมบนนั้น โดยการให้ยืนยันว่ากฎหมาย การความรอบคอบและการควบคุมในขณะนั้นมีความถูกต้อง ทั้งที่จริงแล้วจากหลายๆผลการวิเคราะห์จากนักวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับความขัดแย้งที่อัมบนนั้นชี้ให้เห็นว่ากฎหมายและความรอบคอบมีการสนับสนุนในแง่ไม่เป็นธรรม และกลายเป็นหนึ่งในต้นเหตุที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในอัมบน²⁷²

ในกรณีนี้เหล่าทนายความคิดว่าในช่วงเวลาเกิดเหตุขัดแย้งนั้น ไม่ได้แตกต่างอะไรมากมายกับช่วงเวลาที่ยสงบปกติ การปฏิบัติกรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายยังคง

เหมือนเดิมตั้งแต่ก่อนปี 1999 คือปีก่อนที่จะเกิดความขัดแย้ง ที่แตกต่างคือความเข้มข้นของความช่วยเหลือทางกฎหมายที่เพิ่มมากขึ้นอันเนื่องมาจากการจับกุม การควบคุมตัว และการตัดสินคดีผู้ต้องหากจากความขัดแย้งมากขึ้น ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่พวกเขาปฏิบัตินั้นราวกับว่ากฎหมายที่ใช้ในขณะเกิดความขัดแย้งนั้น ไม่มีข้อบกพร่องเลย แต่ที่เป็นปัญหาคือในแง่การประยุกต์ และการบังคับใช้กฎหมาย การเปลี่ยนแปลงกฎหมายจากกฎหมายปกติมาเป็นกฎอัยการศึกนั้นเน้นไปที่การบังคับใช้มากกว่าการคิดว่าตัวกฎหมายดังกล่าวดีและเหมาะสมหรือไม่ในสถานการณ์ความขัดแย้งที่อัมบน

2. การช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ปฏิบัติโดยทนายความไม่ว่าเป็นทนายความมุสลิมหรือคริสเตียนนั้นเป็นรายบุคคลมากกว่าการช่วยเหลือด้านกฎหมายต่อกลุ่มคนวงกว้างหรือกฎหมายครอบคลุม ความพยายามให้ความช่วยเหลือไม่ว่าในกรมตำรวจหรือในชั้นศาล โดยพวกทนายนั้นมีเหตุผลหลักคือเพราะมีคนต้องการความช่วยเหลือทางกฎหมาย ฉะนั้นพวกเขาก็ต้องช่วยเหลือถึงแม้ว่าการช่วยเหลือด้านกฎหมายจะมีความเข้มข้นและมีลูกความจำนวนมากแต่รูปแบบการให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้นยังเป็นรูปแบบรายบุคคล ที่ทนายความจะให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายต่อคดีที่ทำให้ลูกความเป็นรายๆ

มุมมองการให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายรายบุคคลเช่นนี้ทำให้พวกทนายความต้องจมปลักกับการให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายเพราะจำนวนของลูกความที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เหตุเพราะความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกันดังที่ทนายความอัมบนที่ชื่อ Munir Khairoti กล่าวไว้ ในการปฏิบัติงานการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายทางการในช่วงเวลาเกิดความขัดแย้งที่อัมบนเริ่มแรกเกิดขึ้น ได้นั้นเนื่องจากมีการเรียกร้องจากชุมชนในละแวกที่พักอาศัยของพวกเขาเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่คนที่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมตัวโดยตำรวจหรือกองกำลังรักษาความปลอดภัย ดังที่ทนายความจากอัมบนที่ชื่อ Munir Khairoti ได้เล่าว่า “เด็กๆถูกจับกุม ไปมาก ชาวบ้านจึงเรียกร้องให้ทนายความเคลื่อนไหว”²⁷³

การเรียกร้องจากชุมชนดังกล่าวไม่ได้หมายถึงว่าการให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายจากทนายความต่อชุมชนนั้นแผ่กว้าง แต่ยังคงอยู่ในรูปแบบรายบุคคลต่อคนที่มา

จากชุมชนเดียวกันกับทนายความ ในสถานการณ์การแบ่งแยกกลุ่มคนนั้นทำให้ทุกคนลำบากใจในการเป็นกลางไม่เลือกฝ่าย การเรียกร้องจากชุมชนและความปลอดภัยยังเป็นเหตุผลหลักต่อทนายความที่จะให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่พวกเขาที่มาจากชุมชนเดียวกัน โครงสร้างการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่เป็นทางการรายบุคคลอันสมควรจะให้แก่ใครก็ได้ที่ต้องการต้องบกร่องไปเพราะการช่วยเหลือด้านกฎหมายจากทนายความนั้นลับแคบกล่าวคือเป็นการช่วยเหลือด้านกฎหมายเป็นทางการรายบุคคลแก่เฉพาะคนในชุมชนเดียวกันกับทนายความนั่นเอง

ในขณะที่ความขัดแย้งที่อัมบนอิงนานอิงบานปลายและมีผลกระทบเรื่องแตกแยกของประชาชน ผลกระทบดังกล่าวเป็นผลกระทบที่ทนายความไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พวกทนายความเองก็มีการแบ่งแยกด้วยเช่นกัน ในชุมชนคริสเตียนพวกทนายความได้จัดตั้งกลุ่มขึ้นมาคือ กลุ่มทนายความโบสถ์ ที่ทำงานในโบสถ์ มารานาตา (Maranata) ทนายความจากชุมชนมุสลิมจึงตอบกลับต่อกลุ่มทนายจากชุมชนคริสเตียน โดยพวกเขาได้จัดตั้ง กลุ่มทนายความ คณะกรรมการอิสลาม (MUI=Majlis Ulama Indonesia) และบางครั้งพวกเขาก็ถูกเรียกว่า กลุ่มทนายความอัล-ฟาตะห์ (Al-Fatabh) จากการก่อตั้งกลุ่มขึ้นมาจากชุมชนดังกล่าวไม่ว่าทางอิสลามหรือคริสเตียนทำให้ความขัดแย้งในอัมบนเพิ่มยึดยิ่งขึ้นไปอีก เพราะทนายความจากแต่ละกลุ่มเน้นให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่คนจากชุมชนของตนเอง เรื่องดังกล่าวก็เท่ากับว่าเป็นการต่อต้านกับชุมชนอื่น รากฐานความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่เป็นทางการเช่นนี้ทำให้เหล่าทนายความหมกมุ่นอยู่กับกรให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่บุคคลจากชุมชนตัวเองที่ถูกดำเนินคดี โดยไม่ค่อยสนใจต่อชุมชนฝ่ายตรงกันข้ามเลย เรื่องดังกล่าวนี้ยังทำให้พวกเขาไม่สังเกตเห็นความอ่อนแอของกฎหมายที่ใช้ในอัมบนอีกทั้งความเบี่ยงเบนในการประยุกต์ใช้ที่เกิดขึ้น จนทำให้ความหมายของการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายเป็นทางการรายบุคคลลับแคบลงอีก เพราะจำกัดแค่ชุมชนของพวกเขาเอง

3. ความช่วยเหลือด้านกฎหมายเป็นทางการรายบุคคลเป็นรูปแบบระยะสั้น การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายของทนายมีรากฐานคือการช่วยเหลือ เพราะพวกเขา

เหล่านั้น โขคร้ายและมีความลำบากในเรื่องกฎหมาย ทนายความจะมุ่งเน้นจะทำอย่างไร เพื่อที่ผู้ต้องหาได้รับความช่วยเหลือโดยเร็วที่สุดในขั้นตอนการตรวจและควบคุมตัวที่ สถานีตำรวจ ศูนย์อัยการ หรือแม้กระทั่งการเป็นทนายในชั้นศาล²⁷⁴. ข้อบ่งชี้ถึงความสำเร็จของทนายคือ การนำผู้ต้องหาออกจากการควบคุมตัวจากตำรวจ กองกำลังรักษาความปลอดภัยหรือสำนักงานอัยการหลังจากที่ทนายความได้ทำหน้าที่สำเร็จตามลูกความต้องการแล้วนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาที่จบลงโดยอัตโนมัติเพราะพวกทนายความก็จะต้องไปหมกมุ่นยุ่งอยู่กับการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ลูกความคนอื่นต่อไปจากการหยุดความสัมพันธ์ระหว่างทนายความกับลูกความตรงนี้จึงทำให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวเป็นรูปแบบระยะเวลาสั้นๆ ไม่มีความพยายามในการจัดเป็นระบบของพวกทนายความเพื่อให้ความรู้เรื่องกฎหมายและจิตสำนึกในเรื่องกฎหมายแก่ลูกความประชาชนยังมีความเชื่อมั่นต่อทนายความในการเผชิญหน้ากับปัญหากฎหมายไม่มีการปล่อยให้กฎหมายเกิดขึ้น ในขณะที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายในช่วงเกิดความขัดแย้ง

4. การช่วยเหลือด้านกฎหมายเป็นการแบ่งแยกไม่ใช่การรวมเป็นหนึ่งของชุมชนที่เกิดความขัดแย้ง จากการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายอย่างเป็นทางการและเป็นรายบุคคลนี้พวกทนายความกลับกลายเป็นตัวการที่ทำการแบ่งแยกเองและทำราวกับมันเป็นเรื่องที่ถูกต้องความช่วยเหลือด้านกฎหมายเป็นทางการรายบุคคลที่คับแคบเพราะเพื่อชุมชนหรือกลุ่มของตนเองเท่านั้น ดังนั้นจึงทำให้ความช่วยเหลือดังกล่าวกลับกลายเป็นตัวแบ่งแยกและเพิ่มน้ำหนักในการแบ่งแยกของกลุ่มชุมชนที่ต่างกัน แทนที่จะรวมชุมชนมุสลิมและคริสเตียนเป็นหนึ่งเดียวกัน ความช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวไม่ได้เป็นตัวเชื่อมความแตกแยกแต่กลายเป็นตัวขยายเวลาอีกต่างหาก และในสุดท้ายความช่วยเหลือด้านกฎหมายเช่นนี้กลายเป็นสิ่งที่เอื้อหนุนความยึดถือของความขัดแย้งที่อัมบน

นอกจากข้อเสียของความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่เป็นทางการรายบุคคลใน ความขัดแย้งอัมบนนั้นแล้วเราไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่าความช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวได้ช่วยแบ่งเบาผู้ต้องหาที่ต้องการความช่วยเหลือแต่ไม่มีความสามารถไม่ว่าจะ

เป็นด้านค่าใช้จ่าย การเข้าถึง รวมทั้งความเข้าใจในกฎหมาย ทั้งนี้ทั้งนั้นการให้คำปรึกษาแก่ผู้ต้องหาตั้งแต่อยู่ชั้นตำรวจ และกองกำลังรักษาความปลอดภัยในช่วงเกิดความขัดแย้งได้แบ่งเบาและปล่อยตัวผู้ต้องหาแล้วมากกว่า 1,000 คน ผู้ต้องหาส่วนใหญ่ถูกจับผิดคนหรือข้อกล่าวหาที่ไม่มีหลักฐานหรือหลักฐานไม่เพียงพอ อย่างเช่นคดีพกของมีคมหรืออาวุธปืนที่ในที่สุดท้ายแล้วไม่หลักฐานชัดเจน และการช่วยเหลือด้านกฎหมายดังกล่าวนี้ยังปลดเด็กที่ยังเป็นปล่อยผู้เยาว์ที่ถูกจับตอนตรวจค้น โดยตำรวจและกองกำลังที่ผสมที่รวมระหว่างตำรวจและทหารที่อำบอน.²⁷⁵

ความพยายามการป้องกัน

นอกจากรูปแบบความช่วยเหลือที่เป็นทางการรายบุคคลแล้วทนายความที่อัมบนยังมีความพยายามในด้านอื่นเช่นการสร้างชื่อเสียงและการแถลงการ รูปแบบการช่วยเหลือด้านกฎหมายอื่นที่ปฏิบัติช่วงเกิดความขัดแย้งที่อัมบน โดยที่จริงแล้วนั้นได้แผ่ขยายไม่ใช่แค่ในรูปแบบการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่เป็นทางการผ่านสายศาลยุติธรรมอย่างเดียว เพราะทนายความถูกยกย่องว่าเป็นคนที่มีปัญญาอดเยี่ยม สามารถทำการวิเคราะห์ และสามารถทำเอกสารหรือหนังสือแก่กลุ่มหรือสถาบันที่ต่างๆ ให้แก่ประชาชนทั่วไป หรือกระทั่งให้แก่สถาบันราชการโดยเฉพาะ

ในตอนแรกนั้นความพยายามทำงานจากทนายความผ่านสื่อ ทั้งนี้ส่วนใหญ่เป็นทนายคริสเตียนจากกลุ่มทนายโบสถ์ พวกเขาแสดงออกต่อสถาบันของชาติมากมายหรือแม้กระทั่งประชาชนทั่วไปผ่านสื่อเป็นรูปแบบการลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จุดยืน และข้อเรียกร้องต่อสถาบันของชาติ นอกจากการแสดงออกที่เป็นทางการผ่านสื่อแล้วบางครั้งทนายความยังขอผลการวิเคราะห์ด้านกฎหมายจากสื่อเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น หรือแนวทางรัฐบาลซึ่งนำมาใช้ที่อัมบน พวกเขาส่วนใหญ่ใช้สื่อเช่นหนังสือพิมพ์ เช่น Siwa Lima และ Suara Maluku สื่อวิทยุเช่น RRI Ambon และสื่ออิเล็กทรอนิกส์เช่น ช่องโทรทัศน์ TVRI

Ambon. โดยที่กลุ่มทนายความโบสต์สามารถเข้าถึงสื่อได้ง่ายกว่าเพราะสำนักงานสื่อเหล่านั้นตั้งอยู่ในพื้นที่ที่คนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์ียน

การใช้สื่อมวลชนก็เกิดขึ้นกับฝั่งทนายมุสลิมเช่นกัน เพราะอีกหนึ่งเหตุผลที่พวกเขาก่อตั้งกลุ่มทนายความคณะกรรมการอิสลามอินโดนีเซียนั้นคือเพราะไม่ค่อยจะมีคำตอบจากทนายมุสลิมผ่านสื่อต่างๆเกี่ยวกับความรุนแรงที่เกิดขึ้น หรือแม้กระทั่งปฏิเสธการแสดงผลออกของกลุ่มทนายความโบสต์ผ่านสื่อเหล่านั้น แต่ทว่าการแสดงผลออก การชี้แจง และจุดยืนของกลุ่มทนายความโบสต์ตามสื่อถือว่าเป็นชนวนให้กลุ่มทนายมุสลิมออกมาโต้ตอบ และในสุดท้ายแล้วกลุ่มทนายมุสลิมก็ออกมาแสดงความคิดเห็นเรียงลำดับเหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้น จุดยืนของตัวเอง และข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลและประชาชนทั่วไปผ่านสื่ออีกด้วย แต่ทว่าพวกเขาพวกเขาไม่สามารถเข้าถึงสื่อได้คือพอจบจนมีการแจ้งเกิดของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งชื่อAmbon Expressซึ่งในช่วงระหว่างเกิดความขัดแย้งนั้น ได้ชื่อว่าเป็นหนังสือพิมพ์มุสลิม ในขณะที่สื่ออื่นๆเช่น Siwa Lima และ Suara Maluku นั้นเปรียบเสมือนเป็นสื่อของคริสเตียน

ความแตกร้างของสื่อนี้เองทำให้สถานะยิ่งแย่ง เนื่องจากสถานะภทนายความในโครงสร้างของสังคมมาลุก (Maluku)และใน Ambon เองสำหรับคนที่รู้เรื่องกฎหมายถูกยกย่องว่าเป็นชนชั้นกลางหรือชั้นสูง ดังนั้นเพราะความเชี่ยวชาญของทนายความในกฎหมายแล้วนั้นถูกนับถือว่าเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือในการให้คำตอบและความคิดเห็นการวิเคราะห์กฎหมาย แต่เนื่องจากความแตกหักระหว่างทนายความมุสลิมและคริสเตียนนั้นบ่อยครั้งในช่วงที่เกิดความขัดแย้งเกิดการปะทะคารมกันระหว่างทนายความที่ออกสื่อและชอบปลุกปั่นความขัดแย้งขึ้น สำหรับทนายความนั้นบางครั้งถูกนับถือจากสังคมว่าเป็นคนที่มีความสามารถในการถกเถียงและชักจูง เรื่องดังกล่าวนี้ทำให้พวกเขา กลายเป็นเสมือนผู้ปลุกระดมในชุมชนของพวกเขา เนื่องจากความแตกหักของทนายความนั้นในทางกฎหมายยังทำให้พวกเขาเลือกพรรคพวกมากกว่าและเบี่ยงเบน โดยกร โทษฝ่าย

ตรงกันข้าม ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงขึ้นเมื่อนั้นจะมีการปะทะคารมของทนายบนสื่อเสมอไป เรื่องดังกล่าวนี้ทำให้สถานะการณ์ยิ่งร้อนระอุขึ้น²⁷⁶

ในสถานะการณ์เช่นนี้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายที่มีจึงไม่ได้สนับสนุนความสันติเลย แต่ว่ามีแนวโน้มที่จะเพิ่มปัญหาขึ้นมาอีก ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีวิธีอื่นที่เหมาะสมกว่า ครอบคลุม และตามหลักการสากลนั่นก็คือ ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบโครงสร้างสำหรับพื้นที่ขัดแย้ง

ความช่วยเหลือทางด้านโครงสร้างทางกฎหมาย

ความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบโครงสร้างสำหรับพื้นที่ที่มีความขัดแย้งความช่วยเหลือด้านกฎหมายนี้ในการปฏิบัตินั้นสามารถผลักดันและมีรากฐานมาจากความตั้งใจปลูกฝังสันติภาพในอัมบน คือการช่วยเหลือที่เน้นประชาชนชาวอัมบนให้รวมเป็นหนึ่งไม่มีการแบ่งแยกประชาชนอัมบนในชุมชนที่แตกแยกไม่ว่ามุสลิมหรือคริสเตียน การช่วยเหลือด้านกฎหมายเช่นนี้ไม่ได้ยกย่องฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งและโทษฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเช่นกัน เป็นการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ผลักดันกระบวนการสร้างความเป็นหนึ่งและลดความแตกแยกของสังคมอันเนื่องมาจากความขัดแย้ง เป็นเพราะว่าโครงสร้างการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ว่าไม่ได้จำกัดอยู่ที่การให้คำปรึกษาในขั้นตอนตำรวจ อัยการและศาลพิพากษาเท่านั้นแต่ยังแผ่กว้างมากขึ้นจนถึงชมรมหรือองค์กรต่างๆที่มีพื้นฐานจากคุณธรรมที่มาจากคุณค่าของสิทธิมนุษยชน และหลักการประชาธิปไตย

รูปแบบความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบ โครงสร้างที่พัฒนาโดยองค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย (LBH:LembagaBantuanHukum)จาการ์ต้า และ มูลนิธิองค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย(YLBHI:YayasanLembagaBantuanHukum Indonesia)

พร้อมเครือข่ายและชุมชนที่มอลู (Maluku) เพื่อรับมือความขัดแย้งความรุนแรงที่อัมบนที่เป็นรูปธรรมขององค์กรคือ กลุ่มเคลื่อนไหวบาอูแบ (GerakanBakubae)

กลุ่มเคลื่อนไหวบาอูแบ (GerakanBakubae)

กลุ่มเคลื่อนไหวบาอูแบ (GerakanBakubae)คือรูปแบบความช่วยเหลือด้านกฎหมายแบบโครงสร้างที่พัฒนาในพื้นที่อัมบน นี่คือการเคลื่อนไหวความช่วยเหลือที่มีพื้นฐานบนประชาชนมอลู (Maluku)หรือ อัมบน (Ambon) เพื่อสร้างความสันติ

การเกิดขึ้นของกลุ่มเคลื่อนไหวบาอูแบ (GerakanBakubae)คงไม่พ้นจากโครงการของการช่วยเหลือทางกฎหมายที่พัฒนาโดย องค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย (LBH:LembagaBantuanHukum)จาการ์ต้า และ มูลนิธิองค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย อินโดนีเซีย (YLBHI:YayasanLembagaBantuanHukum Indonesia)ที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงตั้งแต่แรก นอกจากนี้ยังมีบุคคลจากเครือข่ายดังกล่าวที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงและมีบทบาทในกระบวนการก่อตั้ง โดยแรกเริ่มก่อตั้งนั้นแค่กับนักกิจกรรมจากมูลนิธิ ฮัวโลปู (YayasanHualopu)พร้อมกับ กลุ่มนวัตกรรม (Inovasi Group) และต่อมาจึงนาน องค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย (LBH:LembagaBantuanHukum)จาการ์ต้า และ มูลนิธิ องค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย (YLBHI:YayasanLembagaBantuanHukum Indonesia)เริ่มมีบทบาทมากขึ้นจนส่งบุคลากรหลายคนมาร่วมกับกลุ่มนี้ และกลุ่มนี้ยังมี สำนักงานอยู่ที่องค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย (LBH:LembagaBantuanHukum)จาการ์ต้าอีกด้วย เนื่องจากกลุ่ม บาอูแบนี้เป็นกลุ่มเคลื่อนไหวที่ไม่ใช่สถาบันที่เป็นทางการนั้นทำให้ บางครั้งในกระบวนการบางอย่างที่ต้องทำงานร่วมกับสถาบันต่างๆที่มีข้อบังคับต้องเป็น ทางการนั้นทำให้กลุ่มนี้มีชื่อเป็นทางการไว้ว่าอยู่ภายใต้ องค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย (LBH:LembagaBantuanHukum)จาการ์ต้า

กลยุทธ์ที่ได้พัฒนาเพื่อการแทรกแซงในความขัดแย้งมีดังต่อไปนี้

1. ชุดฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการที่สำคัญ

แรกเริ่มของกลุ่มเคลื่อนไหวบางูแบเริ่มปฏิบัตินั้นคือหลังจากประชุมหารืออย่างไม่เป็นทางการกับนักกิจกรรมจากองค์กรพัฒนาเอกชน

(LSM:LembagaSwadayaMasyarakat) อัมบน มีการประเมินที่อัมบนและบางพื้นที่ที่มาถูกละเมิดโดยตรง พร้อมการนัดพบหรือหลายครั้ง เหมือนอย่างที่เคยกทำที่เมืองช็อยกาการ์ต้า (Yogyakarta) ที่มีบุคคลากรลัสการ์ จิฮัด (Laskar Jihad) และที่จาการ์ต้ากับบุคคลากรมูลนิธิองค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายอินโดนีเซีย

(YLBHI:YayasanLembagaBantuanHukum Indonesia) ในเดือนเมษายน ปีคศ.2000 และผลจากการพบปะหารืออย่างไม่เป็นทางการในครั้งนี้นักกลายเป็นข้อมูลสำหรับเวิร์คช็อปหรือโลกาจารย์ 1 (Lokakarya) ในเดือนสิงหาคม ปีคศ 2000 ซึ่งจัดที่จาการ์ต้าเป็นเวลา 21 วัน และมีสมาชิกร่วม โครจน์นี้ทั้งหมด 12 คนโดยที่มาจากกลุ่มมุสลิม 6 คนและมาจากกลุ่มคริสเตียน 6 คนเช่นกัน จากทั้งหมดสมาชิกร่วมโครงการมีหลายอาชีพ เช่น บุคคลากร LSMs ผู้นำศาสนา ทนายความ ผู้นำกลุ่มชุมชนจากทั้งสองฝ่าย คนมียศฐาและคนเร่ร่อน.

การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งที่1 เป็นไปในลักษณะไม่เปิดเผย ไม่ผ่านการตีพิมพ์ ไม่มีการนำเสนอผ่านสื่อ สิ่งพิมพ์ วิทยู หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้ ประสบความสำเร็จในหลายเรื่อง หนึ่งในนั้นว่าด้วยเรื่อง “เสียงเรียกร้องของเหยื่อจราจลในมูฎู” ที่สารดส่งต่อไปถึงประธานาธิบดีอินโดนีเซียในขณะนั้น ซึ่งดำรงตำแหน่งโดย อับดุล เราะห์มาน วาฮิด หรือกูร์ดुर ในวันที่ 27 สิงหาคม 2000 หนังสือ“เสียงเรียกร้องของเหยื่อจราจลในมาลฎู” สามารถกล่าวได้ว่า เป็นเอกสารที่สำคัญอันดับแรกที่ประสบความสำเร็จที่มาจากความขัดแย้งในอัมบน

การประชุมครั้งที่2 ซึ่งได้จัดขึ้นในเดือนตุลาคมปี 2000 ที่บาห์ลีซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมมากกว่าครั้งที่1ถึง40 คน จากการประชุมในครั้งนี้ 20 มาจาก ชุมชนชาวมุสลิม และอีก20มาจาก ชุมชนคริสเตียน ตามบันทึกของผู้เขียนในหนังสือชื่อ “การแบ่งแยก ความรุนแรงและการต่อสู้ของ บากูแบ²⁷⁷” การประชุมครั้งที่2 ที่บาห์ลีในครั้งนี้ ทำให้มีผู้เข้าร่วมจากภูมิภาคที่หลากหลาย เช่น สกม กษัตริย์ นัการศาสนา วัยรุ่น และผู้ลี้ภัย รวมทั้งผู้หญิงอีกด้วย ในหัวข้อเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย เริ่มจากการสนทนาและให้คำแนะนำ จากการประชุมครั้งนี้ เช่นเดียวกับการประชุมในครั้งแรกและการประชุมในครั้งนี้ ที่บาห์ลี ครั้งนี้เป็นไปในรูปแบบที่ไม่เปิดเผยต่อสื่อ

การประชุมครั้งที่3 จัดขึ้นเมื่อเดือนธันวาคมที่เมืองชอกกาการ์ดา การประชุมในครั้งนี้มีผู้เข้าร่วมมากกว่าในครั้งก่อน40คน ที่มาจาก ชุมชนคริสเตียน และอีก40 คน ที่มาจาก ชุมชนอิสลาม ภูมิภาคของผู้เข้าร่วมก็มาจากลักษณะที่แตกต่างจากครั้งแรก คือมีผู้ลี้ภัย ผู้หญิง คนพิการ ผู้นำศาสนา กษัตริย์ ผู้นำกระทุ้ คนหนุ่มสาวและนักศึกษ ฝั่สื่อข่าว นักมนุษยวิทยา ซาดิพันธ์ บุตอน และจีน การประชุมในครั้งนี้ มีผู้เข้าร่วมได้ลงมติที่จะเปิดเผยต่อสื่อ หลังจากการประชุมผ่านไป9เดือน นับตั้งแต่เดือน เมษายน2000 การประชุมที่จาการ์ดาในครั้งนี้ได้เปิดเผยต่อสื่อสาธารณะและสื่อ และทำให้ผู้จกกันในาม “กลุ่ม ขบวนการ บากูแบ” ที่มาจากภาษามาลู ดู ที่หมายถึง กรสร้างสามัคคี จากการประชุมในครั้งที่3 ได้รับการอำอมจากหลายๆเรื่อง อาทิ

1. การเข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการ ได้ถูกแนะนำมาจากผู้เข้าร่วมในครั้งก่อน วิธีการนี้ทำให้ผู้เข้าร่วมก่อนหน้ามีหน้าที่ในการให้คำแนะนำ และเข้าถึงปัญหาหลักๆ ในกระบวนการขับเคลื่อนความสงบสุขที่อาบอน ในกรอบของกรแนะนำผู้เข้าร่วมคนก่อน เพื่อเผยแพร่แนวคิด ค่านิยมต่อ ผู้เข้าร่วมคนต่อไป ทุกครั้งหลังจากมีการประชุมเชิงปฏิบัติการ จะปิดท้ายด้วยการ Follow up activities หรือกิจกรรมต่อเนื่อง ที่มีอยู่ในกิจกรรม

ผู้เข้าร่วม หลักจากพวกเขาได้กลับจากการประชุมเชิงปฏิบัติการ กระบวนการและวิธีการ ให้ข้อมูลจากผู้เข้าร่วมก่อนหน้าสามารถเป็นตัวชี้วัดผู้เข้าร่วมเชิงปฏิบัติการแต่ละครั้งด้วย

2. ในการประชุมการดำเนินการเชิงปฏิบัติการได้เชิญทั้งสองชุมชน มุสลิมและคริสเตียน โดยมีการดูแลและให้ความยุติธรรมเป็นอย่างดีในระหว่างการประชุมการปฏิบัติการ การได้รับความร่วมมือ และการอำนวยความสะดวกในการดำเนินงานเป็นอย่างดี และไม่ได้ถือว่ามีความแตกต่างของแต่ละกลุ่มมากนัก

3. ยุทธศาสตร์การประชุมเชิงปฏิบัติการไม่ได้มีการปกปิดหรือเปิดเผย การประชุมการปฏิบัติการในครั้งแรกและครั้งที่ 2 ดำเนินอยู่ในรูปแบบปิดไม่ได้มีการนำเสนอข้อโต้แย้งใด การประชุมครั้งที่สองเป็นการประชุมลับโดยประชาชนส่วนใหญ่ไม่ทราบ และได้มีการวางแผนและรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี ในปี 2000 ซึ่งเป็นปีแห่งความขัดแย้งและความตึงเครียดในอาบอนของทั้งสองชุมชน ดังนั้นในการแสดงความคิดเห็นของทั้งสองฝ่ายได้รับความร่วมมือและดำเนินด้วยความสงบสุขและเป็นมิตร การประชุมในครั้งนี้ถือว่าเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่ายทั้งชุมชนมุสลิมและชุมชนคริสเตียน กลยุทธ์ในการประชุมเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ เป็นการให้ประชาชนเปิดมากขึ้นในการสนับสนุนกระบวนการสันติภาพ ทึกลุ่มเข้ามาเคลื่อนไหวในอาบอน ปล่อยให้ประชาชนเป็นกลุ่มสันติภาพในอาบอน

4. การประชุมเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ โดยการใช้ศาสตร์ในการดำเนินการเชิงปฏิบัติการก่อนหน้าหนึ่งและนำไปสู่การพัฒนาของกลุ่มเคลื่อนไหวสันติภาพ “บากูเบ” โดยองค์กรอื่นๆ เช่น britishCouncil ที่จัดขึ้นที่บาห์ลี ประเด็นที่น่าสนใจสำหรับกลุ่มสันติภาพ บากูเบ คือการใช้รูปแบบ Critical Workshop ในการเริ่มต้นสร้างความเข้าใจและหาสาเหตุของความขัดแย้ง ความขัดแย้งในอาบอนได้หันมาคุยกันและทราบถึงแก่นแท้ของประเด็นความขัดแย้งดังกล่าว การประชุมเชิงปฏิบัติการครั้งนี้ได้มีการเสนอวิธีการแก้ไขปัญหาให้กับผู้เข้าร่วมประชุมและการวางแผนกระบวนการสร้างสันติภาพ

5.การดำเนินการสร้างความเข้าใจใหม่ๆ ได้ดำเนินการอยู่นอกเมืองอัมบอน การสร้างความเข้าใจใหม่ๆ ในครั้งแรกจนถึงครั้งที่ 3 จากทั้งหมดนั้น ถูกดำเนินการปฏิบัติการนอกเมืองอัมบอนประการแรกคือเหตุผลสร้างความปลอดภัยและความปลอดภัยของผู้เข้าร่วม การพิจารณาอีกประการหนึ่งที่สำคัญคือการดำเนินการนอกเมืองอัมบอนซึ่งทำเพื่อช่วยให้ผู้คนในอัมบอนได้รับการบำบัดทางจิตวิทยาในเรื่องของความขัดแย้ง จนกระทั่งมุ่งหวังให้บรรดาผู้เข้าร่วมประชุมสามารถมองเห็นจุดมุ่งหมายที่ไม่รุนแรงและเป็นกลาง ในการมองเห็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในอัมบอน พวกเขาจะถูกแยกออกชั่วคราวจากชุมชนของพวกเขาเพื่อให้มีการดูแลอย่างครอบคลุมและทั่วถึงและไม่เกิดผลประโยชน์เพียงบางส่วนในชุมชนของพวกเขาเท่านั้น

เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงกระบวนการของผู้เข้าร่วมในแต่ละกลุ่มโดยการเริ่มขึ้นของชาวมุสลิมหรือชาวคริสต์ในกระบวนการสร้างความเข้าใจใหม่การอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติการเชิงบูรณาการ ปัญหาและอุปสรรคที่ถูกทำลายไป ระหว่างกลุ่มผู้เข้าร่วมชั้นนำจากประสบการณ์ของพวกเขาได้มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้เข้าร่วมจากชุมชนอื่นๆ การอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติการเชิงกลยุทธ์ในเรื่องเล็กๆ ในระหว่างการประชุมเชิงปฏิบัติการ มีการปฏิบัติขั้นต้นที่ทันใดในบรรดาผู้เข้าร่วมชาวมุสลิมและชาวคริสต์ได้ถูกนำไปอยู่ในห้องเดียวกัน มีการพิจารณาการดำเนินการเชิงพื้นที่เพื่อสร้างความเข้าใจใหม่การให้ความสนใจกับการดำเนินการเชิงพื้นที่ที่มากขึ้น เช่น การร่วมพูดคุยกันในห้องรับประทานอาหารและสถานที่อื่นๆ ซึ่งนำไปสู่การค้นหาและรื้อกำแพงที่กั้นบรรยากาศระหว่างกลุ่มของผู้เข้าร่วมให้ดีขึ้น

1. การทำโพลสำรวจเพื่อสันติภาพ (Polling Perdamaian)

กิจกรรมอื่นๆ ที่ชัดเจนในการผลักดันการขยายตัวของกิจกรรม Bakubae (เราคิดต่อกันนะ) ก็คือการทำโพลสำรวจเพื่อสันติภาพ ซึ่งมีอยู่ด้วยกัน 3 ครั้ง โดยครั้งแรกมีขึ้นประมาณเดือนสิงหาคม – ตุลาคม ปี 2000 หรือหลังจากการประชุมครั้งแรกและก่อนการ

ประชุมครั้งที่ 2 พอดิบพอดิ สำหรับหัวข้อในการโพลสำรวจครั้งแรกคือเพื่อที่จะสามารถมองภาพและรู้ถึงความคิดเห็นของประชาชนชาวอัมบนเกี่ยวกับการหยุดความรุนแรงในจังหวัดคาถู โดยมิผู้เข้าร่วมในการตอบแบบสอบถามกว่า 1,327 คนจากชุมชนชาวคริสต์ 30 แห่งและที่เหลือจากชุมชนชาวมุสลิม คำถามหลักจากการทำโพลสำรวจในครั้งนี้คือประชาชนยังต้องการให้ความขัดแย้งนี้เกิดขึ้นต่อไปอีกหรือไม่หรือต้องหยุดเสียเดี๋ยวนี้ ผลของการสำรวจพบว่า ร้อยละ 85 ต้องการให้การขัดแย้งหยุดในทันทีทันใด และร้อยละ 15 ต้องการให้ความขัดแย้งยังคงอยู่ต่อไป²⁷⁸ ผลของการสำรวจนี้ถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่ทำให้มีการประชุมในครั้งที่ 2 ที่เมืองบาห์ลีในเดือนตุลาคม ปี 2000 ต่อไป

โพลครั้งที่ 2 มีขึ้นในปีเดียวกันในเดือนพฤศจิกายน – ธันวาคม หรือหลังจากการประชุมครั้งที่ 2 ที่บาห์ลีและก่อนการประชุมครั้งที่ 3 ที่เมืองยอร์กยาคาร์ด้านั้นพอดิบพอดิ ในโพลครั้งที่ 2 นี้มีหัวข้อที่ยังคงใกล้เคียงนั้นก็คือ ยังเกี่ยวกับความปลอดภัย เศรษฐกิจ การศึกษาและสถานการณ์ความขัดแย้งหรือการหยุดความขัดแย้ง สำหรับโพลครั้งนี้มีผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ที่ 2,000 คนทั้งจากชาวมุสลิมและชาวคริสต์ ผลของการสำรวจในครั้งนี้พบว่า ร้อยละ 97.5 ของคนอัมบนต้องการให้การขัดแย้งยุติทันที ส่วนอีกร้อยละ 2.5 ยังต้องการให้การขัดแย้งคงอยู่ต่อไป²⁷⁹

ในปี 2002 เดือนมีนาคม – เมษายน ก็ได้มีการสำรวจโพลอีกเป็นครั้งที่ 3 ซึ่งครั้งนี้กลุ่ม Bakubae (เรามาดีกันนะ) ที่ดำเนินการมาได้ 2 ปีและถือเป็นกลุ่มที่มีสมาชิกเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยมาจากหลากหลายพื้นฐานทางสังคมของคนที่มีส่วนในความขัดแย้ง เช่น ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา ผู้หญิง หนุ่มสาว กลุ่มลี้ภัย ผู้นำในการรบ นักข่าว นักวิชาการ และนักกฎหมาย มีอยู่หลายครั้งที่กลุ่มนี้ใช้สิทธิของกลุ่มในการจัดการพบปะกันระหว่างทหารกับตำรวจในหลาย ๆ พื้นที่ที่มีการขัดแย้ง กลุ่มนี้มักจะถูกเรียกเป็น กลุ่มเพื่อสันติภาพจากชนชั้นล่างหรือจากผู้ประสบภัยโดยตรงหรือที่รู้จักกันเป็นภาษาวิชาการว่า ‘Bottom up’. ทั้งนี้ที่เรียกอย่างนี้เพราะว่ามีความพยายามเพื่อหาสันติภาพจากฝ่ายบริหารท้องถิ่นและ

ส่วนกลางด้วยซึ่งรู้จักกันเป็นภาษาวิชาการว่า 'top down'. หัวข้อหลักสำหรับการสำรวจในครั้งนี้ 3 นี้คือ หาคำความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการหาสันติภาพจากชนชั้นล่างอย่างทีกลุ่ม Bakubac ได้กระทำมาโดยตลอดในก่อนหน้า และมีความพยายามจากรัฐบาลส่วนกลางในการหาสันติภาพของประชาชนชาวมาลูกูผ่าน สนธิสัญญา Malino ครั้งที่ 2

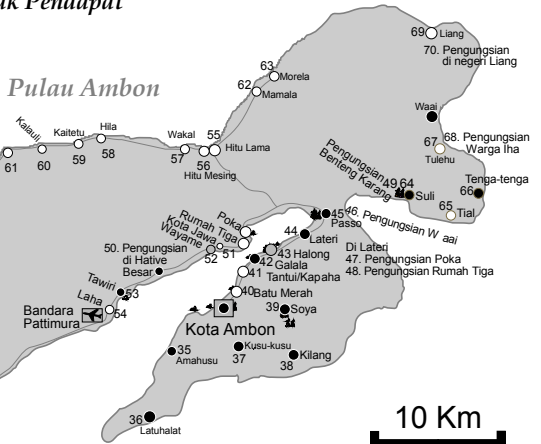
โพลครั้งที่ 3 มีขึ้นใน 30 จุดในเมืองอัมบนที่มีทั้งชุมชนชาวมุสลิมและชาวคริสต์ โดยเน้นความหลากหลายทั้งจากชุมชน ตลาดและสถานที่คนดึกๆ เพื่อให้ผลการสำรวจออกมาเป็นความเห็นของคนส่วนใหญ่จริงๆ ผลของการสำรวจในภาคสนามในครั้งนี้ปรากฏว่า ร้อยละ 41.1 มีความเชื่อมั่นว่าความขัดแย้งจะสามารถยุติลงได้ สิ่งที่น่าสนใจจากการแสวงหาสันติภาพระหว่าง top down และ bottom up ก็คือประชาชนชาวมาลูกูมีความเชื่อว่า การหาสันติภาพจากชนชั้นล่างจะสามารถยุติความขัดแย้งได้ดีกว่า มีแค่ร้อยละ 22.5 เท่านั้นที่เชื่อว่าการแสวงหาสันติภาพจากฝ่ายบริหารจะสามารถยุติข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นได้²⁸⁰

**Lokasi Sasaran Jajak Pendapat
Maret-April 2002**

Di dalam kota Ambon

1. Pengungsian THR
2. Pengungsian Waihaong
3. Pengungsian Batumerah
4. Pengungsian Jalan Baru
5. Pengungsian Pantai Pasar (di Mardika)
6. Pantai Pasar
7. Pengungsian Pohon Puleh
8. Pengungsian Kayu Tiga (di Bere-bere)
9. Galunggung
10. Kebun Cengkeh
11. Tanjung Batu Merah
12. STAIN
13. Jalan Pala
14. Soabali
15. Waihaong
16. Belakang Masjid Al-Fatah
17. Amritidu
18. Mardika
19. Belakang Soya
20. Tanah Tinggi
21. Skip
22. Batu Meja
23. Bere-bere
24. Batu Gajah Bawah
25. Batu Gajah Dalam
26. Gonzalo
27. Waitilar
28. Ponegoro
29. Mangga Dua
30. Batu Gantung
31. Kudamati
32. OSM
33. Benteng
34. Air Salobar

Pulau Ambon

แหล่งที่มา : กลุ่ม Bakubae (รามาคิกันนะ)

การใช้วิธีการสำรวจความคิดเห็นในกระบวนการฟื้นฟูสันติภาพที่เมืองอัมบน ไม่ใช่เป็นแห่งแรกของโลกที่ปฏิบัติเช่นนี้ จริงๆแล้ววิธีนี้เคยเข้ามาแล้วตั้งแต่สมัย สงครามโลกครั้งที่ 2 ในรูปแบบของ *Public Opinion Survey* หรือ การสำรวจความคิดเห็น ของประชาชนเพื่อวิเคราะห์ความขัดแย้ง ซึ่งต่อมาในช่วงปี 90 ก็มีการใช้วิธีนี้อยู่บ่อย ๆ ใน ความขัดแย้ง เช่น ในไอร์แลนด์เหนือเพื่อเป็นการลดตึงเครียดความขัดแย้งและการต่อรอง²⁸¹ อย่างไรก็ตามความพยายามในการลดตึงเครียดความขัดแย้งและการหาสันติภาพในอินโดนีเซีย นั้น การใช้วิธีการออกแบบสอบถามความคิดเห็นนี้ถือเป็นก้าวที่สำคัญและตรงตาม ยุทธศาสตร์พร้อมกับเป็นครั้งแรกที่ใช้ในลักษณะนี้ในความขัดแย้งระหว่างกันของ ประชาชน

บทบันทึกที่น่าสนใจจากการใช้วิธีการสำรวจความคิดเห็นในการฟื้นฟู สันติภาพในอัมบนก็คือ ผลของการสำรวจ สามารถเป็นข้อมูลในการจัดยุทธศาสตร์ที่ตรง ความต้องการในการเสริมสร้างสันติภาพ ด้วยหลาย ๆ เหตุผล ดังนี้

1. โพลสำรวจ สามารถเพิ่มน้ำหนักในคำอธิบายของการสรรหาความสันติภาพ การออกความเห็น การโต้แย้งและกิจกรรมสันติภาพที่ประสพซึ่งหน้ากับการเรียกร้องให้มี ความขัดแย้งของกลุ่มที่ต้องการให้เกิดความขัดแย้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการขัดแย้งถึงจุด เดือดสูงสุดที่เกี่ยวข้องกับหลาย ๆ ฝ่ายที่พร้อมจะนำมาซึ่งความเสียหายและการเสียชีวิต ดังนั้นความ โกรธแค้นและความเกลียดชังของกลุ่มที่ขัดแย้งจะถึงจุดเดือดและสุดท้ายความ รุนแรงก็จะบังเกิดขึ้นเป็นหนทางสุดท้ายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ในสถานการณ์เช่นนี้แนวคิด และความพยายามในการหาสันติภาพจะเป็นแค่เสียงส่วนน้อยและเสมือนกับเสียงที่สวน กระแส

แนวคิดสันติภาพในขณะที่ความขัดแย้งกำลังถึงจุดเดือดสามารถให้ความหมายได้ว่า เป็นแนวคิดที่ไม่เป็นที่ชื่นชอบ เป็นที่ระแวงและเป็นที่ยังสงสัย ความขัดแย้งที่เมืองอัมบนบังคับให้คนต้องคิดแยกระหว่างชาวมุสลิมกับชาวคริสต์ ทุกอย่างถูกแบ่งแยกให้เป็นสองกลุ่ม ระดับขึ้นของการไม่เชื่อมั่นและกันและการระแวงกันและกันอยู่ในขั้นที่สูงสุดทุกอย่างจึงต้องหาที่มา แม้กระทั่งการเกิดขึ้นมาของกลุ่มที่แสวงหาสันติภาพก็ถูกตั้งคำถามว่าเป็นแนวคิดที่มาจากคนมุสลิมหรือคนคริสต์ คำถามเจาะลึกจะประสพกับกลุ่มคนที่ต้องการสร้างสันติภาพอย่างเช่น คุณเป็นใครและคุณอยู่ฝ่ายไหน การสร้างสันติภาพจะล้มเหลวทุกครั้งถ้าไม่สามารถตอบคำถามพื้นฐานตามข้างต้นได้ แต่ด้วยผลของการสำรวจที่เอาคำตอบมาจากประชาชนที่อยู่ในสถานการณ์โดยตรงจะทำให้สามารถนำมาเป็นคำตอบและไม่สามารถคัดค้านได้ ทั้งนี้โพลสำรวจที่ทำขึ้นโดยกลุ่ม Bakubac นี้เห็นผลชัดเจนอย่างยิ่งหลังจากมีการประชุมครั้งแรกในเดือนสิงหาคม ปี 2000 ซึ่งผลของการสำรวจเห็นชัดเจนว่าประชาชนส่วนใหญ่สนับสนุนสันติภาพ ผลการสำรวจในครั้งนี้ก็เป็นที่จุดเริ่มในการสร้างกระบวนการสันติภาพด้วยการมีการประชุมอีกครั้งเป็นครั้งที่ 2 ที่เมืองบาห์ลี.

จากผลออกโพลสำรวจ คำถามและการตั้งข้อสงสัยของประชาชนที่เกี่ยวกับการสร้างสันติภาพที่มีคำตอบของนั่นเอง นั่นก็คือ ชาวอัมบนต้องการยุติความขัดแย้งและต้องการสร้างสันติภาพ ความสงสัยของคนทั่วไปต่อกลุ่ม Bakubac ได้มีคำตอบออกมาด้วยโพลสำรวจที่จริง ๆ แล้วประชาชนสนับสนุนกระบวนการการสร้างสันติภาพที่กระทำโดยกลุ่ม Bakubac

2. โพลสำรวจ เป็นเครื่องมือสำหรับประเมินกระบวนการสร้างสันติภาพที่ได้กระทำขึ้น กระบวนการสันติภาพที่มีในเมืองอัมบนนั้นท้ายสุดแล้วก็ขึ้นอยู่กับชาวอัมบนเอง ดังนั้นจึงเป็นความรับผิดชอบร่วมกันที่กระบวนการสันติภาพจะต้องมีประชาชนรากหญ้ามีส่วนร่วมด้วยตั้งแต่ต้น ผ่านโพลสำรวจนี้ก็จะเป็นบันไดแรกที่จะให้ประชาชนสามารถประเมินได้ว่า การสร้างสันติภาพที่เกิดขึ้นนี้นั้นตรงกับความต้องการของตัวเอง

หรือไม่ กลุ่ม Bakubae ได้อาศัยโพลสำรวจตั้งแต่แรกในการเป็นสื่อที่จะสื่อสารระหว่างนักกิจกรรมและแนวร่วมกับประชาชนชาวอัมบน

จากผลของโพลสำรวจจะเป็นข้อมูลทางอ้อมให้กับกลุ่มเกี่ยวกับการวางแผนขั้นต่อไปที่จำเป็นในการสร้างสันติภาพ ทำให้กระบวนการสร้างสันติภาพที่ดำเนินการโดยกลุ่ม Bakubae จะเป็นแนวทางเดียวกันกับความต้องการของประชาชนและจะได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่ ก่อนที่กลุ่ม Bakubae จะเปิดตัวเป็นทางการให้ประชาชนส่วนใหญ่รับทราบในการประชุมครั้งที่ 3 ในเดือนธันวาคม ปี 2000 ที่เมืองฮอร์กยาการ์ตันนั้น ก็ใช้ผลของโพลสำรวจที่แสดงว่า การกระทำของกลุ่ม Bakubae นั้นได้รับการสนับสนุนจากชาวอัมบนเป็นส่วนใหญ่ สิ่งนี้ทำให้ทางกลุ่มเชื่อมั่นเต็มที่ว่าเดินมาถูกทางแล้วและพร้อมที่จะเปิดตัวเต็มที่

3. โพลสำรวจ เป็นความพยายามสำหรับเพิ่มความพยายามในการสร้างสันติภาพ เพราะว่าการสนทนาที่ไม่เป็นใจในการพบปะกันเพื่อสร้างสันติภาพจึงเป็นเหตุให้การประชุมในทุกครั้งต้องเกิดขึ้นนอกอัมบนอยู่ร่ำไป ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นคำถามที่คาใจสำหรับกลุ่ม Bakubae เหมือนกัน เพราะมองว่าการหาสันติภาพที่จัดขึ้นนอกอัมบนมันเหมือนกับว่าตัวห่างกับการสร้างสันติภาพกับชาวอัมบน นอกจากนี้แล้วการสร้างสันติภาพยังให้คนร่วมน้อยนิด ดังนั้นการสร้างสันติภาพลักษณะนี้ค่อนข้างจะไร้ผล

ปัญหาที่แท้จริงไม่ใช่เพราะเกิดจากคนน้อยนิดหรือห่างไกลจากชาวอัมบนแต่เป็นเรื่องของการข้องเกี่ยวและความรู้สึกร่วมในการสร้างสันติภาพนั้นมากกว่าโพลสำรวจที่กระทำโดยกลุ่ม Bakubae นั้นสามารถที่จะเป็นสะพานระหว่างปัญหาดังกล่าว โพลสำรวจที่ทำขึ้นมาหลังจากการประชุมครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 นั้นโดยทางอ้อมแล้วสามารถสื่อเกี่ยวกับความพยายามสร้างสันติภาพของชาวอัมบน โพลสำรวจยังทำหน้าที่ในการส่งข่าวการสร้างสันติภาพไปยังประชาชน และโพลสำรวจนี้เช่นกันเป็นความพยายามสร้างสันติภาพที่กระทำโดยคนไม่กี่คนแต่สามารถขยายไปยังประชาชนส่วนใหญ่ได้และสุดท้าย

แล้วการสร้างสันติภาพนั้นก็ไม่ใช่แค่กระทำโดยคนไม่กี่คนอีกเท่านั้นแต่เป็นการกระทำของชาวอัมบนส่วนใหญ่ ดังนั้นแรงสนับสนุนจากประชาชนในความพยายามสร้างสันติภาพจะขยายเพิ่มมากขึ้นไปอีกแน่นอนเพราะแนวคิดในการสร้างสันติภาพจะไม่ใช่สิ่งที่แปลกอีกต่อไปเพราะรัฐได้มาจากการออกโพลสำรวจ

4. โพลสำรวจ สามารถนำมาเป็นเครื่องมือในการแก้ไขความความพยายามให้เกิดสันติภาพที่มีอยู่ได้ โดยทั่วไปแล้วความพยายามสร้างสันติภาพในอัมบนนั้นมักจะกระทำโดยฝ่ายบริหารและกลุ่มคนชั้นสูงหรือหน่วยงานอื่นๆทั้งจากต่างประเทศ ระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น รูปแบบที่พอจับต้องได้ของฝ่ายบริหารที่พยายามยุติความขัดแย้งก็คือการเพิ่มกองกำลังทั้งตำรวจและทหารเข้ามาขังเมืองอัมบน ฝ่ายบริหารยังพยายามที่จะลดความทุกข์ยากจากผลของความขัดแย้งด้วยการช่วยเหลือทั้งในรูปของการแจกสิ่งอุปโภคบริโภค และการจัดพื้นที่อาศัยชั่วคราว นอกจากนี้ฝ่ายรัฐบาลยังมีการจัดการประชุมเพื่อสันติภาพในนาม สนธิสัญญา Malino ครั้งที่ 2 แต่ความพยายามทั้งหมดของฝ่ายบริหารนั้นอยู่ในลักษณะ 'top down' ส่วนความพยายามหาสันติภาพในลักษณะ 'bottom up' กลับอยู่ในมือของ NGO. จากโพลสำรวจครั้งที่ 3 ที่มีขึ้นเมื่อปี 2002 หลังจากการออกสนธิสัญญา Malino ครั้งที่ 2 แล้ว ผลออกมาปรากฏว่าชาวอัมบนสนับสนุนการหาสันติภาพที่มาจากชนชั้นล่าง²⁸²

ดังนั้นโพลสำรวจที่ทำขึ้นมานั้นสามารถเป็นเครื่องมือในการคิดและแก้ไขจากประชาชนต่อการแสวงหาสันติภาพของฝ่ายบริหาร อีกทั้งวิธีการในลักษณะ top down นั้นไม่สามารถแก้ความขัดแย้งและปัญหาที่เกิดขึ้นที่อัมบนทั้งหมดได้ แต่การหาสันติภาพนั้นต้องอาศัยวิธีในลักษณะ bottom up อีกทางหนึ่งด้วย และการผสมผสานจากทั้งสองวิธีนี้จะทำให้มั่นใจได้ว่าการแสวงหาสันติภาพจะยังคงดำเนินการต่อไป

ปัญหาของการใช้โพลสำรวจให้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการแสวงหาสันติภาพนั้นมักจะถูกมองจากความน่าเชื่อถือของผู้ทำการสำรวจเป็นหลัก หากผู้ทำการ

สำรวจไม่มีความน่าเชื่อถือแล้วไซ้ โพลสำรวจที่ออกมาก็จะเป็ผลลบและเสี่ยงที่การหา
สันติภาพจะล้มเป็นอย่างมากและอาจจะเพิ่มปัญหาใหม่ให้กับพื้นที่ที่มีความขัดแย้งอยู่แล้ว
อีกก็เป็ได้ ดังนั้นโพลสำรวจที่ำขึ้นโดยกลุ่ม Bakubac นั้นไม่ได้แก้้ความคิดเห็น
จากชาวอัมบนเท่านั้นแต่การทำโพลสำรวจดังกล่าวยังเพิ่มความน่าเชื่อถือให้กับกลุ่มได้อีก
ด้วย ทำให้ผลของโพลสำรวจที่ออกโดยกลุ่ม Bakubacเป็นที่ยอมรับของประชาชน
โดยทั่วไป นอกจากนั้นความพยายามที่ได้กระทำขึ้นก็คือ การทำโพลสำรวจทั้งครั้งที่ 1
และครั้งที่ 2 เป็นแค่อีกแนวทางหนึ่งของกลุ่มในการแสวงหาสันติภาพในภาพรวมทั้งหมด
เท่านั้น

2. การจัดกิจกรรมเพื่อสันติภาพ

หลาย ารครั้งหลังจากกลุ่ม Bakubac เป็นที่ยอมรับให้เป็กลุ่มแสวงหาสันติภาพ
ของชาวมาลูคูและเปิดตัวอย่างเป็ทางการในขณะที่มีการประชุมครั้งที่ 3 ที่เมืองยอร์กยา
การ์ตันั้น กลุ่มนี้ได้พยายามทำอีกในหลายวิธีเพื่อเพ็รียกหาสันติภาพทั้งในประเทศหรือ
ต่างประเทศ นักกิจกรรมเพื่อสันติภาพของกลุ่มก็ได้มีการจัดกิจกรรมอยู่บ่อยครั้ง.

การจัดกิจกรรมนี้ถูกจัดให้มีขึ้นโดยการนำบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในฝ่าย
บริหารไม่ว่า สมาชิกสภาหรือแม่แต่กองทัพ จากความพยายามนี้ก็หวังว่าฝ่ายบริหาร
ดังกล่าวสามารถใช้ตำแหน่งและบทบาทในการยุติความรุนแรงให้เป็รูปเป็ร่างและ
สร้างสันติภาพในจังหวัดมาลูคูได้อย่างยั่งยืน โรดโซว์ยังจัดให้กลุ่มชาวบ้านที่เกี่ยวข้อง
กับมालูคูหรืออัมบนมามีเอี่ยวด้วย หนึ่งในนั้นก็คือการพบปะกับกลุ่มชาวซูลาเวสีใต้ที่เมือง
มากัสซาร์ สิ่งเหล่านี้จะสำคัญมากเพราะกลุ่มคนอัมบนที่มาจากนอกเกาะส่วนใหญ่แล้วจะ
เป็กลุ่มเชื้อชาติ Bugis และ Makasar ที่ดั้งเดิมมาจากซูลาเวสีใต้ รวมถึงเชื้อชาติ Buton
ที่มาจากซูลาเวสีตะวันออกเฉียงเหนือ

ในการจัดกิจกรรมครั้งนี้จะมีกลุ่ม Bakubae เป็นฝ่ายให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งในมาลากู มีการอภเทศถนการณในมาลากูพร้อมทั้งความพยายามที่จะสร้าง สันติภาพในมาลากู มีหลาย ๆ การพบปะที่มีการอธิบายถึงข่าวลือต่าง ๆ เพื่อเป็นการลดการ ขัดแย้ง ซึ่งการพบปะนั้นบางครั้งก็สิ้นสุดด้วยการลงนามในสัญญาเพื่อทำงานร่วมกันและ สนับสนุนกันและกันเพื่อความสันติภาพที่แท้จริงในมาลากู

ตารางที่ 8 ตารางการเคลื่อนไหวของ Bakubae Maluku

วันเดือนปี	กิจกรรม
12 ธันวาคม 2000	พบปะนักข่าวที่สำนักงาน YLBHI ที่จาการ์ต้า
14 ธันวาคม 2000	เข้าพบประธานสภาเพื่อตั้งทีมแก้ข้อขัดแย้งในมาลากูเพื่อให้มีทีมหา ข้อเท็จจริงถึงรากเหง้าของปัญหาในมาลากูและให้ทีมดังกล่าวแจ้ง ข้อเท็จจริงให้กับคนมาลากูในทุก ๆ เดือน
15 ธันวาคม 2000	พบปะกับชาวชวาตะวันออกที่เมืองสุราบายาเพื่อให้ทราบถึง ข้อเท็จจริงของความขัดแย้งในมาลากู กิจกรรมนี้รับผิดชอบโดยตรง โดย YLBHI และ LBH ประจำ Surabaya,
18 ธันวาคม 2000	พบปะกับชาวซูลาเวสีใต้ที่เมือง Makasar ด้วยจุดประสงค์เพื่ออธิบาย ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในมาลากู กิจกรรมนี้รับผิดชอบโดยตรงโดย

	YLBHI และ LBH ประจำ Ujung Pandang
9 มีนาคม 2001	พบปะกับประธานสภาเพื่อเร่งรัดให้มีทีมทำงานเพื่อมาลฎูพร้อมทั้งตั้งทีมหาข้อเท็จจริงของรากเหง้าแห่งปัญหาในมาลฎู ซึ่งต่อไปการพบปะจะมีขึ้นโดยตรงกับท่านประธานาธิบดีเพื่อเร่งรัดให้รัฐบาลทำงานแบบรุกและรับเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในมาลฎูโดยเร็ว
12 มีนาคม 2001	พบปะกับท่านผู้ว่ามาลฎูในฐานะที่เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในเขตสถานการณ์ฉุกเฉิน (PDSD) โดยมีการลงนามระหว่างกลุ่ม Bakubae กับ PDSD ในรูปของการจัดตั้งเขตปลอดความขัดแย้งที่ Nania พร้อมทั้งสร้างความเข้าใจกันระหว่างสองกลุ่มเพื่อยุติความรุนแรงที่เกิดขึ้น
13 มีนาคม 2001	พบปะกับหัวหน้าทหารบกและเจ้าหน้าที่ระดับสูงทั้งจากฝ่ายทหารและตำรวจในจังหวัดมาลฎูเพื่อให้เขตปลอดความขัดแย้งเป็นไปได้จริงมากขึ้น
9-13 เมษายน 2001	ร้องสันติภาพไปถึงประเทศเบลเยียมเพื่อพบปะกับสมาชิกสภาแห่งยุโรปทั้งจากประเทศเนเธอร์แลนด์ อังกฤษ เยอรมัน และโปรตุเกส โดยทีมร้องสันติภาพประกอบไปด้วยสมาชิกในกลุ่ม Bakubae ท่าน KH Hasyim Muzadi จาก Nahdlatul Ulama คุณ Ismartono จาก สกานักบุญแห่งโบสถ์คริสต์อิน โดนีเซีย (KWI) คุณ Margaretha Hendriks ในฐานะตัวแทนจากชมรมโบสถ์คริสต์อิน โดนีเซีย (PGI), คุณ Thamrin Amal Tomagola จากมหาวิทยาลัยอิน โดนีเซีย คุณ

	<p>Ignas Klleden จาก Go East Institute หัวหน้าบาทหลวงแห่งมาลากู Mgr. P.C. Mandagi โดยมีผู้นำทางคือคุณ Nasruddin Sumintapura (เอกอัครราชทูตอินโดนีเซียประจำสหภาพยุโรป) หนังสือรับรองที่ ได้มาจากการพบปะในครั้งนั้นนั้นต้องการให้มีการจัดตั้งทีมหา ข้อเท็จจริงอิสระเพื่อหาข้อเท็จจริงถึงรากเหง้าที่แท้จริงของปัญหาใน มาลากู ทั้งนี้ยังจำเป็นที่จะต้องจัดโรดโชว์เพื่อสันติภาพต่อไป โดย ต้องมีความพยายามค้นกลุ่มลี้ภัยให้เป็นสู่บ้านเกิด ทำกฎหมายให้ ความคุ้มครองต่อพยานและเหยื่อเพื่อให้กฎหมายมีบทบาทในการยุติ ความขัดแย้ง ซึ่งทั้งหมดนี้ได้รับการสนับสนุนจากสภายุโรปในการ ฟื้นฟูชาวบ้านหลังความขัดแย้งพบกับชาวมาลากูที่อาศัยอยู่ใน ประเทศเนเธอร์แลนด์ และชมรม โบสถ์คริสต์และสุเหร่ามุสลิมแห่ง เนเธอร์แลนด์ การพบปะนี้เพื่ออธิบายถึงข้อเท็จจริงของความขัดแย้ง ในมาลากู</p>
--	---

แหล่งที่มา: หนังสือเรื่องความเป็นไปของกลุ่ม *Baku Bae* และการสัมภาษณ์ต่อ
หลาย ฝ่าย

D จุดหมายของการจัดกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยกลุ่ม *Bakubae* นั้นมีหลายๆ
อย่างที่ตรงตามยุทธศาสตร์ที่ทำให้การทำกิจกรรมได้รับผลตอบรับที่ดีสามารถเป็นวิธีการ
หนึ่งที่น่าสนับสนุนการเกิดขึ้นของสันติภาพในมาลากูได้ ดังนี้คือ

1. การจัดกิจกรรมนี้สามารถยกระดับการสนับสนุนในวงกว้างในการ
แสวงหาสันติภาพได้ โดยการอาศัยการพบปะโดยตรงกับบุคคลที่มีส่วนสำคัญในฝ่าย
บริหาร สภาและชาวมาลากูในประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งทำให้มุมมองจากบุคคลต่าง ๆ
เหล่านี้ต่อความขัดแย้งเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นจากการที่ได้ฟังโดยตรงจากกลุ่ม

Bakubae เกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ทั้งนี้กลุ่ม Bakubaeมีทั้งจากฝ่ายมุสลิมและฝ่ายคริสต์ ดังนั้นกลุ่มนี้จึงสามารถเล่าถึงภาพรวมที่เกิดขึ้นจริงๆในมาลากูได้ดี ดังนั้นอีกนัยหนึ่งก็สามารถบอกได้ว่า การจัดกิจกรรมนี้ถือเป็นการเรียกร้องความสันติภาพได้อีกทางหนึ่งด้วย

จากการที่นักการเมืองและรัฐบาลให้การต้อนรับกลุ่ม Bakubaeเพื่อเข้าพูดคุยได้ นั้นก็ถือว่าเป็นการสนับสนุนให้เกิดสันติภาพที่ดำเนินการโดยกลุ่ม Bakubaeอีกด้วยเพราะ การต้อนรับเป็นอย่างดีผ่านการจัดกิจกรรมนี้ทำให้กลุ่ม Bakubaeเป็นที่รู้จักของคนในวงกว้างมากขึ้นจนเป็นสัญลักษณ์แห่งสันติภาพในมาลากูเลยทีเดียว ทำให้การปฏิเสธหรือติติงกลุ่มนี้ทำให้ถูกมองว่าไม่ต้องการให้เกิดสันติภาพในมาลากู ดังนั้นนานไปนานไปการโรดโชว์ประเภทนี้ก็ขยายไปในวงกว้างมากยิ่งขึ้น

2. การจัดกิจกรรมนี้สามารถเป็นสื่อในการเร่งรัดและเรียกร้องต่อ รัฐบาลให้มีการจัดการยุติความขัดแย้งในมาลากูให้เร็วมากขึ้นได้ การมีโอกาสดังกล่าวพบกับท่านประธานาธิบดียังทำให้สามารถขอแรงสนับสนุนเพื่อสร้างสันติภาพที่ดำเนินการโดยกลุ่ม Bakubae ได้และยังเป็นเหตุการณ์สำคัญที่จะสามารถเร่งรัดให้รัฐบาลพยายามยุติความขัดแย้งในมาลากูให้เร็วอีกด้วย

และที่เช่นกัน ในการพบปะกับประธานสภาที่เร่งรัดให้สร้างสันติภาพในมาลากูตามแต่บทบาทและหน้าที่ ส่วนการพบปะกับต่างประเทศโดยเฉพาะกับสภายุโรปยังได้ประโยชน์ในการได้รับความช่วยเหลือหลังความขัดแย้งอีกด้วย

4. การจัดตั้งองค์กรสันติภาพ

ความพยายามในการสร้างสันติภาพที่เพิ่มขึ้นโดยกลุ่ม Bakubae นั้นถือได้ว่าเป็นการจัดตั้งองค์กรสันติภาพด้วยเช่นกัน ชาวบ้านทั้งฝ่ายมุสลิมและฝ่ายคริสต์ต่างก็ได้เร่ง

สนับสนุนให้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่แสวงหาสันติภาพ การจัดตั้งองค์กรสันติภาพที่กระทำขึ้น โดยกลุ่มนี้ทำให้เป็นกระแสดึงดูดมวมองในการเกิดขึ้นของความขัดแย้งในมาลาคูได้ดี การทำงานเพื่อยุติความขัดแย้งของกลุ่มนี้เสมือนการฉีกผ้าให้เป็นสองซีก ซีกหนึ่งเป็นมุสลิมและอีกซีกหนึ่งเป็นคริสต์ แต่แต่ละซีกก็ประกอบไปด้วยเส้นด้ายเล็กๆ เป็นจำนวนมาก ท้ายสุดแล้วก็ต้องเอามาถักรวมกันเพื่อให้เป็นผ้าที่ใช้งานได้แม้ต้องใช้เวลามากก็ตาม

แหล่งที่มา: เอกสารภายในของกลุ่ม Bakubae

วิธีการถักด้ายโดยเส้นด้ายในแต่ละซีกประกอบไปด้วยขบวนการทุกซีกสองฝ่ายนั้นได้กระทำการ โดยกลุ่ม Bakubaeด้วยความตั้งใจอย่างยิ่งในการส่งเสริมความพยายามในการจัดตั้งเป็นองค์กรของนักข่าวอิสระหรือ AJI เพื่อการส่งข่าวที่มีคุณภาพและถูกต้องที่เกี่ยวกับสถานการณ์ในอัมบน จากที่เบื้องต้นผลของความขัดแย้งทำให้นักข่าวมุสลิมไม่

สามารถหาข่าวในเขตคริสต์ได้ และนักข่าวคริสต์ก็หาข่าวในเขตมุสลิมไม่ได้เช่นกัน
สุดท้ายความแตกแยกดังกล่าวก็ทำให้มีการแยกสื่อที่ชัดเจน

ในขณะที่มีความขัดแย้งเกิดขึ้นมีหลาย ๆ สื่อที่ถูกมองว่าลำเอียงไปฝ่ายคริสต์ เช่น หนังสือพิมพ์ Siwalima และ Suara Maluku ในขณะเดียวกันสื่อที่ถูกมองว่าลำเอียงไปฝ่ายมุสลิมก็มี Ambon Express ดังนั้นการเสนอข่าวที่ลำเอียงสามารถทำให้ความขัดแย้งบานปลายและสุดท้ายก็จะมีผลในการสร้างสันติภาพ การสนับสนุนสื่อที่ *pro-peace* ด้วยการนำเสนอข่าวที่เป็น *peace journalism* มากกว่าที่จะเป็น *war journalism* ถือเป็นยุทธวิธีที่ชาญฉลาดที่กระทำโดยกลุ่ม Bakubae เมื่อเดือน มกราคม 2001 ที่เมือง Bogor กลุ่ม Bakubae กับกลุ่มสื่อ AJI ได้จัดการประชุมเพื่อแชร์ข่าวสารความขัดแย้งให้กับ 31 สายข่าวจากมาลาญูและมาลาญูเหนือ การประชุมดังกล่าวต่อมาก็มีความคืบหน้าด้วยการมีการประชุมเป็นครั้งที่ 2 ที่จัดขึ้นที่เมือง Poso ในจังหวัดสุลาเวสีใต้ เมื่อเดือนมิถุนายน 2001 โดยมีผู้เข้าร่วมเป็นนักข่าวร่วม 30 ท่าน ต่อมาสายข่าวต่าง ๆ ก็ได้มีการพบปะกับ AJI เพื่อจัดตั้ง Maluku Media Center (MMC) ที่เมือง Ambon เพื่อเป็นแหล่งรวมของสายข่าวต่าง ๆ ในมาลาญูในการเสนอข่าวแบบ *peace journalism* ในการนำเสนอข่าวที่เกี่ยวกับความขัดแย้งในมาลาญู

แรกเริ่มการเป็นองค์กรนั้นบรรดานักวิชาการและนักการศึกษาทั้งหลายได้มีการประชุมเพื่อแชร์ข่าวสารความขัดแย้งสำหรับนักวิชาการ ผู้รู้และนักการศึกษาเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2001 ที่เมือง Makasar โดยการพบปะนี้เป็นการพบปะของเหล่านักวิชาการที่มาจากมาลาญูเองหรือแม้กระทั่งจากนอกมาลาญูอย่าง Makasar สถาบันการณัฒนด้านการศึกษาในมาลาญูอยู่ในภาวะวิกฤติอันเนื่องมาจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ในเรื่องการเรียนการสอนแล้ว โรงเรียนเองก็เป็นส่วนหนึ่งในการแตกแยกของทั้งสองฝ่ายเช่นกัน มีหลาย ๆ โรงเรียนที่ก่อนหน้านี้มีนักเรียนที่มาจากทั้งสองฝ่าย ทั้งมุสลิมและคริสต์ แต่เมื่อมีความขัดแย้งขึ้นมาโรงเรียนต่าง ๆ เหล่านั้นก็เปลี่ยนมาเป็นโรงเรียนสำหรับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเท่านั้น การประชุมนี้ได้เฉพาะเจาะจงพูดคุยในเรื่องบทบาทของนักวิชาการที่จะสามารถ

กระทำอะไรได้บ้างเพื่อหยุดความรุนแรงและเพื่อที่จะสามารถพัฒนาการศึกษาโดยเฉพาะ
หลังความรุนแรงให้ไปต่อได้ โดยหลาย ๆ โครงการจะต้องดำเนินการหลังความรุนแรงยุติ
ลง

นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งองค์กรต่อเหล่ากษัตริย์เก่าหรือในปัจจุบันเทียบเท่ากับ
ผู้ใหญ่บ้านจากชุมชนมุสลิมและคริสต์ด้วยเช่นกัน บทบาทและอำนาจของบุคคลกลุ่มนี้มี
ความสำคัญมากในการยุติความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในมาลากูเพราะพวกเขาเป็นผู้นำในระดับ
ล่างสุดในระดับที่เล็กหนุ่มส่วนมากมีเอี่ยวในความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ เมื่อพวกเขา
พร้อมที่จะเข้าสู่การเป็นองค์กรแล้ว การสร้างสันติภาพก็สามารถเริ่มต้นได้จากหน่วยที่
เรียกว่า หมู่บ้าน ได้ ก้าวแรกที่ได้ทำขึ้นก็คือให้มีการประชุมร่วมกันของเหล่ากษัตริย์เก่า
จากชุมชนคริสต์เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2001 ส่วนการประชุมร่วมกันของเหล่ากษัตริย์เก่าจาก
ชุมชนมุสลิมได้จัดขึ้นที่หมู่บ้าน Hitumesenge เมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 2001 ที่อัมบน จากการ
ประชุมทั้งสองครั้งที่เกิดขึ้นนั้นทำให้มีความหวังว่าจะสามารถสร้างสันติภาพในมาลากูได้

เยาวชนก็เป็นกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญจนต้องมีการจัดตั้งเป็นองค์กรสันติภาพ
ที่กระทำโดยกลุ่ม Bakubae โดยก้าวอย่างแรกที่ได้กระทำก็คือ จัดให้มีการประชุมสำหรับ
เยาวชนจากหมู่เกาะ Ambon และ Lease ที่จัดขึ้นเมื่อวันที่ 9-11 กรกฎาคม 2001 โดย Joint
Committee Bakubae Maluku โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมในครั้งแรกจำนวน 21 คนทั้งจากอัมบน
Haruku Saparua และ Nusa laut การประชุมในครั้งนั้นใช้รูปแบบของ *critical workshop*
โดยผู้เข้าร่วมจะถูกทำความเข้าใจเสียใหม่เกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น จากนั้นก็จะหา
รากเหง้าของความขัดแย้งในมาลากูร่วมกัน แล้วสุดท้ายผู้เข้าร่วมก็จะสามารถมองเห็น
ตำแหน่งและบทบาทของตัวเองที่สามารถกระทำได้เพื่อความสันติภาพในมาลากู บทสรุปที่
ได้จากการประชุมครั้งนั้นก็คือต้องพยายามหยุดแนวคิดแบ่งแยกไม่ให้กระจายมากขึ้นและ
สร้างอัมบนขึ้นมาใหม่ให้เป็นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กและเยาวชนทุกคน

อีกหนึ่งหน่วยของสังคมมาลูกูที่มีตำแหน่งและบทบาทสำคัญที่ไม่เอ่ยถึงไม่ได้ก็คือ ผู้นำศาสนา ดังนั้นการจัดตั้งองค์กรสำหรับเหล่าผู้นำศาสนาจึงสำคัญมากในการสร้างสันติภาพในมาลูกู ด้วยเหตุนี้ทางกลุ่ม Bakubae เมื่อวันที่ 23-28กรกฎาคม 2001 จึงมีการจัด workshop เฉพาะสำหรับเยาวชนมุสลิม คริสต์คริสต์โปรเตสแตนต์และคริสต์คาทอลิกทั้งจากหมู่เกาะ Ambon และ Lease พร้อมทั้งจาก Seram โดยใช้หัวข้อที่เน้นหนักทางด้านศาสนาและความรุนแรง โดยบทสรุปที่ได้จากการประชุมในครั้งนั้นก็คือ ทำอย่างไรจึงจะทำให้เหล่าผู้นำศาสนาจะสามารถนำศาสนาของแต่ละฝ่ายมาสร้างคนให้มีเกียรติตามหลักศาสนาและยุติความรุนแรงได้

ความพยายามสร้างขวัญในการแสวงหาสันติภาพก็ปฏิบัติต่อเหล่าผู้นำและบุคคลสำคัญในมาลูกูผ่านการพบปะและเยี่ยมเยียน โดยกลุ่ม Bakubae ซึ่งเป็นความพยายามที่ต่อเนื่องมาในการจัดตั้งองค์กรสันติภาพ หัวข้อหลักในทุกครั้งที่พบปะคือ การจัดตั้งองค์กรสันติภาพด้วยการประชุมร่วมของชาวมาลูกู

ตารางที่ 99 ตารางผลของการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวของ Bakubae

วันเดือนปี	กิจกรรม	ผลที่ได้มา
22 – 26 ตุลาคม 2001	พบปะกับกลุ่มนักวิชาการมาลูกู	มีคำสัญญาจากนักวิชาการที่จะเข้าร่วมตามตำแหน่งและบทบาทของพวกเขาเพื่อยุติความรุนแรงและพยายามในการสร้างชีวิตใหม่ให้ชาวมาลูกูหลังยุติความรุนแรง

30 ตุลาคม 2001	พบปะกับหัวหน้าศูนย์ <i>Crisis Center</i> -โบสถ์คริสต์ มาลากู	มีความเข้าใจตรงกันใน เรื่องความสำคัญของการ ประชุมร่วมชาวมาลากู
6 พฤศจิกายน 2001	สนทนาผ่านโทรศัพท์กับ นักบวชอัมบน	สนับสนุนให้มีการประชุม ร่วมชาวมาลากู
7 พฤศจิกายน 2001	พบปะกับหัวหน้าอิมหาม มาลากู (BIMM)	มีความเข้าใจตรงกันใน เรื่องความสำคัญของการ ประชุมร่วมชาวมาลากู
9 พฤศจิกายน 2001	พบปะกับผู้ว่ามาลากูใน ฐานะที่เป็นหัวหน้าใน สถานการณ์ฉุกเฉิน	มีเสียงสนับสนุนจากผู้ว่าใน การจัดการประชุมร่วมชาว มาลากู
10 พฤศจิกายน 2001	พบปะกับผู้นำชุมชน Passo และผู้อพยพจากหมู่บ้าน Waai	ชี้แจงและอธิบายเกี่ยวกับ โครงการที่จะพบปะฝ่าย ทหารตำรวจกับชาวบ้าน Baguala-Passo.
12 พฤศจิกายน 2001	พบปะกับหัวหน้าทหารบก ประจำจังหวัดมาลากู	ชี้แจงและอธิบายเกี่ยวกับ โครงการที่จะพบปะฝ่าย ทหารตำรวจกับชาวบ้าน jasirah Leihitu และ

2. การจัดตั้งองค์กรสันติภาพจะเพิ่ม *sense of belonging* หรือความรู้สึกครอบครองสันติภาพให้มากขึ้น การจัดตั้งองค์กรสันติภาพต้องเป็นแนวทางสำคัญในการยุติความรุนแรงและการสร้างสันติภาพ แรงสนับสนุนจากหลาย ๆ ฝ่ายต่อกระบวนการสร้างสันติภาพจะไม่ได้เลยถ้าไม่มีความรู้สึกว่าจะต้องมีต้องได้ต่อสันติภาพ ดังกล่าว ดังนั้นการจัดตั้งองค์กรสันติภาพโดยกลุ่ม Bakubae นั้นได้ขยายความพยายามในการสร้างสันติภาพด้วยความต้องการสันติภาพด้วยนั่นเอง เมื่อมีคนที่มีความต้องการสันติภาพเพิ่มขึ้นแล้ว แรงสนับสนุนที่จะให้ดินแดนแห่งนี้มีสันติภาพเกิดขึ้นก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

แนวทาง *critical workshop* ช่วยเพิ่มความรู้สึกที่อยากจะมีสันติภาพเพิ่มขึ้น เพราะผู้เข้าร่วม *workshop* จะถูกดึงความรู้สึกภายในเกี่ยวกับความเข้าใจต่อความขัดแย้งและจากนั้นก็พยายามแสวงหาสันติภาพโดยผ่านความสามารถและบทบาทของแต่ละคน ผ่านการพบปะของบุคคลสำคัญและฝ่ายบริหารท้องถิ่นตลอดจนทหารตำรวจ ผลของการพยายามอยู่หลายครั้งหลายคราทำให้สันติภาพจะเป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละคน

3. การจัดตั้งองค์กรสันติภาพที่ดำเนินการ โดยกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ก็ถือว่าเป็นความพยายามในลักษณะ *peace consolidation* หรือ ความร่วมมือเพื่อสันติภาพและความพยายามในการเข้าควบคุมโครงการพร้อมทั้งลอบฆ่าถือในลักษณะความขัดแย้ง *mainstream* ให้เป็นความสงบสุข การจัดตั้งองค์กรสันติภาพที่ดำเนินการโดยกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae พยายามเข้าหาในทุกส่วนของสังคมผ่าน *workshop* และการพบปะที่สำคัญเพื่อกระจายและรวมความต้องการสันติภาพต่าง ๆ จนเป็นวงกว้างและได้รับการสนับสนุนจากสังคม ความพยายามเช่นนี้ต่อไปก็จะมีอิทธิพลต่อโครงการต่าง ๆ ของสังคมและเรื่องสันติภาพก็จะกลายเป็นเรื่องหลักที่สังคมจะพูดถึง การสนับสนุนการแสวงหาสันติภาพจะให้ความหมายจากสังคมว่าเป็นการสนับสนุนต่อสิ่งที่ดีและต้องปฏิบัติ

4. การก่อตั้งองค์การการกุศล Bakubae

ในการประชุมที่เมืองบาห์ลี เสียงที่เกี่ยวกับปัญหาการบังคับใช้กฎหมายได้เริ่มมีการกล่าวถึงกันแล้ว เรื่องนี้บ่งบอกได้ว่าความขัดแย้งในมาลากูก็ไม่มีพ้นไปจากเรื่องการบังคับใช้กฎหมายเหมือนกัน ดังที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ว่า บรรดาผู้รักษากฎหมายไม่ว่าจะเป็นตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษาหรือทนายความต่างแตกแยกอันเนื่องมาจากความขัดแย้งในครั้งนี้ ในการจัดตั้งองค์กรสันติภาพทางทนายความต้องเป็นส่วนหนึ่งในความพยายามยุติความรุนแรงและการสร้างสันติภาพในมาลากู ตั้งแต่มีความขัดแย้งนั้นตำแหน่งและบทบาทของทนายความมีความสำคัญมากในการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายทั้งในระดับสอบสวนหรือระดับการพิพากษา อย่างไรก็ตามการช่วยเหลือในด้านกฎหมายดังกล่าวกลับเลือกข้างต่อฝ่ายตัวเองเท่านั้น ในความพยายามช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้นบ่อยครั้งที่ทนายความจะเป็นผู้ริเริ่มหรือผู้ก่อปัญหาในสื่อต่าง ๆ แล้วสุดท้ายสถานการณ์ความขัดแย้งก็เลวร้ายขึ้นไปอีก

ความพยายามจัดตั้งองค์กรทนายความจากทั้งสองฝ่ายคือ ทีมทนายความชาวคริสต์และทีมทนายความ MUI

ของอิสลามนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองข้ามได้เพื่อให้การจัดตั้งองค์กรสันติภาพในมาลากูสำเร็จลงได้ ในหลาย ๆ การประชุมที่ดำเนินการโดยกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae หรือแม้แต่การพบปะในครั้งแรกก็นำผู้ร่วมประชุมที่มีอาชีพเป็นทนายความมาแล้วเช่นกัน อย่างไรก็ตาม จนถึงปลายปี 2001 ก็ยังไม่มีความพยายามใด ๆ ที่มุ่งไปยังทนายความอย่างจริงจังกันเลย

เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2002 ที่อาคารดำได้มีการพบปะกันระหว่างทนายความจากมาลากู ผู้ร่วมการพบปะในครั้งนี้คือทนายความจากทั้งสองฝ่าย มีทั้งฝ่ายมุสลิมและฝ่ายคริสต์ และเช่นเดียวกันกับการประชุมในครั้งก่อน ๆ การประชุมในครั้งนี้ก็มีการพยายาม

ลดความเกลียดชังกันและกัน เช่นการให้ผู้เข้าร่วมจากทั้งสองฝ่ายนอนห้องเดียวกัน หรือแม้แต่การละเล่นบางอย่างเพื่อคลายความตึงเครียดของทั้งสองฝ่าย

การสร้างบรรยากาศใน workshop ระหว่างนายความจาก Maluku

แหล่งที่มา :แฟ้มของกลุ่มเคลื่อนไหว *Bakubae*ของ Maluku

การประชุมยังได้เพิ่มแขกรับเชิญจากฝ่ายต่าง ๆ เพื่อเพิ่มมุมมองของผู้เข้าร่วม เกี่ยวกับการช่วยเหลือทางกฎหมายในทิศทางของการสร้างสันติภาพ หนึ่งในแขกรับเชิญ นั้นก็คือคุณ Bambang Widjojantoผู้อำนวยการ YLBHIคุณ Munirและคุณ Dadang Trisasonokoในขณะที่เดียวกันการประชุมยังเดิมเต็มด้วยทีมที่นำโดยคุณ Ichsan Malikiและคุณ Boedhi Wijardjoการพิจารณาถึงสิทธิมนุษยชนกลายเป็นหนึ่งในหัวข้อที่มีการกล่าวถึง ในการประชุมครั้งนี้ *Workshop*ของกลุ่มนายความถือเป็นหนึ่งในการพบปะภายในผ่าน

การอภิปรายและการออกเสียงระหว่างผู้เข้าร่วม สิ่งนี้เกิดขึ้นได้นั้นเพราะพวกเขาคือ
ทนายความที่เถียงกันและมีความสามารถในการหาเหตุผลในการขึ้นศาลอยู่ก่อนแล้ว

หลังการพบปะระหว่างทนายความจากมาลากูที่จาการ์แล้ว บรรดาทนายความ
ทั้งจากฝ่ายมุสลิมหรือฝ่ายคริสต์ต่างก็เห็นชอบร่วมกันที่จะหาสถานที่ร่วมงานกันเพื่อ
บทบาทของพวกเขาในการยุติความรุนแรงและสร้างสันติภาพในมาลากูได้อย่างเต็มที่มาก
ขึ้น กลุ่มทนายความได้ก่อตั้งคณะรักษาความถูกต้อง ความยุติธรรมและยุติความรุนแรง
(KPK2PK) ของจังหวัด Maluku และผ่านสถานที่แห่งนี้บรรดาทนายความจะไม่ช่วยเหลือ
ทางกฎหมายให้กับกลุ่มคนในฝ่ายของตัวเองเท่านั้น พวกเขาเริ่มที่จะร่วมกันช่วยเหลือทาง
กฎหมายต่อบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือโดยไม่ได้ดูศาสนาเป็นตัวแบ่งแยกอีกต่อไป
ความช่วยเหลือทางกฎหมายนี้ยังเริ่มเข้าสู่โหมคสิทธิมนุษยชนอีกด้วย

ผ่านทาง KPK2PK ของจังหวัด Maluku นี้เช่นกัน คำพูดที่แสดงถึงการแบ่งแยก
ที่มักจะออกสื่อ ซึ่งบ่อยครั้งทำให้สถานการณ์ต่าง ๆ เลวร้ายขึ้นไปอีกก็กลับกลายเป็น
การพบสื่อร่วมกัน กลุ่มนี้ยังออกประกาศ เร่งรัดและเรียกร้องไปยังกลุ่มที่มีผลประโยชน์
จากเหตุการณ์เพื่อให้ยุติความรุนแรงเสีย รวมไปถึงสื่อไปยังทหารตำรวจและฝ่ายบริหาร
ทั้งระดับประเทศหรือระดับท้องถิ่น นอกจากนี้ผ่านสถานที่แห่งนี้เช่นกันเสียงของ
ทนายความจากมาลากูเริ่มมีความเป็นหนึ่งเดียวและพร้อมที่จะสนับสนุนในมีการสร้าง
สันติภาพ

ผ่านไปไม่เท่าไร KPK2PK ของจังหวัด Maluku แห่งนี้ก็ก็เป็นสถานที่ที่มีความ
เป็นหนึ่งอย่างยิ่งสำหรับทนายความมุสลิมและทนายความคริสต์ ดังนั้นในวันที่ 21-23
เมษายน 2003 ก็มีการพบปะกันระหว่างทนายความจากมาลากูที่อัมบน การพบปะในครั้งนี้
ได้เห็นชอบที่จะก่อตั้งศูนย์ช่วยเหลือทางกฎหมายที่อัมบน และเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2003
ก็ได้มีการจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือทางกฎหมาย Bakubae ประจำจังหวัด Maluku ขึ้นมาที่เมือง
อัมบน ต่อมาสถานที่แห่งนี้ก็คลอหลาย ๆ โครงการที่ร่วมกันดำเนินการร่วมกันของกลุ่ม

ทนทานจากความยากลำบาก เช่น การเสริมความแข็งแกร่งให้กับศูนย์ การให้ความสนใจในเรื่อง สิทธิมนุษยชน และการให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายต่อประชาชนหลังความขัดแย้ง

6. การฟื้นฟูอำนาจของกษัตริย์เก่า

ก้าวต่อไปจากความพยายามของกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ของจังหวัด Maluku ก็คือ การทำให้การเคลื่อนไหวเพื่อสันติภาพเป็นของประชาชน ทุกความพยายามเพื่อสันติภาพต้องเดินต่อไปและเดินไปข้างหน้า ทำให้กลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อสันติภาพเป็นความเคลื่อนไหวของชาวอัมบนทุกคนนั่นก็หมายถึงว่าเป็นการทำให้ Bakubae เป็นของคน Maluku ดังนั้นกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ที่ก่อตั้งโดยคนมาลากูและนอกมาลากูต้องกลับสู่ชาวมาลากู นี่จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ต้องฟื้นฟูบรรดากษัตริย์เก่าหรือปัจจุบันในฐานะผู้ใหญ่บ้านในจังหวัดมาลากูซึ่งถือว่าเป็นผู้นำระดับล่างสุดของจังหวัดมาลากู

ในขั้นแรกนั้นกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ได้จัดให้มีการพบปะของ 16 กษัตริย์เก่าจากชุมชนมุสลิมกับชุมชนคริสต์ที่จัดขึ้นเมื่อเดือน กรกฎาคม 2002 ซึ่งการพบปะในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อจัดบทบาทของพวกเขาในการสร้างสันติภาพและการฟื้นฟูหลังความขัดแย้ง การพบปะนี้ต่อมาได้มีการจัดการประชุมเหล่ากษัตริย์เก่าหรือรู้จักกันในนาม Musyawarah Latupati Maluku เมื่อวันที่ 9-11 มกราคม 2003 ที่บริเวณห้องสมุดของมหาวิทยาลัย Pattimura อัมบน โดยการประชุมในครั้งนี้มีกษัตริย์เก่ามาเข้าร่วมถึง 110 ท่านจากทั่วจังหวัดมาลากูเลยทีเดียว ผลก็คือทำให้ประชาชนมองเห็นว่าสันติภาพในมาลากูกำลังเข้าใกล้มาแล้วและต้องรักษาเหตุการณ์นี้ไว้ให้ดีและการสร้างสันติภาพนี้ต้องดำเนินต่อไป จากการประชุมในครั้งนี้ต่อมาเหล่ากษัตริย์เก่าก็ได้จัดตั้งศูนย์ใหม่ขึ้นมาในนามของศูนย์ Majelis Latupati Maluku

บทศึกษา

รูปแบบการช่วยเหลือทางกฎหมายที่ได้ช่วยขยายเพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้งใน มาลากูนั้นดูจะแปลกมากเมื่อมีการจัดตั้งกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae Maluku ขึ้นมาในเวลา ต่อมา หลาย ๆ การพบปะทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการก็ได้ถูกจัดขึ้นมาเพื่อสนับสนุนการ จัดตั้งองค์กรสันติภาพในมาลากู ถือเป็นสิ่งที่ล้ำค่าเป็นอย่างยิ่งและถือเป็นบทเรียนสำคัญ ดังนี้

1. ขวัญและกำลังใจของกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae มาจากเสียงของเหยื่อ กลุ่ม เคลื่อนไหวนี้นำเสียงจากเหยื่อมาเป็นแรงผลักดันในการยุติความรุนแรงและสร้างสันติภาพ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นที่จังหวัดมาลากูมีผู้ที่เป็นเหยื่อเป็นจำนวนมากทั้งจากฝ่ายมุสลิมหรือ คริสต์ อีกนัยหนึ่งก็คือ เสียงของเหยื่อคือเสียงที่มาจากชาวมาลากูทั้งหมด การนำสิ่งนี้เป็น ขวัญกำลังใจทำให้กลุ่มเคลื่อนไหวนี้ไม่เลือกฝ่ายและสามารถเป็นที่ยอมรับจากทั้งสองฝ่าย เพราะทุกฝ่ายต่างก็เป็นเหยื่อในความรุนแรงในครั้งนี้ ดังนั้นกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ก็คือ กลุ่มเคลื่อนไหวของเหยื่อชาวมาลากู

2. ยุทธศาสตร์การกินโจ๊กร้อน ยุทธศาสตร์ของกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae Maluku ได้เริ่มจากสร้างความเข้าใจถึงเหตุผลที่ต้องยุติความรุนแรงและสร้างสันติภาพจากกลุ่มเล็ก ๆ ต่อจากนั้นก็เริ่มขยายตัวและดึงคนส่วนมากมาเกี่ยวข้อง การจัดตั้งกลุ่มเคลื่อนไหวนี้ เริ่มต้นจากคนจำนวนน้อยนิดที่มีความต้องการเหมือนกัน การพบปะของคน 12 คน แล้ว ต่อด้วยการพบปะของคน 40 คน ต่อมาก็ 80 คนแล้วต่อมาก็นำสังคมทุกชนชั้นมาเกี่ยวข้อง เสมือนการกินโจ๊กร้อน เราไม่สามารถกินในส่วนกลางก่อนได้เพราะร้อนมาก ดังนั้นจึง ต้องเริ่มที่ข้าง ๆ ด้วยก่อนเพราะเย็นกว่า นาน ๆ ไปก็ค่อย ๆ ขยายแล้วสุดท้ายก็สามารถกิน โจ๊กได้ทั้งถ้วยโดยที่ไม่รู้สิกร้อนอีกต่อไป

3. การใช้ภาษาที่สามารถเข้าใจได้ของคนในสังคมมาลุก ชื่อกลุ่มเคลื่อนไหวคือ 'Bakubae' นั้นเป็นภาษาท้องถิ่นของชาวมาลุกที่ให้ความหมายว่า ต่างฝ่ายต่างดีต่อกันและกัน ตั้งแต่เริ่มแรกแล้วที่ทางกลุ่มไม่ได้ใช้คำว่า 'peace' หรือ สันติภาพ เพื่อให้ตรงตามการเคลื่อนไหวเพราะว่าคำนี้ถูกปฏิเสธจากทุกชนชั้นของสังคม ซึ่งต่อมาได้ใช้คำว่า 'bakubae' ที่ใช้ภาษาท้องถิ่น ดังนั้นกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อสันติภาพนี้เสมือนหนึ่งได้รวมเป็นหนึ่งกับชาวมาลุก คำว่า 'bakubae' มีความหมายที่เป็นที่ยอมรับและได้รับการสนับสนุนจากชาวอัมบนรวมถึงฝ่ายบริหารอีกด้วย

4. การเลือกที่จะใช้ กลุ่มเคลื่อนไหว แทนที่จะใช้คำว่า องค์กรหรือสถาบัน เดิมทีการมีขึ้นของกลุ่มเคลื่อนไหวbakubae ไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะก่อตั้งสถาบันหรือองค์กรอะไรอยู่แล้ว การที่ไม่ได้เป็นองค์กร ทำให้มีผลดังนี้

a. มีความคล่องตัวในการเคลื่อนไหว ความคล่องตัวดังกล่าวเช่น ง่ายต่อการยอมรับของหลาย ๆ ฝ่ายและของสังคมเพราะไม่ได้เป็นตัวแทนของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจากกลุ่มเคลื่อนไหวทำให้การส่งสัญญาณสันติภาพสามารถไปได้กว้างกว่าและลงลึกกว่า เพราะลึก ๆ แล้วทุกคนต่างก็ต้องการสันติภาพ แล้วทุกคนก็สามารถบอกได้เต็มปากว่า เขาเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae

b. สามารถหลีกเลี่ยงปัญหาในการบริหารและโครงสร้างขององค์กรได้ อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ ก็คือในเวลาที่ต้องสนทนากับหน่วยงานอื่นที่ต้องการสนับสนุนการเคลื่อนไหวนี้ ทางออกก็คือใช้หน่วยงานอื่นเป็นการออกหน้าแทนเพื่อที่จะสามารถพบปะกับฝ่ายอื่นด้วย เช่น LBH Jakarta ที่ถือได้ว่าเป็นตัวแทนหลักในการดำเนินงานของกลุ่มเคลื่อนไหว bakubae

5. มีกระบวนการแชร์ข้อมูลและ *exit strategy* จากกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae การฟื้นฟูที่ดำเนินการโดยกลุ่มเคลื่อนไหว bakubae นั้น ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นสังคมที่รับทราบ

เท่านั้นแต่เพื่อนักกิจกรรมที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae อีกด้วยเมื่อกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ในมาลากูได้ขยายตัวแล้ว กระบวนการ *exit strategy* ก็ได้เริ่มขยายตัวด้วยการทำ การส่งมอบ กลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae ให้กับชาวมาลากู

เวลาแห่งความวุ่นวายของนักกิจกรรมของกลุ่มเคลื่อนไหว Bakubae เมื่อมีการขยายตัวไปยังเขตความขัดแย้งในพื้นที่อื่น ๆ ของอินโดนีเซียหรือกระทั่งต่างประเทศ คือหนึ่งในสิ่งที่สำคัญมาก จากประสบการณ์แล้ว การประสพทุกข์สุขในกระบวนการ Bakubae ของนักกิจกรรมทั้งหลายรู้สึกได้ถึงความยินดีปรีดาเป็นอย่างมาก

บทที่ 4 : บทศึกษา

A. ความขัดแย้งและความไม่เป็นธรรมในสังคม

ทั้ง 5 พื้นที่ความขัดแย้งที่ได้กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้เป็นการเพียงพอในการแสดงภาพของความขัดแย้งต่าง ๆ ขนาดใหญ่ในประเทศอินโดนีเซีย แม้ว่าจะยังไม่สามารถแสดงภาพละเอียดของเหตุการณ์ขัดแย้งในอินโดนีเซีย แต่ทั้ง 5 พื้นที่ที่ได้กล่าวถึงก็สามารถเป็นตัวอย่างของภาพแห่งความเปราะบางที่หมักหมมมานานของสังคม ความขัดแย้งต่าง ๆ ข้างต้นสามารถให้บทศึกษาที่สำคัญคือ i) ทำไมการเมืองถึงเผด็จการที่สนับสนุนโดยกำลังทหารที่แสดงความจำนงว่าจะแก้ปัญหาความยากจนและความแตกแยกทางสังคมแต่ไปจู่โจมกลับเอาความเปราะบางของสังคมและความขัดแย้งต่าง ๆ มาเป็นการสร้างความถูกต้องของตัวเองในการใช้อำนาจพิเศษ ii) ทำไมสถานการณ์เปลี่ยนผ่านทางการเมืองที่จะมุ่งสู่ประชาธิปไตยจึงต้องรื้อง่ายในการบริหารสร้างความเป็นหนึ่งเดียวทางสังคมด้วยวิธีที่ประชาธิปไตยที่มากกว่าและมั่นคงในฐานะที่เป็นประเทศที่ใช้กฎหมายเป็นใหญ่

ตามโครงสร้างแล้วความขัดแย้งที่ขยายออกไปทั้ง 5 พื้นที่ที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ (ปาปัว, อาเจห์, ติมอร์ตะวันออก, โปไซและมาลุก) มีพื้นฐานมาจากความไม่ยุติธรรมในสังคมที่เป็นผลออกมาจากการปกครองที่เน้นการรวมและมีศูนย์กลางของอำนาจอยู่ที่ส่วนกลางในอินโดนีเซียมาตลอดครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา การเรียกร้องเพื่อแยกดินแดน การบริหารทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมต่อคนในพื้นที่ การคอร์รัปชันที่ฝังลึก การเลือกปฏิบัติในการบริการจากภาครัฐรวมถึงการละเมิดสิทธิมนุษยชนจากภาครัฐ ทำให้กลายเป็นพื้นฐานทางสังคมและการเมืองที่ง่ายต่อการเกิดความขัดแย้ง ทั้งนี้รวมถึงความไม่ยุติธรรมระหว่างชนชั้นของสังคมด้วย ในพื้นที่ดังกล่าวปัญหาของโครงสร้างกับความแตกต่างที่มีอยู่ก่อนหน้าได้ทำให้เกิดความขัดแย้งที่มีต้นตอมาจากเผ่าพันธุ์ กลุ่ม ศาสนา และดินแดน

นอกจากสาเหตุภายในดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีสาเหตุภายนอกที่มีอิทธิพลมาจาก สถานการณ์การเมืองระหว่างประเทศอีกด้วยเช่น อิทธิพลมาจากสงครามเย็นระหว่างสอง ขั้วอำนาจของโลก อเมริกากับสหภาพโซเวียต อิทธิพลภายนอกที่แผ่ขยายเมื่อปี 70 ถึงปี 80 นี้มีผลทำให้มีการเข้ายึดพื้นที่ของติมอร์ตะวันออกโดยอินโดนีเซีย แม้ว่าภายหลังสงคราม เย็นจะสิ้นสุดลงโดยการล่มสลายของสหภาพโซเวียตทำให้เกิดยุคหลังสงครามเย็นขึ้นมา ต่อมาก็ได้เกิดยุคใหม่ที่เรียกว่า ยุคโกลบอล ที่ทำให้มีการแก่งแย่งการเป็นมหาอำนาจของโลก ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในอัมบน โปโซ อาเงห์และปาปัวก็เป็นผลของแนวคิดที่จะ เปลี่ยนแปลงแผนที่การเมืองโลกและระบบอำนาจใหม่ของโลกเช่นเดียวกัน

ความขัดแย้งที่ปาปัวจนถึงขณะนี้ก็ยังคงเหมือนกับไฟไหม้ฟาง สาเหตุที่จะเกิด ความรุนแรงยังคงคุกรุ่นและพร้อมที่จะระเบิดออกมาหากสถานการณ์เป็นใจ สาเหตุจาก ท้องถิ่น ระดับชาติหรือระหว่างประเทศก็สามารถระเบิดออกมาพร้อม ๆ กันที่ส่งผลให้เกิด ความรุนแรงในบริเวณตะวันออกของอินโดนีเซียนี้เกิดขึ้นอีกได้

จากทั้ง 5 พื้นที่ที่ได้กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้นั้น มีอยู่ 2 พื้นที่คือความขัดแย้ง ในโปโซและอัมบนที่เกิดขึ้นในระหว่างที่มีการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองของอินโดนีเซีย ในช่วงนั้นอินโดนีเซียเพิ่งจะเข้าสู่ยุคแรกที่เปิดกว้างด้านการเมือง การให้อิสระในการ แสดงความคิดเห็นเพิ่งจะได้รับการอนุญาต ในขณะที่เดียวกันการเมืองก็มีความแตกแยก อำนาจเก่ายังมีความพยายามที่จะกลับมาหยุดยั้งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่มีความเป็น ประชาธิปไตยมากกว่าเดิม ความขัดแย้งที่อัมบนหรือโปโซนอกจากจะทำให้มีกลุ่มนิยม ความรุนแรงเพิ่มขึ้นแล้วก็ยังมีกลุ่มที่ต้องการสันติภาพเกิดขึ้นเช่นกันทั้งจากประชาชนใน ท้องถิ่นที่มีความขัดแย้งเองหรือมาจากจารีตอึดอีกด้วย

ส่วนที่อาเงห์ ปาปัว และติมอร์ตะวันออก แม้ว่าจะเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นมา นานแล้ว แต่กระบวนการปฏิรูป ที่เกิดขึ้นในปี 1998ก็มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อขวัญ และ กลุ่มเคลื่อนไหวพลเรือนในพื้นที่ดังกล่าว ในการต่อสู้กับแรงบีบ จากฝ่ายบริหารและความ

ไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นดังนั้นความรุนแรงที่เกิดขึ้นภายหลัง จึงสามารถอยู่ใน แนวเดียวกัน กับ กระบวนการปฏิรูปและฝั่งฝ่ายบริหารที่กำลังเกิดขึ้น ดังที่ได้กล่าวถึงในบทที่ IIIว่าการ ปฏิรูปเมื่อปี 1998 ได้มีอิทธิพลทำให้เกิดการจัดตั้งองค์กรของทรัพยากรมนุษย์ในวงกว้าง และแข็งแรง ประกอบกับโครงสร้างจากกลุ่มสังคม และการเมืองด้ยทำให้เกิดความ รุนแรงตามมา

B. กลุ่มแบ่งแยกดินแดนและความไม่ยุติธรรมในพื้นที่

ข่าวลือที่เกี่ยวกับการแบ่งแยกดินแดนในสมัยรัฐบาล Orde Baru ได้อธิบาย มาแล้วข้างต้นนั้น จริงๆแล้วไม่ใช่เรื่องใหม่ในประวัติศาสตร์ของอินโดนีเซียแต่อย่างใด หลายต่อหลายครั้งที่ย้ายแควสามารถดึงออกมาจากประวัติศาสตร์แรก เริ่มของการได้รับเอกราชที่เต็มไปด้วยการปฏิบัตย์ต่อรัฐบาลกลางที่ถูกมองว่าไม่สามารถให้ความหวังอะไร กับคนในพื้นที่ ได้ ในประวัติศาสตร์ของอินโดนีเซียเคยมีกลุ่มต่อต้านในนามของ APRA (Angkatan Perang Ratu Adil-นักรบแห่งราชินียุติธรรม)ที่มีฐานอยู่ที่เมืองบันดุงและพื้นที่ที่ ใกล้เคียงราว ๆปี 1950ยังมีกลุ่ม PRRI (Pemerintahan Revolusioner Republik Indonesia – รัฐบาลการปฏิรูปแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซีย)ในราว ๆปี 1958ที่มีฐานอยู่ที่สุมาตรา ตะวันตกและในเวลาเดียวกันก็เกิดการต่อต้านของกลุ่ม PERMESTA (Perjuangan Semesta – การต่อสู้แห่งจักรวาล)ที่มีฐานอยู่ที่สุลาเวสีอูดาราหรือการต่อต้านที่นำโดย Andi Azizที่เมือง Makassarเมื่อปี 1950และในเวลาใกล้เคียงกันก็เกิดการต่อต้านโดย RMS (Republik Maluku Selatan – สาธารณรัฐมาลุกสาละตัน) ที่เกิดขึ้นที่เมืองอัมบนและเซรัม กองกำลังต่อต้านทั้งหมดที่กล่าวถึงนั้นได้รับการปราบปรามจากรัฐบาลกลางที่มีอำนาจใน ขณะนั้น แต่ก็ไม่ใช่ทั้งหมดที่รัฐบาลกลางสามารถปราบได้อย่างราบคาบ เช่นการปราบปรามกลุ่ม RMSเป็นต้น บรรดาผู้นำและผู้สนับสนุนองค์กรนี้ได้หนีไปอาศัยอยู่ที่ ประเทศเนเธอร์แลนด์แต่ก็ยังคงพยายามแยกพื้นที่ดังกล่าวเป็นประเทศใหม่จาก ต่างประเทศอยู่เช่นเดิม

ในสมัยรัฐบาล Orde Baru (ปี 1966 – 1998)²⁸³ การปราบปรามกลุ่มแบ่งแยกดินแดนยังคงเป็นนโยบายการเมืองระดับประเทศที่สำคัญที่ทำให้อำนาจของทหารมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามโครงสร้างของรัฐบาล ความขัดแย้งในอาเจะห์ มาลุก ปาปัวและติมอร์ตะวันออกได้เกิดขึ้นเสมือนหนึ่งว่าไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยการเจรจา

รัฐบาลกลางก็ทำเสมือนว่าทั้ง 5 พื้นที่ดังกล่าวเป็นสถานที่ปฏิบัติการทางทหารในรูปของการปราบปรามฝ่ายขอแยกดินแดน ปฏิบัติการทางทหารมีการรุกคืบไปจนกระทั่งมีโครงสร้างตั้งศูนย์ทหารไปกระทั่งระดับหมู่บ้าน²⁸⁴ ทั้งนี้ปฏิบัติการดังกล่าวดำเนินการไปประมาณ 20 – 30 ปี โดยในระยะดังกล่าวมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างชัดเจนมาโดยตลอด

C. สภาวะทางกฎหมายและสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ความขัดแย้ง

ใน 5 พื้นที่ความขัดแย้งที่ได้กล่าวถึงข้างต้นนั้น สภาวะทางกฎหมายและสิทธิมนุษยชนถือได้ว่าเป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ความขัดแย้งเกิดและขยายในวงกว้าง กฎหมายที่เอาเปรียบและเลือกข้างได้ถูกนำมาใช้โดยเจ้าหน้าที่ที่คอร์รัปชัน ทำให้ความชั่วและความรุนแรงเกิดขึ้นในทุกห้วงมัญ้า การเฉยเมยของรัฐต่อความชั่วและการละเมิดสิทธิมนุษยชนทำให้เป็นปัญหาทางการใช้กฎหมายในพื้นที่เหล่านั้นอย่างรุนแรง เมื่อความรุนแรงไม่มีกฎหมายมาบังคับใช้ เมื่อนั้นก็เสมือนกับส่งสารให้ประชาชนทราบ ว่า กฎหมายอยู่ในมือของทุกคนแล้ว

ในขณะที่เดียวกันการบังคับใช้กฎหมายที่ล่าเอียงและเข้าข้างฝ่ายทหารในพื้นที่ความขัดแย้งทำให้มีการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างรุนแรงอยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะที่เมืองอาเจะห์ ปาปัวและติมอร์ตะวันออก ในสถานการณ์เช่นนี้ทำให้คดีการลักพาตัว การจับผู้ต้องหาโดยไม่มีหมายศาล การปองร้ายและการอยู่ติดกรรมในชั้นศาลที่กระทำโดยรัฐจึง

เกิดขึ้นบ่อย ๆ บางครั้งเสมือนหนึ่งว่าไม่มีชื่อไม่มีแป ไม่มีกระบวนการยุติธรรมต่อความรุนแรงที่เกิดขึ้นไม่ว่าจากทั้งฝ่ายทหารหรือพลเรือน

กระบวนการยุติธรรมที่ยุติธรรมและไม่เลือกข้างคือสิ่งที่ไกลตัวเกินไปในพื้นที่ความขัดแย้ง สถาบันที่รักษากฎหมายเช่น ตำรวจ อัยการหรือผู้พิพากษาก็ไม่มีความอิสระในการรักษากฎหมายให้ยุติธรรมและไม่เลือกข้าง หนาซ้ำ จาก 5 พื้นที่ความขัดแย้งนี้ มีบางที่ยังคงไม่สามารถใช้กฎหมายได้อย่างเต็มที่ เช่นในอัมบน แม้ว่าจะอยู่ในช่วงหลังสถานการณ์ไปแล้วแต่ก็ยังไม่สามารถที่จะเริ่มกระบวนการสอบสวนต่อผู้ที่ใช้ความรุนแรงแต่อย่างใด จึงดูเหมือนว่าทางรัฐบาลกลางรวมถึงประชาชนยังคงไม่ได้จริงจังกับกระบวนการยุติธรรมมากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความขัดแย้งที่อัมบนเป็นความขัดแย้งระหว่าง 2 ฝ่ายที่ต่างก็เป็นประชาชนด้วยกัน

ต่างกันกับที่อัมบน ในความขัดแย้งที่เมือง Poso นั้นทางรัฐบาลมีจุดประสงค์ที่จะนำผู้ต้องสงสัยไปขึ้นศาลเพื่อรับผิดชอบในคดีความรุนแรงที่เกิดขึ้น แต่ผลของการตัดสินใจทำให้เกิดความแตกแยกทางความคิดของประชาชน แม้ว่าท้ายสุดแล้วจะตัดสินประหารชีวิตผู้ต้องหาทั้ง 3 คนก็ตาม²⁸⁵ กระบวนการและการตัดสินคดีนี้เป็นที่พูดถึงกันมากเพราะประชาชนบางส่วนถือว่าผู้ที่ตัดสินคดีนี้ไม่มีความอิสระเพราะถูกบีบบังการเนื่องจากฝ่ายที่มีความขัดแย้ง ทั้งนี้กระบวนการการขึ้นศาลก็จัดให้มีการตัดสินคดีของทหารตำรวจที่ถูกหาว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับความรุนแรงในความขัดแย้งที่โปโซเช่นเดียวกัน

ตัวอย่างอื่น ๆ สามารถยกมาจากปัญหาอาเงห์ ในคดีฆาตกรรมที่มีการวางแผนล่วงหน้าคือ Tengku Bantaqiyah (หนึ่งในผู้นำศาสนาที่ขึ้นชื่อในอาเงห์) และบรรดาลูกศิษย์ของท่านนั้นทางศาลถูกหาว่าไม่สามารถหาผู้กระทำผิดที่อยู่ในรูปแบบสี่เหลี่ยมได้ พวกที่ถูกตัดสินว่าผิดเป็นแค่ผู้ปฏิบัติภารกิจตามท่านนั้น²⁸⁶ เรื่องคล้าย ๆ กันยังเกิดขึ้นกับคดีฆาตกรรมนักเคลื่อนไหวทางการเมืองของปาปัว Theys Eluay และ Aristoteles Masoka

เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2001 โดยเจ้าหน้าที่ทหารอินโดนีเซีย การตัดสินใจของคดีนี้ที่ถูกลง
ว่าตัดสินเฉพาะคนปฏิบัติภาคสนาม แต่หน่วยบนที่จริง ๆ แล้วจะต้องเป็นคนรับผิดชอบ
กลับไม่เคยถูกแต่ต้องใด ๆ เลย²⁸⁷

ในทางกฎหมายของอินโดนีเซียแล้ว กลุ่มทหารจะมีศาลทหารเป็นของตัวเอง²⁸⁸
ซึ่งไม่ใช่เฉพาะตัดสินคดีที่เกี่ยวกับอาชญากรรมแต่จะตัดสินคดีที่ทหารทำผิดกฎหมายทั่วไป
ด้วย นี่ถือได้ว่าเป็นระบบการตัดสินที่พิเศษที่สุด ซึ่งการตัดสินจะยิ่งปกปิดและเข้าข้างมาก
ขึ้นถ้าเป็นคดีที่เกิดขึ้นในพื้นที่ความขัดแย้ง

เมื่อดูสถานะทางกฎหมายและสิทธิมนุษยชนที่มีอยู่ ก็ถือว่ามิชอบทาสัญญาก
สำหรับองค์กรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายที่ทำงานในพื้นที่ความขัดแย้ง การวิเคราะห์
ถึงสถานะทางกฎหมายและการรับรองเรื่องสิทธิมนุษยชนที่มีอยู่ในพื้นที่ที่องค์กรที่ให้ความ
ความช่วยเหลือทางกฎหมายตั้งอยู่ต้องทำโดยด่วนเพื่อการช่วยเหลือมีประโยชน์และเป็น
บทศึกษา เพราะวาสถานะทางกฎหมายมักจะเกี่ยวข้องกับการดูแลด้านสิทธิมนุษยชน

เรื่องที่ต้องนำมาคิดสำหรับการมองถึงสถานะทางกฎหมายและสิทธิมนุษยชน
ในพื้นที่ความขัดแย้งก็คือประเภทของนักการเมืองที่มีอำนาจ ณ ขณะนั้น ถ้าเป็นเผด็จการ
มักจะนำกฎหมายและที่เกี่ยวข้องสำหรับปกป้องผลประโยชน์ของตัวเองและพวกพ้อง
และจะไม่สนใจในเรื่องสิทธิมนุษยชนแต่อย่างใดอินโดนีเซียมีกฎหมายรับมือสถานการณ์
อันตราย มานานแล้ว ซึ่งจะมีหัวข้อรับมือทั้งจากสถานการณ์ฉุกเฉินและกฏอัยการศึก
(พระราชกำหนด เพื่อทดแทนพระราชบัญญัติฉบับที่ 23 ปี 1959 ว่าด้วยการยกเลิก
พระราชบัญญัติฉบับที่ 160 ปี 1957 และว่าด้วยการกำหนดสถานการณ์อันตราย)²⁸⁹ ในมือ
ของการเมืองเผด็จการจะมีการกำหนดกฎหมายที่เป็นแนวลอบอยู่บ่อยครั้งสำหรับการ
ปกป้องสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ความขัดแย้ง ตลอดช่วงการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองของ
อินโดนีเซียโดยเฉพาะสิ้นของช่วงปฏิรูปที่มีหัวหน้ารัฐบาลเป็นพลเรือนที่ยังไม่มั่นคง ก็ยัง

ไม่สามารถจัดการอะไรได้ในกรณีที่ชะงักการกำหนดสถานะของสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือกฏอัยการศึกในพื้นที่ความขัดแย้งอย่างอ่าหั้นในสมัยของรัฐบาล Abdurahman Wahid และ Presiden Megawati.²⁹⁰

การเกิดความรุนแรงในหลาย ๆ พื้นที่ที่ก่อโดยกลุ่มที่เป็นองค์กรในติมอร์ ตะวันออกและอ่าหั้นในสมัยรัฐบาล Orde Baru หรือใน Papua จนถึงวันนั้นเป็นสัญญาณ บ่งบอกอีกอย่างหนึ่งว่าการบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่นั้น ๆ ล้มเหลว ประชาชนอยู่ใน สภาวะการหวาดกลัวเพราะไม่มีการรับรองความปลอดภัยจากรัฐเลย เขี่ยและครอบคร้ว ของความรุนแรงรู้สึกว่ามีโอกาสที่จะได้รับความยุติธรรมส่วนคนอื่น ๆ ก็รู้สึกตัวเอง อยู่ในภาวะเสี่ยง แม้ว่ารัฐบาลจะประกาศให้พื้นที่เหล่านั้นด้วยกฏอัยการศึกเป็นปี ๆ แต่ ความรู้สึกว่าปลอดภัยหรือโอกาสที่จะได้รับความยุติธรรมกลับเลวร้ายลงไปอีก ประเทศ ของตัวเองกลับเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจที่รุกรานความปลอดภัยและความยุติธรรมของ พวกเขาที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุความขัดแย้ง กฎหมายสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่ ประกาศออกมากลับมาเป็นอุปกรณในการบีบบังคับของรัฐบาลต่อประชาชน และเป็น เกราะกำบังสำหรับผู้ละเมิดสิทธิที่เกิดขึ้นตลอดความขัดแย้งที่เกิดขึ้น

การบังคับใช้กฎหมายที่เอาเปรียบและการเจมเมย(*by omission*) ก็เป็นหนึ่งใน สาเหตุการเกิดความขัดแย้ง ที่เมือง Posoก่อนความขัดแย้งเกิดขึ้นนั้นการบังคับใช้กฎหมาย ของหน่วยงานที่มีหน้าที่รักษากฎหมายก็ถูกลิดรอนโดยวิธีการเจมเมยต่อผู้กระทำผิดและผู้ ที่ใช้ความรุนแรงที่เป็นวงศาคนาญาติของนักการเมืองหรือผู้ที่นับถือศาสนาใดศาสนาหนึ่ง ตั้งแต่แรกเริ่มแล้วที่ไม่มีการเอาจริงเองกับคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ทำให้ประชาชนเกิด ความคิดว่ากฎหมายไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพวกเขาแล้ว ดังนั้นเมื่อความรุนแรงได้บาน ปลาย การบังคับใช้กฎหมายจึงไม่สามารถบังคับใช้ต่อไปได้ และเมื่อความรุนแรงยังคงมี อยู่ฝ่ายรักษากฎหมายก็ล้มเหลวอย่างรุนแรง

เมื่ออำนาจมักถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด ดังนั้นประเทศชาติหรือเจ้าหน้าที่ต้องดูแลเพื่อสามารถที่จะปกป้องและให้เกียรติต่อสิทธิของประชาชน อำนาจในสถานการณ์ปกติก็ถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดได้ ดังนั้นจะแล้วใหญ่ในสถานการณ์ความขัดแย้ง โดยอัตโนมัติอยู่แล้วที่เจ้าหน้าที่อื่น โคนีเซียจะปฏิบัติเช่นนั้น ในภาคปฏิบัติ มักจะเกิดการปฏิบัติที่เกินไป ไม่สามารถควบคุมได้และออกนอกทางจากหน้าที่หลักของเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ต้องปกป้องประชาชน

D. บทบาทของบุคคลที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐจะเพิ่มขึ้น

บุคคลที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐในที่นี้หมายถึงกลุ่มนักธุรกิจและประชาชน ในด้านการเมืองในอินโดนีเซีย ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างยุคเผด็จการกับยุคเปลี่ยนผ่านมีอยู่ตรงที่บทบาทของบุคคลที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐมีอยู่จำนวนเท่าไรที่เป็นผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชน ในรัฐบาลยุค Orde Baruบรรดานักธุรกิจที่สนิทสนมกับเจ้าหน้าที่รัฐจะเป็นผู้ละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นส่วนใหญ่ นักธุรกิจกับนักการเมืองมีผลประโยชน์ที่แบ่งร่วมกัน ความสัมพันธ์ทางการเมืองในลักษณะเช่นนี้มักจะถูกเรียกว่า *state corporatism* ซึ่งสถานการณ์เช่นนี้รัฐจะต้องเป็นฝ่ายควบคุม โดยรัฐมีบทบาทในการรับรองถึงความปลอดภัยและคามมีวินัยทางการเมืองเพื่อให้โลกของธุรกิจขยายตัว สำหรับความต้องการทั่วไป เช่นผู้ที่ทำความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม ผู้ที่ไล่ที่ของประชาชน ความรุนแรงต่อคนงานโรงงาน คือตัวอย่างบางส่วนที่พบบ่อยระหว่างผู้มีอำนาจกับนักธุรกิจที่เกิดขึ้นบ่อยในสมัยรัฐบาลเผด็จการ

จากลักษณะข้างต้น รัฐบาลยุค Orde Baruจึงจำกัดสิทธิของพลเรือน โดยเฉพาะ NGO และองค์กรรากหญ้าที่ชอบต่อว่ารัฐบาลและจะถูกมองว่าเป็นตัวถ่วงการขยายตัวของเศรษฐกิจและต่อต้านซึ่งอำนาจ ความอิสระในด้านการศึกษาก็ถูกจำกัดเช่นกัน องค์กรของนักศึกษาที่นอกรั้วมหาวิทยาลัยจะถูกเพ่งเล็งเป็นพิเศษ ส่วนองค์กรอื่นเช่น องค์กรที่

เกี่ยวกับศาสนา องค์กรนักรักศึกษาและเยาวชน ทางรัฐบาล Orde Baruสามารถควบคุมและดูแลด้วยหลากหลายวิธี

หลัง Orde Baruล่มสลายซึ่งยุคนั้นการเมืองอ่อนแอและการเปิดกว้างทางการเมืองกำลังเริ่มขึ้น ทำให้พลังของประชาชนเริ่มฟื้นตัว องค์กรของพลเรือนมีเกิดขึ้นใหม่ในทุกห้วงหมื่นห้าที่อินโดนีเซีย การปฏิรูปทางการเมืองในอินโดนีเซียเสมือนถึงการเปิดกล่องวิเศษ องค์กรของประชาชนที่ก่อนหน้านี้เขยแฉาก็กลับมามีชีวิตชีวา ทำให้เต็มไปด้วยองค์กรต่าง ๆ มีหลากหลายชนิดองค์กร เสมือนหนึ่งแก่งแย่งที่จะมีบทบาทในการกำหนดนโยบายสาธารณะ ไม่เว้นแม้แต่องค์กรที่มีพื้นหลังด้านชาติพันธุ์ ศาสนาและเขตจังหวัดที่ใช้คำขวัญและความรุนแรงในการนำมาซึ่งความต้องการของตัวเอง ความอิสระขององค์กรยิ่งกว้างขึ้นไปในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับรัฐที่อ่อนแอในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายและควบคุมระเบียบวินัยของประชาชน บุคคลที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐจากขบวนการหมื่นห้ามีบทบาทสำคัญในการละเมิดสิทธิมนุษยชนในยุคเปลี่ยนผ่านของการเมืองอินโดนีเซีย การมาของพวกเขาก็ไม่ใช่แค่เป็นตัวแทนของพวกเขาเองเท่านั้น ในหลาย ๆ เรื่องความสำคัญของพวกเขาก็ใกล้เคียงกับความสำคัญของพลังการเมืองเก่าที่ยังพยายามที่จะรักษาฐานะและบทบาทเหมือนในอดีต

เพื่อความสำคัญงานช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง ซึ่งจำเป็นที่จะต้องสนใจเป็นพิเศษ การมีขึ้นของพวกเขาก็ในแผนที่ความขัดแย้งในหลาย ๆ พื้นที่ อย่างเช่น อัมบน อาเจห์ โบโซ คิมอร์ตะวันออกหรือแม้แต่ว่าปีความต้องการการตอบรับที่ต่างกันกับความขัดแย้งอื่นที่ไม่ใช่พื้นที่ความขัดแย้ง การใช้เรื่องศาสนาและท้องถิ่นโดยกลุ่มพลเรือนติดอาวุธในหลาย ๆ พื้นที่ความขัดแย้งดังกล่าวทำให้เรื่องความไม่ยุติธรรมที่เป็นสาเหตุหลักมีความขัดแย้งมากขึ้น ทั้งนี้การใช้เรื่องดังกล่าวมาเป็นข้ออ้างทำให้ได้รับแรงสนับสนุนจากชาวบ้านได้ง่าย

E. การกิจการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้าง(BHS)ในพื้นที่ความขัดแย้ง

ในระบบและโอกาสสำคัญของการเมืองระดับประเทศเช่นนั้น การเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างอยู่ในบทบาทเป็นส่วนหนึ่งของความพยายามของพลเรือนในการสร้างสันติภาพ การประกาศแนวคิดเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนกับการใช้เครื่องมือทางกฎหมายท้องถิ่น ระดับประเทศหรือระหว่างประเทศ เพื่อปกป้องชาวบ้านที่เป็นเหยื่อของความขัดแย้ง

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในความเคลื่อนไหวเพื่อสังคม การช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างในพื้นที่ความขัดแย้งโดยทั่วไปนั้นมีการกิจดังนี้

1. การปกป้องและการคืนสิทธิให้กับประชาชนในพื้นที่ความขัดแย้ง บทบาทในการปกป้องและการคืนสิทธิให้กับเหยื่อความขัดแย้งได้ทำในหลายวิธี ขึ้นอยู่กับระดับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น การเข้าหาอย่างเป็นทางการหรือทางการเมืองสามารถทำได้แล้วแต่สถานการณ์ ไม่ว่าจะป็นระดับท้องถิ่น ระดับชาติหรือแม้แต่ว่าระดับนานาชาติ ในสถานการณ์ที่เลวร้ายแต่กฎหมายยังได้รับความเชื่อถือว่าจะสามารถแก้ปัญหาความขัดแย้งได้ การเข้าหาอย่างเป็นทางการผ่านนักกฎหมายที่มีชื่อเสียงจะช่วยให้ความน่าเชื่อถือของสังคมต่อกฎหมายเพิ่มมากขึ้น

ในสถานการณ์ความรุนแรงที่ยังมีขอบเขตอย่างที่เกิดขึ้นในความขัดแย้งที่อัมบน สถาบันทางกฎหมายท้องถิ่นไม่สามารถทำหน้าที่ของตัวเองได้คือ สังคมไม่เชื่อระบบกฎหมายอีก ความรุนแรงและระดับความกลัวกำลังขยายกว้างและไม่สามารถควบคุมมันได้ บรรดาผู้รักษากฎหมายก็ไปไม่ได้ที่จะทำงานอย่างอิสระได้อีก อีกทั้งอาคารที่ทำงานของบรรดาผู้รักษากฎหมายก็ถูกทำลายลง ดังนั้นในสถานการณ์เช่นนี้เพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิ การช่วยเหลือทางกฎหมายต้องเข้าร่วมในความพยายามเพื่อยุติความ

รุนแรงในพื้นที่ความขัดแย้ง บทบาทนี้ได้อย่างจริงจังโดย LBH เพื่อร่วมแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในอัมบน บทบาทนี้จะร่วมทำกิจกรรมอย่างเช่น การลงหาข้อมูล การพูดคุยเพื่อการตัดสินใจกับทางรัฐบาลกลางและฝ่ายบริหารท้องถิ่น การเปิดเวทีเพื่อขอแรงสนับสนุนจากสังคมในเรื่องความพยายามที่จะยุติความรุนแรง ใช้การพูดคุยระหว่างทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การเปิดเวทีสาธารณะ โดยผู้นำและกลุ่มคนที่ต้องการสันติภาพทั้งจากพื้นที่เองหรือจากนอกพื้นที่ความขัดแย้ง

ที่ป่าบัว อาเจห์และติมอร์ตะวันออก ที่ความรุนแรงเกิดขึ้น โดยจับปล้นและเป็นระบบ ดังนั้น LBH ที่ตั้งอยู่ในจาการ์ด้านและ LBH ที่ตั้งอยู่ใกล้กับพื้นที่ความขัดแย้งจะมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือบรรดาเหยื่อและบุคคลสำคัญในท้องถิ่นที่ถูกกระทำรุนแรงในความขัดแย้งดังกล่าวสถาบันศาลยังคงทำหน้าที่ของตัวเองอยู่แท้จริง ๆ แล้วได้ถูกควบคุมโดยรัฐบาลกลางแล้ว ในสถานการณ์เช่นนี้การช่วยเหลือจะเป็นไปอย่างยากมากที่จะสามารถคืนสิทธิของบรรดาเหยื่อและครอบครัว เพื่อให้ได้ผลสูงสุดดังนั้นการช่วยเหลือทางกฎหมายจะต้องสามารถรวมคำฟ้องร้องและเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเพื่อสามารถรักษาความมีอิสระของสถาบันศาลที่มีอยู่ ดังนั้นจึงมีการชวนประชาชนให้ช่วยกันดูแลกระบวนการยุติธรรมด้วย

ในขณะที่ระบบการเมืองและกฎหมายทั้งจากท้องถิ่นและส่วนกลางไม่สามารถช่วยอะไรได้ในการยุติความขัดแย้งและรักษาสิทธิของเหยื่อความขัดแย้งได้ ดังนั้นการใช้อำนาจจากต่างประเทศก็เป็นตัวเลือกที่จะต้องทำ โดยวิธีที่นิยมใช้ก็คือผ่านองค์กรสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติและองค์กรอื่น ๆ ที่ประเทศที่เกี่ยวข้องเป็นสมาชิกอยู่

2. พื้นที่ฟูและสร้างความเข้มแข็งให้กับพลเรือนเพื่อพวกเขาจะได้มีบทบาทสำคัญในทุกขั้นตอนในการสร้างสันติภาพในพื้นที่ความขัดแย้ง ในพื้นที่ความขัดแย้งที่ปกคลุมแล้วจะมีอย่างน้อยสองฝ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างเช่นความขัดแย้งที่อัมบนและโปโซ การช่วยเหลือทางกฎหมายสามารถเป็นใบเบิกทางให้ทั้งสองฝ่ายกลับมาฟื้นฟูความสัมพันธ์กันใหม่ได้

ข้อดีต่าง ๆ ที่มีอยู่ในกฎหมายท้องถิ่นหรือกฎหมายของประเทศหรือแม้แต่ในกฎหมายระหว่างประเทศก็สามารถมาเป็นจุดเชื่อมความสัมพันธ์ได้ การฟื้นฟูสังคมโดยการให้พลังและมีที่ยืนต่อกลุ่มสังคมที่มีความขัดแย้งและไม่เคยได้รับโอกาสแม้แต่จะออกเสียงสังคมนในพื้นที่ที่มีความขัดแย้งที่รู้สึกตัวได้ก่อนก็จะทำให้การสร้างสันติภาพกลับคืนมาได้เร็วขึ้น

บรรดาเหยื่อความรุนแรงจากความขัดแย้ง คนอพยพ ผู้หญิง นักวิชาการ สื่อ ผู้นำทางศาสนาหรือเยาวชนก็คือบุคคลที่สามารถรวมตัวกันเป็นองค์กรในลักษณะ *pressure group* และในขณะที่เดียวกันก็สามารถเป็นตัวถ่วงดุลอำนาจทางการเมืองของความขัดแย้งโดยเฉพาะต่อกลุ่มที่นิยมความรุนแรง หน้าที่ขององค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายก็คือจัดให้พวกเขาเหล่านั้น ได้พบปะกันและเป็นที่ปรึกษาให้พวกเขากล้าที่จะแสดงความคิดเห็นถึงอนาคตของการสร้างสันติภาพในพื้นที่ของพวกเขาแล้วพยายามหากกลุ่มอื่นมาเข้าร่วมเพิ่มเติม

ในสถานการณ์ความขัดแย้งความคิดเห็นของคนทั่วไปและสื่อจะมีอิทธิพลจากกลุ่มที่มีความขัดแย้ง สื่อมักจะเป็นเครื่องมือในการเปิดเวทีหรือโฆษณาชวนเชื่อ ดังนั้นความคิดเห็นในเรื่องสันติภาพจึงจืดจางโดยไม่ต้องแฉ เสียงของบรรดาเหยื่อและกลุ่มที่ไม่ต้องการสงครามมักจะหายไปกับสายลม ดังนั้นจึงสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายจะเข้ามาเกี่ยวข้องในความพยายามคืนสันติภาพเมืองและฟื้นฟูให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในตัวเองเพิ่มขึ้นเพื่อที่จะร่วมสนับสนุนกระบวนการสันติภาพ

การละลายความเฉยเมยของเหยื่อความขัดแย้งสามารถกระทำได้โดยการขยายความร่วมมือกับพลเรือนจากประเทศต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกเดียวกันและได้รับการสนับสนุนจากนานาชาติ ความพยายามของชาวคิมอร์ตะวันออก อาจให้และอัมบนในการสร้างความรู้สึกเดียวกันกับนานาชาติจึงเป็นบทเรียนสำคัญอีกบทหนึ่ง

3. ผลักดันระบบกฎหมายให้กลับมามีบทบาทเหมือนเดิมเพื่อปกป้องและให้เกียรติต่อสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ความขัดแย้ง ตั้งแต่เข้าสู่สถานการณ์ที่เลวร้าย ความรุนแรงที่มีขอบเขต จนถึงความรุนแรงที่เลวร้ายอย่างยิ่งนั้นทำให้ระบบกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งต้องประสบกับการต่อต้านที่นับวันจะรุนแรงขึ้นไปเรื่อย ๆ ความล้มเหลวในการบังคับใช้กฎหมายในสถานการณ์เลวร้ายจะมีผลทำให้ระบบกฎหมายอ่อนแอลง ลักษณะลูกโซ่ สถานการณ์นี้จะป้อนแรงกระตุ้น (*acceleration factor*) ทำให้ความรุนแรงในพื้นที่ความขัดแย้งเพิ่มขึ้น หากอาศัยประสบการณ์ของอินโดนีเซียแล้ว เมื่อความขัดแย้งเข้าสู่สถานการณ์ความรุนแรงที่มีขอบเขตและความรุนแรงที่เลวร้ายอย่างยิ่งก็จะมี การประกาศใช้สถานการณ์ฉุกเฉินหรือกฏอัยการศึก ประกาศสงคราม แต่ในความเป็นจริงแล้วการประกาศใช้ดังกล่าวในสมัยรัฐบาลเผด็จการเป็นการสำแดงถึงอำนาจเพื่อยกระดับการเมืองของเขาทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ จุดประสงค์แรกในการกำหนดสถานะฉุกเฉินก็เพื่อที่จะจัดการกับสถานการณ์ให้กลับสงบสุขแบบเดิมแต่กลับเป็นตรงกันข้าม ดังนั้นการตรวจสอบและการอภิปรายถึงการกำหนดกฎหมายสถานการณ์ฉุกเฉินนั้นเป็น ยุทธวิธีที่จะช่วยไม่ให้เป็นการนำไปใช้กฎหมายในทางที่ไม่ถูกต้อง

ฉ. ตรงนี้จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ทางทนายความด้านสิทธิมนุษยชนจะอ้างถึงแนวทางของกฎหมายระหว่างประเทศที่ว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างต้องพยายามอยู่ตลอดเวลาเพื่อสัญญาะหว่างประเทศในการปกป้องสิทธิมนุษยชนจะไม่ต่ำไปกว่าขอบเขตที่ต่ำสุดในการปกป้องและให้เกียรติต่อสิทธิมนุษยชน ระบบกฎหมายต้องสามารถปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน โดยเฉพาะสิทธิที่ไม่สามารถเฉยเมยได้ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม แม้จะอยู่ในภาวะสงครามหรือความขัดแย้งตาม(*non-derogable rights*)²⁹¹.

ในสถานการณ์หลังเกิดความขัดแย้ง วิธีการทำงานของกลุ่มเคลื่อนไหวเพื่อการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างจำเป็นต้องมีภาระวิเคราะห์ถึงสถานการณ์

การบังคับใช้กฎหมายและสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ทำงานและในขณะเดียวกันก็คือวางวิธีการกลับมาบังคับใช้กฎหมายให้เหมือนเดิมให้ได้ การกระจายระบบ *Early Warning and Early Response of Conflict* ในพื้นที่หลังเกิดความขัดแย้งอย่างเช่นที่อัมบน (Maluku) ที่ Nusa Tenggara Timur (ติมอร์ตะวันออก) และ เมือง Posoคือหนึ่งในรูปแบบของการเล็งความขัดแย้งที่สุดท้ายแล้วก็จะมียุทธศาสตร์เพื่อป้องกันการเกิดขึ้นของการละเมิดสิทธิมนุษยชน²⁹².

องค์กรให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายคือกลุ่มที่มีความจำเป็นที่จะต้องสำรวจระดับการมีอิสระของศาล และสถานการณ์การให้เกียรติต่อสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ความขัดแย้ง การสำรวจเช่นนี้จะเป็นการดีมากถ้าสามารถกระทำได้เป็นระยะ ๆ เพื่อคนทั่วไปและรัฐบาลสามารถรับรู้ว่าจริง ๆ แล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับทั้งสองอย่างข้างต้น การหาข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ความรุนแรงและคดีการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในพื้นที่ความขัดแย้งและประเทศชาติมีปัญหาอื่นอย่างใดซึ่งต้องกระทำในลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของการทำงานข้างต้น วิธีนี้จะกระทำโดยองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและกลุ่มให้ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในทุก ๆ พื้นที่ความขัดแย้งที่ได้กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ไปแล้ว

F. คุณค่าและพื้นฐานการช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายได้รับความไว้วางใจที่สำคัญในการขยายการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างในพื้นที่ความขัดแย้ง ความไว้วางใจดังกล่าวรวมถึงให้พยายามลดความรุนแรงและสร้างที่ยืนให้กับคนทั่วไปเพื่อสร้างสันติภาพ ในการดำเนินการตามความไว้วางใจนี้ทางองค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องรับบทบาทเพื่อเป็นหนึ่งในผู้แสดงที่ผลักดันเพื่อขับเคลื่อนผลและแนวทางที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสันติภาพ ดังนี้

1. **ไม่เอาความรุนแรง** ความขัดแย้งไม่สามารถหมดไปได้ถ้าความรุนแรงยังไม่ยุติ การช่วยเหลือทางกฎหมายต้องมีบทบาทสำคัญในการพยายามหยุดความรุนแรงที่เกิดขึ้น และทำลายวงจรความรุนแรงที่ได้เกิดขึ้นในพื้นที่ความขัดแย้ง ดังนั้นองค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายสามารถหาทางเลือกและรวบรวมความพยายามของหลายฝ่ายทั้งจากฝ่ายที่ขัดแย้งหรือจากฝ่ายที่ต้องการสันติภาพเพื่อสามารถที่จะหยุดความรุนแรงลงได้และหาทางออกเพื่อสันติภาพจากความขัดแย้งที่มีอยู่ ทุกความพยายามสามารถที่จะพิจารณาจากกฎของชุมชนกฎหมายในประเทศ หรือแม้แต่กฎหมายระหว่างประเทศ การใช้แนวทางนี้ก็เพื่อเป็นการเอาใจใส่ร่วมกันในการคลี่คลายความขัดแย้ง และจะสามารถรับได้จากทุกฝ่าย เนื่องจากเพราะแนวทางนี้มาจากทุกฝ่าย ในสถานการณ์ความรุนแรงที่ยังดำรงอยู่ กระบวนการในการสร้างสันติภาพก็มีโอกาสสำเร็จได้มากกว่า ในสถานการณ์ความรุนแรงที่ยังดำรงอยู่เช่นกัน จะทำให้ความอิสระของพลเรือนมีมากขึ้น

2. **อยู่บนรากฐานของคำวลีสิทธิมนุษยชน** เมื่ออิงจากคุณค่าของคำวลีสิทธิมนุษยชนที่มาจากกฎหมายในประเทศ กฎของชุมชนและกระทั่งกฎหมายระหว่างประเทศ ทำให้หนึ่งในความน่าเชื่อถือขององค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายนั่นก็คือ วางอยู่บนรากฐานของกฎหมายที่ใช้ในประเทศหรือกฎของชุมชนหรือกฎหมายระหว่างประเทศที่ขี้คำวลีสิทธิมนุษยชนให้อยู่เหนืออื่นใด นี่จึงทำให้การช่วยเหลือทางกฎหมายยากต่อการขัดขวางของฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย และจะไม่มีเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้นในการที่จะคัดค้านได้เพราะถือเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายของประเทศที่เป็นประชาธิปไตยอยู่แล้ว

3. **Do No Harm Principle** สิ่งสำคัญสำหรับบรรดาผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง ก็คือ ต้องระมัดระวังในการตัดสินใจในการลงมือช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย การระมัดระวังนี้เป็นสิ่งจำเป็นเป็นอย่างมากต่อความพยายามในการคลี่คลายความขัดแย้งซึ่งจะไม่ทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงไปอีกและไม่ทำให้ความรุนแรงขยายไปในวงกว้างไปอีกและไม่ทำให้ผลของความขัดแย้งลึกลงไปอีกในภาคปฏิบัตินั้นแนวคิดนี้จึงถูกย้ำเน้นเป็นอย่างมากดังนั้นความเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่อความขัดแย้งที่กำลังเกิดขึ้นเป็นสิ่งบังคับสำหรับใครก็ตามที่จะทำงานในฐานะผู้ช่วยเหลือทางด้านกฎหมายในพื้นที่ความ

ขัดแย้ง ในทางที่คตินั้นผู้ช่วยเหลือทางด้านกฎหมายจึงต้องมีแนวทางการทำงานและ ลักษณะมาตรฐานที่น่าพื้นฐานของคตินั้น ๆ มาใช้

4. มีหลักปฏิบัติเพื่อเข้าข้างฝ่ายที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสีย เพราะการช่วยเหลือด้าน กฎหมายทางโครงสร้างเกิดขึ้นจากการเข้าข้างต่อฝ่ายที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอยู่แล้ว ดังนั้น งานช่วยเหลือทางด้านกฎหมายจึงต้องมุ่งเป้าไปยังความพยายามที่จะปกป้องสิทธิ มนุษยชนของกลุ่มที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ความขัดแย้งเป็นหลัก แล้วใครบ้างที่จะ ถูกเรียกว่าเป็นฝ่ายที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ความขัดแย้ง? นี้ก็ขึ้นอยู่กับผลของการ สืบสวนต่อความขัดแย้งที่มีอยู่ในพื้นที่จากประสบการณ์จริง ในพื้นที่ความขัดแย้งใน ประเทศอินโดนีเซียแล้ว ฝ่ายที่ถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในความขัดแย้ง ก็ คือ เด็กและสตรี ผู้ลี้ภัย ชนส่วนน้อยที่อยู่ในพื้นที่นั้น ๆ ที่มักจะถูกบังคับให้ฝึกฝฝฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่งและ เหตุของการละเมิดสิทธิมนุษยชนพร้อมครอบครัว

5. ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ในการให้การบริการของการช่วยเหลือทางกฎหมายจะไม่ให้ เอาเปรียบบุคคลหรือกลุ่มคน โดยมีพื้นฐานมาจากความเชื่อ เผ่าพันธุ์ ชาติพันธุ์และ ความชอบทางการเมือง ดังนั้นการเลือกที่จะให้ความช่วยเหลือต่อกลุ่มที่ไม่มีส่วนได้ส่วน เสียจะทำให้อ้างอิงเป้าหมายได้มากขึ้น อย่างในกรณีของอัมบนเป็นต้น ทาง LBHทางด้ว้าง ให้เท่า ๆ กันในการให้บริการกับทั้งฝ่ายมุสลิมหรือคริสต์ทั้งการให้บริการต่อผู้นำศาสนา ผู้นำเยาวชน นักวิชาการ กลุ่มผู้หญิงและผู้ลี้ภัย แม้แต่กลุ่มนักกฎหมายจากทั้งสองฝ่าย เพื่อที่จะตกลงร่วมกันในการที่จะยุติความรุนแรง รวมถึงการจัดตั้งองค์กรช่วยเหลือทาง กฎหมายร่วมกันเพื่อดูแลปัญหาด้านกฎหมายภายหลังสถานการณ์ความขัดแย้ง

6. ความเท่าเทียมและความสัมพันธ์ระหว่างผู้ทำงานช่วยเหลือด้านกฎหมายกับ บุคคลที่ได้รับการช่วยเหลือนั้นให้มีความรู้สึกว่าจะอยู่ในฐานะที่เท่าเทียมกัน การทำงาน ช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้นไม่ได้ตั้งขึ้นมาด้วยแนวคิดการให้ทานทางอาชีพด้วย ความสัมพันธ์แบบ *patron-client* แต่อย่างใดไม่ แต่ตรงกันข้ามเพราะต้องวางตัวให้เป็น การศึกษาร่วมกันเพื่อร่วมกันเปลี่ยนแปลงสังคม งานช่วยเหลือด้านกฎหมายก็ต้องส่งเสริม ให้คนที่รับการช่วยเหลือสามารถเข้าใจสิทธิของตัวเองและเข้ามาอยู่ในวงล้อของการ

เคลื่อนไหวเพื่อสร้างสังคมให้เกิดความยุติธรรมและสันติภาพมากยิ่งขึ้น ผลของการในแนวคิดนี้จะทำให้องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องบังคับให้มีการศึกษาร่วมกันระหว่างผู้ทำงานช่วยเหลือด้านกฎหมายกับบุคคลที่ได้รับการช่วยเหลือ โดยการแลกเปลี่ยนความรู้และความถนัดจากทั้งสองฝ่าย ในการตัดสินใจที่เกี่ยวกับทางกฎหมายก็ต้องเป็นการตัดสินใจร่วมกันเช่นกัน

G. ยุทธวิธีพื้นฐานในการช่วยเหลือด้านกฎหมายโครงสร้างในพื้นที่ความขัดแย้ง

ท่ามกลางการถูกจำกัดความเป็นอิสระในการแสดงออกและการขยายในวงกว้างของบรรยากาศแห่งความกลัวที่มีอิทธิพลเหนือชาวบ้านในพื้นที่ความขัดแย้ง การดำเนินงานการช่วยเหลือด้านกฎหมายจึงเป็นงานที่เต็มไปด้วยความท้าทาย

ยุทธวิธีการช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งในสมัยรัฐบาลเผด็จการมีความท้าทายและโอกาสที่แตกต่าง กับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในยุคที่เปิดกว้างซึ่งมีความอิสระในการแสดงออกและมีที่ขึ้นที่กว้างกว่า

ความท้าทายและโอกาสที่องค์กรช่วยเหลือด้านสังคมต้องพบบอกก็แตกต่างกันระหว่างพื้นที่ความขัดแย้งที่เกิดความขัดแย้งระหว่างชนชั้นกับพื้นที่ความขัดแย้งที่เกิดความขัดแย้งระหว่างประชาชนด้วยกันเอง

ความแตกต่างของความท้าทายและโอกาสนี้จำเป็นต้องมีวิธีการช่วยเหลือทางกฎหมายที่แตกต่างเช่นกัน ความขัดแย้งให้ 5 พื้นที่ในอินโดนีเซียที่เป็นบทศึกษาในหนังสือเล่มนี้นั้นมีคำอธิบายและความเคลื่อนไหวที่เป็นเฉพาะของตัวเองแม้ว่าจะมีวิธีการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ไม่เหมือนกันเสียทีเดียวระหว่างทั้ง 5 พื้นที่ความขัดแย้งดังกล่าวแต่โดยภาพรวมแล้วจะมียุทธวิธีดังนี้

1. งานช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งมีอิทธิพลเป็นอย่างมากจาก สถานการณ์สังคมและการเมืองในพื้นที่ความขัดแย้งดังกล่าวและจากสถานการณ์สังคม และการเมืองของประเทศที่พื้นที่ความขัดแย้งนั้นตั้งอยู่

เมื่อเกิดความขัดแย้งในพื้นที่หนึ่งของประเทศหนึ่ง สถานการณ์สังคมและการเมืองในพื้นที่นั้นก็จะกลายเป็นไปในทิศทางเดียวกับสถานการณ์สังคมและการเมืองของ รัฐบาลส่วนกลางที่มีทั้งแบบรวมศูนย์หรือแบบกระจายอำนาจ ซึ่งทั้งหมดนั้นมีความ เกี่ยวข้องที่ต่างกับกับยุทธวิธีกรช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่นั้น ๆ นอกจากนั้นระบบ การเมืองของแต่ละประเทศที่มีทั้งเผด็จการหรือประชาธิปไตยก็จะมีเกี่ยวข้องที่ ต่างกันเช่นกันกับยุทธวิธีในการช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้ง

ความเกี่ยวข้องที่ต่างกันนี้เนื่องมาจากความแตกต่างของโอกาสและความท้าทาย ในการสร้างสันติภาพตามที่มีอยู่ในแต่ละระบบการบริหารหรือระบบของ การเมืองในขณะนั้น

2. ต้องมีพื้นฐานจากการวิเคราะห์ที่ตรงประเด็นเกี่ยวกับแผนที่ความขัดแย้งและ อัตราเสี่ยงของการช่วยเหลือที่จะทำกัน

การวิเคราะห์แผนที่ความขัดแย้งจำเป็นที่จะต้องทำขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกเพราะว่า การให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายจำเป็นต้องคิดอย่างรอบคอบว่าใครบ้างที่จะเรียกมา เป็นพวกได้ ใครบ้างที่จะต้องเข้าไปไกล่และด้วยวิธีการใด ใครบ้างที่ต้องเจอและด้วยวิธีการ ใด รวมถึงพนักงานและอุปกรณ์อะไรบ้างที่จะต้องนำไปใช้เพื่อช่วยในการให้ความ ช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่นั้น ๆ นอกจากนั้นการวิเคราะห์ถึงการเสี่ยงก็จำเป็นที่ จะต้องทำด้วยเพื่อให้รู้ เช่นความเป็นไปได้ในการ โคนตอบโต้จากฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยต่อการ ช่วยเหลือด้านกฎหมาย รวมถึงการเสี่ยงต่อความเป็นไปได้ที่สถานการณ์ความขัดแย้งจะ เลวร้ายลงไปอีกและผลกระทบต่อภารกิจขององค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความ ขัดแย้งและหมู่ชนที่เกี่ยวข้องในกระบวนการช่วยเหลือทางกฎหมาย

3. การช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งเป็นส่วนหนึ่งจากการปกป้องสิทธิมนุษยชน

การฟื้นฟูด้านกฎหมายที่กระทำขึ้นในพื้นที่ที่มีสถานการณ์ความรุนแรงที่หลากหลายและระดับการปกป้องด้านสิทธิมนุษยชนต่ำ การใช้ประโยชน์จากกฎระเบียบขั้นตอนและองค์กรทางกฎหมายเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดถ้าองค์กรทางกฎหมายนั้นยังสามารถทำหน้าที่ของตัวเองได้ การช่วยเหลือด้านกฎหมายจะให้เป็นครั้งคราวโดยเฉพาะถ้าความขัดแย้งนั้นมีพลังหรือเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างกลุ่มคน เช่นในกรณีของอัฟกานิสถาน การเลือกระบอบกฎหมายที่จะใช้งานต้องไม่วางขอบเขตเฉพาะที่เป็นกฎหมายระดับประเทศแต่ต้องจากกฎหมายของชุมชนด้วย ในกรณีในประเทศอินโดนีเซียนั้นเช่นการใช้ประโยชน์จากกฎท้องถิ่น (*customary law*) ในการคลี่คลายความขัดแย้งอัฟกานิสถาน ซึ่งถูกมองว่าเป็นทางเลือกที่เหมาะสมอย่างยิ่ง ส่วนกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนก็สามารถใช้เป็นแหล่งอ้างอิงในการปกป้องสิทธิของประชาชนได้เช่นกัน การนำเอากฎหมายระหว่างประเทศมาใช้นี้จะมีประโยชน์เป็นอย่างมากในการเพิ่มบทบาทในการปกป้องด้านสิทธิมนุษยชน

4. ความขัดแย้งเป็นสถานการณ์ทางสังคมและการเมืองที่เฉพาะที่ต้องการการตอบรับที่เฉพาะเช่นกันจากองค์กรช่วยเหลือทางกฎหมายที่ปฏิบัติงานในความขัดแย้งดังกล่าว

ความสามารถขององค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ต้องการให้ทำงานในพื้นที่ความขัดแย้งมีความแตกต่างกับความสามารถขององค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ปกติแน่นอน ดังนั้นเพื่อให้สมกับความหวังของสังคมองค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งจึงต้องวางยุทธวิธีและวางคนที่มีความสามารถซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก การอธิบายถึงบทบาทและความสามารถที่จำเป็นต้องนำมาใช้ถือว่าจำเป็นเป็นอย่างมากเพื่อองค์กรช่วยเหลือทางสังคมยังคงยืนหยัดต่อความท้าทายที่ขยายในวงกว้างขึ้นในพื้นที่ความขัดแย้งนั้น ๆ

H. ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมายที่ขึ้นอยู่กับระดับของความขัดแย้ง

ลักษณะของวิกฤตมีลักษณะที่เป็นสะพานระหว่างพื้นที่ที่เสี่ยงต่อความขัดแย้งไปสู่พื้นที่ความขัดแย้ง ด้วยลักษณะเช่นนี้เช่นนี้จะมีตัวบ่งชี้ที่สามารถนำมาเป็นข้อกำหนดในการเป็นระดับของวิกฤตได้ดังนี้

1. เหยียดต่อการมีของการเคลื่อนไหวขององค์กรที่เน้นกระบวนการฟ้องร้องที่ได้กระทำขึ้น
2. การใช้ความรุนแรงเริ่มใช้ในลักษณะที่เป็นระยะ ๆ หรือเป็นประจำและเป็นระบบในกระบวนการฟ้องร้องระหว่างกลุ่มที่ขัดแย้ง

ในลักษณะนี้ปัญหาด้านกฎหมายและสิทธิมนุษยชนที่ประสบอยู่มักจะประกอบไปด้วย การประกอบอาชญากรรมทั่วไปที่เพิ่มความเข้มข้นขึ้น การลักพาตัว การทำร้ายร่างกาย การฆ่าหรือการจับเข้าห้องขังตามใจชอบ แต่อย่างไรก็ตามในรูปลักษณะนี้ยังมีโอกาสที่จะใช้ประโยชน์เพื่อคลี่คลายความขัดแย้ง ยกตัวอย่างเช่น ยังคงมีบางฝ่ายที่สามารถและพร้อมที่จะอยู่ตรงกลางของความขัดแย้ง โครงสร้างของรัฐบาลและการบังคับใช้กฎหมายยังทำหน้าที่ของตัวเองได้อยู่ เจ้าหน้าที่ยังรักษากฎหมายและสิทธิมนุษยชนและชาวบ้านยังคงมีอิสระในเรื่องบางอย่างได้ เช่นอิสระในการเดินทาง การแสดงออกและการชุมนุม

ในรูปลักษณะของวิกฤตนี้ยุทธวิธีหลักก็คือความพยายามอย่างเต็มความสามารถในการสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ ขั้นตอนนี้จะสำคัญมากเพราะเมื่อล้มเหลวในการสร้างความเชื่อมั่นให้ชุมชนต่อการบังคับใช้กฎหมายแล้ว สถานการณ์จะมุ่งไปสู่ความวุ่นวายที่ยากต่อการป้องกัน

องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องวางตัวเองเสมือนหนึ่งผู้ตรวจสอบและบีบให้ภาครัฐนำกฎหมายที่สอดคล้อง ที่ยุติธรรมและไม่เข้าข้างเพื่อปกป้องสิทธิของประชาชน ในขณะที่เดียวกันการรักษากฎหมายดังกล่าวก็จำเป็นเพื่อรักษาเกียรติของสถาบันต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่รักษากฎหมาย ในการดำเนินการในบทบาทดังกล่าว กิจกรรมของหน่วยงานทั้งหลายที่จะต้องทำมีดังนี้

- a) การสอดคล้องถึงข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดขึ้น การสอดคล้องนี้เพื่อเป็นการเพิ่มฐานข้อมูล (*database*) ที่สามารถนำมาเป็นแหล่งอ้างอิงเพื่อวิเคราะห์ความน่าจะเป็นของความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นในบางช่วงเวลาได้ การวิเคราะห์นี้จำเป็นมากที่ต้องประกาศให้คนทั่วไปรับทราบเพื่อเป็นสัญญาณเตือนแต่เนิ่น ๆ ให้กับประชาชนหรือให้ต่อรัฐบาล
- b) พยายามทำในหลายๆแบบทั้ง *assessment* โพลสำรวจ (*polling*) หรือ การสำรวจเพื่อความน่าเชื่อถือ ฯลฯ แล้วความพยายามในการสร้างสันติภาพได้รับการสนับสนุนจากประชาชนมากแค่ไหนและจากประชาชนกลุ่มไหนที่ต่อต้านและสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมาย การยุติความรุนแรงและการสร้างสันติภาพ ผลจากกิจกรรมข้างต้นจำเป็นมากในการรู้จักฝ่ายสนับสนุนและฝ่ายต่อต้าน พร้อมกันนั้นก็จำเป็นอีกเช่นกันที่จะใช้เป็นแหล่งอ้างอิงในการขยายยุทธวิธีที่เป็นองค์กรของประชาชนและการสื่อสารในเรื่องการฟ้องร้องด้านสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ความขัดแย้ง
- c) การสอดคล้องและการตรวจสอบหาข้อเท็จจริงต่อคดีละเมิดสิทธิมนุษยชนและผลักดันให้รัฐบาลกลางทำหน้าที่ปกป้องสิทธิของประชาชนและทำหน้าที่รักษากฎหมายอย่างเข้มแข็ง ยุติธรรมและไม่เลือกข้าง ในหลาย ๆ คดีของการละเมิดสิทธิมนุษยชนนั้น องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายจำเป็นต้องผลักดันให้รัฐบาลตั้งทีมตรวจสอบข้อเท็จจริงที่อิสระ โดยปกติแล้วทีมนี้จะประกอบไปด้วยเจ้าหน้าที่รัฐและพลเรือน ความอิสระเป็นสิ่งจำเป็นในการเพิ่มความน่าเชื่อถือของผลของการตรวจสอบข้อเท็จจริงนั้น ๆ ถ้าหากว่าทางรัฐบาลไม่ตอบรับในการจัดตั้งทีมอิสระแล้วทางองค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องรีบ

ตั้งทีมอิสระโดยเร็วจากพลเรือนอย่างเดียวกันด้วยการขอร้องบุคคลที่มีความสามารถและ
มนุษยสัมพันธ์ดีเพื่อมาเป็นสมาชิกทีมอิสระดังกล่าว

d) การรวบรวมความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับความจำเป็นในการบังคับใช้
กฎหมายที่ยุติธรรมและไม่เลือกข้าง ความคิดเห็นของประชาชนต้องไปในทิศทางที่ปฏิเสธ
ความรุนแรงในทุกวิถีทาง กิจกรรมนี้เพื่อลดความชอบธรรมของทุกประเภทความรุนแรงที่
เกิดขึ้นในพื้นที่ความขัดแย้งและเพื่อขยายแรงสนับสนุนจากประชาชนในการยุติความ
รุนแรงและให้มีการบังคับใช้กฎหมาย

e) เป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายอย่างจริงจังต่อเหตุหรือครอบครัวของเหยื่อ ก้าว่าง
นี้จำเป็นมากโดยเฉพาะถ้าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับประชาชนสองฝ่าย การเข้าข้าง
ฝั่งเหยื่อจะจำเป็นเพื่อรักษาจุดหมายขององค์กรช่วยเหลือทางกฎหมาย ที่ปรึกษาทาง
กฎหมายนี้จะให้ทั้งในกระบวนการฟ้องร้องหรือไม่ฟ้องร้องก็ตาม

f) ผลักดันและอุ้มชูกระบวนการเป็นคนกลางระหว่างทั้งสองฝ่ายที่ขัดแย้ง

g) การขยายขีดความสามารถให้กับประชาชนเพื่อร่วมสอดส่องการละเมิดสิทธิ
มนุษยชนพร้อมทั้งขยายการขับเคลื่อนร่วมกันระหว่างชุมชนกับรัฐบาลเพื่อป้องกันการ
ขยายวงกว้างของความรุนแรง

การช่วยเหลือทางกฎหมายในสถานการณ์ที่ความรุนแรงมีขอบเขตจำกัด

ในสถานการณ์นี้ทั้งสองฝ่ายที่ขัดแย้งมีความเชื่อมั่นว่าความรุนแรงเป็นวิธีเดียว
เท่านั้นในการคลี่คลายข้อขัดแย้งของพวกเขา การขับเคลื่อนทางกฎหมายและการหา
สันติภาพได้ถูกทอดทิ้งไปแล้ว ความรุนแรงระหว่างกลุ่มได้เกิดขึ้นเป็นประจำและมีระบบ
ไม่ใช่ความรุนแรงทั้งหมดที่เกิดขึ้นแล้วมีการเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ความเกี่ยวข้อง
ของทหารในสถานการณ์นี้มีการทำโดยมีขอบเขตเพื่อลดคดีความขัดแย้งของฝ่ายที่
ขัดแย้ง ส่วนประชาชนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งแต่อยู่ท่ามกลางความขัดแย้งจะยัง

ได้รับการคุ้มครองอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้กฎหมายปกติจะไม่สามารถบังคับใช้ได้และเริ่มมีการประกาศกฎหมายในสถานการณ์ฉุกเฉินแทน

ในสถานการณ์นี้การช่วยเหลือด้านกฎหมายจะมุ่งเน้นในด้านการปกป้องและให้เกียรติต่อสิทธิของพลเรือนและการเมืองของรากหญ้า รวมถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดความรุนแรงโดยทั้งสองที่มีความขัดแย้งหรือจากผลของการกำหนด ให้เป็นพื้นที่สถานการณ์ฉุกเฉิน ภายใต้การบริหารในสถานการณ์ฉุกเฉินนั้นการขับเคลื่อนและขั้นตอนของการบังคับใช้กฎหมายแบบปกติไม่มีการใช้อีกต่อไปทำให้การฟ้องร้องหรือไม่ฟ้องร้องก็ตามปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่กำลังเกิด ขึ้นถึงตอนนี้บทบาทของทหารจะมีความสำคัญที่สุด การสื่อสารกับผู้มีอำนาจในสถานการณ์ฉุกเฉินคือวิธีที่จะต้องทำ เพื่อมั่นใจได้ว่าองค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายจะได้การตอบรับที่เป็นบวก

องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องยังคงดำเนินการสอดคล้องต่อคติการละเมิดสิทธิมนุษยชนและผลักดันให้มีการจัดตั้งทีมตรวจสอบข้อเท็จจริงที่เป็นอิสระถ้ามีการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่รุนแรงผลของการสอดคล้องนั้นทางที่ดีต้องสื่อให้ประชาชนหรือผู้มีอำนาจในสถานการณ์ฉุกเฉินรับทราบเป็นประจำ ด้วยสถานการณ์ฉุกเฉินทำให้การสอดคล้องไม่คล่องตัวเหมือนเคย องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายจะเจอกับแหล่งข้อมูลและเครื่องมือในการสอดคล้องการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่จำกัด ณ ตรงนี้เทคนิคในการใช้งานต่อประชาชนในการสอดคล้องการละเมิดสิทธิมนุษยชนจึงสำคัญเป็นพิเศษ พวกเขาจำเป็นต้องมีความรู้และความทักษะในการสอดคล้องการละเมิดสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้การฝึกสอนนักสอดคล้องในระดับล่างจึงจำเป็นที่จะต้อง มี โดยเฉพาะในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยความรุนแรงที่ชัดเจน

เพื่อป้องกันไม่ให้ความขัดแย้งขยายตัวกว้างขึ้นหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อมีมากขึ้น ดังนั้นความพยายามในการผลักดันให้มีการยุติความรุนแรงและการเร่งให้ทั้งสองฝ่ายเข้าสู่

การสนทนาจึงต้องมีการยกระดับขึ้น ตามประวัติศาสตร์ของอินโดนีเซียนั้นผู้เริ่มอาจจะมาจากบุคคลระดับประเทศ ระดับท้องถิ่นหรือระดับนานาชาติก็ได้.

การช่วยเหลือด้านกฎหมายในสถานการณ์ความรุนแรงที่เลวร้ายอย่างยิ่ง

ในสถานการณ์ความรุนแรงที่เลวร้ายอย่างยิ่ง การคุ้มครองด้านสิทธิมนุษยชนอยู่ในจุดที่ต่ำที่สุดอันเนื่องมาจากเกิดความรุนแรงที่เป็นระบบ เกิดเป็นประจำและขยายวงกว้างขึ้นจากการกระทำของทั้งสองฝ่าย จำนวนเหยื่อก็เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน กระทั่งบุคคลที่ไม่ได้ข้องเกี่ยวกับความขัดแย้งและไม่ได้อยู่ท่ามกลางความขัดแย้งก็ไม่ได้รับการคุ้มครองแต่อย่างใด

ในสถานการณ์เช่นนี้มีความเป็นไปได้ที่ฝ่ายที่มีกองกำลังมากกว่าจะทำการฆ่าหมู่หรือทำลายล้างคอกลุ่มบุคคลที่เป็นคู่แข่งทั้งสาเหตุชาติพันธุ์ เชื้อชาติ ศาสนาหรือการทำลายล้างผ่านรัฐและการทำลายล้างกลุ่มที่เห็นต่างในเมืองในพื้นที่ที่เกิดความรุนแรงที่เลวร้ายอย่างยิ่ง

สำหรับความขัดแย้งในอัฟกานิสถาน โปโฆและติมอร์ตะวันออกจะพบปฏิบัติการการทำลายล้างผ่านรัฐหรือเป็นการเมืองหรือไม่นั้น จนถึงขณะนี้ก็ยังไม่มีการจัดตั้งทีมตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ภายในทีมประกอบไปด้วยบุคคลที่มีความน่าเชื่อถือและเป็นอิสระจริงๆ ความพยายามในการผลักดันให้จัดตั้งทีมตรวจสอบข้อเท็จจริงที่ครอบคลุมและเป็นอิสระนั้นสามารถผลักดันได้โดยการร้องขอโดยองค์กรสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับประเทศหรือนานาชาติ

สถานการณ์ในติมอร์ตะวันออกหลังจากการลงมติในปี 1999 ถือได้ว่าอยู่ในกลุ่มนี้ ดังนั้นองค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายและองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนที่มีอยู่ในสถานการณ์นี้จะเจาะจงในการพยายามผลักดันประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศในการเปิดเผยความจริงในด้านกฎหมายและการเมืองที่อยู่เบื้องหลังของเหตุการณ์ความรุนแรงในระดับเลวร้ายอย่างยั้งนี้ การผลักดันให้มีกระบวนการทางกฎหมายที่ยุติธรรมและไม่เลือกฝ่ายต่อผู้กระทำพร้อมทั้งให้ความคุ้มครองทางด้านกฎหมายต่อผู้ที่เป็นเหยื่อและครอบครัวของเหยื่อทั้งที่อยู่ในติมอร์ตะวันออกหรือที่ไปลี้ภัยยังนอกพื้นที่ติมอร์ตะวันออก การผลักดันเรื่องเดียวกันนี้ก็ยังคงขึ้นที่อัมบนเช่นกันแต่ด้วยเนื้อหาและวิธีการที่ต่างกัน

ความขัดแย้งในติมอร์ตะวันออกนั้นตั้งแต่แรกแล้วที่เป็นที่สนใจของนานาชาติ ทั้งจากองค์กรผสมเช่นสหประชาชาติ ประเทศในยุโรปหรืออเมริกาแม้แต่องค์กรพลเรือนจากหลาย ๆ ประเทศ ดังนั้นตอนที่สถานการณ์ความรุนแรงอยู่ในขั้นที่รุนแรงมากหลังจากการหยั่งเสียงนั้น สายตาของชาวโลกก็พุ่งไปในสถานการณ์นั้นทันที องค์กรพลเรือนระหว่างประเทศก็แสดงบทบาทบีบให้สหประชาชาติและรัฐบาลอินโดนีเซียให้ลงโทษผู้กระทำผิดในกรณีละเมิดสิทธิมนุษยชน ทั้งผู้ละเมิดในภาคสนามหรือเจ้าหน้าที่ทหารระดับสูงของอินโดนีเซีย

การช่วยเหลือด้านกฎหมายในสถานการณ์หลังการขัดแย้ง

สถานการณ์หลังการขัดแย้งเป็นสถานการณ์สุดท้ายของการขัดแย้งและเป็นสถานการณ์ที่ต้องการกระบวนการฟื้นฟูในหลาย ๆ มิติของชีวิต ประชาชนตั้งความหวังว่าจะกลับเข้าสู่เหตุการณ์ปกติเหมือนก่อนเกิดความขัดแย้ง ในสถานการณ์หลังการขัดแย้งมักจะเสี่ยงในการเกิดการขัดแย้งครั้งใหม่ สถานการณ์หลังการขัดแย้งมักจะพบว่าการบริหารงานของฝ่ายบริการสังคม การให้บริการสาธารณะก็ล้มเหลว สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะก็ล้มเหลว ประชาชนยังไร้ความหวังในการมีชีวิตอยู่ในวันข้างหน้า เกิด

ความวุ่นวายในข้อสิทธิในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ มีผู้ลี้ภัยที่เป็นโจทย์ใหญ่ให้แก้ไข และมีการกีดกันทั้งด้านสังคมและการเมือง หากมีความล้มเหลวในการดูแลสถานการณ์ หลังความขัดแย้งแล้ว ไซร์ก็อาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งระลอกใหม่ได้

องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายมีบทบาทอะไรบ้างในสถานการณ์นี้ ความขัดแย้งในอัมบนให้บทเรียนสำคัญในการวางยุทธศาสตร์ด้านการช่วยเหลือด้านกฎหมาย ในพื้นที่หลังความขัดแย้งที่มีพื้นฐานมาจากความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับประชาชน ในระดับความรุนแรงที่รุนแรงมาก นั่นก็คือ การช่วยเหลือด้านกฎหมายต้องไม่ผลักดันให้มีการเปิดเผยตัวหรือดำเนินการบังคับใช้กฎหมายในทันทีทันใด องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายเพิ่งจะตั้งขึ้นในอัมบนเพื่อความปรองดองของสองชุมชนที่มีความขัดแย้ง องค์กรนี้ได้รับการสนับสนุนจากทั้งสองฝ่ายที่ขัดแย้ง ส่วนงานหลักก็คือเพื่อช่วยเหลือผู้ที่เป็นเหยื่อในการคลั่งคลายคดีต่าง ๆ ตามกฎหมายโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการครอบครองที่อยู่อาศัย สิทธิการ ได้รับความบริการสุขภาพ การศึกษาและโครงสร้างพื้นฐานที่สมควร

ในขณะที่เดียวกันนั้นสำหรับเมืองอาแจห์กับสถานการณ์หลังความขัดแย้งทาง องค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายได้ติดตามกระบวนการการเปลี่ยนผ่านทางด้านการเมืองและ พื้นฟูกฎหมายทั้งระดับชาติหรือท้องถิ่นเพื่อให้ได้มาตรฐานในการคุ้มครองและเติมเต็ม ด้านสิทธิมนุษยชน

หลังการลงนามระหว่าง GAM กับรัฐบาลอินโดนีเซียก็มีหน่วยงานที่ค่อนข้างเฝ้าระวังสังเกตคือ หน่วยงาน AMM (Aceh Monitoring Mission) ที่ทำงานเพื่อมั่นใจได้ว่าใน ทุกหัวข้อที่มีการลงนามนั้นสามารถปฏิบัติตามอย่างที่ต้องการได้ ซึ่งหน่วยงานนี้จะ ประกอบไปด้วยคนจากฝ่าย GAMรัฐบาลอินโดนีเซียและทีมที่ก่อนหน้านี้เป็นฝ่าย ประสานงานให้มีสันติภาพเกิดขึ้น

ยังมีหน่วยงานอื่นอีกที่ได้ตั้งขึ้นมาเพื่อเร่งในการฟื้นฟูอาเจห์ทั้งทางกายภาพ หรือทางสังคมและการเมืองรวมถึงด้านเศรษฐกิจของอาเจห์หลังประสพภัยธรรมชาติลี นามิ หน่วยงานดังกล่าวคือสำนักงานฟื้นฟูและสร้างใหม่ (BRR)กับสำนักงานรวมคนอา เจห์ (BRA)ซึ่งทั้งสองหน่วยงานนี้กำเนิดขึ้นก่อนการลงนาม MoU ระหว่างรัฐบาล อินโดนีเซียกับGAMในหน่วยงานดังกล่าวโดยเฉพาะหน่วยงาน BRR ถือเป็นหน่วยงานที่ เป็นสร้างความปรองดองระหว่างหลายฝ่ายโดยเฉพาะตัวแทนของรัฐบาลอินโดนีเซียกับ อดีตผู้นำกลุ่ม GAMสำหรับเหตุการณ์นั้นสำนักงาน LBH ประจำ Banda Aceh ทำงาน เพื่อมั่นใจได้ว่าผู้ที่เป็นเหยื่อได้รับสิทธิของตัวเองทั้งสิทธิทางการเมือง ทางเศรษฐกิจและ สังคมและวัฒนธรรมผ่านการทำงานขององค์กรช่วยเหลือด้านกฎหมายโครงสร้างรวมถึง การจัดตั้งหน่วยงานที่จะมาแทนที่หน่วยงาน AMM.

I. การช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งในสมัยรัฐบาลเผด็จการและรัฐบาล ชั่วคราว

สำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายได้ออกกำเนิดมาในช่วงต้นปี 70 เพื่อ ตอบสนองต่อปฏิบัติการที่ถือว่าเป็นการใช้อำนาจในทางที่ผิดของ Orde Baru ที่นับวันก็จะ ยิ่งเห็นห่างจากหลักปฏิบัติประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน ในยุครัฐบาลเผด็จการ Orde Baruนั้นสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายและการฟ้องร้องด้านสิทธิมนุษยชนจะเน้นหนัก ไปด้านการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เป็นผลมาจากนโยบายของรัฐบาลที่ไม่แยแสต่อกลุ่ม สังคมรากหญ้าเช่น กลุ่มชาวนา แรงงาน ชนกลุ่มน้อยและคนจนในเมือง ลักษณะการ ละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในสมัยนี้นั้นสมบูรณ์มาก นับตั้งแต่การละเมิดสิทธิทาง สังคม เศรษฐกิจและวัฒนธรรมตลอดจนถึงการละเมิดสิทธิการเป็นพลเรือนและการเมือง

การรวมศูนย์ไปซึ่งรัฐบาลกลางในยุคสมัยนี้ทำให้ประเทศเป็นเสมือนคาราที่
เป็นตัวเอก คดีละเมิดสิทธิมนุษยชนรุนแรงตลอดทั้งยุค เหตุการณ์สำคัญที่ถือว่าเป็นความ
รุนแรงจากรัฐบาลที่ทำเป็นระบบก็เช่น เหตุการณ์ที่ Talangsari, ที่เมือง Lampung, คดีของ
Haur Koneng ที่ Jawa Barat(ชาวตะวันออก), คดี Waduk Nipah ที่ Jawa Timur (ชาว
ตะวันออก), คดี Tanjung Priokที่ Jakarta, คดี Kedungomboที่ Jawa Tengah(ชาวกลาง)
และ คดี Sei Lapan ที่ Sumatra Utara(สุมาตราเหนือ)²⁹³ ในคดีต่าง ๆเหล่านี้รัฐบาลไม่
เฉพาะแต่ยึดสิทธิทางสังคมและเศรษฐกิจของประชาชนเท่านั้นแต่ยังรวมถึงการสั่งการ
บุคคลที่คิดว่าต่อต้านนโยบายของรัฐบาล

ในยุคนี้บางส่วนของความรุนแรงที่ได้กล่าวมาก่อนแล้วในหนังสือเล่มนี้นั้นก็
กำลังเริ่มก่อตัวเช่นความขัดแย้งในอาจะห์ ดิมอร์ตะวันออก (ที่ปัจจุบันแยกออกไปเป็น
ประเทศ RDTL หรือ Republica Democratica de Timor Leste หรือประเทศสาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยติมอร์เลสเต) และปาปัว ซึ่งสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในสถานที่
เหล่านี้ที่บุกเบิกโดย LBHนั้นมีบทบาทสำคัญในการตอบสนองการละเมิดสิทธิมนุษยชน
ในพื้นที่นั้น ๆ เพื่อตอบสนองถึงปัญหาในพื้นที่อาจะห์และปาปัวทาง LBHได้ก่อตั้ง
สำนักงาน LBHคือ LBH ประจำเมือง Banda Aceh และ LBH ประจำเมือง Jayapuraซึ่งทั้ง
สองสำนักงานนี้เป็นการให้บริการหลักในการช่วยเหลือด้านกฎหมายต่อประชาชนผ่าน
หลาย ๆกิจกรรม ในขณะที่เดียวกันเพื่อเป็นการตอบสนองความขัดแย้งในติมอร์ตะวันออก
ทาง LBHสำนักงาน Jakartaได้จัดตั้งทีมทนายความเฉพาะ ซึ่งทีมทนายความนี้จะร่วมมือ
กับองค์กรพลเรือนอื่น ๆ ในจากร์ด้าที่ในความช่วยเหลือในสิ่งเดียวกัน

ส่วนยุทธวิธีที่สำนักงาน LBH สำนักงาน Jakartaได้ใช้ร่วมกับสำนักงาน LBH
และ NGO ในพื้นที่ความขัดแย้งข้างต้นคือ สร้างความร่วมมือเกี่ยวกับการแบ่งหน้าที่ใน
การว่าความโดยสำนักงาน LBH และ NGO บางแห่งในจากร์ด้ามีบทบาทในการว่าความ
ในระดับประเทศและระหว่างประเทศ การแบ่งงานนี้เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งเนื่องจาก

หน่วยงานของรัฐทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งนั้นมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่จาการ์คำ อีก
ทั้งยังสามารถเข้าหาหน่วยงานระหว่างประเทศที่ตั้งอยู่ในจาการ์ตัวอย่างสถานทูต
สำนักงานข่าวของต่างประเทศหรือองค์กรระหว่างประเทศที่อยู่ภายใต้สหประชาชาติได้
อีกด้วย ส่วนสำนักงาน LBH และ NGO ในท้องถิ่นจะมีบทบาทในการสังเกตการณ์ถึง
สถานการณ์ละเมิดสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ ดำเนินการฟ้องร้อง การจัดตั้งองค์กรและการเป็น
ที่ปรึกษาให้กับเหยื่อและครอบครัวของเหยื่อ ในคดีที่หนักไปทางด้านการเมืองทาง
สำนักงาน LBH ประจำ Jakarta จะจัดการอย่างเป็นระบบในเรื่องการสนับสนุนสำหรับ
กระบวนการฟ้องร้องในพื้นที่ความขัดแย้ง กลุ่มทนายความที่มีประสบการณ์ทั้งที่ทำงานที่
LBH หรือนอก LBH ต่างก็ทำหน้าที่ในการเป็นที่ปรึกษาให้กับทนายความท้องถิ่น วิธีนี้
ต้องทำอย่างระมัดระวัง เช่น i) คดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่รุนแรงที่ต้องการ
ความสนใจและแรงสนับสนุนจากประชาชนทั้งในระดับประเทศหรือระดับนานาชาติ ii)
เพื่อยกระดับขีดธรรมและตำแหน่งในการต่อรองของทีมทนายความในท้องถิ่น ในตอนที่
พวกเขาประสบกับแรงกดดันทั้งจากอำนาจทหารหรือผู้รักษากฎหมายในท้องถิ่น

ในซุคหลังปี 1998 การเคลื่อนไหวเพื่อการปฏิรูปการเมืองที่เสนอโดยประชาชน
ประสบความสำเร็จในการโค่นล้มเผด็จการและอำนาจของประธานาธิบดีซูฮาร์โตที่ครอง
อำนาจมายาวนานถึงสามสิบสองปี ในเวลาเดียวกันการเปลี่ยนผ่านของการเมืองเพื่อมุ่งสู่
ประชาธิปไตยที่มาพร้อมกับการรวมศูนย์ของฝ่ายบริหารประเทศเริ่มจะถูกสั่นคลอนจาก
ชนชั้นสูงทำให้เกิดความหวังใหม่ด้านการเมืองและแบบอย่างใหม่ในการสร้างสังคมเพื่อผู้
อินโดนีเซียในอนาคต

หลังจากการปฏิรูปได้ดำเนินการแล้วทั้งสามพื้นที่ที่มีความขัดแย้งก่อนหน้านั้น
อย่างอาจะห์ ปาปัวและติมอร์ตะวันออกก็ประสบกับความรุนแรงที่เพิ่มขึ้น ใน
ขณะเดียวกันก็มีความขัดแย้งใหม่ที่รุนแรงกว่าได้เกิดขึ้นที่เมืองอัมบนในจังหวัดมาลูกูและ
เมืองโปโซในจังหวัด Sulawesi Tengah (ซูลาเวสีกลาง) และความรุนแรงขึ้นของความ

ขัดแย้งที่เกิดขึ้นในหลาย ๆ พื้นที่ดังกล่าวก็เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการเกิดขึ้นของข่าวอำนาจอีก
ข่าวหนึ่งที่อยู่สลับกับข่าวอำนาจเท่าที่การเมืองระดับประเทศหรือระดับท้องถิ่น

ต้องยอมรับว่าอีกหนึ่งในเงื่อนไขสำคัญที่มีผลในการลดลงของความถี่และ
ความรุนแรงของความขัดแย้งในพื้นที่ความขัดแย้งก็คือการฟื้นคืนของความเข้มแข็งของ
พลเรือนทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น

มีบทเรียนอะไรบ้างที่ได้รับจากการทำงานของการช่วยเหลือทางกฎหมายใน
พื้นที่ความขัดแย้งจากทั้งสองสมัยที่แตกต่างกันข้างต้น ระดับความยากของความสำเร็จก็
ครบเครื่องกว่าอันเนื่องมาจากการประกาศเป็นเขตพิเศษปฏิบัติการทางทหารที่ประกาศ
โดย Orde Baru ที่ติดลักษณะเผด็จการมาอยู่แล้วและค่อนข้างจะละเลยสิทธิมนุษยชน ความ
อิสระของสื่อ ความอิสระในการแสดงออกและการสังหารที่ไม่ใช่เฉพาะในพื้นที่ความ
ขัดแย้งนั้นเท่านั้นแต่เกิดขึ้นได้ทั่วประเทศ นั่นก็หมายถึงว่า ไม้ง่ามเลื่อยที่องค์กรจากพล
เรือนจากนอกพื้นที่ความขัดแย้งในการที่จะให้การสนับสนุนทุนายความให้กับองค์กรพล
เรือนในพื้นที่ความขัดแย้ง โดยเฉพาะองค์กรเล็ก ๆ ที่อยู่นอกจากรัฐ สำหรับองค์กร
ทุนายความในการดำรงตัวอย่าง LBH แม้ว่าจะประสบกับความยากลำบากหลาย ๆ อย่างแต่
การฟ้องร้องอย่างเปิดเผยต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ ความขัดแย้งก็ยังมีผล
เป็นไปได้อยู่ ยุทธวิธีที่ใช้โดยกลุ่มความเคลื่อนไหวพลเรือนเพื่อการมีส่วนร่วมใน
สถานการณ์เช่นนี้ก็คือด้วยการสร้างแนวร่วมพลเรือนสำหรับการฟ้องร้องอย่างเปิดเผยใน
การพยายามปกป้องสิทธิมนุษยชนในพื้นที่ความ ขัดแย้งด้วยแนวทางการเมือง ยิ่งมีแนว
ร่วมมากก็ยิ่งจะทำให้ไม่ถูกมองข้ามและมีความปลอดภัยสูงจากแรงบีบทางการเมือง ที่เข้า
มาในหลายรูปแบบ

ในความขัดแย้งที่ติมอร์ตะวันออกนั้นสำนักงานทุนายความระหว่างประเทศที่
เข้ามาผ่านเครือข่ายในประเทศอย่าง CSO ก็มีสำนักงาน INFID (International NGO Forum

on Indonesia Development) ที่ประจักษ์แล้วว่าสามารถทำงานได้ดีในการผลักดัน โดยสิ่งที่เรียกว่า ‘All Inclusive East Timor Dialogue’ ก็สามารถจัดงานประชุมระดับนานาชาติที่สุดท้ายแล้วก็สามารถแรงให้สหประชาชาติตัดสินใจว่าจำเป็นจะต้องมีการหยั่งเสียงสำหรับติมอร์ตะวันออก²⁹⁴

การทำงานร่วมกับองค์กรพลเรือนระหว่างประเทศและการใช้ประโยชน์จากแรงขับเคลื่อนที่เป็นทางการของ องค์กรระหว่างประเทศเช่นจากสหประชาชาติก็ถือเป็นสามารถช่วยเป็นอย่างมากในการแก้ปัญหาแรงบีบทางการเมืองในระดับประเทศหรือท้องถิ่นได้

บทที่ 5: บทสรุป

การดำเนินงานภารกิจช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งนั้น โดยพื้นฐานแล้วคืองานการฟ้องร้องเพื่อปกป้องด้านสิทธิมนุษยชน โดยการใช้โอกาสทางกฎหมายและการเมืองที่มีอยู่ จากประสบการณ์ของประเทศอินโดนีเซียภายใต้ยุคการเมืองเผด็จการนั้น ได้ยืนยันว่าโอกาสในท่ามกลางการปิดกั้นและการจำกัดการเคลื่อนไหวจากรัฐบาลนั้นจะมีอยู่เสมอ โอกาสทางกฎหมายและการเมืองนี้ต้องงแสดงตัวและจากนั้นก็ใช้ประโยชน์อย่างสร้างสรรค์เพื่อทำการฟ้องร้องการช่วยเหลือทางกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งก็สามารถที่จะเข้าใจว่าเป็นกลุ่มที่ทำกิจกรรมด้านการสนับสนุนในเรื่องกฎหมาย ซึ่งก็มีเป็นการให้ความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนและกฎหมาย การเป็นองค์กรของพลเรือน การขยายเครือข่ายของสังคม (ในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศหรือระดับนานาชาติ) การแสดงออกในที่สาธารณะ (ในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศหรือระดับนานาชาติ) การริเริ่มใหม่ การตรวจสอบข้อเท็จจริง การพูดคุยกับผู้ออกนโยบายและการฟ้องร้องที่วัดจากการบรรลุเป้าหมายในการคลี่คลายความขัดแย้งและการคุ้มครองเรื่องสิทธิและมนุษยชน กิจกรรมด้านไหนที่จะต้องดำเนินการก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่แตกต่างไปในแต่ละพื้นที่ ความขัดแย้ง ดังนั้นยุทธวิธีในการช่วยเหลือด้านกฎหมายในแต่ละพื้นที่ความขัดแย้งนั้น ต้องมีพื้นฐานมาจากการทำแผนที่ความขัดแย้งและวิเคราะห์เชิงลึกในพื้นที่ความขัดแย้งนั้น ๆ

ในพื้นที่ความขัดแย้งนั้นองค์กรที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายไม่ใช่เป็นหนึ่งเดียวที่เป็นหน่วยงานสำคัญในการคลี่คลายความขัดแย้ง องค์กรที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายไม่สามารถทำงานเดี่ยว ๆ ได้ ดังนั้นในการดำเนินการกิจช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้นหน้าที่ขององค์กรที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายก็คือการค้นคว้าหาแนวร่วมสันติภาพทั้งที่มีอยู่ในท้องถิ่น ระดับประเทศหรือระดับนานาชาติ นี่คือสิ่งที่จะต้องทำ

ที่ยืนของงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ความขัดแย้งไม่ใช่เป็นที่ให้มา (given) กว้างหรือแคบที่ยืนของการช่วยเหลือด้านกฎหมายในพื้นที่ขัดแย้งนั้นมีอิทธิพลเป็นอย่างมากจากความสามารถขององค์กรที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้น ๆ เองในการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศหรือแม้แต่ระดับนานาชาติ ในขณะที่เดียวกันที่ยืนของงานช่วยเหลือด้านสังคมก็มีอิทธิพลมาจากตำแหน่ง (ทัศนวิสัย ภารกิจและยุทธวิธี) ที่เลือกใช้ ดังนั้นองค์กรที่ให้การช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ทำงานในพื้นที่ความขัดแย้งต้องตั้งแต่แรกแล้วที่ต้องวางใจชัดเจนว่าจะอะไรเป็นทัศนวิสัย เป็นภารกิจและเป็นยุทธวิธีในการทำงาน การไม่มีทัศนวิสัย ภารกิจและยุทธวิธีที่ชัดเจนทำให้องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมายนั้นขาดแนวทางและลอบไปลอยมาท่ามกลางความขัดแย้งที่มีอยู่นั้นเสีย

บรรณานุกรม

- Alwi, D, ประวัติจังหวัดมาลุกู: เมือง *Banda Naira* เมือง *Ternate* เมือง *Tidore* และเมือง *Ambon*, สำนักพิมพ์ Dian Rakyat, 2005.
- Cate Buchanan, *Conflict Management in Indonesia – An Analysis of the Conflict in Maluku, Papua, and Poso*, Center for Humanitaria Dialogue, 2011.
- Gerry Van Klinken, *Communal Violence and Democratization in Indonesia: Small Town Wars*, Routledge, London and New York, 2007.
- Gerry Van Klinken, *The Maluku Wars: Bringing Society Back In*, Indonesia, 71, 1-26, 2001.
- Ichsan Malik, และมูลนิธิ TIFA. *Bakubae: The Community Based Movement For Reconciliation Process in Maluku*, BakuBae Maluku, Jakarta, 2003.
- Ikrar Nusa Bhakti, Yanuarti, Sri, and Mochamad Nurhasim, *Military politics, ethnicity and conflict in Indonesia*. Center for Research on Inequality, Human Security and Ethnicity, *Working Paper*, 62, 2009.
- International Crisis Group, *Indonesia: Overcoming murder and chaos in Maluku*. Asia Report, 10, 2000.
- International Crisis Group, *Indonesia: violence erupts again in Ambon*, *Asia Briefing*, 2004.
- Jacques Bertrand, *Legacies of The Authoritarian Past: Religious Violence In Indonesia's Moluccan Islands*, *Pacific Affairs*, 75(1), 2002.
- Malik, Panttinaja, Saleh et al, หตุคความรุนแรงด้ว้ก้าข้วัญว้า *Bakuabe* (รามาคีถันนะ), สำนักงาน Yappika, 2003.
- Noorhaidi Hasan, *Faith and politics: The rise of the Laskar Jihad in the era of transition in Indonesia*, Indonesia, 73, 145-169, 2002.

เชิงอรรถ

¹Mauro Cappelletti et.al, *Toward Equal Justice: A Comparative Study of Legal Aid in Modern Societies*, (New York: New York, 1975), หน้าที่ 6, ในงานเขียนของ Adnan Buyung Nasution, การช่วยเหลือด้านกฎหมายในอินโดนีเซีย (Jakarta: LP3ES, 1981), หน้าที่ 3 Mauro Cappelletti (1927-2004) เป็นศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัย University of Florence ท่านได้รับการยอมรับในฐานะนักวิชาการที่มีชื่อเสียงในเรื่องกฎหมายเปรียบเทียบในศตวรรษที่ 20 และเขียนหนังสือเกี่ยวกับกฎหมายเปรียบเทียบอีกหลายเล่ม, access to justice, กฎหมายทางสังคมวิทยาและการช่วยเหลือทางกฎหมาย งานเขียนของเขาเกี่ยวกับ access to justice มักจะเป็นหนังสืออ้างอิงในทางวิชาการในหลาย ๆ แห่งทั่วโลก

²ยกตัวอย่างเช่น: สำนักงานให้การปรึกษาด้านกฎหมาย Sin Ming Hui ที่เป็นองค์กรเชื้อชาติจีนที่จัดการด้านในสมัยก่อนอินโดนีเซียได้รับเอกราชจนถึงสมัย orde lama สำนักงานให้การปรึกษาและช่วยเหลือด้านกฎหมายที่มหาวิทยาลัยกฎหมายในอินโดนีเซีย สำนักงานการช่วยเหลือด้านกฎหมายจาการัด้าและมูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายประจำอินโดนีเซีย หน่วยงานย่อยการช่วยเหลือด้านกฎหมายที่ศาลจังหวัดและสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายอื่น ๆ ที่ก่อตั้งโดยองค์กรพลเรือนในอินโดนีเซีย

³หลายพื้นที่ในอินโดนีเซียมีโปรแกรมมีโปรแกรมหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับการช่วยเหลือด้านกฎหมายเช่นในจังหวัดสุมาตราใต้ จังหวัดชวากลาง จังหวัดชวาตะวันออก เมือง Palembang อำเภอ Tulungagung, และอำเภอ Sinjai

⁴Adnan Buyung, *Op.Cit.*, หน้าที่ 5

⁵Adnan Buyung, *Op. Cit.*, หน้าที่ 6

⁶นอกจากนั้นคุณ Schuyt ยังอธิบายต่อไปอีกเกี่ยวกับประเภทของการช่วยเหลือทางกฎหมายที่รวมถึง 1) การช่วยเหลือทางกฎหมายเพื่อการป้องกัน เป็นความพยายามในการอธิบายและสอนกฎหมายต่อประชาชน 2) การช่วยเหลือทางกฎหมายเพื่อการวินิจฉัยเป็นเสมือนที่ปรึกษาด้านกฎหมาย 3) การช่วยเหลือด้านกฎหมายเพื่อฟื้นฟูเป็นการช่วยเหลือด้านกฎหมายในการแก้ปัญหา ด้านกฎหมายในหน้างาน 4) การช่วยเหลือด้านกฎหมายเพื่อสร้างกฎหมายเป็นการสร้างการบังคับใช้กฎหมายให้เอาจริง จริงจัง ชัดเจนและถูกต้อง 5) การช่วยเหลือด้านกฎหมายเพื่อการปรับปรุงกฎหมายเป็นความพยายามในการปรับปรุงกฎหมายผ่านผู้พิพากษาหรือการออกกฎหมาย

⁷M. Zaidun, การเคลื่อนไหวด้านการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างในอินโดนีเซีย: ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดของการเคลื่อนไหวการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้างของมูลนิธิ LBH

ประจำ *Indonesia*, โครงการมหาวิทยาลัย Airlangga จังหวัด Surabaya, 1996, หน้าที่ 42

⁸เรื่องเดียวกัน

⁹M. Zaidun. *Op.Cit.* หน้าที่ 8

¹⁰เรื่องเดียวกัน หน้าที่ 8

¹¹Todung M Lubis, การช่วยเหลือด้านกฎหมายและความยากจนของโครงสร้าง ,LP3ES, Jakarta, 1986, หน้าที่ 45

¹²เรื่องเดียวกัน หน้าที่ 147-150.

¹³เรื่องเดียวกัน หน้าที่ 153

¹⁴เรื่องเดียวกัน หน้าที่ 161

¹⁵Daniel S. Lev., *Legal Aid in Indonesia*, The Centre of Southeast Asian Studies, Victoria, 1987, hal. 3.

¹⁶เรื่องเดียวกัน หน้าที่ 21-22

¹⁷Lihat Gill H Boehringer, *People's Lawyering: The Filipino Model-A Preliminary Report*. Organisasi *People's Lawyers* di Filipina antara lain NUPL, Libertas, Bonifacio, FLAG, dan lain-lain.

¹⁸Adnan Buyung Nasution, *Op.cit.* หน้าที่ 79

¹⁹Irawan Saptono และ Tedja Bayu (editor), *Verboden voor Honden En Inlanders; dan Lahirlah LBH, YLBHI*, Jakara, 2012, หน้าที่ 102-103

²⁰ในอาจะห์ มีความแปลกที่ว่าเมื่ออยู่ในยุคความรุนแรงที่รุนแรงมากแต่โครงสร้างทางสังคมก็ยังมีอยู่

²¹แม้ว่าตอนนี้จังหวัดปาปัวไม่ได้อยู่ในภายใต้กฎอัยการศึกแต่โครงสร้างทางทหารที่มีอยู่ก็คล้ายคลึงกับโครงสร้างสมัยกฎอัยการศึกในอาจะห์

²²บทที่ 1 เรื่องที่ (1) พรบ. ฉบับที่ 23 Prrp 1959

²³เรื่องเดียวกัน บทที่ 4 และ 5

²⁴เพื่อเป็นตัวอย่าง ในอัมบนันนั้นฝ่ายมุสลิมและฝ่ายคริสต์มีความขัดแย้งและกล่าวหาว่าอีกฝ่ายเป็นผู้เริ่มหาเรื่องก่อน หลังจาก YLBHI ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงแล้วปรากฏว่าจริง ๆแล้วการหาเรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นมาจากบุคคลที่ 3 ไม่ใช่จากมุสลิมหรือคริสต์ ในที่สุดทั้งสองฝ่ายก็รู้สึกถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะมีบุคคลที่ 3 มีผลประโยชน์ทำให้ความคิดที่จะสร้างสันติภาพเปิดกว้างมาก

---

²⁵ Munir Thalib เป็นนักกิจกรรมและทนายความด้านสิทธิมนุษยชน ท่านเคยเป็นหัวหน้า YLBHI และผู้ประสานงานสำนักงาน KontraS ซึ่งสำนักงาน KontraS เป็นองค์กรที่มุ่งเน้นในการหาคนหา ความรุนแรงและการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในอดีต เช่นกรณีคุณ Munir โคนฆาตกรรม ด้วยยาพิษในปี 2004 ระหว่างนั่งเครื่องบินไปประเทศเนเธอร์แลนด์ที่สงสัยว่าสำนักงานข่าวกรอง แห่งชาติมีส่วนเกี่ยวข้องในการฆาตกรรมในครั้งนี้ด้วย

²⁶ ทนายความบางส่วนไม่ต้องการวางตัวเองอยู่นอกกระบวนการขับเคลื่อนของศาล กระบวนการ ขับเคลื่อนออกศาลจะถือว่าได้ออกไปจากธรรมชาติของทนายความไปแล้ว

²⁷ ปรากฏในหมายเลข 2012, BPS, 2012.

²⁸ ปรากฏในวันออกในหมายเลข, BPS, 2012.

²⁹ ปรากฏในหมายเลข, BPS, 2012

³⁰ ปรากฏในวันออกในหมายเลข, BPS, 2012

³¹ Muridan S. Widjojo, ระหว่างความต้องการเรื่องประชาธิปไตยกับชัยชนะในการเมืองแห่งความ รุนแรง – ความขัดแย้งในปาปัวหลังยุค *Orde Baru*, สำนักพิมพ์ *Paper*, 2001.

³² Dr. Karel Phil. Erari, 1999, แผ่นดินของเรา ชีวิตก็ของเรา. สำนักพิมพ์ Pustaka Sinar Harapan, Jakarta.

³³ Amirudin al-Rahab, อินโดนีเซียและปาปัวในประวัติศาสตร์ ในหนังสือเรียนเรื่องสันติภาพ : อธิบายรูปแบบ, การสร้างความเชื่อมั่น , The Habibie Center, Jakarta, 2011.

³⁴ *Zending*; สำนักงานดำเนินงาน (ภารกิจ) เผยแพร่ศาสนาคริสต์, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน อินโดนีเซีย

³⁵ Amirudin al-Rahab, อินโดนีเซียและปาปัวในประวัติศาสตร์ในหนังสือเรียนเรื่องสันติภาพ: อธิบายรูปแบบ การสร้างความเชื่อมั่น The Habibie Center, Jakarta, 2011.

³⁶ http://id.wikipedia.org/wiki/Operasi_Trikora ที่เริ่มมาตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2014.

³⁷ เรื่องเดียวกันกับข้างต้น

³⁸ Muridan S. Widjojo, ระหว่างความต้องการเรื่องประชาธิปไตยกับชัยชนะในการเมืองแห่งความ รุนแรง – ความขัดแย้งในปาปัวหลังยุค , สำนักพิมพ์ *Paper*, 2001.

³⁹ Ngatiyem, องค์กรปาปัวเพื่อร้องขอเอกราชปี 1964 – 1998, ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างความมั่นคง ด้านการเมืองในอินโดนีเซีย, สำนักพิมพ์ UNS Surakarta, 2007.

⁴⁰ http://id.wikipedia.org/wiki/Organisasi_Papua_Merdeka ที่เริ่มมาตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2014

⁴¹ Amirudin al-Rahab, อินโดนีเซียและปาปัวในประวัติศาสตร์ในหนังสือเรียนเรื่องสันติภาพ: อธิบายรูปแบบการสร้างความเชื่อมั่น The Habibie Center, Jakarta, 2011.

---

⁴² Amirudin al-Rahab, การปฏิบัติการทางทหารในปาปัว: สมการกินไก่วัด?, สำนักงานพิมพ์
Jurnal Penelitian Politik LIPI, 2006.

⁴³ เรื่องเดียวกัน

⁴⁴ กลุ่มทำงานการจัดเก็บเอกสารในเรื่องความรุนแรงและการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อผู้หญิงปาปัว, *หยุดเดอะ! การเป็นพยานของผู้หญิงปาปัวที่เป็นเหยื่อความรุนแรงและการละเมิดสิทธิมนุษยชนปี 1963 – 2009*, สำนักงานพิมพ์Komnas Perempuan, 2010

⁴⁵ AHRC, การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่ถูกเฉยเมย, Asian Human Rights Commission, 2013.

⁴⁶ http://id.wikipedia.org/wiki/Konflik_Papua ที่เริ่มมาตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2014 แล้วอ่านของ
ทีม SKP ประจำเมือง Jayapura อีกด้วย, การอธิบายถึงประวัติศาสตร์การต่อสู้และความระทมของ
ประชาชนชาว *Paniai*, สำนักงานเพื่อความยุติธรรมและสันติภาพโดยกลุ่มนักบวชเมือง Jayapura,
2000.

⁴⁷ http://id.wikipedia.org/wiki/Krisis_Mapenduma ที่เริ่มตั้งแต่วันที่ 15 กรกฎาคม 2014

⁴⁸ สัมภาษณ์คุณ Simone Baab และคุณ Victor Mambor กับคุณ George Aditjondro ในวันรำลึกถึง
25 ปีของขบวนการพลเรือนในปาปัว สามารถเข้าอ่านได้ผ่าน
<http://victormambor.wordpress.com/2008/04/25/25-tahun-gerakan-masyarakat-sipil-papua/> เมื่อ
วันที่ 20 กรกฎาคม 2014

⁴⁹ สัมภาษณ์กับคุณ Jimmy Noya

⁵⁰ เรื่องเดียวกัน

⁵¹ สัมภาษณ์กับคุณ Bernard Akasian

⁵² เรื่องเดียวกัน

⁵³ สัมภาษณ์กับคุณ Jimmy Noya

⁵⁴ คุณ Budi Hernawan และคุณ Theo van den Broek, การสนทนาระดับประเทศเรื่องปาปัว – หนึ่ง
เรื่องเล่าเกี่ยวกับความทรงจำที่หลงใหล, สำนักงานเพื่อความยุติธรรมและสันติภาพโดยกลุ่ม
นักบวชเมือง Jayapura, 1999.

⁵⁵ ทีมเพื่อนมนุษยธรรมเมือง Wamena, รายงานเหตุการณ์โศกนาฏกรรมด้านมนุษยธรรมที่เมือง
Wamena, 6 ตุลาคม 2000, 2001.

⁵⁶ KPP HAM, บทข้อพิพาทจากรายงานผลการสอบสวนเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยธรรมที่เมือง
Papua หรือเมือง *Irian Jaya*, 2001.

⁵⁷ กลุ่มประชาชนพลเรือนสำหรับคดีที่เมือง Abepura, *Papua On Trial*, กลุ่มประชาชนพลเรือน
สำหรับคดีที่เมือง Abepura, 2005.

---

⁵⁸รัฐบาลอาจะห์, โครงการการพัฒนากระยะยาว (RPJP) ปี/ 2005-2025,ฝ่ายบริหารของจังหวัดอาจะห์, เมือง Banda Aceh, 2009.

⁵⁹กระทรวงสาธารณสุขอินโดนีเซีย, บทขอพิเศษ: ข้อมูลและข่าวสารเกี่ยวกับการสาธารณสุขประจำจังหวัดอาจะห์,เมือง Banda Aceh, 2012.

⁶⁰เรื่องเดียวกัน,

⁶¹หนังสือพิมพ์ Harian Serambi Indonesia, “ประชาชนยังไม่เตรียมพร้อมในการประสพกับภัยพิบัติที่มาเป็นประจำ”, 8 พฤศจิกายน 2006; Serambi Indonesia, “อย่าปล่อยให้ประชาชนต้องทำทากภัยพิบัติ”, หนังสือพิมพ์ Salam Serambi, 24 พฤศจิกายน 2009; หนังสือพิมพ์ Harian Serambi Indonesia, “ซั๊กซ์ในการเข้าแก้ไขหลังภัยพิบัติที่เมือง Aceh”, 21 มีนาคม 2011.

⁶²ฐานะในการเป็นพื้นที่พิเศษนี้ทำให้มีสิทธิปกครองตนเองในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีและการศึกษา

⁶³Aspinall, E, *Islam and Nation: Separatist Rebellion in Aceh, Indonesia*. National University of Singapore, Singapore, 2009.

⁶⁴Prasetyo, S. A.,*Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

⁶⁵เรื่องเดียวกัน,

⁶⁶Wennmann, A. & Krause, J., *Resource Wealth, Autonomy, and Peace in Aceh*. The Centre on Conflict, Development and Peacebuilding, Geneva, 2009.

⁶⁷Nazar, M., *Sejarah Konflik Aceh; Perspektif Pemerintah Aceh*. Speech of vice-Governor Nanggroe Aceh Darussalam, Pemerintah Aceh, Banda Aceh, 2008.

⁶⁸Prasetyo, S. A.,*Background and Political Situation in Aceh*. In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

⁶⁹Hamid, A. F.,*Jalan Damai Nanggroe Endatu; Catatan Seorang Wakil Rakyat Aceh*, Penerbit Suara Bebas, Jakarta, 2006.

⁷⁰Schulze, K. E.,*The Free Aceh Movement (GAM): Anatomy of Separatist Organization*, East-West Center, Washington, 2004.

⁷¹Sukma, R.,*Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*,Policy Studies 3 - East West Center; Nessen, W. (2006). Sentiments Made Visible: The Rise and reason of Aceh's

---

National Liberation Movement. In A. Reid, *Verandah of Violence: The Background to the Aceh Problem* (hal. 177-198). Singapore: Singapore University Press & University of Washington Press, 2004.

⁷²Ghani, Y. A., *Status Aceh dalam NKRI*, Institute for Ethnic Civilizations Research, Denmark, 2008.

⁷³Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy for Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

⁷⁴Sjamsuddin, N., *Issues and Politics of Regionalism in Indonesia: Evaluating the Acehnese Experience*. In J.-J. L. Vani, *Armed Separatism in Southeast Asia* (hal. 111-128). Singapore: Institut of Southeast Asian Studies, 1984.

⁷⁵Ross, M. L., *Resource and Rebellion in Aceh, Indonesia*, Yale - World Bank, Los Angeles, 2003.

⁷⁶Aguswandi, & Zumner, W., *From Politics to Arms to Politics Again: The Transition of the Gerakan Aceh Merdeka (Free Aceh Movement - GAM)*, Berghof Research Center for Constructive Conflict Management, Berlin, 2008; Nessen, William, *Sentiments Made Visible: The Rise and Reason of Aceh's National Liberation Movement*, Singapore University Press & University of Washington Press, Singapore, 2006.

⁷⁷Ross, M. L., *Resource and Rebellion in Aceh, Indonesia*, Yale - World Bank, Los Angeles, 2003.

⁷⁸Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*. Policy Studies 3 - East West Center, 2004.

⁷⁹เรื่องเดียวกัน.

⁸⁰Perez, J. G., *Lesson of Peace in Aceh: Administrative Decentralization and Political Freedom as a Strategy of Pasification in Aceh*, International Catalan Institute, Barcelona, 2009.

⁸¹Hamid, A. F., *ทางสันติภาพของเมือง Nanggroe Endatu; บทบันทึกของสมาชิกสภาราษฎรของอาจะห์คนหนึ่ง, สำนักพิมพ์ Suara Bebas*, Jakarta, 2006.

⁸²Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004.

⁸³เรื่องเดียวกัน.

---

⁸⁴Ross, M. L., *Resource and Rebellion in Aceh, Indonesia*, Yale - World Bank, Los Angeles, 2003.

⁸⁵TAPOL, *Backgrounder: Mass Killings in Aceh*. TAPOL, 27 June 1991; Human Rights Watch, *Indonesia: Continuing Human Rights Violations in Aceh*, Human Rights Watch, 19 June 1991. Diakses dari <http://www.hrw.org/reports/pdfs/i/indonesia/indonesi916.pdf>

⁸⁶Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

⁸⁷Aguswandi, & Zumner, W., *From Politics to Arms to Politics Again: The Transition of the Gerakan Aceh Merdeka (Free Aceh Movement - GAM)*, Berghof Research Center fo Constructive Conflict Management, Berlin, 2008.

⁸⁸เรื่องเดียวกัน; Hamid, A. F., *ทางสันติภาพของเมือง Nanggroe Endatu; บทบันทึกของสมาชิกสภารายการของอาจะห์คนหนึ่ง, สำนักพิมพ์ Suara Bebas*, Jakarta, 2006.

⁸⁹Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004; Jemadu, A., *Democratisation, the Indonesian Armed Forces and the Resolving of the Aceh Conflict*, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Problem* (hal. 272), Singapore University Press, Singapore, 2006.

⁹⁰Taqwaddin et.al., *ประวัติการเกิดขึ้นของกฎหมายของฝ่ายบริหารจังหวัดอาจะห์ (Perspektif Partisipatif di Aceh)*, คณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัย Unsyiah, เมืองบันดาอาจะห์, 2009.

⁹¹เรื่องเดียวกัน; Jemadu, A., *Democratisation, the Indonesian Armed Forces and the Resolving of the Aceh Conflict*, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Problem* (hal. 272), Singapore University Press, Singapore, 2006.

⁹²Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

⁹³ทีมปกป้องความถูกต้อง, *ข้อเสนอรูปแบบการคลี่คลายการละเมิดอย่างรุนแรงต่อสิทธิมนุษยชนที่เมือง Aceh*, ทีมปกป้องความถูกต้อง, เมือง Banda Aceh/เมือง Jakarta, 2007.

⁹⁴Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

---

⁹⁵Miller, M. A., *What's Special About Special Autonomy in Aceh?*, In A. Reid, *Verandah of Violence; the Background to the Aceh Problem* (hal. 292-314), Singapore University Press, Singapore, 2006.

⁹⁶ Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009; มูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายประจำอินโดนีเซีย (YLBHI), ผู้ปฏิบัติงานเพื่อสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรมในสถานการณ์ประกาศอัยการศึกที่เมือง *Acceh*, YLBHI, Jakarta, กันยายน 2003.

⁹⁷Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004, hal. 47-55.

⁹⁸Jemadu, A., *Democratisation, the Indonesian Armed Forces and the Resolving of the Aceh Conflict*, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Problem* (hal. 272), Singapore University Press, Singapore, 2006.

⁹⁹Miller, M. A., *What's Special About Special Autonomy in Aceh?*, In A. Reid, *Verandah of Violence; the Background to the Aceh Problem*, Singapore University Press, Singapore, 2006, hal. 292-314.

¹⁰⁰Wennmann, A. & Krause, J., *Resource Wealth, Autonomy, and Peace in Aceh*, The Centre on Conflict, Development and Peacebuilding, Geneva, 2009.

¹⁰¹Aguswandi, & Zumner, W., *From Politics to Arms to Politics Again: The Transition of the Gerakan Aceh Merdeka (Free Aceh Movement - GAM)*, Berghof Research Center for Constructive Conflict Management, Berlin, 2008.

¹⁰²Edward Aspinall, & Harold Crouch. *The Aceh Peace Process: Why it Failed?*, East-West Center, Washington, 2003.

¹⁰³ELSAM: Briefing Paper No. 2, April 2003.

¹⁰⁴Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

¹⁰⁵Jemadu, A., *Democratisation, the Indonesian Armed Forces and the Resolving of the Aceh Conflict*, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Problem* (hal. 272-291), Singapore University Press, Singapore, 2006.

---

¹⁰⁶ เรื่องเดียวกัน.

¹⁰⁷ Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004.

¹⁰⁸ สัมภาษณ์กับคุณ Teuku Kamaruzzaman, หนึ่งในผู้ต่อรองกับกลุ่ม GAM ที่ถูกจับก่อนเดินทางไปสนทนาเพื่อสันติภาพที่เมือง Tokyo เมื่อพฤษภาคม 2003. 20 กรกฎาคม 2014

¹⁰⁹ Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*. In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

¹¹⁰ เรื่องเดียวกัน.

¹¹¹ Perez, J. G., *Lesson of Peace in Aceh: Administrative Decentralization and Political Freedom as a Strategy of Pasification in Aceh*, International Catalan Institute, Barcelona, 2009.

¹¹² Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

¹¹³ Hamid, A. F., *ทางสันติภาพสำหรับเมือง Nanggroe Endatu; บทบันทึกของสมาชิกสภาราษฎรอาเจะที่คนหนึ่ง*, สำนักพิมพ์ Suara Bebas, Jakarta, 2006.

¹¹⁴ Aspinall, E., *The Helsinki Agreement: A More Promising Basis for Peace in Aceh?*, Policy Studies 20, 2005, hal. 91-102.

¹¹⁵ Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

¹¹⁶ Aspinall, E., *The Helsinki Agreement: A More Promising Basis for Peace in Aceh?*, Policy Studies 20, 2005, hal. 91-102.

¹¹⁷ Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy fo Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009; Hamid, A. F., *Jalan Damai Nanggroe Endatu; Catatan Seorang Wakil Rakyat Aceh*, Penerbit Suara Bebas, Jakarta, 2006.

¹¹⁸ Aspinall, E., *The Helsinki Agreement: A More Promising Basis for Peace in Aceh?*, Policy Studies 20, 2005, hal. 91-102.

---

¹¹⁹ Jemadu, A., *Democratisation, the Indonesian Armed Forces and the Resolving of the Aceh Conflict*, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Problem* (hal. 272), Singapore University Press, Singapore, 2006.

¹²⁰ Jemadu, A., *Democratisation, the Indonesian Armed Forces and the Resolving of the Aceh Conflict*, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Problem* (hal. 272), Singapore University Press, Singapore, 2006.

¹²¹ Aspinall, E., *Aceh/ Indonesia: Conflict Analysis and Options for Systemic Conflict Transformation*, Berghof Foundation for Peace Support, Berlin, 2005.

¹²² Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy for Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

¹²³ Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004.

¹²⁴ Ghani, Y. A., *สถานะของเมืองอาจะห์ในสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (NKRI)*, Institute for Ethnic Civilizations Research, Denmark, 2008.

¹²⁵ Hamid, A. F., *ทางสันติภาพสำหรับเมือง Nanggroe Endatu; บทบันทึกของสมาชิกสภากรายการอาจะห์คนหนึ่ง*, สำนักพิมพ์ Suara Bebas, Jakarta, 2006.

¹²⁶ Tiro, H. d., *The Legal Status of Aceh-Sumatra Under International Law*, The National Liberation Front Aceh-Sumatra, 1980, hal. 8-12.

¹²⁷ Schulze, K. E., *Insurgency and Counter-Insurgency: Strategy and the Aceh Conflict*, October 1976 - May 2004, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Conflict* (hal. 225-271), Singapore University Press, Singapore, 2006.

¹²⁸ *Ibid.*; Amnesty International, *Indonesia: New Military Operations, Old Patterns of Human Rights Abuses in Aceh (NGO)*, 6 October 2004 ได้รับเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2014 จากองค์กร Peacewomen:
http://www.peacewomen.org/assets/file/Resources/NGO/vaw_newmilitaryoperations_october2004.pdf

¹²⁹ Stanley Adi Prasetyo, & Teresa Birks, *ภูมิหลังและสถานการณ์ทางการเมืองที่เมือง Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, *Aceh: บทบาทของประชาชนไปโดยสำหรับสันติภาพและการฟื้นฟู* (หน้าที่ 75-109), สำนักพิมพ์ PCD Press Indonesia, Yogyakarta, 2011.

-
- ¹³⁰ KontraS. การตอบรับในคำตัดสินของศาลร่วมที่เมืองจาเซห์, เสี่ยงวิทยุ Siaran Pers KontraS, No. 16/SK-KONTRAS/V/2000, Jakarta, 19 พฤษภาคม 2000. สามารถเข้าไปที่ http://www.kontras.org/index.php?hal=siaran_pers&id=165
- ¹³¹ Schulze, K. E., *Insurgency and Counter-Insurgency: Strategy and the Aceh Conflict*, October 1976 - May 2004, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Conflict* (hal. 225-271), Singapore University Press, Singapore, 2006.
- ¹³² KontraS. ครอบรอบการปฏิรูปของกองทัพอินโดนีเซีย(5 ตุลาคม 1998-5 ตุลาคม 2006), เสี่ยงวิทยุ Siaran Pers. สามารถเข้าไปที่ <http://www.kontras.org/penculikan/index.php?hal=sp&id=409>
- ¹³³ John Baylis, James Wirtz, Eliot Cohen, & Colin S. Gray, *Strategy in the Contemporary World: An Introduction to Strategic Studies*, Oxford University Press, Oxford, 2002.
- ¹³⁴ Luttwak, E., *A Dictionary of Modern War*, Penguin Press, London, 1971.
- ¹³⁵ Amnesty International, *Shock Therapy Restoring Order in Aceh, 1989-1993*. ได้รับเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2014 จาก Amnesty International: <http://www.amnesty.org/pt-br/library/info/ASA21/007/1993/en>, 27 July 1993.
- ¹³⁶ Schulze, K. E., *Insurgency and Counter-Insurgency: Strategy and the Aceh Conflict*, October 1976 - May 2004, In A. Reid, *Verandah of Violence; The Background to the Aceh Conflict* (hal. 225-271), Singapore University Press, Singapore, 2006.
- ¹³⁷ Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004.
- ¹³⁸ Robinson, Geoffrey., *Rawan Is as Rawan Does: The Origins of Disorder in New Order Aceh*, Indonesia, Volume 66, October 1998.
- ¹³⁹ เรื่องเดียวกัน
- ¹⁴⁰ Heiduk, F., *Series of Country-Related Conflict Analyses: Province of Aceh/Indonesia*, Friedrich Ebert Stiftung, Berlin, October 2006
- ¹⁴¹ Sukma, R., *Security, Operations in Aceh: Goals, Consequences, and Lessons*, Policy Studies 3 - East West Center, 2004.
- ¹⁴² เรื่องเดียวกัน
- ¹⁴³ Heiduk, F., *Series of Country-Related Conflict Analyses: Province of Aceh/Indonesia*, Friedrich Ebert Stiftung, Berlin, October 2006.

---

¹⁴⁴ Kell, Tim, *The Roots of Acehese Rebellion, 1989–1992*, Cornell Modern Indonesia Project, No. 74, Cornell University, Ithaca, 1995.

¹⁴⁵ Taqwaddin, *Bolehkah Aceh Damai*, Opini: Harian Serambi Indonesia, 30 Mei 2007.

¹⁴⁶ เรื่องเดียวกัน

¹⁴⁷ เรื่องเดียวกัน

¹⁴⁸ อ้างอิงมาจากผลการสัมภาษณ์คุณ Afridal Darmi, คุณ Saifuddin A. Gani, คุณ Adun' Zulfikar, และ Hospi Sabri.

¹⁴⁹ ภารกิจสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในอินโดนีเซีย, ผลการสังเกตการณ์ถึงกระบวนการยุติธรรมในกรณีของอาจะห์, มูลนิธิสำนักงาน

¹⁵⁰ Berdasarkan hasil Berdasarkan hasil wawancara dengan Hendardi.

¹⁵¹ อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Dadang Trisasongko

¹⁵² อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Alamsyah Hamdani และคุณ Hendardi.

¹⁵³ Walhi ชุก จนถึง 80 Walhi ที่ประสานงานโดยคุณ 90Saifuddin A. Gani เบื้องต้นเป็นสำนักงานที่ไม่ใช่เป็นของรัฐและดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อมแต่เนื่องจากสถานการณ์ในอาจะห์ที่เต็มไปด้วยการละเมิดสิทธิมนุษยชนทำให้Walhi ร่วมช่วยในการว่าความในคดีการละเมิดสิทธิมนุษยชนนับจากนั้นเป็นต้นมา

¹⁵⁴ มูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมาย, ผลการสังเกตการณ์ถึงกระบวนการยุติธรรมในกรณีของอาจะห์, *มูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในอินโดนีเซีย*, Jakarta, 1991.

¹⁵⁵ เรื่องเดียวกัน

¹⁵⁶ อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Alamsyah Hamdani

¹⁵⁷ อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Saifuddin 'Acun' Gani

¹⁵⁸ เรื่องเดียวกัน

¹⁵⁹ อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Alamsyah Hamdani

¹⁶⁰ มูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในอินโดนีเซีย (YLBHI), ผู้ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรมในสถานการณ์ก๊อชการศึกในอาจะห์, YLBHI, Jakarta, กันยายน 2003; เว็บไซต์ที่รวบรวมระหว่าง NGO-HAM Aceh, ที่สามารถเข้าได้ตั้งแต่วันที่ 17 สิงหาคม 2014 http://ngo-ham.9f.com/kasus_yang_belum_diusut_jafar_siddiq.htm

¹⁶¹ อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Alamsyah Hamdani

¹⁶² อ้างอิงผลสัมภาษณ์กับคุณ Dadang Trisasongko

¹⁶³ เรื่องเดียวกัน

-
- ¹⁶⁴ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Abdullah Saleh.
- ¹⁶⁵ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Saifuddin A. Gani.
- ¹⁶⁶ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Dadang Trisasongko
- ¹⁶⁷ เว็บไซต์ที่รวบรวมระหว่าง NGO-HAM Aceh, ที่สามารถเข้าได้ตั้งแต่วันที่ 17/8/2014 http://ngo-ham.9f.com/kasus_yang_belum_diusut_jafar_siddiq.htm
- ¹⁶⁸ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Afridal Darmi โดยได้รับการเห็นชอบจากคุณ Abdullah Saleh
- ¹⁶⁹ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Saifuddin 'Acun' Gani
- ¹⁷⁰ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Mustiqal Syahputra, คุณ Zulfikar และคุณ Hospi Sabri
- ¹⁷¹ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Dadang trisasongko โดยได้รับการเห็นชอบจากคุณ Saifuddin Gani
- ¹⁷² อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Ari Maulana
- ¹⁷³ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Dadang Trisasongko
- ¹⁷⁴ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Afridal Darmi
- ¹⁷⁵ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Dadang Trisasongko
- ¹⁷⁶ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Dadang Trisasongko
- ¹⁷⁷ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Afridal Darmi
- ¹⁷⁸ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Abdullah saleh
- ¹⁷⁹ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Afridal Darmi
- ¹⁸⁰ เรื่องเดียวกัน
- ¹⁸¹ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Ari Maulana
- ¹⁸² เรื่องที่กล่าวถึงโดยคุณ Afridal Darmi ประโยคนี้ก็ถูกกล่าวถึงในหนังสือของ LBH
- ¹⁸³ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Ari Maulana อดีตสมาชิก LBH ประจำเมือง Banda Aceh แผนกไม่มี
ฟ้องร้อง สมัยปี 2001 – 2003
- ¹⁸⁴ อ้างอิงการสัมฤทธิ์กับคุณ Abdullah Saleh
- ¹⁸⁵ Edward Aspinall, & Harold Crouch, *The Aceh Peace Process: Why it Failed?*, East-West Center, Washington, 2003.
- ¹⁸⁶
- ¹⁸⁷ มูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในอินโดนีเซีย (YLBHI), ผู้ทำงานด้านสิทธิมนุษยชน
และมนุษยธรรมในสถานการณ์กฏอัยการศึกในอาจะห์, YLBHI, Jakarta, September 2003.
- ¹⁸⁸ อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Afridal Darmi
- ¹⁸⁹ เรื่องเดียวกัน

---

¹⁹⁰Prasetyo, S. A., *Background and Political Situation in Aceh*, In S. A. Olle Tornquist, & T. Birks (Ed.), *The Role of Democracy for Peace and Reconstruction*, PCD Press Indonesia & ISAI, Jakarta, 2009.

¹⁹¹อ้างอิงผลสัมฤทธิ์กับคุณ Hospi Sabri (ผู้อำนวยการ LBH ประจำเมือง Banda Aceh, ปี 2008 - 2010).

¹⁹²Tandiono BP., สามองค์ประกอบของการช่วยเหลือด้านกฎหมายทางโครงสร้าง (BHS) : การศึกษากฎหมาย การช่วยเหลือด้านกฎหมายและการปรับปรุงกฎหมายอยู่ที่ไหนและจะไปไหนดี สำหรับสำนักงาน YLBHI?, 2013.

¹⁹³UDT, APODETI, KOTA, และ TRABALISTA ชื่อพรรคการเมืองที่สนับสนุนการรวมกับ อินโดนีเซีย

¹⁹⁴Fretilin เป็นชื่อพรรคการเมืองในติมอร์ตะวันออกในปี 1975 ที่ต้องการให้มีการกำหนด โศกษะตาดำด้วยตัวเองของชาวติมอร์ตะวันออกหรืออีกนัยหนึ่งคือ ต้องการเอกราช

¹⁹⁵รายงานจากคณะกรรมการค้นหาความจริงและสร้างความเป็นมิตร, หน้าที่ 49 – 50

¹⁹⁶HALILINTAR, ALFA, SAKA เป็นชื่อขององค์กรพลเรือนคิดอาวุธที่ตั้งขึ้นโดยกองอินโดนีเซีย และปฏิบัติการในพื้นที่ติมอร์ตะวันออกในปี 1999

197

¹⁹⁸Geoffrey Robinson, ติมอร์ตะวันออกในปี 1999; ความเลวร้ายต่อมนุษยชาติ, สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ, กรุง Geneva, 2006, หน้าที่ 183

¹⁹⁹กรณีศึกษาต่อ อำเภอกอนติมอร์ตะวันออก 13

²⁰⁰*Internasional Force for East Timor*, กลุ่มสันติภาพจากนานาชาติที่ไม่ใช่จากสหประชาชาติที่ตั้งขึ้นและนำโดยประเทศออสเตรเลียตามความเห็นของสหประชาชาติ

²⁰¹สำนักงานสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, รายงานของหน่วยตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในติมอร์ตะวันออก, ปี 2014, หน้าที่ 124

²⁰²ประสากรมผู้เขียนที่ได้เห็นสถานการณ์ในเมือง Dili ระหว่างมีและหลังการลงมติ

²⁰³สำนักงานสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, รายงานของหน่วยตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนในติมอร์ตะวันออก, ปี 2014, หน้าที่ 125

²⁰⁴รายงานจาก CAVR สำนักงานรับแจ้งความจริงและการปรองดองsi, *CHEGA!*, หน้าที่ 22

²⁰⁵รายงานจากสำนักงานค้นหาความจริงและสร้างความเป็นมิตร, ในหน้าที่ xii

-
- ²⁰⁶ บทบันทึกส่วนตัวของผู้เขียนจากผลการอภิปรายกับนักกิจกรรมและกลุ่มพลเรือนติดอาวุธหลาย
ๆคน
- ²⁰⁷ ข้อมูลข่าวสารจากคุณ Nugroho Kadjasungkana ที่เมือง Dili
- ²⁰⁸ เอกสาร โครงการทำงานของรัฐบาลท้องถิ่น (RKPD) อำเภอ Poso, 2014
- ²⁰⁹ แรงงานอพยพถูกข่มขู่เป็นเหตุผลของความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์, หนังสือพิมพ์ Media
Indonesia, 14 ธันวาคม 2004
- ²¹⁰ Harli Abdul Muin, การแผ่ขยายของเงินทุน, ลักษณะเฉพาะ, ความรุนแรง : การต่อสู้ของ
ประชาชนต่อการแผ่ขยายของระบบทุนนิยมในซูลาเวสีกลาง, ได้รับจาก
<http://harlimuin.wordpress.com/2009/10/07/ekspansi-modal-isu-identitas-kekerasan-perlawanan-rakyat-terhadap-ekspansi-kapitalis-di-sulawesi-tengah/>
- ²¹¹ ได้รับจาก <http://posobersatu.blogspot.com/2008/09/konflik-poso-dan-resolusinya.html>
- ²¹² หนังสือพิมพ์ Kompas, 18 กันยายน และ 19 ธันวาคม 2001
- ²¹³ Herman Parimo adalah ผู้นำ GPST (กลุ่มเยาวชนเคลื่อนไหวซูลาเวสีกลาง), ดำรงได้ดำเนินการ
จับกุม Herman Parimo และคนอื่นๆอีก 7 คนในข้อหาเกี่ยวข้องกับกรก่อการร้าย.แต่ก่อนถึงที่ศาล
พิพากษาคดี Herman Parimo ได้ป่วยและเสียชีวิตขณะเดินทางไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลที่ มากา
ซาร์
- ²¹⁴ รายงานการวิจัยเรื่องการตอบรับของกองทัพต่อความขัดแย้งทางสังคมใน Poso, ทิมวีจจาก
มูลนิธิสร้างคนแห่งซูลาเวสีกลาง, เมือง Palu, พฤศจิกายน 2000
- ²¹⁵ George Junus Aditjondro, การจرحลใน Poso และ Morowali; รากเหง้าของปัญหาและทางออก
ของปัญหา, 2004
- ²¹⁶ เดือนพฤษภาคม 2002, ศาลจังหวัด Palu ได้ตัดสินประหารชีวิตหลังจากไม่ได้รับการอภัยโทษจาก
ประธานาธิบดี Susilo Bambang Yudhoyono, ทั้งสามคน ถูกประหารชีวิตเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2006 ที่เมือง
Palu
- ²¹⁷ 10 ผู้ต้องหาจากกองทัพชุดปฏิบัติการที่ B 711 Raksatama ซึ่งภายหลังได้ถูกตัดสินว่าผิดจากศาลทหาร
เมือง Manado เมื่อปี 2007 ทั้งนี้ทั้ง 10 ผู้ต้องหาดังกล่าวมีหลักฐานมัดแน่นว่าได้กระทำการลักพาตัวและ
กระทำคามรุนแรงต่อชาวบ้านจากหมู่บ้าน Toyado Poso ซึ่งผู้ต้องหาทั้งหมดในภายหลังได้ถูกลงโทษด้วย
การชลอการขึ้นชั้นและการปล่อยออก, การลักพาตัวชาวบ้าน Toyado, หนังสือพิมพ์ KontraS, 1 ธันวาคม
2001 ได้รับจาก<http://www.kontras.org/poso/index.php?hal=profilkasus&id=3>
- ²¹⁸ รายงานปลายปี 2001, LPSHAM ซูลาเวสีกลาง, 2002.
- ²¹⁹ รายงานปลายปี 2001, LPSHAM ซูลาเวสีกลาง, 2003.

²²⁰ วันพุธ (12 Desember), หัวหน้าข่าวกรองแห่งชาติ (BIN) คุณ Hendropriyono กล่าวถึงความเกี่ยวข้องของ Al-Qaidah กับการจลาจลใน Poso แต่ทางผู้บัญชาการตำรวจยังไม่ยืนยันถึงการเกี่ยวข้องของ Al-Qaidah ในการจลาจลที่ Poso ข่าวได้รับจาก <http://www.tempo.co/read/news/2001/12/13/05520252/Kapolri-Belum-Pastikan-Keterlibatan-Al-Qaidah-di-Poso>, 13 Desember 2012.

²²¹ ผู้กำกับตำรวจประจำจังหวัดซูลาเวสีกลางปฏิเสธการเกี่ยวข้องของ Al-Qaedah ใน Poso, ข่าวจากทีวี Liputan6.com, 15 ธันวาคม 2001. ได้รับจาก <http://news.liputan6.com/read/25439/polda-sulteng-membantah-keterlibatan-al-qaeda-di-poso>

²²² ถูกกล่าวโดยรัฐมนตรีประสานงานฝ่ายความมั่นคงคุณ Susilo Bambang Yudhoyono ในการประชุมคณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของประธานาธิบดี Megawati ที่อาคารหลักของสำนักงานเลขาธิการประธานาธิบดีที่กรุงจาการ์ต้า, วันพุธ(13 ธันวาคม 2001). ได้รับจาก <http://news.liputan6.com/read/25399/diselidiki-pengaruh-jaringan-al-qaeda-di-poso#sthash.RILuXWY9.dpuf>, 14 ธันวาคม 2001

²²³ PPRC การฝึกที่เมือง Poso, Liputan6.com, 17 มกราคม 2002 <http://news.liputan6.com/read/27365/pprc-latihan-di-poso>

²²⁴ Time, *Confessions of an Al Qaeda Terrorist*, 23 September 2002.

²²⁵ การประชุมคณะรัฐมนตรี: กำลังพิจารณา, การมีของเครือข่ายการก่อการร้ายที่เมือง Poso, หนังสือพิมพ์ Kompas, 13 ธันวาคม 2002

²²⁶ นินจาบุกเมือง Poso, เก้าคนเสียชีวิต, หนังสือพิมพ์ Suara Karya, 13 ตุลาคม 2003.

²²⁷ Tanah Runtuh เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่มีวัฒนธรรมเป็นของตัวเองที่ตั้งอยู่ตรงมุมของเมือง Poso ที่อยู่ใกล้เป็นที่รู้จักขึ้นมาเนื่องจากมีตำรวจได้เข้ายิงปะทะกับกลุ่มผู้ต้องหาในคดีความรุนแรง เมื่อก่อนพื้นที่นี้เป็นคล้ายหมู่บ้านจัดสรรที่ระดับรายได้อยู่ในระดับสูงพอสมควรซึ่งสามารถดูได้จากหลาย ๆ บ้านที่ยังอยู่ได้อย่างคงทนหรือดูได้จากเศษอาคารที่สามารถบ่งชี้ได้ว่าเข้าบ้านอยู่ในระดับไหนของสังคม Poso สภาพของพื้นที่แห่งนี้เป็นภูเขาและพาดต้นไม้ใหญ่ได้ในทุกพื้นที่ ตอนพื้นที่ตรงนี้ได้ถูกเรียกว่า Tanah Runtuh ที่แปลว่าดินถล่ม เพราะเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ดินที่ติดกับถนนข้างแม่น้ำ Poso ได้ถล่มลงมา

²²⁸ รายชื่อพลเรือนที่ถูกจับในเหตุการณ์วันที่ 22 มกราคม 2007 ที่หมู่บ้าน Gebang Rejo, เขต Poso Kota, หนังสือพิมพ์ KontraS, 2007. ได้รับจาก www.kontras.org/poso

วันที่ 10 หลังการประกาศสนธิสัญญาหยุดขัดแย้ง Malino, 11 มกราคม 2002, ฝ่ายตำรวจได้ตรวจจับอาวุธปืนประจักษ์เองเป็นจำนวน 618 กระบอก ลูกกระเบิด 142 ลูก ฆวนกและธนู 2.804 ฆวนก ลูกธนู 14.848 ดอก, อาวุธปลายแหลม 75 ฆวนก ลูกดอกอาบยาพิษ 134 ชุด กระสุนปืน 372 ลูกและระเบิดประจักษ์เองอีก 22 ลูก การตรวจจับอาวุธดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งในการพยายามสร้างสันติภาพในเมือง Poso หลังการประกาศสนธิสัญญาหยุดขัดแย้ง Malino เมื่อปี 2002

²³⁰ รายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริง LPSHAM ของซูลาเวสีตะวันออกเฉียงใต้, กรกฎาคม 2004

²³¹ การเปิดให้สื่อชกถามของทีมรวมเพื่อสันติภาพ Poso, เมือง Palu, 10 ธันวาคม 2004

²³² อดีตนายอำเภอ Poso ใ้ถูกตัดสินจำคุกสองปี, merdeka.com, 3 ตุลาคม 2007 ใ้รับจาก

<http://www.merdeka.com/hukum-kriminal/mantan-bupati-poso-divonis-dua-tahun-penjara-u5yrzni.html>

²³³ รายงานการสังเคราะห์ของ KontraS: การรายงานสดจากภาคสนามที่เมือง Poso-ซูลาเวซีกลาง, KontraS, 4 พฤศจิกายน 2012 ใ้รับจาก http://kontras.org/index.php?hal=siaran_pers&id=1614

²³⁴ การตัดสินจากการประชุมที่สำนักงานสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเลขที่ 06/SP/V/2009 เมื่อวันที่ 12-13 พฤษภาคม 2009 กำหนดว่าสำนักงานสิทธิมนุษยชนประจำท้องถิ่นทุกแห่งจะยกฐานะเป็นตัวแทนสำนักงานสิทธิมนุษยชนตามพระราชบัญญัติเลขที่ 39 ปี 1999

²³⁵ หัวหน้าทีมสำนักงานสิทธิมนุษยชนสำหรับ Poso, หนังสือพิมพ์ Kompas, 18 พฤศจิกายน 2004

²³⁶ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2005 ประมาณเวลา 08.15 อันเนื่องมาจากมีคน 20 คนเสียชีวิต และอีก 50 คนได้รับบาดเจ็บ ใ้รับข่าวจาก http://id.wikipedia.org/wiki/Bom_Tentena_2005

²³⁷ ใ้รับข่าวจาก

<http://www.kontras.org/poso/data/teks/Sebutan%20Pelaku%20Kekerasan%20di%20Poso.pdf>

บทความนี้ทำขึ้นมาเพื่อเรียบเรียงหลักการในการสร้างความปรองดองใน Poso ในการมุมมองของชาวบ้านและฝ่ายบริหาร ; กุณ Syamsul Alam Agus, 2006.

²³⁹ กิจกรรมนี้ไ้ทำขึ้นโดยรัฐบาลท้องถิ่นอำเภอ Poso โดยการเชิญผู้นำค้ำฉันทวิญญูมาจก 14 ค้ำบล ถือว่าเป็นตัวแทนจากชาติพันธุ์ดั้งเดิม กิจกรรมนี้มีที่านประธานาธิบดี Abdurrahman Wahid มาเปิดงานเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2000 ที่ Poso

²⁴⁰ บาทหลวง Rinaldy Damanik เป็นผู้นำ Crisis Center GKST (โบสถ์คริสต์ประจำจังหวัดซูลาเวซีกลาง) ที่รวบรวมถึงสาเหตุและประวัติการเกิดจลาจลใน Poso ซึ่งหนึ่งในกิจกรรมหลักของ Crisis Center ก็คือช่วยเหลือคนคริสต์ที่อยู่ในท่ามกลางคนมุสลิมให้ปลอดภัยหรือคนคริสต์ที่เป็นเหยื่อของการจราจล รวมถึงช่วยคนมุสลิมในช่วงของการขนย้าย ท่านเป็นบุคคลที่สำคัญอีกคนหนึ่งในการลงนามสนธิสัญญาหยุดความขัดแย้ง Malino I.

²⁴¹ BKPM-D Maluku, ใ้รับข่าวจาก <http://bkpmd-maluku.com/index.php/id/komoditi-unggulan/gambaran-umum>, 10 กุมภาพันธ์ 2015

²⁴² Des Alwi, ประวัติจังหวัดมาลุกู: เมือง Banda Naira, เมือง Ternate, เมือง Tidore, และเมือง Ambon, สำนักพิมพ์ Dian Rakyat Maluku, 2005, หน้าที่ 85

²⁴³ Internasional Crisis Group, *Indonesia: Overcoming Murder and Chaos in Maluku*, ICG Asia Report No. 10, Jakarta/Brussels, 19 December 2000.

²⁴⁴ Dr. Dieter Bartels, *Guarding the Invisible Mountain: Intervillage Alliances, Religious Syncretism and Ethnic Identity among Ambonese Christians and Moslems in the Mollucas*, Cornell University (Unpublished Ph.D. Dissertation), Ithaca, 1977.

²⁴⁵ Gerry van Klinken, *The Maluku Wars: Bringing Society Back In*, No. 71, Yayasan Obor Indonesia, Jakarta, 2001.

-
- ²⁴⁶ G. Brown, C. Wilson dan S. Hadi, *Overcoming Violent Conflict, Volume 4. Peace and Development Analysis in Maluku and North Maluku*, CPRU-UNDP, LIPI and Bappenas, Jakarta, 2005, hal. xii.
- ²⁴⁷ Ichsan Malik, *Bakubae: Chบวนการจากรากหญ้าเพื่อยุติความรุนแรงในมาลัคู, มูลนิธิ Kemala และ TIFA Foundation*, Jakarta, 2003.
- ²⁴⁸ Van Klinken, *Op. Cit.*
- ²⁴⁹ Bertrand Jacques, *Legacies of the Authoritarian Past: Religious Violence in Indonesia's Moluccan*, Pacific Affairs 75, 2002.
- ²⁵⁰ Internasional Crisis Group, *Op. Cit.*; Van Klinken, *Op. Cit.*
- ²⁵¹ Van Klinken, *Op. Cit.*
- ²⁵² Van Klinken, *Op. Cit.*
- ²⁵³ Bertrand, *Op. Cit.*; Internasional Crisis Group, *Op. Cit.*
- ²⁵⁴ Human Rights Watch Report, *Indonesia: The Violence in Ambon*, March 1999.
- ²⁵⁵ Internasional Crisis Group, *Op. Cit.*
- ²⁵⁶ Van Klinken, *Op. Cit.*, hal. 89-99.
- ²⁵⁷ Centre for Humanitarian Dialogue, *Pengelolaan Konflik di Indonesia – Sebuah Analisis Konflik di Maluku, Papua dan Poso*, Editor: Cate Buchanan, Centre for Humanitarian Dialogue, Geneva, 2011, hal. 15.
- ²⁵⁸ Van Klinken, *Op. Cit.*
- ²⁵⁹ Gerry Van Klinken, *Communal Violence and Democratization in Indonesia; Small Town Wars*. Routledge, London, 2007.
- ²⁶⁰ Centre for Humanitarian Dialogue, *Op. Cit.*, hal. 18-19.
- ²⁶¹ Noorhaidi Hasan, *Laskar Jihad; Islam, Militancy, and the Quest for Identity in Post-New Order Indonesia*, Cornell Southeast Asia Program, New York, 2002.
- ²⁶² Noorhaidi Hasan, *Op. Cit.*
- ²⁶³ Ikrar Nusa Bhakti, Sri Yanuarti, dan Mochamad Nurhasim, *Military Politics, Ethnicity and Conflict in Indonesia*, Centre for Research on Inequality, Human Security and Ethnicity (CRISE), United Kingdom, 2009; Malik & Yayasan TIFA, *Op. Cit.*
- ²⁶⁴ Centre for Humanitarian Dialogue, *Op. Cit.*, hal. 18; Malik & Yayasan TIFA, *Op. Cit.*
- ²⁶⁵ Internasional Crisis Group, *Indonesia: Violence Erupts Again in Ambon*, ICG Asia Briefing, Jakarta/Brussels, 17 Mei 2004.
- ²⁶⁶ Ikrar Nusa Bhakti, *et al. Op. Cit.*
- ²⁶⁷ สัมภาษณ์ผู้ลี้ภัยที่หมู่บ้าน Kayu Tiga; อู๋นแม่ Othe
- ²⁶⁸ Ichsan Malik, *Op. Cit.*

- ²⁶⁹ Maranata เป็นชื่อโบสถ์ที่ใหญ่ที่สุดที่อยู่กลางเมืองอัมบนและเป็นสถานที่ตั้งของสำนักงานคณะกรรมการกลางของโบสถ์คริสต์โปรเตสแตนต์มาลุกูหรือ GPM
- ²⁷⁰ Al-Fatah เป็นข้อมัสนัดที่ใหญ่ที่สุดในอัมบนและถือเป็นมัสนัดกลางของจังหวัด ในระหว่างเกิดความขัดแย้งที่อัมบนก็มักจะใช้เป็นศูนย์กลางในการรวมตัวของชนมุสลิมในอัมบน
- ²⁷¹ สัมภาษณ์คุณ Munir Khairoti, คุณ Malik Selang และคุณ Rum Sunet.
- ²⁷² Van Klinken, *Op. Cit.*
- ²⁷³ สัมภาษณ์คุณ Munir Khairoti
- ²⁷⁴ จากคำบอกเล่าของคุณ Munit Khairoti และคุณ Malik Selang พบว่ามีคดีที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมในระหว่างเกิดความขัดแย้งในอัมบนนั้นน้อยมาก โดยส่วนมากคดีต่าง ๆ จะคลี่คลายให้แล้วเสร็จในระดับตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
- ²⁷⁵ สัมภาษณ์คุณ Munir Khairoti, คุณ Malik Selang และคุณ Rum Sunet
- ²⁷⁶ สัมภาษณ์คุณ Munir Khairoti, คุณ Malik Selang และคุณ Rum Sunet
- ²⁷⁷ Ichsan Malik, M. Pattinaja, S. Putuhena, dkk, *Bakubae: Breaking the Violence with Compassion*, Yappika/Bakubae, Jakarta, 2003.
- ²⁷⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้าที่ 161
- ²⁷⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้าที่ 164.
- ²⁸⁰ สำหรับข่าวสารที่ละเอียดเกี่ยวกับกรสำรวจโพลครั้งที่ III นั้นสามารถอ่านรายงานการสำรวจโพลในเรื่อง; ชนกลุ่มใหญ่ในมาลุกูสนับสนุนการเข้าหาเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งจากรากหญ้า
- ²⁸¹ อุปกรณ์ที่ใช้สามารถเข้าไปดูได้ที่หน้า : <http://www.peacepolls.org/cgi-bin>
- ²⁸² เอกสาร; การให้คำนิยามของคำว่า การสำรวจโพลในมาลุกูปี 2002
- ²⁸³ Orde Baru เป็นรัฐบาลภายใต้ประธานาธิบดีที่ชื่อว่า พลเอกซูฮาร์โต ที่เกิดหลังจากเหตุการณ์ G 30 S PKI 1965 ซึ่งยุคนี้จะปฏิบัติคนละขั้วกับสมัยรัฐบาลก่อนหน้าคือรัฐบาล Sukarno ที่ถูกบังคับให้หยุดโดยใช้สภาที่ปรึกษาประชาชนชั่วคราวในปี 1967 โดยรัฐบาล Orde Baru มีผู้นำจากสามอำนาจทางสังคมและการเมืองที่สำคัญในขณะนั้นก็คือ Golkar (จริงๆแล้วเป็นพรรคการเมืองที่รวมตัวมาจากหลายพรรคการเมืองและองค์กรพลเรือน), ABRI (ซึ่งประกอบไปด้วยกองทัพและตำรวจ) และเครือข่ายผู้พลเรือน โครงสร้างของ Orde Baru นี้มีความเข้มแข็งมากและมีโครงสร้างขององค์กรตั้งแต่ส่วนกลางไปจนถึงระดับหมู่บ้านเลขที่เดียว
- ²⁸⁴ จนขณะนี้กองทัพยังคงมีโครงสร้างตั้งแต่ศูนย์บัญชาการใหญ่ (Markas)
- ²⁸⁵ กลุ่มที่มีคำสั่งประท้วงชีวิตเดັวก็คือ คุณ Fabianus Tibo, คุณ Dominggus da Silva และคุณ Marinus Riwu หลังจากมีการเคลื่อนไหวแล้วครั้งเล่า ในที่สุดการประท้วงชีวิตก็มีขึ้นเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2006 ที่เมือง Kota Palu, จังหวัดซูลาเวสีกลาง
- ²⁸⁶ ได้รับข่าวจาก : http://www.kontras.org/index.php?hal=siaran_pers&id=165, เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2014

²⁸⁷ได้รับข่าวจาก : http://www.kontras.org/index.php?hal=siaran_pers&id=1, เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2014

²⁸⁸เจ้าหน้าที่ทหารอินโดนีเซียที่ถูกลงโทษและต้องยอมรับในกฎหมายอาญาของกองทัพและกฎหมายศาลทหาร (พรบ. ฉบับที่ 31 ปี 1997) ซึ่งก่อนหน้านี้นักสหภาพอยู่ภายใต้สถาบันกองทัพแห่งชาติอินโดนีเซียแต่ตั้งแต่ปี 2004 ก็ได้มีการแยกตั้งเป็นองค์กรต่างหากสำหรับศาลทหารและให้อยู่ภายใต้ศาลฎีกา ระบบยุติธรรมที่พิเศษนี้ถูกมองว่าเป็นเกราะป้องกันไม่ให้กองทัพถูกกล่าวหาว่าละเมิดสิทธิมนุษยชนที่กระทำโดยกองทัพได้ กลุ่มพลเรือนก็เลยกำลังเรียกร้องให้การละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือความผิดอื่น ๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวกับความผิดเฉพาะทหารให้นำมาขึ้นศาลทั่วไป

²⁸⁹ผ่านระเบียบรัฐบาลเพื่อเปลี่ยนกฎหมายฉบับนี้ รัฐบาลได้รับมอบอำนาจให้ออกหนังสือรับรองถึงสถานการณ์อันตรายสำหรับพื้นที่บางพื้นที่ได้ กฎหมายนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่มที่ให้อำนาจพื้นที่อันตรายได้ นั่นคือ สถานการณ์ฉุกเฉินและกฎอัยการศึก หลักสำคัญจากการกำหนดสถานะของพื้นที่อันตรายก็คือให้อำนาจอย่างใหญ่หลวงต่อผู้รับผิดชอบในพื้นที่อันตรายนั้นที่สามารถกำหนดสิทธิพื้นฐานของคนในพื้นที่ได้ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสิทธิพลเรือนหรือสิทธิทางการเมือง

²⁹⁰ประธานาธิบดี Abdurrahman Wahid ได้ออกมติประธานาธิบดีเลขที่ 88 ปี 2000 ว่าด้วยการกำหนดพื้นที่จังหวัดมาลุกูและจังหวัดมาลุกูเหนือให้เป็นพื้นที่ที่อยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ส่วนรัฐบาลก่อนหน้าคือสมัยรัฐบาล Megawati ก็ออกมติประธานาธิบดีเลขที่ 43 ปี 2004 ว่าด้วยการเปลี่ยนสถานะพื้นที่อันตรายจากระดับกฎอัยการศึกเป็นลดระดับมาเป็นระดับสถานการณ์ฉุกเฉินให้กับจังหวัดอาจะห์หรือที่ใช้ในภาษาอินโดนีเซียว่า Naggroe Aceh Darussalam

²⁹¹ใน *International Convention on Civil and Political Rights (ICCPR)* ได้กำหนดสิทธิบางประเภทที่ไม่สามารถลดสิทธิได้ (*non-derogable*), อย่างเช่นสิทธิในการมีชีวิต (หัวข้อที่ 6), สิทธิเพื่อไม่โดนทรมานหรือโดนทำโทษที่ไร้มนุษยธรรม (หัวข้อที่ 7), สิทธิเพื่อไม่ใช่เป็นทาส (หัวข้อที่ 8) และอีกหลาย ๆ หัวข้อที่เสนอมาในการประชุมครั้งนี้

²⁹²ความเป็นมิตรสำหรับการปรับปรุงฝั่งรัฐบาลที่ทำงานร่วมกับ Current Asia ได้ถูกขยายให้เป็น CEWERS เพื่อพื้นที่หลังความขัดแย้งใน Poso, ใน Ambon และใน Kupang เมื่อปี 2011 ระบบการเตือนเตือนนั้น ๆ นี้ต้องอาศัยความเข้มแข็งของเครือข่ายภาคประชาชนและหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง

²⁹³รายงานประจำปีของมูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายในอินโดนีเซีย (YLBIH) ปี 2004 และ ปี 2005

²⁹⁴สัมภาษณ์กับคุณ Abdul Hakim Garuda Nusantara, อดีตผู้บริหารมูลนิธิ LBH ในอินโดนีเซีย, 2014.

ประวัติผู้เขียน

คุณ Alghiffari Aqsa

ที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายและทนายความที่สำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมาย
จาการ์ต้าคนนี้เกิดที่เมืองปาดังเมื่อวันที่ เรียนจบคณะนิติศาสตร์ที่ 1986 กุมภาพันธ์ 11
มหาวิทยาลัยอินโดนีเซียพร้อมทั้งเคยมีประสบการณ์ในโครงการVisiting Scholar ที่
Columbia Law School-Columbia University เมื่อปี เขาคนนี้เริ่มทำงานกับ 2013LBH
Jakarta มาตั้งแต่ปี ษย์ด้านและจนถึงขณะนี้ก็ยังคงช่วยเหลือคดี ช่วยสร้างทรัพยากรมนุ 2008
กฎหมายสังคม ส่วนตำแหน่งที่เป็นทางการของเขาใน LBH Jakarta ณ ขณะนี้ก็คือเป็น
หัวหน้าแผนกทรัพยากรมนุษย์ด้านกฎหมายสังคม(PSDHM).

คุณ Dadang Trisasongko

ได้รับตำแหน่งเลขานุการที่ Transparency International Indonesia (TII) ตั้งแต่ปี 2013จนกระทั่งปัจจุบัน บัณฑิตจากคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัย Airlangga คนนี้เคยร่วมงานกับ LBH Surabaya มาตั้งแต่ปี แล้วย้ายมาทำงานกับ 1990YLBHI จนถึงปี 2001 คนนี้นอกจากจะเป็นเลขานุการTII แล้วยังร่วมเป็นคณะกรรมการใน Indonesian Legal Resource Centerรวมถึงเป็นสมาชิกของ Voice of Human Rights และ The Current Asia.

คุณ Deonato De Piedade Moreira

ร่วมอยู่ในขบวนการนักศึกษาในสมัยการรับเอกราชของ Timor Leste ในปี 90 ก็เป็นรองผู้ประสานงาน 2012-2008 พอปีCIS Timor ที่เมือง Atambua ซึ่งในขณะนั้นหน้าที่ของเขาก็คือการสอดส่องและรายงานการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นสมัยความขัดแย้งในติมอร์ตะวันออก นอกจากนั้นเขายังเคยทำงานเป็นอาสาสมัครในการช่วยผู้ลี้ภัยติมอร์ตะวันออกให้ได้กลับไป Timor Leste ตาม โปรแกรมส่งคนกลับบ้านประเทศที่ได้รับทุนช่วยเหลือจาก Je Suit Refugee Services

---

คุณ Febi Yonesta

เป็นผู้อำนวยการ LBH Jakarta มาตั้งแต่ปี จนถึง 2012ชีวิตของเขาส่วนใหญ่เป็นที่ปรึกษาในการปรับปรุงข้อกฎหมายและที่ปรึกษากฎหมายระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นผู้ร่วมก่อตั้งสำนักงานสิทธิมนุษยชนในอินโดนีเซีย หนึ่งในนั้นก็คือ SUAKA ที่เป็นเครือข่ายของพลเรือนในการดูแลผู้ลี้ภัย บุคคลผู้นี้เกิดที่เมือง Bogor เมื่อวันที่ 1977 กุมภาพันธ์ 17ปีถัดจากคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัย Hasanudin Makassar ผู้เริ่มเข้าร่วมกับ LBH Jakarta ในฐานะผู้ช่วยทนายเมื่อปี 2005จนได้ไต่เต้าเป็นผู้อำนวยการในปัจจุบัน

คุณ Hardin Halidin

เกิดที่เมือง Buton เมื่อวันที่ 29 ธันวาคม 1976 แต่อาศัยอยู่ที่ปาปัว เขาเริ่มการทำงานสังคมที่สัมพันธ์ประชาธิปไตยเพื่อปาปัว (ALDP) ตั้งแต่ปี 2000 ในปี 2009 จนถึงปี 2010 ก็ไปเป็น trainer สำหรับ Conflict Early Warning and Early Responds System (CEWERS) อยู่พักหนึ่งและได้ร่วมโครงการ South to South Exchange Program ที่สนับสนุนโดย Fredskorpset Norway ส่วนตอนนี้ทำงานที่ PATTIRO (ศูนย์วิจัยและข้อมูลภาค) มาตั้งแต่ปี 2013

คุณ Johari Efendi

บัณฑิตจากคณะนิติศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Jendral Soedirman ที่เมือง Purwokerto คนนี้เริ่มทำงานด้านช่วยเหลือด้านกฎหมายตั้งแต่เริ่มก่อตั้งสำนักงานที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายของนักศึกษา (BIKOHUMA) เมื่อปี

1997 ที่มหาวิทยาลัยที่ศึกษาอยู่ เขายังเคยเป็นผู้อำนวยการของสำนักงานดังกล่าวด้วย ส่วนการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเขาเลือกที่ University of Oregon School of Law, ที่สหรัฐอเมริกาเมื่อปี 2013 สมัยเรียนเขาจะเน้นทำวิจัยในเรื่อง Conflict and Dispute Resolution ขณะนี้ทำงานที่ The Habibie Center ในฐานะนักวิจัยสำหรับระบบการสอดคล้องความรุนแรงแห่งชาติมาตั้งแต่ปี แล้ว 2014

คุณ Mustiqal Syah Putra

พำนักอยู่ที่เมือง Banda Aceh และสถานที่เกิดก็ที่เมือง Banda Aceh เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 1981 เขาเริ่มทำงานที่ LBH Banda Aceh มาตั้งแต่ปี 2006 จนถึงปัจจุบัน เขาเคยทำในตำแหน่งหัวหน้าทีมที่ปรึกษาการเรียบเรียงกฎหมายเมื่อปี บัณฑิตจากคณะ 2013 นิติศาสตรมหาวิทาลัยSyah Kuala Banda Aceh คนนี้ขณะนี้เป็นผู้อำนวยการ LBH Banda Aceh

คุณ Syamsul Alam Agus

บัณฑิตจากคณะนิติศาสตร์จากมหาวิทยาลัย Tadulako ในเมือง Palu จังหวัดซูลาเวสีกลางคนนี้ทำงานในด้านการแก้ปัญหาคความขัดแย้งอยู่บ่อย ๆ ด้วยการทำงานที่สำนักงานการเพิ่มโอกาสการ ศึกษากฎหมายและที่ปรึกษาด้านสิทธิมนุษยชน (LPSHAM)

มาตั้งแต่ปี 1997 ในปี ได้ก่อตั้งสมาคมความรู้เรื่อง 2010Forensic ประจำอินโดนีเซียและ
เป็นสมาชิกจากสมาคมดังกล่าวจนถึงปัจจุบัน นอกจากจะเป็นสมาชิกในสมาคมต่าง ๆ
ในชูลาเวสีแล้ว เขายังเป็นเลขานุการพิเศษของมูลนิธิหนึ่งยุคธรรมอีกด้วย

เกี่ยวกับบรรณาธิการ

คุณ Boedhi Widjarjo

จบการศึกษาที่มหาวิทยาลัย Airlangga Surabaya และเริ่มทำงานในปี 1989 - 1993 ด้วยการเข้าร่วมกับสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมาย (LBH) Surabaya ในปี 1995-1997 ไปเป็นผู้อำนวยการคณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนที่กาลิมันตันตะวันออก พอปี 1998 - 2001 ก็ไปเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายในสำนักงานที่เป็นสมาชิกของ IKADIN และมีโอกาสไปเรียนต่อที่ University of Oregon, สหรัฐอเมริกาและคณะจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยอินโดนีเซีย เขาเคยร่วมงานกับมูลนิธิสำนักงานช่วยเหลือด้านกฎหมายประจำอินโดนีเซีย (YLBHI) ในฐานะหัวหน้าแผนกที่ดินและสิ่งแวดล้อม พอในปี 2001-2004 เขาก็ไปเป็นผู้อำนวยการ RACA (Rapid Agrarian Conflict Appraisal) Institute นอกจากนี้เขายังเป็นนักเขียนและเป็นบรรณาธิการสำหรับหนังสือหลาย ๆ เล่มที่เกี่ยวกับการวิจัยกฎหมายและความขัดแย้งของสังคม

คุณ Rizka Argadianti Rachmah

เกิดที่เมือง Jayapura, จังหวัด Papua, เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 1988 ครั้งแรกที่ทำ
งานด้านสิทธิมนุษยชนเริ่มจากปัญหาความอิสระในการนับถือศาสนา หนึ่งในปัญหา
นั้นก็คือความรุนแรงต่อกลุ่ม Jemaah Ahmadiyah Cikeusik ซึ่งจัดพิมพ์โดย ELSAM เมื่อปี
ทศวรรษนี้ยังเป็นหนึ่งในนักเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับการขับเคลื่อนขององค์กรสิทธิ 2014
มนุษยชนระหว่างประเทศที่เป็นแนวคิดของ Human Rights Working Group (HRWG)
อย่างไรก็ตามก็ยังอยู่ในขั้นตอนก่อนวางจำหน่าย เขายังทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านสิทธิ
มนุษยชนในระดับภาคหรือแม้แต่ระดับนานาชาติ ปัจจุบันเขาร่วมงานกับสำนักงาน
ช่วยเหลือด้านกฎหมายจาการ์ต้า (LBH Jakarta) ในฐานะสตาฟโครงการระหว่างประเทศ

ISSN 978-602-34467-6-2

LEMBAGA
BANTUAN
HUKUM
JAKARTA

The Sasakawa Peace Foundation

9 786021 448762